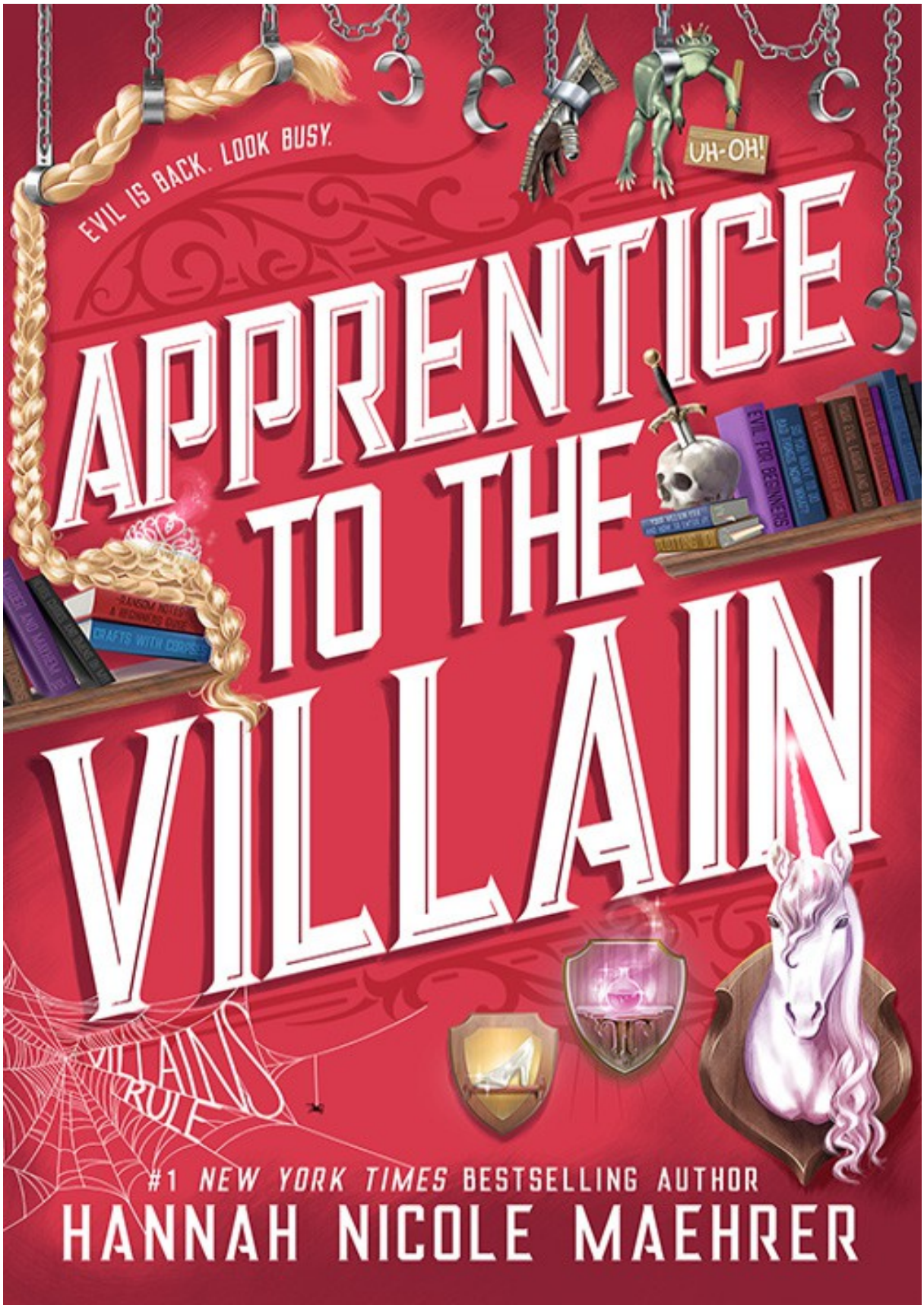

EVIL IS BACK. LOOK BUSY.
UH-OH!
APPRENTICE TO THE VILLAIN
EVIL FOR BEGINNERS
CRAFTS WITH CORPSES
VILLAINS RULE
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
HANNAH NICOLE MAEHRER

EVIL IS BACK. LOOK BUSY.
UH-OH!
APPRENTICE TO THE VILLAIN
VILLAINS RULE
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
HANNAH NICOLE MAEHRER

Çeviri Kitaplar
Telegram

APPRENTICE TO THE VILLAIN

#1 *ñFv 'azr iluzs* sE575EL LINã ãMTHBR

A NA NICOL MAEHR

İçindekiler

Telif Hakkı Sayfa
İçeriği Uyarı İthafı
Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28

Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64

Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73
Bölüm 74
Bölüm 75
Bölüm 76
Bölüm 77
Bölüm 78
Bölüm 79
Bölüm 80
Bölüm 81
Bölüm 82
Bölüm 83
Sonsöz
Teşekkür Yazar Hakkında
Ayrıca Hannah Nicole Maehrer...
Kötü Adamın Asistanı

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 Hannah Nicole Maehrer. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

Entangled Publishing, LLC
644 Shrewsbury Commons Ave
STE 181
Shrewsbury, PA 17361
rights@entangledpublishing.com

Red Tower, Entangled Publishing, LLC'nin bir

baskısıdır. Düzenleyen: Stacy Abrams
Kapak illüstrasyonu ve tasarımı Elizabeth Turner Stokes'a ait
İç mekan harita sanatı Elizabeth Turner Stokes İç
mekan tasarımı Britt Marczak

Ticari Ciltsiz ISBN 978-1-64937-717-3 B&N
Baskısı ISBN 978-1-64937-760-9 Ebook
ISBN 978-1-64937-553-7

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir Birinci

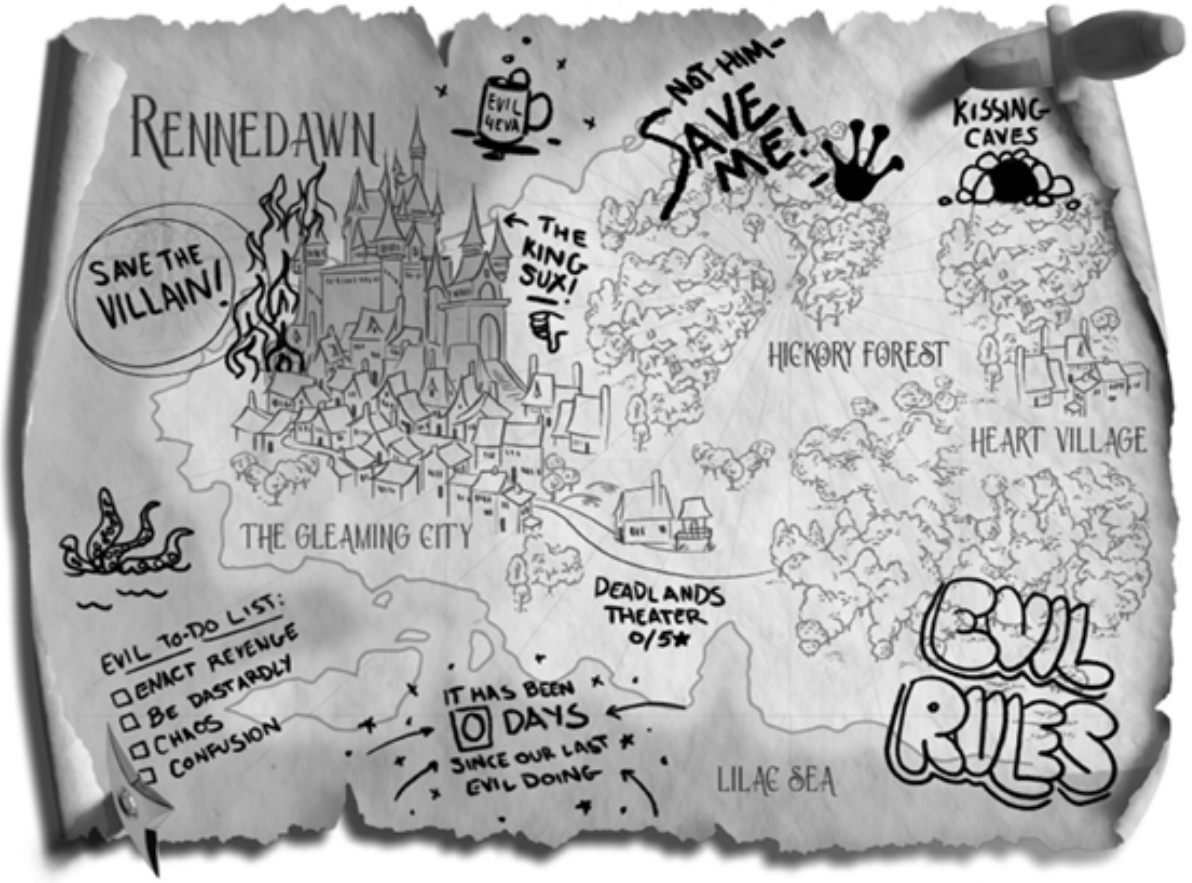
Baskı Ağustos 2024

Apprentice to the Villain, ofis zemininde yuvarlanan kesik parmaklar ve bu çeyrekte 0'dan ayrılmayan bir cinayet olay tahtası ile kahkaha dolu bir fantastik romantizm. Bu nedenle, hikayede ailevi yabancılaşma, tehlikeli durumlar, grafik dil, savaş, şiddet, kan, ölüm, işkence, yaralanma, hapis, hastalık, yanma, boğulma, kazara zehirlenme ve alkol kullanımı dahil olmak üzere tüm okuyucular için uygun olmayabilecek unsurlar bulunmaktadır. Bu unsurlara karşı hassas olabilecek okuyucular, lütfen dikkat edin.

Kardeşlerim Avery, Jake ve Ben'e, en ağır anında bile kalbimi hafiflettiğiniz her an için ve bana her koktuğumu söylediğinizde (bunun sizi sevdiğimin şifresi olduğunu biliyorum).

Ve hepiniz için, ahlaki açıdan gri fantezi kötü adamının çırağı olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünüyorum.

RENNEDAWN
EVIL 4EVA
NOT HIM-
SAVE ME!
KISSING CAVES
SAVE THE VILLAIN!
THE KING SUX!
HICKORY FOREST
HEART VILLAGE
THE GLEAMING CITY
DEADLANDS THEATER 0/5★
EVIL RULES
EVIL TO-DO LIST:
ENACT REVENGE
BE DASTARDLY
CHAOS
CONFUSION
IT HAS BEEN 0 DAYS SINCE OUR LAST EVIL DOING
LILAC SEA

Önsöz

Bir zamanlar.

Vücudunun yanıyor olması dışında Kötü Adam için sıradan bir gündü.

Evie Sage'in işteki ilk haftası berbattı - en azından Trystan Maverine için. Önündeki mumlardan birinden gözden geçirmekte olduğu parşömenin üzerine balmumu damladı ve tutucunun küçük kenarını ıskaladı. Mumla alay etti. Mumun meydan okuyuşu, Hickory Ormanı'nda kan kaybından ölmek üzereyken tuttuğu kadını andırıyordu.

Yeni işe alımlar hakkında hayatınızı değiştirecek kararlar almak için mükemmel bir zaman.

Kendini savunmak için, kadının neredeyse anında işi bırakacağından emindi. Ama kadın kırılmazdı. Cinayet dışında her şeyi denemişti, onu da yapmıştı. Ama masasındaki bir ceset bile onu ya da o sefil gülümsemesini sarsamamıştı. Önüne hangi görevi koyarsa koysun, tehlike ya da uyandırması gereken tiksinti ne olursa olsun, gülümsedi. Ve daha da kötüsü, kaldı. Onun ısrarlı varlığı, adamın ne olduğunu bir türlü anlayamadığı bir duyguya ilham veriyordu.

Kadının yanı başında durduğunu hissedebiliyordu, titreyen bir ışık dizisi gibi neredeyse sıcaklıkla parlıyordu. Bakmamak için kendini zor tuttuğu ışık, sanki fiziksel olarak dikkatini ve zihnini çekiyordu. Ama onun dikkatini dağıtmasına izin vermedi. Bunun yerine, dikkatle baktı

Masasının derin akik taşına bir damla balmumu daha düştü. Devrilme noktasına yaklaşmıştı - bunu barut fıçısına yaklaşan çakmak gazı gibi hissedebiliyordu.

Elindeki yazışmalar da yardımcı olmuyordu. Lanet soylular. Lord Fowler'dan bir davetiye daha, ülkedeki Kötü Adam'la iş yapmak isteyen tek soylu. Lord ona sürekli yemek daveti göndermese, bu onun lehine bir işaret olabilirdi. Ona dinamit de gönderebilirdi. Neyse ki posta yazışmalarındaki samimiyeti görmezden gelmek kolaydı. Dostluğun kaynağı sadece beş adım ötede, gülümseyen ve... sevgili tanrılar, mırıldanan biri olduğunda bu kesinlikle daha azdı.

Kimse bu kadar neşeli olmamalıydı. Bu doğal değildi.

İşe aldığı asistanın aslında insan olup olmadığını merak etti - belki de hiç karanlık görmemiş bir tür manik güneş perisiydi. Ve ne yazık ki, bu doğal olmayan mizacı onunla da bitmiyordu. Bulaşıcı enerjisi, son on yıldır Rennedawn'da acımasızca kurbanlarını alan Mistik Hastalık'tan daha hızlı bir şekilde ofise yayılıyordu. Ondan zarar görmeyen son kişi o gibi görünüyordu. Çalışanları daha mutlu, vitray pencerelerdeki ölümcül tasvirler daha parlak görünüyordu; muhafızları bile daha sevimli, daha az kana susamış görünüyordu.

O sabah bir stajyerin ofisten atlayarak geçtiğini görmüştü. Bu onun için bardağı taşıran son damla olmuştu.

Sage odanın öbür ucundan ikinci bir mırıltı çıkardı. Onun omuzlarını tutup bu sonsuz hoş duygu kuyusunun nereden geldiğini öğrenmek istedi. Kız tekrar mırıldandı ve adamın gözleri seğirdi. Yanılıyordu. Bu onun için bardağı taşıran son damlaydı.

Yazışmalarından döndü, ağzı onu azarlamak için açıktı ama kadının yüzündeki rüya gibi ifadeyi görünce durdu. Geniş açık ofis penceresine doğru eğilmişti, profili ay ve yıldızlar tarafından aydınlatılmıştı. Gece havası koyu renk saçlarını okşuyor ve bir yanılsama yaratıyordu.

uçuyordu. Burnunun eğimine baktı, neredeyse... büyülenmiş gibiydi?

Bir şeyler yapılması gerekiyordu.

Hırlamadan önce bakışlarını ondan ayırdı, "Bu evraklar kendi kendine sıralanmayacak, Bilge." Sayfaları sıralıyormuş gibi yaparken nasırları pürüzsüz parşömenin üzerinde kayıyordu. Masasındaki bir ceset onu kıracak şey olmayabilirdi ama gece geç saatte gelen evrak işlerinin şansı vardı.

Masasına yaklaştığında yüzü dans ederek ortaya çıktı, başını ona doğru eğerken burnunu buruşturdu, siyah bukleleri omzunun üzerinden düştü. "Ama bu uygun olmaz mıydı!" diye cevap verdi parlak bir şekilde.

Hasta olacaktı.

İçine yayılan sıcaklıktan iğrenerek öksürdü ve masasına, en eski arkadaşlarından biri ve son on yıldır neredeyse sürekli yoldaşı olan Kingsley'e baktı. Bir zamanlar insan olan prens, Trystan'ın bu karmaşanın içinde olmasının en başta gelen sebebiydi. Kingsley'in asi yürüyüşleri amfibiyi kralın büyülü muhafızlarının kollarına sürüklemişti. Bu da Evie Sage'i kelimenin tam anlamıyla Trystan'ın kollarına götürmüştü. Onun sıcak bedenini hâlâ üzerinde hissedebiliyordu; saçları gül kokuyordu.

Baş belası kurbağanın tacı, tabelalarından birini kaldırırken tehlikeli bir şekilde yana doğru kayıyordu. Şöyle yazıyordu: GÜZEL.

"Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?" Trystan homurdanarak tabelayı erken gelişmiş kurbağanın küçük, perdeli ayağından aldı ve Sage göremeden masanın üzerine yüzüstü çarptı.

"Neyin farkında değilsiniz efendim?" diye sordu. Kahretsin.

Kingsley minik başını ona doğru sallayınca, "Hayal kurman bu işi zamanında bitirmemize nasıl da engel oluyor," diye homurdandı ve ters ters baktı. Lanet olası bir kurbağa tarafından komuta edilmeyeceğim.

Sage neredeyse süzülerek masasına geri döndü, hafif gözleri muziplik ve samimiyetin bir karışımıydı. "Hayal kurmuyordum. Bir dilek tutuyordum." Parlak yeşil etekleri küçük

Sevincinin tüm gücünü ona yöneltirken çiçekler etrafında dönüyordu.

Neredeyse eğiliyordu.

Ama bunun yerine onun yorumuyla dikkatini dağıttı. "Bir dilek mi?"

Karşısındaki yeni sandalyeye oturdu, buklelerini yüzünden uzaklaştırdı ve düzenlemek için bir yığın kâğıt aldı. "Sana hiç kimse yıldızların dilekleri dinlediğini öğretmedi mi?" diye sordu şaşkınlıkla, sanki saçmalayan oymuş gibi.

"Okulda bana bu ders hiç verilmedi," diye kuru bir şekilde cevap verdi ve dikkatini tekrar Kötü Niyetli Muhafızlarının başı Keeley'den gelen rapora çevirdi.

Kaşları çatıldı. "Hayır, ben yıldızları okulda öğrenmedim. Annemden ve ailesinden öğrendim. Vale Amca onlar konusunda uzmandı. Kuzenim Helena ve ben yazlarımızı onları öğrenerek geçirirdik; geceleri çimlere uzanıp gökyüzüyle konuşurduk. Çok eğlenceliydi." Neşeli gözleri aniden uzaklara daldı, gülümsemesi bir anlığına sekteye uğradı. Ama onu takip etti. Tuhaf.

Görünüşe göre içgüdüsel olarak konuşmaya devam etti.

"Okuldaki derslerim hiç bu kadar ilginç olmamıştı ama ayrıldıktan sonra onları özledim."

Gözlerini masasının üzerindeki balmumuna dikti. "Eğitiminiz özgeçmişinizde belirtilmemiş."

Yanıt verirken çok rahattı. "Annem ortadan kaybolduktan sonra ayrılmak zorunda kaldım. Babamın işi vardı ve birinin küçük kız kardeşimle evde kalması gerekiyordu."

Basmayın. Önemli değil.

"Kaç yaşındaydın?" diye sordu. Lanet olsun.

Kadının elindeki kâğıtların hışırdadığını duydu. Onları sıkıca kavrıyor olmalıydı. "On üç."

Göğsü daraldı.

Kingsley'in elinde şimdi başka bir işaret vardı, belli ki onun içindi.

Kurbağa onu yüzünün önünde salladı. GÖT.

"Sage, ben-" Sözlerini durdurdu. Dilinin ucuna bir özür geldi. Özür mü? Kötü Adam özür dilemedi. Kötü Adam

Bunu yapma dürtüsü onu o kadar sersemletti ki dudaklarını kapattı.

Soyadı aralarında garip bir şekilde havada asılı kaldı. Bir mektubu buruşturdu ve ona bakmamak için çöp kutusuna attı, ama tabii ki sonunda yine de baktı.

Dehşete kapılmış bir yüz ifadesi, neşeli yüzünün önüne geçmişti. Adamın rahatsız bakışlarını yakaladığında dehşeti utangaçlığa dönüştü. "Oh- Oh, özür dilerim. Genelde bu kadar çok konuşmam."

Bu kesinlikle doğru değildi. Sadece son yedi gün içinde, küçük sorumluyu tanıdığı diğer tüm insanlardan daha fazla konuşurken duymuştu... ve endişe verici bir şekilde her kelimeyi hatırlayabiliyordu.

"Bence yalan söylüyorsun." Kibarca değil, hoyratça söyledi.

"Oh, öyleyim," diye kestirip attı ve hemen ardından kıkırdadı. "En azından konuşma konusunda, ama özür dilerim."

Sahip olduğu o güneşli rahatlık vardı. Özür dilemek için çok hızlıydı. Her şeyi çok basit gösteriyordu. "Sorun değil," diye homurdandı.

Kadın parladı ve adam gözlerini kırpıştırdı. Bunu o mu yaptı?

"Senin yanında giderek rahatlıyor olmalıyım," diye gözlemledi. Tanrım, kadın güneş gibiydi. Ona bakmak için bile renkli gözlüklere ihtiyacı vardı.

Gözlerini kıstı ve kaşlarını çattı. "Bu ofiste rahatlık kabul edilemez. Belki de şimdi özür dilemelisiniz."

Dudağını ısırdı ama yine de yukarı doğru kıvrıldı. Başını tekrar pencereye, pencereden parlayan en parlak yıldıza doğru çevirdi. Hüzünlü.

Katlanmak için çok fazla. Onun buradan gitmesi gerekiyordu. Şimdi.

Yine de onu korkutamadan, yanakları pembe bir tonda kızararak ona geri döndü. Küçük parmakları elindeki kâğıtları gevşetirken büyük bir içtenlikle, "Özür dilerim. Ama bu doğru. Bu şimdiye kadar sahip olduğum en iyi iş."

Nefesinin altında bir küfür mırıldandı. Bir darbe gibi gelmişti, o kadar sertti ki neredeyse geriye doğru savruluyordu. Boğulmamak için yakasını çekti.

Ona verdiği her testten sonra, gülümsedikten sonra ortaya çıkan gizemli duygu sonunda kendini gösterdi. Rahatlama.

Kalbi çarparak bu duygudaki tehlikenin sinyalini verdi, ama yine de nefesini içine çekti ve "Bunu duyduğuma... memnun oldum" diye cevap verdi. Ayağa kalktı ve kadının elinden kâğıtları aldı. Kadın onları hemen bıraktı. "Bugünlük gidebilirsin, Sage. Sanırım sana yeterince işkence ettim."

O da ayağa kalkarken gözleri ofisin kapısına kaydı, bir elini kalçasına dayadı ve kaşlarını kaldırdı. "Alt kattaki zindanlardaki adamların aynı fikirde olacağını sanmıyorum efendim."

Boğuldu ve kahkahasını bastırmak için göğsüne vurdu, bu dürtü onu şok etti. Bunun yerine dudaklarını sert bir çizgi halinde düzleştirdi. "Onlara katılmak istemiyorsan, gitmeni öneririm."

Kapıya doğru ilerlemeden önce bir kez daha burnunu kaşıdı, ancak pencereden dışarı bakmak için tekrar durdu, bir şey onu gözlerine yansıyan gökyüzündeki inci gibi parıltılara çekti.

Elinde değildi; nedenini bilmiyordu. Ama bilmek zorundaydı.

"Ne diledin?" Sözleri hırıltılı bir fısıltıyla çıktı.

Yavaşça kapıya kadar geri geri gidip arkasına uzandı ve kolu kavradı. Yüzünde adamın kemiklerini jöle gibi hissettiren yumuşak bir ifade vardı. "Gerçekleştiğinde sana haber veririm."

Kapı arkasından usulca kapandı ve yıldızlar gözünün köşesinde bir kez daha parladı. Onlarla alay etti ve hızla masasına doğru ilerledi, üst çekmeceyi karıştırarak arayanın yakutunu buldu. Dilekler. Saçma.

Arayanın yakutu, sahip olduğu diğer birçok mücevher gibi, muhafızlarının üyeleriyle iletişim kurmak için kullanılıyordu. Farklı sektörlerde statüye bağlı olarak farklı büyülü mücevherler bulunurdu ama bu durum Yakut Sektörü'nü gerektiriyordu. En ölümcül olanı. En sevdiği.

Sage'in eve tek parça halinde döndüğünden emin olmak için nitelikli birinin onu karanlığa kadar takip etmesi için hemen bir emir verdi. Hickory Ormanı'nda pençelerini tam da bu genç kadın gibi birine geçirmek için bekleyen pek çok tehlike vardı ve o zaten zamanının bir haftasını ona ayırmıştı. Bunun boşa gitmesine izin veremezdi.

Onun ziyan olmasına izin vermeyeceğim.

Sonuçta, eğer ölmüşlerse bir asistana sahip olmanın ne yararı vardı?

Bölüm 1

ŞÖVALYE

"Evie Sage öldü."

Şövalyenin sözleri kralın çalışma odasının havadar girişinde yankılandı ve bir matem çığlığı gibi zengin duvarlarda yankılandı.

Kral Benedict'in yüzü yere eğilmiş, lekesiz elleri açık bir kitabın sayfalarına dayanmıştı. Büyük pencereden sızan güneş ışığı gümüş kaplı sayfaların üzerine vuruyor, sıcaklığı odayı boğucu ve iğrenç bir hale getiriyordu. Şövalye sıkı zırhının altında kıpırdandı ama kral başını kaldırdığında ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı.

Bu bir hataydı.

Kral Benedict kitabı kapattı ve güneşin ışığı hayal kırıklığına uğramış gibi biraz karardı. Yavaşça ayağa kalktı, dudaklarında sempatik bir gülümseme belirdi.

"Yazık," dedi bir elini kum rengi saçlarına sürterek. Saçlarında sadece birkaç küçük gri çizgi vardı ve bu da kralın ileri yaşlarındaki bir adam için şaşırtıcıydı. "Zavallı kız Kötü Adam tarafından bozulmuş. Sanırım kendi açısından merhametli bir ölüm oldu. Karanlığa bu kadar yaklaşmış birini kurtarmak mümkün değil. Artık huzur içinde olabilir." Kralın gülümsemesi kendinden memnundu.

Senden nefret ediyorum.

Şövalyenin yumruğu yanında sıkılaştı ama bıraktı.

Kral fark etmeden önce. Başını salladı. "Siz her zaman merhametlisiniz, kralım." Kelimeler dilinde yandı.

Benedict minderli bir sandalyeyi işaret ederken gözleri kısıldı. "Lütfen oturun. Saraya dönüş yolculuğu yorucu geçmiş olmalı. Sör Ethan nasıl? İşin bittiğini görmek için sizinle kaldı, değil mi?"

Şövalye dikkatle kırmızı kadife sandalyeye doğru ilerledi; oturmak için alçaldığında minder eğildi. "Sör Nathan, Majesteleri" diye nazikçe düzeltirken miğferinin altından sadece yeşil gözleri görünüyordu.

"Ah evet! Sör Nathan." Kral kıkırdadı.

Şövalye açıkça "Öldü" dedi.

"Oh?" Kralın kaşları havaya kalktı.

Şövalye kelimeleri aynen alıştırma yaptığı gibi söyledi. "Otto Warsen, korkarım biraz kan arzusuna kapıldı. Sör Nathan'a ve bana saldırdıktan sonra onu kendim öldürdüm." Yalan söylerken sesinin titremesini engellediği için gurur duyuyordu.

Kral üzgün görünmüyordu, bu da kimseyi -en azından odadaki hiç kimseyi- şaşırtmamıştı. "Pekâlâ. Ne kadar az yarım kalmış iş olursa o kadar iyi. Warsen'in cesediyle ilgilendiğinize inanıyorum?"

Şövalyenin dudakları miğferinin altından seğirdi, Bay Warsen'ın kafasına nasıl bakıldığını tam olarak hatırlıyordu. "Evet, kralım."

Şövalyenin ensesinde daha fazla ter birikmeye başladı. Kralın ona ne sormak üzere olduğunu biliyordu.

"Ya Evie Sage'in cesedi? Görebilir miyim?"

Pencereden sızan ışık, şövalyenin artık yeni bir eldivenle örtülmüş olan ellerinin arkasına vuruyordu. Kan sıçramamıştı. Işık ona bir huzur hissi verirken, "Korkarım şifacıların yaralarını onarmak ve istediğiniz gibi onu prezentabl hale getirmek için zamana ihtiyacı var. Onlar çalışırken rahatsız edilmemek için sizden yardımseverlik istiyorlar."

Ardından sessizlik geldi. Şövalye, kralın hızla hareket eden göğsünü fark etmemesi için nefesini tuttu. Kendine hakim ol, diye emretti.

Kalbinin o kadar yüksek sesle çarptığından emindi ki kral bunu rahatlıkla duyabilirdi.

Kral gülümsedi; ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. Hiç ulaşmadı. "Sanırım onları memnun edebilirim. Sadece hafta sonunda maskesini düşürmek için hazır olduğundan emin olun."

Şövalye yavaşça nefes vererek başını salladı. "Evet, kralım." Bu "maskeyi düşürmenin" ne olduğunu sormasına gerek yoktu. Kral başarılarıyla övünme konusunda oldukça iyiydi.

Üç, iki, bir-

"Hafta sonunda, ülkedeki tüm önemli asillerin önünde Kötü Adam'ın maskesini düşüreceğiz." Sadece iki tanesine ulaşabileceğini düşünmüştüm. Ama Majesteleri çok hevesliydi. Haberi verirken gözlerinde manik bir şey parlıyordu.

"Gerçek bir başarı, kralım." Şövalye gözlerini kısarak sahte bir gülümseme takındı. "Tebrikler."

Kral bir hışımla ayağa kalktı, kürklü pelerini arkasında uçuşurken masasından aldığı bir kitabı şövalyenin önündeki küçük çay masasının üzerine fırlattı. Tahtayı salladı, içinde sadece birkaç damla şarap kalmış gümüş kadehleri tıkırdattı. Bir fincan kullanabilirdi. Ya da birkaç tane.

"Bu Rennedawn için sadece yeni bir dönemin başlangıcı."

Şövalyenin kaşları çatıldı. Kulağa uğursuz geliyordu.

Kral konuşmaya devam etti. "Evie Sage'i mükemmel bir kurban olarak sunmak, krallığın Kötü Adam'a olan nefretini pekiştirecektir. Sonunda, yaptığı tüm yanlışların kanıtı-" Kapağı parıldayan renklerden oluşan zengin bir dizi olan kitabı işaret etti. "Rennedawn'ın Hikâyesi."

Çocuk masalı mı? Rennedawn'ın Hikâyesi, Rennedawn'ın nasıl ortaya çıktığına dair destansı bir hikâyeydi ve onun kaybolmakta olan büyüsünü kurtaracak olan büyülü tekerleme, sözde tanrıların kendileri tarafından aktarılmıştı - ancak daha çok çocukları azarlayan ebeveynlerin ağzından duyulurdu. Myrtalia kıtasındaki büyülü krallıkların her biri, çoğu aynı derecede tuhaf veya saçma olan kendi köken hikâyesine sahipti. Şövalye daha önce Rennedawn'ınkinin yayınlanmış bir versiyonunu hiç görmemişti

Ancak renkli kapak, metnin meşruiyetini ilan etmek için çok az şey yaptı. Kral kurgu ile gerçeği ayırt etmekte zorlanıyor muydu?

Belki de tacı biraz fazla sıkıdır.

Yine de Rennedawn'ın gerçekten yeryüzünde kaybolmaya başladığına dair fısıltılar, söylentiler vardı. Eğer hikaye doğruysa...

Bu söylentilerde haklılık payı olabilir mi?

Kral iç çekti. "Korkarım ki büyülü krallıkların en güçlüsü olarak kalabilmemiz için bana büyük bir iyilik yapmanız gerekiyor."

Kral, şövalyeden pek çok büyük iyilik istemiş ve şövalye her seferinde, hiç şaşmadan, "Emredersiniz kralım," diye cevap vermiş.

"Sage ailesinin evine gitmeni ve Nura Sage'nin mektuplarını almanı istiyorum. Gün sonuna kadar onları derhal geri getir."

Şövalye temkinli bir şekilde ilerledi. "Majesteleri ne emrederse. Ama onlara ne ihtiyacınız olduğunu sorabilir miyim?"

"Büyük Sage kızının annesiyle aynı güçlere sahip olabileceğini umuyordum ama Griffin'in tüm çabalarına rağmen kız işe yaramadı." Benedict çenesine vurdu ve kaşlarını çattı. "Yani, hayatta işe yaramaz." Şövalye kayıtsız kaldı. "Her halükârda, mektuplar Nura'nın yerini bulmamıza yardımcı olacak. Yıllardır görülmedi."

Şövalyenin sesi ancak fısıltının üzerine çıkabiliyordu. "Peki ya genç Sage kızı?"

Kral bir el salladı. "Ölmüş kadar iyi. Kötü Adam'ın sürüsü tarafından ele geçirildi."

İğrenç sıcaklık o kadar boğucu hale gelmişti ki, şövalye başının döndüğünü hissetti. "Peki ya şefler, efendim? Onların izin verdiği birinin zehri mi? Onlara da ihtiyacınız olduğunu anladım. Starlight ve Fate ya da buna benzer bir şey?"

Kralın alnında bir damar atmaya başladı ama yüzü boş kaldı. Uzandı, kitabı aldı ve pencerelerin yanındaki kristal panelli kutuya yavaşça yerleştirdi. Berrak, neredeyse melodik baritonu, küçümsemesiyle duvarları çınlattı.

"Neyse ki, elimde tam da bana yardım edecek bir adam var.

bununla."

Şövalye onun kimi kastettiğini biliyordu ama yine de bir ürperti kanındaki sıcaklığı soğuttu.

Kötü adam.

Bölüm 2

KÖTÜ ADAM

Kötü adam ışığı özlemedi. Renkleri özlüyordu.

Trystan'ın gözleri yukarı doğru çekildi, başı kendisiyle birlikte karanlıkta mahsur kalan diğer mahkûmların feryatlarıyla çınlıyordu. Avuçlarının altındaki taş, nemli tenine karşı sertti ve bitmek bilmeyen karanlığın içinde onu topraklayan tek şeydi. Ölüm gibiydi karanlık. Huzursuz bir ölüm, ışıksız bir karanlık... Uzuvlarındaki acı, hayatta olduğunun tek göstergesiydi.

Kalp atışları hızlandı; nefes alamıyordu. Tutunacak bir şey yoktu. Çağıracak bir güç yoktu, tıpkı sisinin duvarla çevrilmiş, kendisi gibi hapsedilmiş olması gibi. Ama içinde kıvrılıp büküldüğünü hissedebiliyordu. Özgürlük için yalvarıyordu - bu da onları iki kişi yapıyordu.

"Yeter." Ayağı tökezledi ve omzu bereketli bir şekilde engebeli, pürüzlü bir yüzeye çarptı. Tuğla. Tanrılara şükürler olsun. Bir duvar vardı, sağlam ağırlığı en büyük korkusu olan karanlığa karşı rahatlatıcıydı. Su toplamış elleri duvarın kıvrımlarını takip etti ama görünürde bir son yoktu. Lanet olası kapı neredeydi?

Derin bir nefes almak için durdu. Nefes al, Trystan. Oradan çıkmalı, Sage'i bulmalıydı. Evie-Otto Evie'ye sahipti, canı yanıyordu-

Hayır. Şu anda buna odaklanamazdı. Henüz değil.

Duvarı takip etmeye devam etti, yukarıdan aşağıya doğru hissetti.

Sonsuz bir zihin değiştirme döngüsünde kendini hareket ettiriyor. Dakikalarca mı? Saatlerce mi? Bilmiyordu.

Yorgunluk gözlerini bir an için kapatmaya zorladı. Ne fark ederdi ki? Ölü topraklarda buradan kaçabilmesinin hiçbir yolu yoktu - büyüsü devre dışıyken olmazdı. Burası kralın yazlık evindeki hücresi değildi: özellikle hapsedilmesi, işkence görmesi için tasarlanmış bir odaydı.

İroni onun gözünden kaçmamıştı.

Umutsuzluk korkunç bir duyguydu, işe yaramaz bir duygudan bahsetmiyorum bile. Ama o gün ikinci kez dizlerinin üzerine çöktüğünde umudunun tükendiğini hissetti.

İnledi, kayıtsızlığı özlüyordu, duygularını bir yangını söndürür gibi söndürmeyi özlüyordu. İçini kemiren yanmaya tercih edilir bir şeydi bu. Ama Sage'in yanında kayıtsızlığa karşı güçsüz kalmıştı. Şimdi bunu biliyordu, tıpkı bildiği gibi - ensesindeki tüyleri diken diken eden farkındalık- bu odada yalnız olmadığını biliyordu.

"Berbat görünüyorsun, oğlum."

Ağrıyan gözlerinin ardında öfke titreşiyor, önündeki Benedict'i görebilmek için boşuna çabalıyordu. Kralın karanlıkta avlanmak için aletleri vardı, Trystan'ın ilk kaldığı süre boyunca ona eziyet etmek için kullanmıştı. Başka bir hayatta olsa bu şovmenliğe hayranlık duyabilirdi ama bu hayatta sadece kralın dişlerini dökmek istiyordu.

Titreyen bacaklarının üzerinde durmak için kendini zorladı ve düzgün bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Ah, şey, eminim bu seni rahatlatıyordur, Benedict. Bir aynaya bakmak gibi."

Benedict kıkırdadı. "Şimdi, şimdi. Düşmanlığa gerek yok. Sadece seninle konuşmaya geldim."

"İşkence şimdiden başladı mı?"

Trystan darbenin geleceğini biliyordu, yönünü ölçmek için bekledi. Yumruk karnına öyle sert indi ki, ciğerlerindeki hava boşaldı ve dizleri tutmaz oldu. Gardiyanın çelik muştaları mı vardı? Tanrılar adına, bu acıttı.

Benedict yine kıkırdadı. Keskin, kafa karıştırıcı bir acı

Nefes alırken Trystan'ın ortasına saplandı. Önemli değildi; acıyı biliyordu, Leylak Denizi'nin dalgalarından daha derin bir ıstırabı tanıyordu. Acıdan kaçmak yerine ona doğru eğilmeyi uzun zaman önce öğrenmişti.

Kaba eller her bir bileğinin etrafına sıkı bir metal kelepçe geçirdi, zincirlere karşı çıkarken derisini çiğ çiğ ovaladı ve onları duvara doğru çekti. Hareketsizlik hissi, her nasılsa, acıdan daha kötüydü.

Kralın sesi alaycıydı. "Ne büyük hayal kırıklığı. Medeni bir sohbet umuyordum."

"Sosyal nezaket konusunda hiçbir zaman iyi olmadım." Kıymık gibi batan ağrı şimdi böğründe zonkluyordu. Harika bir şeydi. Bir kaburgasını zedelemişti.

Kral mırıldandı. "O zaman sadede geleyim. Çiftleşmiş şeflere ihtiyacım var, hem de acilen."

Gülme sırası Trystan'daydı. "Peki neden sana bir şey vereyim ki?"

"Konuya biraz ışık tutayım mı?" Bir hışırtı duyuldu ve ardından oda loş bir fener ışığıyla aydınlandı. Trystan'ın hassas gözlerinde yaşlar yandı ve sertçe gözlerini kırpıştırdı. "İşte. Şimdi beni daha net görebilirsin."

"Korku. Söndür şunu."

Bağırsağına bir darbe daha aldı ama bu sefer yumruğu görüp kendini korumayı başardı. Küçük mucizeler.

Elindeki meşalenin ışığında Benedict'i de görebiliyordu artık: saçları mükemmel bir şekilde bakımlı, Trystan'ın artık gözle görülür bir şekilde yırtılmış olan gömleğini paçavra gibi gösteren iyi dikilmiş kıyafetler içinde. "Sana kendini affettirmen için bir fırsat veriyorum, Kötü Adam. Şefler bu krallığın ve tüm halkının geleceği için çok önemli. Bu, verdiğin tüm zararı telafi etmek için son fırsatın."

Trystan alay etti. "Peki ya verdiğin zarar ne olacak?" Küçümseyerek Benedict'i tepeden tırnağa taradı, bunun yaratacağı öfkeyi biliyordu. "Sanırım karanlıkta işlediğin sürece suçlarının mazur görülebileceğini düşünüyorsun."

Kral yutkundu, omuzları gerildi, sanki saldırmamak için kendini zor tutuyordu. "Neyin tehlikede olduğunu bilmiyorsun, seni lanet olası aptal."

Benedict'in üzerinde sallanıp durduğu bir uçurum vardı ve Trystan, Benedict'in küçümseyen dudaklarının ardında oluşan gerçek baloncuğunu hissedebiliyordu. Gurur kralın çöküşü olacaktı; bunu ayın yıldızları, çimenlerin güneşi tanıdığı gibi biliyordu. Trystan'ın tek yapması gereken doğru yaraya bastırmaktı.

"Tüm başarısızlıkların sonunda seni yakaladı mı, Benedict?" Trystan gülümsedi.

Benedict'in alnında bir damar şişkinleşirken, adam ona yaklaştı. "Başarısız olmadım. Önce sen, sonra da kadın şef tarafından başarısızlığa uğratıldım." Benedict durakladı, gözleri tehlikeli bir memnuniyetle parlıyordu. "Neyse ki benim için hatalar düzeltilebilir. Evie Sage'in zavallı, kandırılmış annesinden başlayarak."

Onun adını anmak bir savaş çağrısıydı. Beyaz bir öfke parıltısı tenini yakarak dikkatini sözlerden ve Benedict'in ortaya çıkarmaması gereken gerçeklerden uzaklaştırdı.

Kral Sage'in annesinden ne istiyordu?

Trystan yüzünü boş tutmak için elinden geleni yaptı ama kızın adıyla birlikte irkildi. Benedict bu tepki karşısında sırıttı, muhtemelen onun için yalvardıktan sonra bu ismin ona ne yaptığını artık biliyordu. Başarısızlıklarının açıkça ortaya çıkması ne kadar iğrençti; ne kadar acı vericiydi.

Trystan kendini buna karşı çelikleştirdi, omuzlarını bir santim geriye kaldırarak oyunu oynadı. "Yeni doğmuş bir guvre'yi esaret altında tutmak seni Kader'in gözünde pek de iyi bir yere koyamaz, Benedict. Dişiyi neredeyse on yıl boyunca kapana kısılı tuttun - bunun bir sonucu olmuş olamaz."

Kral gülümsedi. "Öyle olmadığını kim söyledi?"

Trystan dişlerini sıktı, krala hiçbir şey vermemeye kararlıydı. Ama merak onu kuduz bir tazı gibi ısırıyordu.

Trystan çenesini kapalı tutunca kralın kibarlık maskesi düştü. "Sen bencil bir serserisin." Benedict'in dudağı hoşnutsuzlukla kıvrıldı. "Seni çırağım yaptım. Sana öğrettim

Bildiğim her şey; seni kendi suretimde şekillendirdim. Sadece bu da değil, bu krallık için en iyisini yapman konusunda sana güvendim, onu kurtarmama yardım etmeye çalışmanı izledim... ve trajik bir şekilde başarısız oldun."

Trystan'ın göğsündeki, gözlerinin arkasındaki sızı gerçek değildi. İstemiyorsa hissetmesine gerek yoktu; kontrol ondaydı. Burnunu çekti ve zaten zorlanan gözlerini bulanıklaştırmaya başlayan sıvıyı göz kırparak uzaklaştırdı, dik dururken gövdesi itiraz ediyordu. "Krallıkta terör estirmek asil kahramanlıklardan çok daha tatmin edici. Onları aştığıma memnunum."

Sarsılmayacağım.

"Ayrıca." Trystan dudak büktü, içindeki öfke dalgası ona enerji verdi. "Sana kendi yöntemimle yardım ettim. Masalın Kötü Adamı oldum ve senin asıl ihtiyacın olan da bu değil miydi?"

Kral gülümsedi ve kapıya doğru başını sallayarak muhafızlara gitmelerini işaret etti. Bundan sonra olacakları duymalarını istemiyordu. Tekrar konuşmak için onlar gidene kadar bekledi. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Hatırlarsanız, yıldız ışığı büyüsü için krallığı araştırmanıza yardım etmiştim. Kadın şefi yakalamana yardım ettim. Sırf bana karşı kullanmak için büyümü tespit etmeni izledim. Ben aptal değilim Benedict. Bunların bağlantılı olduğunu biliyordum. Casuslarım Rennedawn'ın Hikâyesi söylentilerini duydu. Artık numara yapmaya gerek yok."

Benedict vurmak için elini kaldırdı ama kendini tuttu, yutkundu ve elini indirdi. "Annene çok benziyorsun. Yine de Arthur'un sana kendi mizacından pek bir şey katacak kadar yanında olmadığını düşünüyorum."

Kral ailesini iyi tanıyormuş gibi konuşuyordu ama Trystan'ın bunu daha sonra düşünmesi gerekecekti. Şimdilik, kralın adamları tarafından yakalanan ve -içine bir taş oturduğunu hissetti- haksız yere Kötü Adam olmakla suçlanan babası Arthur'u düşünmekten dikkati dağılmıştı. "Beni yakaladığınıza göre Arthur'u da serbest bırakırsınız."

"Her şeyin zamanı var evlat." Benedict döndü, meşale hâlâ elindeydi, kayarak açılan bir duvara doğru ilerliyordu, tüm ışık

onunla birlikte yok olup gidiyor. "Bedeli ne olursa olsun, şeflere sahip olacağım."

Karanlık tekrar içeri süzülürken, Trystan aniden çaresiz bir şekilde ileri atıldı. "Benedict." Kral durdu, arkası dönüktü. "Asistanım işim için çok değerli. Eğer başına bir şey geldiyse, herhangi bir şekilde zarar gördüyse... seni mahvederim. Ve bunu herkesin görebileceği şekilde güpegündüz yapacağımdan emin olabilirsiniz." Çakıllı sesi alçaktı, vücudundaki gerginliğe rağmen sakindi.

Kral tehdidi sezerek döndü. Trystan'ın zihninde Evie'nin yüzü belirdi; onu daha fazla uzak tutamadı. Otto Warsen iğrenç elini ağzının etrafına sararken gözyaşları, çığlıkları. Trystan'ın fiziksel yaraları, kalbine baskı yapan delici ağrının yanında hiçbir şeydi. On yıldan uzun bir süredir kendini hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti. Vücudu tüm bu gerginliği, onu koruma dürtüsünü ve bunu yapmak için tamamen çaresiz olmayı kaldıramıyordu.

Kral başını eğdi ve kaşlarını çatarak sahte bir sempati gösterdi. "Size söylemeyi unuttum mu? Özür dilerim-"

Trystan, kral söylemeden önce kelimelerin geldiğini neredeyse hissedebiliyordu. Önsezi aniden karanlığı ev gibi göstermişti. Ne kadar da uygun.

"O öldü."

Bölüm 3

KÖTÜ ADAM

Yedi gün sonra

Sage ölmedi.

Güneş ufkun ötesinde kaybolmuştu ama yıldızlarla dolup taşan gökyüzü parlaklığıyla adeta onunla alay ediyor gibiydi.

Gardiyanlar onu zindandan sürükleyerek çıkarmışlardı, sihirli kelepçeler gücünü emdiği için uzuvları kum torbası gibiydi. Son birkaç gündür bir mantra gibi tekrarladığı reddedilemez bir gerçek sayesinde iradesini korumuştu.

Sage ölmedi.

Kral ona eziyet etmek için yalan söylüyor olmalıydı - Trystan'ın kabul etmesi gereken cesur bir çaba. Ancak Benedict, Sage ile aralarında altın mürekkep anlaşması olduğunu hesaba katmamıştı: Aslında yeni asistanının sadakatini sağlaması gereken ama bunun yerine onun güvenliğini denetlemenin bir yolu haline gelen bir istihdam aracı. Sage hâlâ serçe parmağındaki altın mürekkepli bandın kendisine ihanet ederse onu öldüreceği izlenimine kapılmış olsa da, onu tekrar gördüğünde sessizce gerçeği söyleyeceğine yemin etti.

Ve onu tekrar görecekti.

Bu bir felaket olurdu elbette. Yüzünün öfkeyle kızarmasından ve burnunun kırışmasından sapıkça bir zevk alırdı. Ona nasıl bağıracaktı ve sonra kızarıklık göğsüne kadar inecek, aşağıya doğru inecekti.

Bu sırada doğal olarak dikkati dağılır ve dinlemeyi bırakırdı. Kadın fark eder ve ona biraz daha bağırırdı.

Bekleyemedi.

Bileklerindeki zincirler, korkunç derecede pis ve yapış yapış olan zemine sürtünecek kadar uzundu - kendi zindanları bile bu kadar iğrenç değildi. Ama pencereler vardı ve görebiliyordu ve en azından zincirler artık onu duvara bağlamıyordu, yani sonuç olarak, güzel yükseltilmiş konaklama yerleri.

"Bir köşe hücre alabilir miyim?" diye sordu parmaklıkların arasından gardiyanlara. Kaç gün geçtiyse son zamanlarda neredeyse hiç konuşmamıştı ve sözcükler taşa çarpan zımpara kâğıdı gibi cırıldayarak çıktığında duyuluyordu.

"Kapa çeneni, seni hödük! Umarım kral maskeni indirdikten sonra seni bağırsaklarını deşer ve asar." Solundaki muhafız zincirlerinden birini çekti ve tökezledi.

"Siz de maskelerinizi çıkaracak mısınız?" Trystan huysuzca sordu.

Muhafız miğferini kaldırarak çelimsiz yüzünü ve Trystan'ın sonsuza dek çatık kaşlı olduğunu düşündüğü ifadesini ortaya çıkardı. Trystan kaşlarını çattığında böyle mi görünüyordu?

"Maske takmıyorum," dedi gardiyan. İç çekti. "Yazık."

Yumruğunu kaldıran muhafızın yüzü öfkeyle çarpıldı. "Seni lanet olası-"

Ama adam Trystan'ın sağındaki muhafız tarafından durduruldu. "Elinizi çabuk tutun Sör Seymore ve endişelenmeyin. Maskesini düşürmek için onu balo salonuna ben getireceğim." Bu yeni muhafızın derin sesi tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu ama yüzü kapalıydı, sadece yeşil gözleri görünüyordu.

Bu gözleri daha önce görmüş müydü?

Trystan bu olasılığı düşünürken, kendi gözleri koridorun sonuna doğru kaydı. Uzun süre ışıksız kaldığı için görüşü hâlâ bulanık ve gergindi ama hafif aralık duran kahverengi kapıyı seçebiliyordu. Dili ağzının damağına yapıştı; bir kaçış yolu. Hemen maskesinin düşürüleceği yere mi götürülecekti? Açık kapı

kıyamet gibi görünmeliydi ama tek gördüğü özgürlüktü. Sadece yeterince iyi bir dikkat dağıtıcıya ve bileklerine giden kan akışını kesen sihirli kelepçeleri çıkarmanın bir yoluna ihtiyacı vardı...

Bakışları parmaklıkların ötesindeki daha büyük bir pencerede gezindi ve gece gökyüzü ona göz kırptı. Elbette dilek tutmanın mantıksız olduğunu biliyordu ama pencerenin dışındaki yıldız parıldayıp ona meydan okurken -daha önce bir kez olduğu gibi- kendini yine de bunu yaparken buldu.

Sage'i bulmak istiyordu.

Ona üzgün olduğunu söylemek istedi.

Nasıl hissettiğini yavaş yavaş açığa vurma konusunda daha iyi olmayı diledi.

Ve belki de en önemlisi, küçük kız kardeşi Lyssa ile lanet olası bir çay partisi yapmak istiyordu.

Kendini gülünç hissetti ama yeşil gözlü muhafızın kafesinin kilidini açtığını duyduğunda bu düşünce bir şekilde durgun uzuvlarına enerji verdi.

Henüz değil. Henüz değil. ŞIMDI.

Açık kapıya doğru koştu, zincirler arkasından sürükleniyordu, metali kavradıkça ellerini ısırıyordu. Koşarken bacaklarındaki kaslar yanıyordu ama duramıyordu, çıkış çok yakındı. Nefesleri düzensiz pantolonlarla geliyordu, çoraplı ayakları onu taşa doğru kaydırıyordu. Tanrılar botlarının nereye kaybolduğunu biliyordu.

Biraz utanç verici, diye düşündü soluk soluğa, onları saklamak için ne kadar çok mücadele ettim. Onlar Sage'den bir hediyeydi.

Kapıya yaklaştığında muhafızların arkasından bağırdıklarını duyabiliyordu. En yüksek ses, durması için ona yalvaran yeşil gözlü şövalyeye aitti. Saf çaresizlik

-Sesinde bir korku belirtisi var mıydı?" Trystan elini kapıya koyarken durakladı.

"Oraya girmeyin Bay Maverine. Yemin ederim pişman olursunuz." Ah, Benedict sonunda Trystan'ın gerçek adını Yiğit Muhafızlara açıklamıştı. Şüphesiz bu krallığa yayılacaktı.

Maverine ismi lanetlendi, ailesi mahvoldu.

Dayanılmaz.

Etkileneceklerinden değil ama umurunda olduğundan.

Kapıyı itti ve arkasından Benedict'in tatmin olmuş sesini duydu. Duraklamalı, kafasındaki uyarı zillerine kulak vermeliydi ama zihni ve bedeni allak bullak olmuştu; artık içgüdülerine güvenemezdi. Bozuk bir pusula kadar iyiydiler.

Bu yüzden Benedict'in emrindeki kötü niyetli alt metni görmezden gelebiliyordu. "Hayır, beyler. Bırakın. Onu. Gitsin. Bırakın görsün."

Trystan beklemedi, koridordan çıktı ve bir merdiven boşluğu olduğunu umduğu yere doğru koştu ama hayır. Merdiven boşluğu değildi; küçük bir odaydı.

Ve içeride gördükleri, dileklerin kendisi gibi insanlar için yaratılmadığını bir kez ve herkes için kanıtladı.

Sadece korku.

Bölüm 4

KÖTÜ ADAM

Trystan ölümün güzel olduğuna hiç inanmamıştı.

Ona göre bu mantıklıydı, gerekliydi, hatta kişi bunu fazlasıyla hak ediyorsa zevkliydi. Ama asla güzel değildi, asla tüm vücudunun donup kalmasına, kaslarının kızarmış teninin altında titreşecek kadar gerilmesine neden olacak kadar acı verici değildi. Hiçbir zaman beyninin baktığı şeyin parçalarını birleştiremeyeceği kadar acı verici olmadı.

Taş duvarlı ve loş, titrek ışıklı küçük odada, önündeki mermer beyaz masanın üzerinde asistanı Evie Sage yatıyordu.

Öldü.

Şok, kemiklerinin iliklerine, bacaklarının irkilmiş sertliğine yerleşti. Gözleri yine yanıyordu ama ışıktan değil. Acıdan. Zihni Sage'e hareket etmesini emretti ama o doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duruyordu. Onu hiç görmediği kadar hareketsizdi. Her zaman düzensiz bir enerjiyle uğuldayan, ağzından dökülen kelimelerden asla yorulmayan bir kadındı ve şimdi onların bir şey, herhangi bir şey söylemesini bekliyordu.

Ama kırmızı boyalı dudakları düz bir çizgi halinde kapalıydı, ifadesizdi. Ona hiç benzemiyordu, şaşırtıcıydı. İmkânsızdı.

Arkasındaki ahşap kapının gıcırtısını ve onu takip eden zırh şıngırtısını duymazdan gelerek ileriye doğru titrek bir adım attı.

"Son bir iyilik olarak bunu senden esirgemeyi umuyordum." Benedict'in sesi merhamet dolu sözlerle çelişircesine küçümseme doluydu. Ama Trystan dönmedi, Benedict'e dikkatini veremedi.

Gözleri Sage'deydi; siyah saçları, buklelerden oluşan uhrevi bir hale gibi ustalıkla etrafına yayılmıştı ve her tarafına küçük, renkli çiçekler yerleştirilmişti. İleriye doğru adım atarken boğazında bir yumru oluştu, duyguları bir inançsızlık duvarının ardına gizlenmişti. Ta ki onları görene kadar.

Boğazının etrafında siyah-mor parmak izleri var.

Gözlerini sıkıca kapattı. Yumrukları iki yanında o kadar sert sıkılmıştı ki tırnakları avuç içlerindeki kabarcıkları kırdı.

Benedict tekrar konuştu, bu sefer daha yakından. "Endişelenme, sevgili oğlum."

Trystan derin bir nefes çekti.

"Çok acı çekmedi..."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yumrukları çözüldü. Yüzüne ürkütücü bir sakinlik yerleşti ve bir anlığına dünya hareketsiz kaldı.

Ve sonra o an sona erdi.

"Seni piç!" Benedict'e doğru atılırken sesi gırtlaktan geliyordu, bileklerindeki zincirler yüzeyin altında yükselen büyüyü bastırıyordu ama önemli değildi, öfkesi vardı. İlkeldi, bembeyazdı ve yeterliydi. Alevler derisini yalıyor, ileri atılırken kalbi hızla çarpıyordu.

Benedict duvara çarptı, tacı başından düştü ve Trystan'ın ayaklarının dibinde takırdadı. Kralın gözleri korkuyla parladı. Güzeldi. Trystan korkuyu, içini kasıp kavuran çalkantılı duygulardan çok daha iyi tanıyordu. Muhafızlar her iki kolunu da kavrayarak umutsuzca onu geri çekmeye çalıştılar ama o daha güçlüydü.

Artık kaybedecek bir şeyi yoktu.

İki elini Benedict'in boğazına doladı, bilekleri zincirliyken ve iki muhafız öfkeyle gerilmiş pazularını çekerken yapabildiği kadar sert sıktı.

Nefes almakta zorlanan Benedict'in gözleri irileşti.

Daha da sıkan Trystan vicdanının -ne kadar küçük olsa da- ortaya çıktığını hissetti. Birdenbire ona bakan artık Kral Benedict değildi; Evie'ydi. Tatlı gözleri yaşlarla dolmuş, dehşete düşmüştü. Boğuluyordu, ölüyordu. Aman Tanrım.

Ellerini bıraktığında, muhafızlar sonunda onu geriye doğru çekmeyi başardıklarında, elleri hiç bu kadar tehlikeli olmamıştı. Sage'e doğru, onun durduğu yere doğru. Trystan ona doğru tökezlerken Benedict'in küfürlü soluklarını duymazdan gelerek başını yana eğdi ve onu içine çekti.

Önemli değildi. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Tek gördüğü oydu.

Sertçe yutkunarak, tam oraya gelene kadar hareket etti ve onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Sage," dedi Trystan fısıltıyla. "Sage, uyan." Onun yüzünü taradı. Gözleri kapalıydı, koyu kirpikleri yanaklarının üst kısımlarına hafifçe uzanıyordu; yanakları her zamanki pembe renklerinden yoksun, solgundu. "Patronun olarak sana uyanmanı emrediyorum."

Kanının vücudunda daha sert pompalandığını hissedebiliyor, zihni nihayet gerçeği bu gerçekliğe bağladığında daha da hızlandığını hissedebiliyordu. Sage, Evie, kararmış, parçalanmış kalbinin tamamına sahip olan kadın, gerçekten de gitmişti.

Gözlerinin arkasından sıcak bir sıvı aktı. "Bu bir emirdir, Sage." Emri her zamanki otoritesinden hiçbir şey kaybetmeden geveledi. "Gözlerini aç."

Her ikisi de küçük bir beyaz gül demetine sarılmış olan ellerine baktı ve birini tuttu. Buz gibiydi, en küçük parmağındaki mürekkepli altın istihdam yüzüğü teninde solmuştu, tüm sihir kaybolmuştu. Bunu hissetmedi, ona yardım edemedi. Büyüyü bastıran kelepçeler yüzünden mürekkepli bağın pazılarında parlamadığını düşünmüştü ama hiç de öyle değildi. İçinde hayat kalmadığı için parlamamıştı, onun içinde de hayat kalmamıştı.

Sıcak sıvıyı göz kırparak geri püskürtmeye çalışırken, yanağından tek bir damla yaş süzüldü. Elini kaldırdı ve dudaklarını bir fısıltı gibi parmak boğumlarına değdirdi, o kadar hafifti ki, hâlâ onunla birlikte olsaydı bunun neredeyse hiç hissedilmeyeceğini biliyordu. "Seni hayal kırıklığına uğrattım. Özür dilerim. Geri gel."

Cevap vermedi, vermedi ve o anda Trystan'ın aklına onun sesini bir daha asla duyamayacağı geldi. Heyecanlı bağırışlarını, bulaşıcı kahkahalarını, melodik mırıltılarını, şakalarını, içtenliğini. Bu onun dünyasının bir parçasıydı ve şimdi sonsuza dek yok olmuştu.

Tıpkı karşılaştığı herkes gibi, dokunduğu her şey de harap oldu.

Çok bencilce davranmıştı. Onu işe aldığı günden beri hedef haline getirmişti. Bir amaç uğruna mahvederse, bunun bir daha asla kazara olmayacağına aptalca inanmıştı. Kötü adam olmak onu kurtaracaktı.

Bunun yerine, her şeyi görmezden gelen, onu sadece gerçekten görmekle kalmayıp, gördüğünde ürkmeyen tek kişiyi yok etmişti.

Tanrılar, bunun için kendini asla affetmeyecekti. Asla.

Sör Seymore onun kolunu siper gibi kavradı ama o bunu neredeyse hiç hissetmedi. İki muhafız daha katıldı, sonra iki tane daha. Onu kadından uzaklaştırmak için bu kadar insan gerekmişti. Sesi kısılana kadar bağırdı, onların tutuşuna karşı çırpındı ama yeterince güçlü değildi. Artık değil.

Yine de savaşmaya devam etti, yapamayana kadar, zayıflamış uzuvları pes edene ve görüşü bulanıklaşana kadar, kapı aralığından açık hücresine doğru sürüklenirken gördüğü tek şey kalan son şövalye, tanıdık gözleri olan şövalye olana kadar savaştı.

Ve bir şeyler söylüyordu.

Şüpheli bir şekilde "umut" kelimesine benzeyen bir şey.

Bu o kadar tuhaftı ki Trystan'ın dikkatini umutsuzluğundan uzaklaştırdı. Şövalye kapanan kapının ardında kaybolurken kaşlarını çattı.

Umut mu? Neden bir Cesur Muhafız, Kötü Adam'ın

Umut mu?

Fark etmezdi. Hope hiçbir şey yapmazdı. Evie Sage ölmüştü.

Bölüm 5

BECKY

Bu plan tehlikeliydi.

Bu insanlar kendini beğenmişlerdi.

Ve en kötüsü de, bu yürüyen İK ihlalini kabul ettiği için aklını kaçırmıştı.

"Ayağıma basıyorsun," diye homurdandı Becky, yanında asilzade kıyafetleriyle dikilen Blade'e. Tertemiz kumaş, iri kollarının üzerinde garip bir şekilde uzanıyordu. Tatianna kılıklarını hangi aristokrattan almış olursa olsun, Blade'inki belli ki ejderha eğitmeninin her gün karşılaştığı türden fiziksel aktivitelere hiç katılmamış bir beyefendiye aitti. Bir evin iki katı büyüklüğünde bir sürüngenle güreşmek gibi.

Yine de yakışıklı görünüyordu ve bu da kadının içinde bir sıkıntı dalgası yarattı.

"Özür dilerim, sevgili Rebecka." Adamın sesinin alçak tınısı kollarındaki ince tüyleri diken diken etmişti, tıpkı ona gülümseme şekli gibi. Dudaklarının yarım kıvrılmasıyla midesi altüst oldu, aynı anda hem alaycı hem de sıcaktı. Oldukça ölümcül bir kombinasyon.

Aslında oldukça korkunç bir tane. Ofis içi ilişkiler kesinlikle tavsiye edilmez Becky, hatırladın mı?

The Villain'ın İK müdürü kaşlarını çatarak partinin geri kalanına baktı. Balo salonu gördüğü en büyük salondu ve başka bir hayatta kendi payına düşeni görmüştü. Tonozlu tavanlar odanın geniş olduğu yanılsamasını veriyordu.

ve sonsuz, kristal avize yüzlerce mumla parlıyordu. Soylular yalnızca en iyisini isterdi ve bu dünya onlara bunu kolayca vermek için inşa edilmişti. Geri kalanlar için adil değildi ve işlerin adil olmamasından ne kadar da nefret ediyordu.

En son örneği? Blade ile sıkışıp kalmak.

"Keşke daha dikkatli olsaydın." En korkutucu bakışıyla - gerçekten de en iyi bakışıyla- onu kınayan bir bakış attı.

Sık sık neşeyle dolan kehribar rengi gözleri, "Sana söz veriyorum: Söz veriyorum." Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan uzandı ve gözlüklerini nazikçe burnuna geri itti. Kaydıklarını fark etmemişti bile.

Ama vardı.

Kalbi çırpındı ve buna karşı çıktı. Kes şunu, seni küçük hain.

"Teşekkür ederim," dedi, sesinin yumuşaklığı karşısında şaşırmış ve telaşlanmıştı. Bu da nereden çıkmıştı böyle?

Blade de şaşırmıştı, ağzının açık kalmasına ve öksürükle gizlemeye çalıştığı sesindeki hafif çatlağa bakılırsa. "Bir şey değil."

Aralarındaki etkileşimlerde yaşadığı tatsızlık giderek artıyordu. Kaotik hayatından kaçmak ve düzene kavuşmak için Kötü Adam için çalışmayı kabul etmişti. Bunun yerine, kendisine fırfırlı pembeler giymiş bir şifacı, güllenin insan versiyonu olan bir patron asistanı ve kornealarını yakacak kadar parlak bir şekilde gülümseyen pis bir ejderha eğitmeni verilmişti.

Ama şimdi o gülümsemediğine göre... kendini garip bir şekilde yoksun hissediyordu.

Sosyal bir toplantıya katıldığım için başıma gelen bu. İşle ilgili olsun ya da olmasın, kişinin ilkelerinden ödün veriyor.

Ailesini terk ettiğinde, bu karışık dünyada bir nebze de olsa huzur bulmanın tek yolu olarak yalnızlık ve organizasyonla yaşamaya yemin etmişti. Bu da bu göreve katılma kararını daha da kafa karıştırıcı hale getiriyordu.

iyi bir gün. Yine de, bunu onsuz yapmalarına izin veremeyeceğini fark etti. Ayrıca, bu herkese nereye gideceklerini ve ne yapacaklarını söylemek için bir başka fırsattı.

Bu konuda oldukça başarılıydı.

Ayrıca programa uyma konusunda da çok başarılıydı, kralda bu becerinin olmadığı açıktı. Ne zamandır burada durmuş, maskelerinin düşmesini bekliyorlardı?

Blade kaşlarını kaldırdı ve onun gözlerini süslü pencerelerin arasında asılı duran büyük, yaldızlı saate doğru takip etti. Eğilirken bir elini ağzına götürdü, nefesi kızın kulağını gıdıklıyordu. "Saat dokuzda başlaması gerekmiyor muydu?"

"Evet!" diye bağırdı, bu patlamadan hafifçe utanmıştı.

Bir şekilde onun adına öfkeli görünmeyi başardı. "Kabul edilemez. Fluffy'nin senin için onları küle çevirmesini ister misin?"

Kaşlarını kaldırdı ve kollarını kavuşturdu. "Ejderha bunu benim adıma yapar mı?" Becky başını ona doğru eğdi, yüzündeki ciddiyetten irkildi.

"Ejderhanın sizin için her şeyi yapacağına dair iyi bir bilgiye sahibim." Sanki transa geçmiş gibi gözlerini kırpıştırdı ve neşeli tavrına geri döndü. "Tabii bir doğum günü mumundan daha fazlasını yakmayı başarabilirse."

Bu odanın üzerinde bir büyü vardı; herkese verdiği güneş ışığı ifadesine döndüğünde hissettiği hayal kırıklığının tek açıklaması buydu. Yoğun olan garip bir şekilde sanki sadece onun içinmiş gibi hissettirmişti.

Bir konu değişikliğine ihtiyaç vardı, hem de hemen. "Sence başardılar mı-"

Ama Blade onu kalçalarından kavrayıp neredeyse sırtı duvara yaslanana kadar itekleyince, kolları onu oyuğa hapsedince nefesi kesildi.

Kalbi hızla çarpıyor ve büyük gözlüklerinin camlarının arkasından aval aval bakarken vahşi bir heyecan kanını ısıtıyordu. "Bay Gushiken, hemen elimi çözün!" Çok yakındı, o kadar yakındı ki adamın tenindeki sedir ağacının kokusunu alabiliyordu. Silahsızlandırıcıydı.

Yüzünü buruşturdu, özür diler gibi baktı ama ellerini hareket ettirmedi. Ellerini neredeyse koruyucu bir şekilde başının etrafında tuttu. "Görünüşe göre babam Işıltılı Saray'daki ilk kutlamasına katılmaya karar vermiş. Geleceğini hiç düşünmemiştim. Genelde insanların arasına karışan biri değildir." Ah, Blade'in burada büyüdüğünü, babasının kralın siyasi danışmanı olduğunu unutmuştu.

Kadın dudaklarını yaladı ve adamın gözleri de karnıyla birlikte daldı. "Sanırım tanınırsanız bu işe yaramaz."

"Hayır." Adamın sesindeki törpü kadının ürpermesine neden oldu.

Uçsuz bucaksız alanda yankılanan üç büyük gümbürtü tüm grubun dikkatini çekti. Blade'in bir elini kaldırmasına neden oldu, böylece ikisi de Kral Benedict'in büyük merdivenin tepesinde durduğunu görebildi.

"Hoş geldiniz! Onurlu konuklarım, Kötü Adam'ın maskesinin düşürülmesine hoş geldiniz!"

Birkaç Yiğit Muhafız kralın arkasındaki açık kapıdan içeri girip yanlarında bir figürü sürüklerken kalabalık alkışlamadan önce eğildi: gözlerinin etrafındaki maskeden ayaklarındaki parlak çizmelere kadar kusursuz bir şekilde siyah giyinmiş bir adam. Tezahüratlar yuhalamaya dönüştü.

"Patron," diye fısıldadı Blade, sesi endişe doluydu.

Kötü Adam mermer basamaklardan aşağı sürüklendi, tökezleyerek ilerledi, bilekleri zincirlendi, ağzı sert bir çizgiye oturtuldu. Bir Yiğit Muhafız onu arka duvardaki yükseltilmiş kürsünün ortasından çıkan direğe zincirlediğinde bile hiç irkilmedi. Yanında uzun kızıl saçlı ve kızıl sakallı bir adam daha zincirlenmişti bile.

"Arnold," diye fısıldadı Blade.

Becky dönüp ona baktı ve çalkantılı düşüncelerine ara verdi. "Çekirdek Şifacının adı Arthur."

Blade kaşlarını çattı. "Emin misin?"

"Evet! Ve bunun için neredeyse hiç vaktimiz yok!" diye azarladı.

Ejderha eğitmeninin nefesi kesildi ama kral devam ederken bedenini onunkinin üzerinde tutarak sanki onu odanın geri kalanından k o r u y o r d u .

"Bu gece nihayet Kötü Adam'ın on yıllık zulmüne son veriyoruz ve onun vahşi elleriyle kaybettiklerimizin yasını tutuyoruz." Kral ciddiyetle başını eğerek selam verdi ama Becky onun ağzında küçücük bir sırıtış gördüğüne yemin etti. "İşte Kötü Adam'ın son kurbanı!" diye ilan etti başını kaldırırken. "Karanlık tarafından sonsuza dek söndürülen bir ışık. Sevilen bir şövalyenin kızı. Bizim Evangelina Sage'imiz."

Büyük, süslü bir cam tabut yan kapılardan odanın ortasına doğru sürüklenirken Becky gözlerinin yuvalarından fırladığını hissetti. Kalabalık tabutun etrafında toplanmış, görmeyi zorlaştırıyordu.

Saat on dakikayı gösterdiğinde, "Bu kabul edilemez," diye mırıldandı.

"Rebecka!" Blade kalabalığı yararak ilerlerken bağırdı ama yaldızlı tabuta giden yol nihayet açıldığında durdu.

Evangelina içinde yatıyordu, ölüm gibi hareketsizdi. Hayır, bu yanlış.

Bir şeyler ters gitti. Plan asla bu değildi.

Blade, Bayan Sage'i görünce küfrederek omuzlarını arkadan kavradığında kralın sesi bir kez daha odada yankılandı.

"Bu gece, Yiğit Muhafızlarım ve ben Rennedawn'ın Hikayesi kehanetini tamamlama görevimize başlarken, birlikte Rennedawn için yeni bir döneme giriyoruz. Eğer başarısız olursak..."

Kralın dudaklarında bir sırıtış daha belirdi ama Becky bu küçük hareketi hafızasına kaydetmeden önce kaybolmadı.

"Krallığımızın varlığı sona erecek." Kalabalık patladı.

Bölüm 6

KÖTÜ ADAM

"Bana bak!"

Arthur Maverine Trystan'a sesleniyordu ama o duymamış gibi yapıyordu. Siyah maskesinin bulanıklığı çevresel görüşünü engelliyor, ona sadece ayaklarının dibine yemek atan seyircilerin görüntüsünü bırakıyordu. Her şey daha yavaş, daha donuk hissediyordu, sanki zaman dünyayı artık tanımadığı bir şeye dönüştürmüştü.

"Seni domuz!" diye bağırdı soylulardan biri, ayaklarının dibine kremalı puf gibi görünen bir şey fırlatarak.

Kaşlarını çattı. "Ne korkunç bir hamur işi israfı. Taş atmalarını tercih ederdim." Arthur'un ısrarlı dürtüklemelerini savuşturmak için bu sözleri duygusuzca söyledi.

"Trystan, maskeni düşürmeden önce seni buradan çıkarmalıyız." Babasının sesinde yalvarma vardı ama bu ona dokunmadı, hiçbir şey dokunamazdı. Bu noktada duygularını o kadar uyuşturmuştu ki, artık hiçbir şey hissedebileceğinden emin değildi.

Sage gitti. Bunların ne önemi var ki?

Burnunu çekti ve parlak botlu ayaklarının etrafına saçılan tatlılara kaşlarını çatarak bir kez daha baktı. Benedict onu bu durum için giydirmiş, muhtemelen yırtık pırtık ve zayıf görünmek yerine heybetli görünmesini istemişti. Seyircilerin sempatisini kazanmak Kötü Adam'a yakışmazdı.

"Maverine ismi için endişelenmek boşuna Arthur. Ben

zaten oldukça kolay bir şekilde yok etti."

Arthur onun yanında kekeledi. "Bu şu anda beni pek ilgilendirmiyor evlat! Seni de ilgilendirmemeli."

Trystan maskesinin altından kaşlarını kaldırdı ve sonunda babasına baktı. "Benim endişem zavallı kremalı puflar için aslında."

Arthur ona ters ters bakarken bir yandan da kendi zincirlerine karşı savaşıyordu. "Ciddi ol Trystan. Geleceğin tehlikede."

Trystan alay etti, yumruklarını arkasında sıktı. "Ne geleceği?"

Trystan'ın gözleri tabuta kayarken Arthur da onu takip etmiş olmalıydı; gözlerini ayıramıyordu, ayıramazdı. "Ah, oğlum," dedi Arthur üzüntüyle. "Seni isterdi-"

"Bana onun ne isteyeceğini söylemeye cüret etme. Ondan hiç bahsetme." Hâlâ ona bir şeyler fırlatan birkaç soylu, sözlerindeki zehir karşısında durdu, ellerini akıllıca indirdi ve birkaç adım geri çekildi. Kral mücevherlerle süslü tacı ve pahalı kürk peleriniyle kürsüye doğru ilerlerken, kalabalığın geri kalanı Benedict'e yer açmak üzere dağılmaya başlamıştı bile.

Benedict Sage'in tabutunun yanından geçerken Trystan kaskatı kesildi ve sahte bir sempatiyle elini tabutun üzerinde gezdirdi. Trystan'ın zincirleri, onları çekiştirirken takırdadı, dudaklarının arkasında bir hırıltı vardı ve o anda aklındaki tek şey öfkeydi.

"Çok uzun zamandır Kötü Adam'ı adalete teslim etmekte, halkıma karşı işlediği dehşeti durdurmakta başarısız oldum!" diye haykırdı kral. "O hepimiz için bir tehlike, büyüsü incitmek ve öldürmek için yapılmış." Tüm gözler kralın üzerindeydi, muhafızlar bile daha iyi görebilmek için görev yerlerinden uzaklaşıyordu. "Soylu aileleri korkuttu, malları çaldı ve bir zamanlar sevilen bir yer olan Hickory Ormanı'nı seyahat için korkutucu hale getirdi."

Farklı bir zamanda, farklı bir yerde, bu pohpohlama onun aklını başından alabilirdi.

"Ve suçlarının en kötüsü, hepinizi uzak tutmaya çalıştığım bir suç." Kral sanki bu sözler acı vericiymiş gibi içini çekti ve Trystan'ın içinden ona bir domates fırlatmak geldi.

Oyunculuğu o kadar kötüydü. "On yıl önce işlenmiş bir vahşet."

Trystan başını kaldırdı, omuzları bir açıklama imasıyla dikleşti... ama ne hakkında?

Senin oyunun ne, dostum?

"Kötü Adam'ın Fate'in kıymetlisini ele geçirip saklaması yüzünden Guvre için ve son On yıl, ve vatandaşlar Rennedawn'lılar doğanın intikamı için acı çekmek zorunda bırakıldılar."

Trystan'ın bilinçaltı, Benedict'in kendisini neyle suçladığını şaşkınlıkla fark ettiğinde umutsuzluktan kaynaklanan bulanıklığını temizledi.

"Kötü Adam, Mistik Hastalığın sebebidir."

Lanet olsun.

Kalabalık öfkeyle bağırıyor, kaba hakaretler yağdırıyordu - alışık olmadığı bir şey değildi; dürüst olmak gerekirse, bazıları oldukça yaratıcı bir şekilde renkliydi - ama sözlü kırbaçlamaları genellikle işlediği zulümler içindi.

Bunun benimle hiçbir ilgisi yok ve bunu sen de biliyorsun, seni sefil.

Benedict bir adım daha yaklaştı. "Ve şimdi hepinize o korkunç haini açıklayacağım!" Benedict onun yanına geldi ve alçak sesle mırıldandı. "Hazır mısın, oğlum?"

Trystan saygıyla başını salladı, sesini de alçak tuttu. "Bu rolün sana yakıştığını söylemeliyim Benedict."

Kral gözlerini kıstı. "Ne rolü?"

Sözlerinin yaratacağı etkiyi bildiği için dudağını büktü. "Neden, kötü adamdan."

Benedict'in burun delikleri alevlendi, gözleri geniş ve öfkeliydi. Elini uzatıp Trystan'ın gömleğini kavradı ama daha elini tam olarak kaldıramadan kulakları tırmalayan bir çığlık odanın içinde yankılandı.

"Gitmiş!" diye bağırdı soylu bir kadın.

Trystan da dahil olmak üzere herkes onun işaret ettiği yere, son birkaç dakikadır görmezden gelinen tabuta baktı.

Artık net bir görüşü yoktu. Kalabalık ileriye doğru itilmiş, kâbusunu görüş alanından gizlemişti. Tek gördüğü

İzleyicilerden daha fazla çığlık yükselirken, kıvranan soylu kafalar yığınının ötesinde bir cam parıltısı vardı.

Kalbi hızla çarparken ensesine dikenler battı, kulaklarında bir kükreme yankılandı. Zincirlere karşı zorlanırken arkasındaki zincirler şıngırdadı ve takırdadı, başını yukarı kaldırdı, umutsuzca kalabalığın ayrılmasını bekledi.

"Kımıldayın, sizi Allah'ın belası tavus kuşları!" diye gürledi ve mucizevi bir şekilde emrine kulak verdiler, soylular odanın iki yanına dalarak ötesinde ne olduğunu ortaya çıkardılar.

Ve gördü.

Daha önce en büyük korkusunun meyveleriyle dolu olan cam tabut boştu.

"Bu da ne böyle? Sorumlusu kim?" diye bağırdı kral, kürsünün merdivenlerini yumruklayarak. Ancak spekülasyon için zaman yoktu... hafif ve tanıdık bir ıslık havada dans etti.

Zaman durdu.

Oda hızla sessizliğe büründü; gergin kıpırdanmaları, kılıçlarını kavramaya çalışan muhafızların tedirgin tıngırtılarını duyacak kadar sessizdi. Kulağa korku gibi geliyordu.

Odadaki tüm gözler ıslık sesini büyük merdivenin tepesine kadar takip edince, korkulan oldu.

Saçlarından çiçekler dökülen ve kırmızı boyalı dudaklarında hınzır bir gülümseme olan Evie Sage orada duruyordu.

Yaşıyor.

Kalabalık ölülerin dirilişi karşısında dehşet içinde nefes alıp çığlık atarken gülümsemesi genişledi. Cevap niteliğindeki bir gülümseme kendi ağzının köşelerini inanılmaz bir şekilde çekiştirdi ve uzuvlarını donduran kas gerginliği şokunu geçersiz kıldı. Gözleri kızın her santimini içine çekerken bu şok yavaşça çözüldü. Bir daha asla başka tarafa bakamayacaktı.

"Ne güzel bir parti," dedi kadın, yumuşak sesi onun dünyayı sarsan şaşkınlığının sisini yarıp geçen bir fener gibiydi. Gördüklerinin gerçek olup olmadığından emin değildi.

Ama ağzından çıkan bir sonraki kelimeyle, bunun

gerçekten o. Sage yaşıyordu.

Mavi gözleri onunkileri yakaladığında dizlerinin bağı çözüldü ve gülümsemesi daha da genişledi.

"Bana bir davetiye göndermeyi ihmal ettiğiniz için belki biraz kırıldım."

Bölüm 7

EVIE

Ondan sonra biraz daha bağırış çağırış oldu.

Evie bu kadar keyifsiz olmasaydı bu durumla eğlenebilirdi. Bu çapta bir giriş yapmaya hiç niyeti yoktu -aslında giriş yapmaya hiç niyeti yoktu. Becky'nin kendisini hayatını kaybetmiş gibi göstermek için tedarik ettiği nadir büyülü meyve olan uyku-ölüm meyvesinin tedavisinin, soylularla dolu bir odada ürkütücü bir tablo gibi sergilenmeden önce etkisini göstermesi gerekiyordu.

Tabut, her ne kadar ürkütücü olsa da, neyse ki kaçabilmesi için kalın bir parşömen yığınıyla açık bırakılmıştı. Bu kaçış pek de zarif olmamıştı; bir kanalizasyon borusundan geçmeye çalışan devasa bir sümüklüböceğe benziyordu. Alçaltıcı bir gümbürtüyle yere yığıldı ve muhafızların dikkati dağılmışken gölgelere kaçmayı umarak merdivenlere yöneldi. Orası daha güvenliydi. Planı ortaya çıkarken orada olması gerekiyordu.

Ama geri dönmek, odayı araştırmak ve doğrudan ona bakmak gibi bir hata yapmıştı.

Kötü adam. Trystan.

Yedi gün zamanın büyük şemasında hiçbir şey değildi, ama sanki görünmez bir kordon onları birbirine çekiyormuş gibi ona doğru savrulduğu için sonsuzluk da olabilirdi. Donmuş, eşikte asılı kalmıştı,

Bildiği güvenlik ile belirsiz bir geleceğin içine düşmek arasında gidip geliyordu. Önünde iki seçenek, gidebileceği iki yol vardı. Ama sonra Kral, Kötü Adam'ı ortaya çıkarmak için harekete geçti ve artık başka seçenek yoktu.

Seçimi her zaman o olacaktı.

Bu yüzden incelemelerden, kınamalardan saklanmak için gölgelerde kalmak yerine ışığa doğru ilerledi. Onun için kendini ortaya çıkardı.

Gelen tepkiler ise en hafif tabiriyle pek hoş karşılanmadı.

"Ölü çağırma! Kara büyü! O bir cadı!" Çığlıklar, refakatçisine karşı baygınlık geçiren ve onun kolunu tutan tüylü bir elbise giymiş soylu bir kadından geliyordu.

Evie'nin bu sözler karşısında duyduğu gurur rahatsız ediciydi ama yine de bundan zevk almasına izin verdi. İnsan tüm hayatını zayıf hissederek geçirdiğinde, bir tehdit olarak görülmek oldukça heyecan vericiydi.

Burnunu kaşıdı ve "Yuh!" gibi tamamen uygunsuz bir şeyle karşılık verme dürtüsüne direndi.

Baygınlık geçiren kadın sert bir sesle yere düşerek bayıldı.

Söylemiştim. Oops.

Gülümsememek için dudaklarını ısırdı ve merdivenlerden inerken dikkatini tekrar odaya, krala çevirdi. Nasıl olsa lanetlenmişti, bari eğlencesini bulabildiği yerden alsındı. "Gecikmeli gelişim için özür dilerim Majesteleri. Görünüşe göre... rahatsızdım."

Yorumunun acımasızlığıyla uyumlu bir nefes alma korosu duyuldu, ama kulağına bir mavi kuş cıvıltısı gibi geliyordu. Çok güzeldi.

Alçak, hırçın bir ses garip sessizlikte yankılandı ama kime ait olduğunu biliyordu. "Sage." Trystan'ın sesi de çok güzeldi. En güzeli.

Odanın öbür ucundan tekrar ona baktı. Siyah maske yüzünün büyük bir bölümünü kapatıyor, onu tehlikeli ve soğuk gösteriyordu. Ama gözleri - kuşkulu gözleri

erimiş bir halde onunkilere bakıyordu. Gülümsemesini yakaladığında yavaşça doğruldu, duruşu tamamen dikleşirken bakışlarının siyah derinlikleri onu asla terk etmedi.

Ona nazikçe başını salladı.

Nabzı boynunda çırpınıyordu, balo salonunun ihtişamı onun yüzüne bakarken hissettiği muhteşem rahatlamayla, bir kez daha aynı yerde olmalarının verdiği huzurla boy ölçüşemezdi.

"Kral Benedict." Evie sesini yansıttı, ancak oda hızla sessizleşmişti. "Konuklarınız geldiğinde onları selamlamak görgü kurallarına uygun değil mi?" Kaşlarını çattı ve iki eliyle cesaretini toplayarak kendi kendine bir işaret yaptı.

Kral, iki muhafız tarafından kuşatılmış bir şekilde ona doğru yürüdü. Yavaşça geri çekildi ama her yanının daha fazla Yiğit Muhafız tarafından kapatıldığını fark edince durdu. Önemli değildi. Çenesini sert ve meydan okuyan bir çizgiye oturttu. Ona zarar vermek isteyen adamlarla çevrili olmak yeni bir şey değildi. Sahneden alçak, tehlikeli bir ses geldi; zincirlerin şıngırtısı. Tanrılara şükür Trystan dövüşüyordu. Kadın ortaya çıkmadan önceki anlarda yenilmiş gibi görünüyordu ama artık öyle değildi. Etraflarındaki mumlar sanki değişimi hissedebiliyorlarmış gibi titriyordu ve bu artan güç onu meraklandırdı. Trystan'daki bu değişime neden olan şey kaçma umudu muydu?

Yoksa o muydu?

Benedict onun kolunu morartıcı bir şekilde kavrayıp, tacının parlak alnıyla birleştiği yerin hemen altında nabız gibi atan bir damarı görebileceği kadar yakınında tutmadan önce bunu beyninde evirip çevirecek zamanı olmadı. Tısladı, "Ne yaptın sen, seni aptal kız? Nasıl yaşıyorsun? Hemen söyle bana!"

İçgüdülerinin ona söylediği gibi sinmedi, bunun yerine kralın vahşi gözlerini tuttu ve sırıttı.

Zorlukla kontrol altına aldığı öfkesinden neredeyse titriyordu. "Rennedawn'ın iyi insanları, görünüşe göre kandırıldık! Bu

bir numara! Kötü Adam'ın kaçmak için son bir çabası. Bu genç kadını ölü numarası yapması ve yardımına gelmesi için manipüle etti." Benedict kadının kolunu öyle sıkı sıktı ki, sanki tuttuğu kol kırılacakmış gibi oldu; yakışıklı yüzü, kum rengi kalın kaşlarının arasında oluşan çatık kaşlarla mahvoldu. "Hepsi boşuna. Merhamet edin ve Kötü Adam'ın gerçek son kurbanını görün."

Bir vuruş, bir nefes ve ardından öfke - öylesine haklı bir öfke ki, korkusunun artık hiçbir önemi yoktu. Alev alev yanıyordu. Bir anda kendini aşağıya doğru eğdi ve elbisesinin altındaki kayıştan hançerini çıkardı. Benedict daha gözünü kırpamadan hançer boğazına dayanmıştı.

Gevşek bukleleri hareketle birlikte çıplak kollarına değdi ve sözlerinden yakıcı bir zehir damladı. "Ben. Değilim. Kurban Değilim."

Muhafızlar ilerledi ama kral eliyle onları durdurdu. Bakışlarını sıkılmış bir küçümsemeyle kadının kılıcına dikerek, "Sadece doğru söylediğim için gücendiniz. Düşünün Bayan Sage, bu adamı kurtarmanın adil bir seçim olduğuna gerçekten inanıyor musunuz? İyi bir seçim mi?"

Kalbi daha hızlı atıyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlarken sesi hafifliyordu. "Hayır, haklısın." Yüzünün eğlenen bir kötü niyete dönüşmesine izin verdi. "Sanırım... şeytani bir şey."

Hançeri kaldırdı ve Benedict'in yanağına sapladıktan sonra geri sıçradı. Kral çığlık attı, elini sığ yaraya bastırdı ve sanki kemiğe kadar işlemiş gibi inledi. Neden erkekler buzun sıcağa dayanabildiği kadar acıya dayanabiliyordu? "Seni kötü kaltak!"

Selam verdi. "Hizmetinizdeyim."

"Yakalayın onu! Şimdi!"

Muhafızlar ona doğru ilerledi ve başının tepesinden ayak parmaklarına kadar bir panik parlaması hissetti. Çok uzun süre oyalanmıştı; şimdi olmalıydı.

Boğazını temizleyerek hançeri uzattı. "Bir tutuklama girişiminde bulunmadan önce, beyler, size bir teklifte bulunmak istiyorum."

Gümüş giysili adamlar onun sesindeki rahatlık karşısında şaşkınlıkla birbirlerine baktılar; neyse ki sesindeki titremeyi gizliyordu. "Kötü Adam ve Arthur Maverine'i serbest bırakın, ben de bu odadaki herkesin hayatlarını kurtararak gitmesine izin vereyim."

Kral, muhafızları ve hatta birkaç soylu bile onun ültimatomunda aşağılayıcı bir eğlence bularak gülme cüretinde bulundu. Kral hayali bir kahkaha gözyaşını zümrüt yeşili gözlerinden uzaklaştırdı. "Elinde hançeri olan büyüsüz bir genç kadın, elinde mektup açacağı olan bir tavşan kadar tehditkârdır," dedi, onunla bir çocukmuş gibi konuşarak, ki bu onun için hiç de yabancı bir duygu değildi. "Zayıfsın ve etrafın düşmanlarla çevrili, seni düşüncesiz kız."

Korkuyordu ama artık biliyordu: korku genellikle yeni bir şeyin, kendini değiştiren bir şeyin, potansiyel olarak iyi bir şeyin kıyısında durduğunuz anlamına gelirdi. Korku bir daha asla uzak duracağı bir şey değildi.

Ağırbaşlı bir şekilde başını sallayarak cevap verdi: "Çok doğru Majesteleri. Hizmetinizdeki adamların ya da emrinizdeki soyluların yanında ben bir hiçim." Kalabalığı tarar gibi yaptı ve çenesine iki kez vurdu. "Bu kadar çok insanı tanımanızı, böylesine bir bağlılığı kolaylaştırmanızı etkileyici buluyorum. Bununla birlikte, Yiğit Muhafızlarınız ile Kötü Adamın Kötü Niyetlileri arasındaki en sevdiğim ayrımı bilip bilmediğinizi merak ediyorum."

Kral, gözlerinde memnun bir parıltıyla onun yavaşça geri çekildiğini fark etti. "Oyalanıyorsunuz Bayan Sage. Ama sizi darağacına göndermeden önce şakanızı yapacağım. Benim muhafızlarım krallığın iyiliği için savaşır. Kötü Adam'ın muhafızları ise krallığı yok etmek için savaşır."

"Önemli bir ayrım olduğu kesin!" Eğildi ve sonraki sözlerini sadece kralın duyması için fısıldadı. "Ama ben Kötücül Muhafızlar'ı oluşturan kişilerin çoğunun kadın olduğu gerçeğinden bahsediyordum." Kralın sözlerini yavaşça bir araya getirmesini izledi ama son kibritini yakmadan önce bitirmesine izin vermedi.

"Bu odadaki herkesi tanıdığınızdan emin misiniz?"

Kralın iri gözleri dehşet içinde sağa sola bakarken tatmin duygusu kanında dolaşıyordu.

Evie geriye doğru sallandı, izleyenlere doğru dönerken saçından bir çiçek daha kaydı. Tatianna kalabalığın arasından bir hayal gibi belirdi; yeşil elbisesinin etrafındaki pembe kuşak, sahtelik denizinde onun gerçek olduğunu gösteriyordu. Evie'ye göz kırpan Tati, elbisesinin kıvrımları arasından bir cep feneri çıkardı ve patlayan havai fişeği açık havaya bırakmadan önce kutuyu salladı.

Sinyal Leylak Denizi'ndeki dalgalar gibi alındı. Geniş salonda kadınlar teker teker kalabalığın arasından sıyrılıp öne çıktılar; gömleklerini, şapkalarını ya da elbiselerini çıkararak içlerindeki Kötü Niyetli Muhafız üniformasını ortaya çıkardılar. Başından beri oradaydılar, kadınların bu kadar yakından izlenmesine gerek olmadığı, gerçek bir risk oluşturamayacakları gibi yanlış bir düşüncenin ardına gizlenmişlerdi. Kötü Adam'ın kardeşinin harap meyhanesinde ona söylediği sözler zihninde bir melodiye dönüştü.

"Senin gibi bir kadını hafife almak gibi bir hataya asla düşmem. Bu ölümcül bir hata olur."

Kralın bu hatayı bir daha yapmayacağını tahmin ediyordu. Adamın ona bakışı değişmişti; korku dolu bir bakış.

Sonunda.

"Umarım bundan sonra ne olursa olsun-"

Başını eğdi ve son lanetleyici sözleriyle sırıttı.

"Seni uyarmaya çalıştım."

Bölüm 8

KÖTÜ ADAM

Kötücül Muhafızlar hiç tereddüt etmeden, kendilerini dizginlemeden ve tamamen onursuzca saldırdılar; tam da Trystan'ın onları eğittiği gibi.

Odanın dört bir yanındaki kadınlar şövalyeleri teker teker yere seriyor, sürpriz saldırılarını kralın yetersiz sayısına karşı kullanıyorlardı. Muhafızlarının başı olan Keeley, aynı anda üç şövalyeyi sorunsuz bir şekilde idare ederken, bir başka muhafız Min, iki tanesini köşeye sıkıştırmış ve üzerlerine... kremalı puflar mı yağdırıyordu?

Zam alıyor.

Bunu kim organize ettiyse dâhiyane bir iş çıkarmıştı. Becky'nin de işin içinde olduğu kesindi, diye düşündü memnuniyetle. Ve Sage... Balo salonu neredeyse anında güzel bir kaosa dönüşmüştü. Cesetler ve silahlar yere saçılırken çığlık atan soylular etrafa dağılmış, yemek tepsileri ve şaraplar dökülmüş ya da hizmetkârların kaçma çabaları sırasında terk edilmişti.

Bağlarından kurtulmalı, ona ulaşmalıydı. Yaşıyordu.
Sage yaşıyordu.

O sırada, bir yığın cesedin arasından tökezleyerek ve elbisesinin eteklerine takılarak ortaya çıktı. Kan dolaşımını ateşleyen öfkenin içinden bir şefkat dalgası geldi, öfke ve rahatlama duygularının savaşması, açlıktan ölmek üzere olan gözleri onu içine çekerken kendisini vahşi hissetmesine neden oldu. Gül yanaklar,

Kan kırmızı dudaklar, vahşi siyah bukleler.

Benimkini.

Bu asi düşünceyle daha sonra savaşacaktı, ama şimdilik beyni hafife alınamazdı - denemezdi bile.

Arthur'un nefes nefese, "Ne kadar olağanüstü bir genç kadın," dediğini duydu.

Gözlerini ondan kaçırmadı, sadece önüne baktı ve soğukkanlılıkla cevap verdi: "Sizi temin ederim ki bu yetersiz bir ifade."

Arthur sesindeki tedirginliği duymuş olmalıydı. "Trystan, Evie'nin-"

Yüzünü gizleyen kapüşonuyla zayıf bir kadın platforma itildi. "Sözünüzü kesmek istemem -piksiler bilir, ikiniz gerçekten konuşmalısınız- ama belki daha sonra?"

Kadın kapüşonunu kısmen öfkeyle, kısmen de babacan bir korumacılıkla geri çekerken Arthur'un kaşları düştü. "Clarissa! Burada olmamalısın."

Trystan'ın küçük kız kardeşi, Maverine kardeşlerin en küçüğü, Malevolent Guard zırhı giymiş olarak önlerinde duruyordu. Göreceğini hiç düşünmediği bir manzaraydı bu, çünkü kız kardeşi ondan nefret ediyordu.

"Sakin ol, baba. Buraya dövüşmeye gelmedim. Ben bu operasyonun çilingiriyim." İnce elini beline bağlı bir keseye soktu ve küçük bir sıvı şişesi çıkardı. "Turuncu mürekkep çözücü olarak harikalar yaratıyor."

Kadın yaklaşınca Trystan irkilerek uzaklaştı. "Bununla koca bir kanepeyi erittiğini gördüm. Birinin tenine bu kadar yakın kullanmanın güvenli olduğundan emin misin?"

Clare sırıttı, küçük kız kardeşlerin yaptığı gibi kendisi de biraz şeytani görünüyordu. "Aslında hiç emin değilim ama çok hoş bir denek olacaksın."

İki Yiğit Muhafız kürsüye doğru ilerleyip oklarını Clare'in göğsüne doğrulttuğunda metal şangırtıları yankılandı. "Olduğun yerde kal sürtük, yoksa seni kalbinden vururuz!"

Trystan narin bir homurtu ve ardından tanıdık bir ses duydu. "Bulmakta iyi şanslar."

Sırıttı. "Tatianna."

"Ana tavuk." Şifacı ona göz kırptı, bir elini kalçasına dayamış şövalyelerin arkasında duruyordu. Koyu renk örgüleri pembe fiyonklarla süslenmişti, dudaklarındaki koyu fuşya ruj ve koyu kahverengi yanaklarının elmalarındaki allıkla uyumluydu.

Muhafızlar ona doğru döndüler. "Geri çekilin!"

Tatianna'nın gözleri Clare'inkilere kaydı ve şimdi silahlarını ona doğrultmuş olan adamlara dönmeden önce hafifçe gevşedi. Şifacı, parlayan sağ elini kaldırmadan önce şövalyelere sahte bir dudak büküşü yaptı. "Korkarım ki sadece iki seçeneğimiz var beyler - ve bu terimi gevşek kullanıyorum." Eğlenen ifadesi ölümcül bir hal aldı. "Ölü toprakları ailemden uzaklaştırın yoksa kemiklerinizi sıvılaştırırım."

Birbirlerine temkinli bir şekilde baktılar ama kıpırdamadılar.

Tatianna dilini şaklattı. "Keyfin bilir!" Sol eli sağ eliyle birleşti ama artık çok geçti. Her iki adam da irkildi ve bacakları onları taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde vahşi dövüş kalabalığının içine dağıldı.

"Aferin," dedi Trystan huysuzca, Clare turuncu mürekkebi Arthur'un bağlarına hızlıca dökerken irkildi. Metal eriyerek yerdeki parıldayan derelere dönüştü ve neyse ki kemikleri sağlam kaldı.

Clare Trystan'a döndü, şimdi biraz şeytani görünmekten daha fazlası vardı. "Senin sıran."

"Oh, güzel," dedi kuru bir sesle, kadın arkasında kaybolurken yüzünü buruşturdu.

Çalışırken Clare ilgisiz görünmek için biraz fazla çaba harcayarak bir soru sordu. "Birinin kemiklerini gerçekten eritebilir misin, Tati?"

Tatianna omuz silkti. "Hayır. Ama bunu bilmeleri gerekmiyordu."

Trystan kaşlarını kaldırdı ama zincirleri nihayet çözüldüğünde kadının küstahlığı unutuldu. Bu sadece özgürlük değildi -bilekleri asırlar sonra ilk kez zincirlerinden kurtulmuştu- bu onun büyüsüydü. Özgür. Uyanık.

Sisi odanın her köşesine doğru hareket ederken, sadece gözünün görebildiği şaşırtıcı dalgalar, haklı bir öfke, kontrol edilemez spiraller halinde canlandı. Uzun süre kapalı kaldıktan sonra büyüsü her zamankinden daha güçlü bir şekilde ortaya çıktı. Odadaki her bedenin, vurması ve öldürmesi için parlayan zayıf noktaları vardı. Yaralanmalar, ölümler, canlı renklerle parlıyordu. Büyüsü odadaki her canlı ruhu buldu.

Ama o sadece bir tane istiyordu.

"Nerede-" Trystan'ın sözünü bitirmesine gerek yoktu; Tatianna onun ne sormak üzere olduğunu biliyordu.

Şifacı odayı aradı. "O... Ah canım." Dudakları yüzünü buruşturarak geri çekildi.

Ve Trystan baktığında nedenini gördü.

Sage duvardaydı, öncekinden daha yakındı ama bu sefer elinde bir ip vardı. Hep birlikte duvara, tavana, ta... lanet olası kristal avizeye kadar takip ettikleri bir ip.

Clare bir elini ağzına kapattı. "Tanrılar aşkına, yapmaz, değil mi?"

Kürsünün sonuna doğru yürüdü, buğusu kıvrılıp bükülüyordu, üst kolundaki büyülü işaret uyanıyor ve Sage'in gerçekten hayatta olduğunu kanıtlıyordu. Sage'in vücudundan geçen nefesi, göğsünün inip kalkmasını, köprücük kemiğindeki çili ve sırıtışındaki kıvrımı görebiliyordu.

Altın mürekkeple parlayan serçe parmağını kaldırıp ona kibarca sahte bir selam verirken, cesurca, utanmadan ona bakıyordu.

Kız kardeşinin sorusunu yanıtlarken sırıtarak başını salladı. "Evie Sage mi? Kesinlikle yapardı."

Ve yaptı da.

Bölüm 9

EVIE

Kristal her yöne doğru paramparça oldu.

Talihsizlik, çünkü o yönlerden biri tam Evie'nin kafasındaydı.

Büyük bir parça tam üstündeki duvara gömüldüğünde midesi yere çarptı, o kadar yakındı ki daldığı sırada havanın saçlarını geriye doğru savurduğunu hissedebiliyordu.

Daha da talihsiz olanı, avizedeki mumların dağılmış olması ve şu anda perdelere takılıyor olmasıydı.

Kundakçı olma, Evie!

Kaşlarını çattı. Bu yeni bir şeydi.

Ancak patronun sesi beklediğinden daha yakından gürlediğinde dalgın düşüncelerinden sıyrıldı. "Sage! Ölü topraklarda böyle tehlikeli bir fikre nereden kapıldın?"

Gözlerini kırpıştırarak adamın silik yüzüne baktı. "Bir kitap."

Yoluna bir Yiğit Muhafız çıktı ama bu onu bir an bile yavaşlatmadı. Kötü Adam iki eliyle şövalyeyi bir mobilya parçası gibi fırlatıp attı ve tam önüne gelene kadar adımlarını kesmedi.

Zorlanmaktan değil ama öfkeden ağır ağır nefes alıyordu. "Kurgu olmasının bir nedeni var, seni tehditkar. Tanrılar aşkına, ya okuduğun her imkânsız eylemi gerçekleştirseydin?"

Bu retorik bir soruydu, ama sanki hiç zaman geçmemiş gibi ritimlerinin normal rahatlığına kayma dürtüsüne karşı koyamadı. "Oh, sanırım çok esnek olmam gerekecek."

Boğazından anlaşılmaz bir ses çıktı, gözleri tavana dikilmişti ve muhtemelen cevap vermeden önce sabırlı olması için dua ediyordu: "Ayrıntıya girmemen için sana yalvarıyorum."

Ama gözleri tekrar aşağı indiğinde, gözlerinde yoğunluktan başka bir şey yoktu. Adam kadının yüzünün her santimini taradı, kadın da adamın yüzünün tarayabildiği kadarını taradı. Birden maskesinin kumaş parçasından nefret etmeye başladı; bu sadece onu kendisinden uzak tutmak için bir araçtı. Elini uzattı ama durdu; odada hâlâ muhafızlar vardı, hatta bazıları saklandıkları yerden onları izleyen birkaç başıboş soylu bile vardı.

Onu burada ifşa edemezdi; burada olana kadar beklemek zorundalardı-

"Yap şunu."

Adamın sözleri öylesine kararlıydı ki, kızın gözleri şok içinde açılmış, ağzı bir balık gibi açık kalmıştı.

"Kendini kamuoyuna bu şekilde ifşa etmene izin vereceğimi ve aynısını senin için yapmayacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Umutsuzca kelimeleri okumamaya çalışırken göğsü hızlı bir şekilde yükselip alçaldı. "Efendim, gerçekten. Suçlu hissetmenize gerek yok, ben bir hiçim; adımın hiçbir anlamı yok. Gelin, gitmeliyiz-"

Sözleri bu kez daha öfkeliydi. "Yap şunu. Yoksa ben yaparım."

Onun tehditlerinin ne zaman samimi olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Bu da daha fazla tartışmanın bir anlamı olmadığı anlamına geliyordu.

"Maskemi çıkar, Evangelina." diye ısrar etti.

Çıplak sırtında gezinen parmaklar gibi, sesinin alçak okşayışından etkilenmemek mümkün değildi. O bir insandı, bir nabzı vardı ve bu nabız hiç de olmaması gereken biri için en kötü şekilde atıyordu.

Yavaşça yukarı uzandı, parmakları neredeyse hareketsiz kalıyordu.

dokunuşuyla vücudunun gerildiğini hissetti. Ama sakinleşmek yerine daha hızlı hareket etmek için teşvik edildi. Maskeyi çıkardı, parmaklarının arasından kayarak sessizce yere düşmesine izin verdi, yüzü çıplaktı.

Tanıdık ve güzel.

Rahatlama ve huzur göğsündeki gerginliği hafifletti. Titrek bir şekilde gülümseyip, "Merhaba kötü efendi," derken yanağından ılık bir gözyaşı süzüldü.

Kötü Adam ağlamadı; bunu biliyordu. Ama aynı zamanda biliyordu ki, hayatının geri kalanında yaşlanıp bir yatakta çürüyüp gitse ve ülkedeki en karanlık figür için çalışma maceralarını anlatsa, o zaman bile Kötü Adam'ın siyah gözlerinin parladığını gördüğüne yemin edecekti.

Sözleri sonunda, biraz daha gerilirse tek bir gamzenin ortaya çıkacağını bildiği dudaklarının dönüşüyle geldi.

"Merhaba, küçük kasırga."

Daha fazla Çığlıklar kesilmiş aracılığıyla ve uzay. Savaşmak ve yıkım onları çevreledi. Oda kelimenin tam anlamıyla yanıyordu. Ondan uzaklaşmak için adım attı, ayağı neredeyse üzerine gelene kadar büyük cam parçasını fark etmedi. Bir nefesle Kötü Adam'ın parlak çizmelerinin üzerine doğru savruldu. Adamın büyük eli kızın karnına doğru uzanıyordu ve bu eli görmek bile kızın yanaklarını alevlendiren bir heyecan sarsıntısına neden oldu. Diğer eli kızın kalçasının kıvrımına düştü.

Kız başını ona doğru çevirdi ve adam kızın panikle açılmış gözlerini şaşkınlık belirtisi olarak kabul etti ki bu, elinin kızın giysilerini yakıyormuş gibi hissettiğini açıklamaya tercih edilirdi.

Hoyratça konuştu. "Kazığa oturtulmak istediğinizi düşünmemiştim."

Elinde olmadan homurdandı ve uygunsuz tepkiyi içinde tutmak için dudaklarını kenetledi. Ama o gördü, başını salladı ve sesi sinirli geliyordu.

"İnanılmazsın."

Ama eli kızın belinde sıkılaştı.

Ve bir an için sadece onlar vardı.

Ta ki Blade kaosun ortasında neşeli ve keyifli bir şekilde önlerinde belirene kadar. Güzel gömleğinin kolları yırtılmış, iri ve kaslı kolları ortaya çıkmıştı. Evie Kötü Adam'dan uzaklaştı ve ardından Blade onu iki omzundan kavrayıp yanağına bir öpücük kondurdu. "Tanrılara şükür iyisin, Evie! Düşündük ki-" Blade aniden acı içinde haykırdı, kaval kemiğini kavramak için eğildi, sonra suçlayıcı gözlerini Kötü Adam'a çevirdi. "Ben de seni gördüğüme sevindim patron. Bana neden tekme attığını sorabilir miyim?"

İfadesiz bir şekilde bakmaya devam etti. "Ayağım kaydı."

Becky Evie'nin omzunun arkasında belirdi ve Evie'nin öyle bir sıçramasına neden oldu ki neredeyse dengesini sağlamak için kadına tutunacaktı.

Becky, Blade'e ters ters bakmadan önce, "Merhaba," dedi. "Programın dışındayız Bay Gushiken."

Blade onu selamladı ve çoktan kalabalığın içinde kayboldu. "Buna izin veremem, sevgili Rebecka! Ben hallederim!"

Kötü Adam kaşlarını çattı. "Ne üzerine?"

"Gitmemiz gerekiyor efendim, daha fazla Valiant Muhafızı geliyor." Becky Evie'ye baktığında iki kez baktı. "Gerçekten ölmediğine sevindim."

Evie elini göğsüne götürdü, saçma bir şekilde duygulanmıştı. "Oh, Rebecka, bu kadar duygusal olduğunu bilmiyordum."

"Sözümü geri alıyorum," dedi Blade'i kalabalığın içinde takip etmeden önce oflayarak.

Çığlıklar ölüyordu, oda yeterince tahrip olmuştu ve patronun yorgun, gölgeli bakışları kalbini sızlatıyordu. Ne tür kâbuslar gördüğünü bilemezdi. O anda nasıl hissettiğini ifade etmeye yetecek hiçbir kelime yoktu, bu yüzden parmaklarını hafifçe birbirine kenetledi. Bu temastaki elektrik sarsıntısı kalbine inen bir şok gibiydi. Adam irkilerek ona baktı.

"Hadi eve gidelim" derken yumuşadı.

Adamın boğazı düğümlendi, eli kadınınkinde gevşerken gözleri karardı. "Sage, ben-"

"Veda etmeden mi gidiyorsun, oğlum? Ve arkadaşın olmadan? Sana bundan daha iyisini öğrettiğimi sanıyordum." Kötü Adam elini bıraktığında, yüzündeki nazik ifade yerini çatık bir ifadeye bırakırken, bu ses onu ürpertti.

Yoldaş mı? Ne arkadaşı?

Kral Benedict, gecenin başında çizdiği görkemli tablodan çok farklı bir şekilde orada duruyordu. Kürklü peleriniyle birlikte tacı da gitmişti. Alnının tepesinde, boncuk gözlerindeki ateşli bakışla uyumlu, öfkeli bir damar atıyordu. Ama ikisini de duraksatan şey, Benedict'in avucunda tuttuğu küçük yeşil hayvandı.

Kingsley.

Bölüm 10

KÖTÜ ADAM

Lanet olası aptal kurbağa.

Trystan, Benedict'e doğru hamle yapmak ve amfibiyi onun sert pençesinden kurtarmak için direndi. Derisinin altında yaşayan büyü serbest bırakılmak, canını yakmak, cezalandırmak için yalvarıyordu ama kralın Kingsley'in bedenindeki yaşamı çekip alması sadece bir saniyesini alırdı. Bunu riske atamazdı.

"Sage, Kingsley neden burada?" Trystan sakin olmaya çalışarak sordu.

"Kremalı pufları sever."

Ve sakinlik kayboldu.

"Bilge," diye ısırdı, buradan ayrılmasına, bu sefil kaleden kurtulmasına ve kendini daha az kırılmış hissettiği tek yere dönmesine saniyeler kalmış olmasına inanamayacağı kadar öfkeliydi.

"Hadi eve gidelim," demişti.

On yıl önce malikâneye rastladığında, buranın kafasını dinlemek, plan yapmak, hatta belki de uzun bir süre ortadan kaybolmak için iyi bir yer olduğunu düşünmüştü. Doğa, Hickory Ormanı'nın ağaçlarının derinliklerine gizlenmiş bu harap yapının kontrolünü ele geçirmiş, sarmaşıklar ve aşırı otlar neredeyse mimarisinin bir parçası olmuş ve onu esir almıştı. Oraya ait olmak onun için kolaydı. En başından beri malikâneyi soğuk ve tüyler ürpertici bir korku mekânı haline getirmek için çalışmıştı. Malikânedeki tüm orijinal, neşeli vitrayları değiştirmişti.

Malikânenin mutfağındaki en sevdiği pencere hariç, pencerelerde uğursuz eylemlerin tasvirleri vardı. Her santimetrekaresi insanları uzak tutmak için yapılmıştı.

Bunların hiçbirinin onu etkilememiş olması, çirkin olanı sadece eğlenceli değil, sevilmeye değer bir şeye dönüştürme konusundaki aşılmaz yeteneği karşısında tamamen başarısız olması onu şaşırtmamalıydı.

Katliam Malikânesi denen yerde bile sevmeye değer bir şey bulmuştu.

Ve onu oraya geri götürmek için gereken her türlü karanlık kötülüğe başvuracaktı.

Sage'i arkasından sürükleyerek, onun bağırarak itiraz etmesine aldırmadan gücünü çağırdı. Koyu gri sis Benedict'in etrafında kıvrılıp bükülerek kralın donup kalmasına neden oldu. Şahdamarının yanında titreşen siyah bir nokta, Trystan'ın en büyük düşmanından dünyayı sonsuza dek kurtarmak için saldırılacak mükemmel yeri işaret ediyordu-

Ta ki Sage onu tekrar dünyaya çarpan bir soru sorana kadar. "Efendim, bu da ne?"

Kaşları birbirine çatıldı, gücü havada durdu. "Şundan mı bahsediyorsun...?"

"Kralın etrafında tuhaf görünümlü bir fırtına bulutu gibi dönen gri sis mi?" diye fısıldadı.

Bunun akla yatkın bir yolu yok.

Dudakları aralandı ama önce hiçbir şey çıkmadı. Sonra, nihayet: "Sihrimi görebiliyor musun?"

Ciyakladı. "Bu o mu?" Parmakları adamın omzunu terk etti, şiddetli gücü büyülenmiş bir merakla incelerken başı öne eğildi. "Ne kadar ilginç. Böyle görüneceğini düşünmemiştim."

"Siz ikiniz ne komplo kuruyorsunuz?" Benedict, sisi göremediği belli olmasına rağmen yine de durup sordu. Trystan'ın ensesinde bir karıncalanma başladı, kafatasının tepesinde sabit bir vuruşa dönüşmeden önce başının yanlarına doğru tırmandı.

Onun sihrini görebilen sadece Sage'di.

Ne kadar da korkunç.

Trystan, yüzeye çıkmaya çalışan bu yeni duygu yerine vahşete daha uygun olduğuna karar verdi. Korkuyu deneyimlememişti. Sadece korkuya neden oluyordu. "Sadece seni öldürebileceğim farklı yollar hakkında sohbet ediyorduk Benedict. Paylaşmaktan mutluluk duyarım."

Hiçbir uyarıda bulunmadan Sage'in eli Trystan'ın ortasına dolandı ve onu kenara itti. "Kingsley! Sana ne öğrettiğimi unutma."

Sage'in ağzını açıp dişlerini sıkmasını dehşete düşmüş bir eğlenceyle izledi. Minik amfibi farkındalıkla göz kırptı, sonra ağzını açtı ve kapattı... tam Benedict'in elinin etrafında.

"Uck!" Benedict böğürerek Kingsley'i yere bıraktı, kurbağanın yeşil derisi onu biraz kamufle ederek fayansın üzerinden onlara doğru koşmaya başladı. "Küçük canavar beni ısırdı!"

Muhafızların dikkati krala odaklanmışken, Trystan arkadaşını kucakladı. Hemen gitmeleri gerekiyordu. Sage'i yavaşça arka teras kapılarına doğru itmeye başlarken, kurbağayı ters çevirerek yaraları olup olmadığını kontrol etti. Kaşlarını kaldırdı ve sadece Sage'in duyabileceği şekilde mırıldandı: "Ona ısırmayı sen mi öğrettin?"

"Kurbağaların çeneleri zayıftır. Pratik yapması gerekiyordu."

Arkadaşının yaralanmadığından emin olunca Kingsley'nin omzuna atlamasına izin verdi. "Ölü topraklarda bunu nasıl belirledin?"

"Ona turta yedirirken zorlanıyordu." Trystan iç
çekti. "Doğal olarak."

Muhafızlar artık hareketlerini fark etmiş ve kılıçlarını çekerek Trystan'a doğru ilerlemeye başlamışlardı. Sage'i arkasına itmeye çalıştı ama Sage inatla onun yanında kaldı.

Trystan Benedict'e doğru sert bir el salladı. "Her zamanki gibi acı verici bir deneyim oldu Benedict, ama korkarım ki ayrılmak zorundayız."

Kral muhafızlarının arkasından kabaca, "Devam et ve dene," diye seslendi, hâlâ elini sallıyordu. "Ama şunu bil ki

Günlerimin geri kalanını beni küçük düşürdüğün için asla huzur bulamayacağından emin olarak geçireceğim. Bu gece bitmeden tüm krallık senin adını öğrenecek ve hepsi de ölmeni isteyecek."

Trystan omuz silkti. "Bu hayatımın diğer günlerinden çok da farklı değil."

Benedict zalimce bir kaş kaldırdı. "Seninle konuşmuyordum."

Trystan'ın tüm vücudu bu sözler üzerine kenetlendi ve Sage onun sıkılı yumruklarından birini avucunun içine alıp parmaklarını hafifçe açtığında sadece hafifçe gevşedi.

"Korkmayın, Bayan Sage. İhanetinize rağmen, şövalyelerim annenizi gözetimim altına aldığında ona iyi bakacağım."

Eli Trystan'ın elini sıkıca kavradı ve açık renk gözleri yarıklara dönüştü.

Kral onun bakışlarındaki uyarıyı dikkate almadı; dudaklarından kezzap dökülmeye devam etti. "Bir ebeveyn çocuğunu terk ettiğinde hep merak etmişimdir: Bu ebeveynin hatası mıydı" - kral sırıttı - "yoksa çocuğun mu?"

Piç kurusu.

Ama Sage çenesini dik tuttu. "Bir şövalye kralına ihanet etmek istediğinde, bu beni hep meraklandırır: Şövalyenin kusuru muydu?" -şimdi kaşları memnuniyetle kalktı
-"Yoksa kralın mı?"

Benedict'in yüzü soldu ve Trystan'ın kalbi hızla çarpmaya başladı.

Ona umuttan bahseden şövalye.

Bir Yiğit Muhafızı bile emrine girmeye ikna edebilecek kadar çekici mi?

Kadının yanaklarının kıvrımına, yüz ifadesindeki sinsiliğe, zihninin şu anda bile yeni bir plan yapmak için çalışan ve değişen sessiz çarklarına baktı.

Evet. Bu kadın işine gelirse birini zamana meydan okumaya ikna edebilir.

"Kaçmaya hazır ol," diye fısıldamak için eğildiğinde onun bakışlarındaki özlemi özlemişti.

O tepki vermeden önce Sage arkasına uzandı,

elbisesinin arka kuşağında, gözlerden uzak bir yere saklanmış bir şeyi tutuyordu. Bakışlarını ona yöneltti ve ne olduğunu anladığında şaşkınlık içinde kaldı. Bir yığın kâğıt-mektup, hepsi imzalanmış ve tarih atılmış, altta zar zor görülebilen bir imza.

Nura Sage.

"Annem hakkında yanılıyorsunuz ve -eğer henüz yanılmadıysanız- benim hakkımda da çok yanıldığınızı göreceksiniz."

Trystan, Sage'i kolundan çekerek, daha fazla bir şey ortaya çıkmadan, Benedict mektupları görmeden, az önce başına açtığı tehlikenin farkında olarak daha fazla zorlamadan arka teras kapılarına doğru sürükledi. Benedict'in gözlerindeki açlık parıltısı da bunu doğruluyordu.

Yine de kadın gülümseyip arkasından el sallarken, "İyi avlar Kral Benedict," diye seslenirken gözleri parlarken sırıtmamak için kendini zor tuttu.

Ve hükümdarlarının öfkeli çığlıkları arasında canlarını kurtarmak için kaçtılar.

Bölüm 11

EVIE

Ölüm tehdidi onları teras merdivenlerinden aşağı, saray bahçelerinden geçerek Hickory Ormanı'nın kenarına kadar takip etti, tıpkı havada kesilen okların tanıdık sesleri gibi. Evie karanlıkta hızla ilerliyor, ağaçların ve çitlerin arasından sürünerek geçiyor, Kötü Adam da yol boyunca onu yakından takip ediyordu.

Bunu tatlı, hatta ilgi çekici bulabilirdi ama adam onun alışık olduğu şekilde hareket etmiyordu, sanki dünya onun etrafında eğilip bükülecekmiş gibi. Aksine, sanki kralın gözaltında geçirdiği zaman onu o kadar hırpalamıştı ki, tek çıkış yolu kendini açık havaya atmak ve en iyisini ummaktı.

Bunun farkına varması koruyucu bir öfke dalgasına neden oldu, o kadar güçlüydü ki neredeyse sırf saygıdeğer hükümdarlarının kafasına metal bir çubuk indirebilmek için arkasını dönecekti.

O aptal küçük tacını çökertebilirim, diye düşündü manyakça. "Planladığın her türlü hileye son ver. Korkutuyorsun

"Yüzündeki o ifadeyle çalılıklara bak." Öfkeyle doğruldu, Kingsley can havliyle onun omzuna yapıştı. Ormanın kenarında ilerlemeye devam ettiler, adımları sessiz ve sesleri alçaktı, böylece muhafızlar gölgelerde saklandıkları yeri fark etmeyecekti. "Kralla bu şekilde alay etmek akıllıca değildi, Bilge. Sırtına bir hedef tahtası koydun."

"Sence okçuların hedeflediği şey bu muydu?"

Boynunda zonklayan gerginlik çizgisini hafifletmek için gönülsüz olması gerekiyordu, ama bu çok büyük, çok tehlikeli bir hataydı.

Adamın gözlerinden pek bir şey seçemiyordu ama ona doğru iki adım atarken gözlerinin parladığını görebiliyordu, sertçe tıslayarak, "Hayatına yönelik tehditler şakaya gelmez. Asla."

Dudakları aralandı ve tek yapabildiği göz kırpmak oldu, etrafına katil arılar gibi ürkeklik ve kafa karışıklığı doluşmuştu. "Neden?" diye sorarken vızıltıları kulaklarında çınlıyordu.

Vahşi bakışlarındaki yoğunluk o kadar hızlı bir şekilde nötr bir kayıtsızlığa dönüşmüştü ki başını döndürdü ve -tıpkı o katil arılar gibi- soktu.

Başını iki yana salladı. "Boş ver. Sorduğumu unut. Bu aptalcaydı." Adımları daha uzun, daha kararlı oldu. Çok fazla zaman kaybetmişti.

"Sage," diye fısıldadı. "Nereye gidiyorsun? Malikâne şu tarafta."

"Vadiye gidiyorum."

Tam yanında duruyordu, yüzünü okumak imkânsızdı. "Benim için çalışmak o kadar mı kötü oldu?" diye tersledi.

Homurdanarak adamın yanından geçti ve milyonuncu kez eteklerine takılıp tökezledi. Gözlerini etek ucuna dikti ve sonra ona baktı. Kadın samimi bir sırıtışla kaşını kaldırırken, adam soru sorarcasına kaşını kaldırdı.

"Yırt şunu."

Kötü Adam'ın ve Kingsley'nin ağızları aynı anda açıldı, o kadar komik bir manzaraydı ki, kıkırdamamak için dudağını ısırdı. Kendini toparlayarak -kötü bir şekilde-, "Eteklerim ayaklarıma dolanırken malikâneye geri dönemem," dedi.

Boğuk bir sesle "Deneyebilir misin?" dedi.

Kollarını kavuşturup kaşlarını çattı. "Neden bu kadar korkuyorsun, kötü derebeyi?"

"Korkuyor musun?" Alçak sesi birbirine sürtünen iki taş gibiydi.

Kingsley Trystan'ın omzundan atladı, tehlikeyi ya da belki de sadece garipliği sezmişti. Patronu önünde diz çökerken, ayın loş ışığında onun ağır gölgeli çenesinin kilitlerini zar zor seçebiliyordu. Adamın karanlık başını görmek midesinin ısınmasına neden oldu.

Acımasız, iş gibi bir kararlılıkla ince kumaşı aldı ve etekleri dizlerinin üstüne değecek şekilde ikiye ayırdı. Serin gece havası tenini öptüğünde nefesi kesildi ve biraz da onun da aynı şeyi yapmasını diledi.

Patronun tenini öpmesini dileme, Evie! Bu kulağa çok hoş gelse bile.

İri eli bacaklarının çıplak teninde sıcaktı, parmakları kalçasının etrafında makul bir şekilde açıklanabileceğinden biraz daha uzun süre durdu. "İşte böyle." Adamın nefes alış verişi güçlükle duyuluyordu. Onunkiyle eşleşiyordu.

Adamın elini tutup kalçasına götürmek gibi çılgınca bir şey yapmadan önce geri çekildi. Muhtemelen dehşete düşerek geri çekilirdi. Aralarındaki çekim karşılıklı olsun ya da olmasın, patronun profesyonellikten dolayı herhangi bir iğrenç düşünceyle hareket edemeyecek kadar ağır olduğu açıktı ve bununla yaşamak zorundaydı.

Birinin akciğerine çatal saplayarak yaşaması gibi.

"Tamam, teşekkür ederim." Hedefine doğru ilerlemeye devam etti, adam yanına geldiğinde daha rahat hareket etti ve tehditlere karşı bölgeyi inceledi.

"Burası ağaçlara doğru gitmek için iyi bir nokta." Başıyla ormanı işaret etti. "Bizi oradan eve götürebilirim."

"Dediğim gibi efendim, vadiye gidiyorum." Sırtını sertleştirerek yürümeye devam etti. "Bir planım var. Bana güvenin."

Burnunun kenarını sıkarak iç çekti. "Korkunç bir ihtimal. Sage, ısrar etmek zorundayım-" Ama durdu, küfürler art arda ağzından çıkarken, Kingsley'i kucaklayarak onu ileriye doğru itti. "Koş! Hemen!"

"İşte oradalar!" Muhafızlar ağaçların arasından fırladılar, ama o çoktan harekete geçmişti, etekliğinin tehdidi olmadan daha hızlıydı

ayaklarına dolanıyordu.

Devam etti, daha hızlı koştu, saçları etrafında savruldu, ince terliklerinin altına yapışan otlar gibi bazı parçalar yüzüne yapıştı. Ufukta vadinin kenarı görünüyordu. Çok yakındı. Yumuşak çimlere vurdukça kanı damarlarına pompalanıyordu, döndüğünde patronun da aynı şeyi yaptığını görünce şaşırdı. Bacakları daha uzun, vücudu daha inceydi; isterse daha hızlı hareket edebilirdi.

Ama tıpkı ilk karşılaşmalarında olduğu gibi, ona ayak uydurmak için yavaşladı.

Boğazındaki yumruyu yuttu ve gittikçe kenara yaklaşırlarken onun elini tuttu. "O zaman karşıya mı geçiyoruz?" derken sesinde sadece ufak bir tereddüt belirtisi vardı.

Sorgusuz sualsiz onu uçurumdan aşağı takip ederdi.

Ve Evie ona aşık olduğunu biliyordu. Tam o anda, tam orada.

Sadece planının son parçasının hâlâ yerinde olduğunu umabilirdi...

Kenara ulaştılar, kız "Elimi bırakma!" diye bağırırken durmadılar.

Onun tek tepkisi parmaklarını sıkmak oldu ve sonra birlikte havalandılar, sadece bir anlığına, bir çığlığı yutarken kalbi dibe vurdu. Rüzgâr yanaklarını okşarken ölümün tezgâhını hissetti.

-

İkisi de pullu ve mor bir şeyin sırtına kondu.

"Fluffy!" O buradaydı.

Başardılar.

Vadiden çıkıp gökyüzüne yükseldiklerinde Evie güldü. Dümende Blade vardı, diğerleri Fluffy'nin sırtında güvende ve sağlamdı. Gruptakiler aşağıdaki şaşkın yüzlere el sallarken hayvanı muhafızların üzerinden geçirdi.

"Hoşça kalın!" Tatianna pembe bir mendil sallayarak şöyle dedi

Şövalyeler altlarında bağırıyordu.

"Beyler!" Blade selam verdi.

Becky hiçbir şey söylemedi, sadece kaşlarını çattı ve büyük bir taşı yan tarafa bıraktı. Blade ve Arthur kıkırdadı, ikincisi Clare tarafından telaşlandırılıyordu.

Gece gökyüzünde süzülürken muhafızların bağırışlarının yankıları azaldı, etraflarındaki her yıldız pırıl pırıl parlıyordu.

Neredeyse gerçek gibi görünmüyordu, sanki gecenin geniş alanıyla aralarında hiçbir şey yokmuş gibi. Rahatlaması o kadar hissedilirdi ki

-Hepimiz buradayız, her şey yolunda... Rüzgâr saçlarının arasından geçip kafa derisini hoş bir şekilde çekiştirirken yine gülmekten kendini alamadı.

Nefes aldı, "Çok güzel."

Patronu onun yanında sessiz kalmıştı ama şimdi hâlâ elini tutarken kısık sesle, "Evet, öyle," diye cevap verdi. Kadın döndüğünde, adam ona bakıyordu.

Geniş gülümsemesi yerini daha yumuşak bir gülümsemeye bıraktı, bir zamanlar kırılgan olan kalbi artık güçlüydü ve hep birlikte oldukları, güvende oldukları gerçeğiyle dolup taşıyordu. Kötü Niyetli Muhafızlar için tüneller, kılık değiştirmeler ve belki biraz da havai fişek içeren ayrı bir çıkış stratejisi uygulanmıştı ve tek umudu onların da kayıp vermeden kurtulmuş olmasıydı.

Blade esnedi ve gerindi. "Sanırım bundan sonra hepimiz hak ettiğimiz bir tatili hak ettik." Patrona kaşlarını salladı. "Ücretli bir tane."

Kötü Adam onun elini bıraktı ve kadın kaşlarını çatarak ona

baktı. "Tatil falan olmayacak," dedi suratsızca. "Ta ki biz ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

Becky doğruldu, gözlükleri burnunun ucunda sallanıyordu. "Ne demek istiyorsun? Mutlu bir şekilde kontrol altındalar."

Kötü Adam başını salladı. "Sorun da tam olarak bu. Onları daha uzun süre bu şekilde tutarsak ne gibi doğal sonuçların ortaya çıkacağını bilmiyoruz. Mistik Hastalık sadece bir başlangıç olabilir."

Tanrım, bu bir rüya değildi. Bu gerçekti. Evie tabutta uyandığında kralın konuşmasını duymuş, iyileşmekte olan zehirli zihninin bu korkunç yalanı uydurduğunu ummuştu. Mistik Hastalık, Rennedawn'ın Hikâyesi, solan büyü, varlığın sona ermesi. Başı öyle bir döndü ki midesi bulandı.

"En azından onları tekrar ayırmamız gerekiyor." Patron konuşmaya devam etti, yumuşak gülümsemesine sinen endişeyi fark etmemişti. "Eğer çok uzun süre bir arada kalırlarsa, doğa kendi akışına bırakabilir ve dişinin hamile kalması durumunda yavrularından birini hapsetme riskini göze alamayız."

Blade'in omuzları sertleşti.

Tatianna kıpırdandı ve Kötü Adam'ın kolunu okşadı. "Ah, ana tavuk. Sana kötü haberlerimiz var."

Bölüm 12

KÖTÜ ADAM

Ertesi sabah erken saatlerde Trystan'ın geçici yapılacaklar listesi aşağıdaki gibiydi:

1. Yıkan.
2. O yokken kaçırdığı her şey hakkında bir rapor al.
3. Sage'in kalçalarını düşünmekten kaçın.
4. Cinayet Gushiken.

İlk ikisinde başarılı olmuş, üçüncüsünde başarısız olmuştu ve sonuncusunu da listesinden çıkarmak üzereydi.

"Bu pek de benim suçum değil," diye homurdandı Blade, birkaç parça bifteği çiftleşmiş guvrelere doğru fırlatırken. Yanardöner derisiyle göz kamaştıran erkek eti inceledi ama kahverengi-gri dişiye önce kendisinin doymasını işaret ederek durakladı. Trystan gözlerini devirerek, iki kişilik yediği için oldukça cesurca olduğunu düşündü.

Yumrukları iki yanında sıkılmıştı. Karanlık mahzen onu tedirgin ve gergin yapıyordu. Parmaklıkların görüntüsü onu geri götürdü, günlerdir hiçbir umut olmadan oturduğu hücreye. Muhtemelen sabrının bu kadar yıpranmış olmasının nedeni de buydu - bu ve hayatının en kötü uykusu. Sage'in itirazlarına rağmen döndüklerinde herkese yatmalarını emretmişti. Elini koluna dayamış, gözlerinde anlaşılmaz bir bakışla konuşmak isteyip istemediğini sormuştu. Konuşmaktan daha fazlasını yapmak için onu yatağa sürüklemek gibi ciddi bir şey yapmadan önce oradan ayrılmak zorundaydı. Sabah olduğunda, kafasının

netleşecek ve tekrar mantıklı düşünecekti.

Ama sabah çok çabuk gelmişti ve hâlâ bitkin olmasının yanı sıra çıldırmak üzereydi.

"Bunun senin ya da bir gök tanrısının suçu olması umurumda değil. Eğer dişi bebeğini bizim hücremizde doğurursa mahvoluruz," diye bağırdı.

Gushiken, "Bebek guvre'ye let denir," diye talimat verdikten sonra kehribar rengi gözleri döndü ve elinde bir parça daha çiğ etle durdu. "Sence let'i tutmak başka bir Mistik Hastalık mı başlatacak?"

Trystan başını karanlık bir şekilde salladı. "Hayır. Bence Kader'in gençleri adına alacağı intikam... çok daha kötü bir şey olurdu."

Meşalelerden gelen ateş ışığı Blade'in parmaklıkların arasına bir et parçası daha atarken yüzünü buruşturmasıyla eş zamanlı olarak çıtırdadı. "Önsezili konuşmalarınızı özlemişim efendim; siz yokken kâbuslarımın pek fazla yemi yoktu."

Trystan yine gözlerini devirdi. "Çok komik." "Eğer bu kadar endişeliysen gitmelerine izin vermeliyiz."

Trystan bu seçeneği düşünmüştü ama riske atılamazdı. Hele ki Yiğit Muhafızlar Hickory Ormanı'nı didik didik edip Katliam Malikânesi'ni, şefleri ve Sage'i ararken. Malikâne en azından aşılmaz bir korumayla gizlenmişti ama şefleri serbest bırakırlarsa kolay hedef olurlardı.

"Bu Benedict'e tam da istediği şeyi vermek olur ve ben kendi kalbimi sökmeyi tercih ederim." Bir elini saçlarının arasında gezdirirken neredeyse saç tellerini koparacaktı. "Bir şefin gebelik süresi ne kadardır?"

Gushiken gergin bir şekilde kıkırdadı. "Um..."

Trystan'ın kafası yerinden fırlayacakmış gibi oldu. "Bilmiyor musun?" diye hırladı.

Blade, Trystan'ın öfkesini kontrol etmesini zorlaştıran rahat bir sırıtışla, "Henüz," diye düzeltti.

Kingsley sanki çağrılmış gibi belirdi, tacı başına yeniden takıldı ve Blade'in önüne bir amfibi gibi sıçradı.

Kalkan. Trystan eski dostunun boş altın bakışları karşısında kaşlarını kaldırdı ve sonra içini çekti. "Bir yolunu bul, Gushiken. Yoksa başka bir 'uzman' bulurum."

Kingsley bir işaret kaldırdı. AMAN TANRIM.

Trystan kurbağaya başını salladı. "Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı." Küçük hayvan umutsuzca başını salladı.

Blade kıkırdadı, Kingsley'i kucaklayıp omzuna koydu ve kollarını kavuşturarak ikisini de duvara yasladı. "Peki, bu patlayan bomba için bir zaman çizelgemiz olduğunda" - kadına doğru başıyla işaret etti- "sonra ne olacak?"

Trystan'ın omurgasından aşağı bir ürperti geçti. "O zaman Benedict'in Rennedawn'ın küçük masal kitabı kehanetini gerçekleştirme umudunu yok etmek için ne kadar zamanım olduğunu bileceğim."

Blade'in kaşları tavana doğru kalktı. "Yani bu sadece göstermelik değil miydi? Kral ciddi miydi? Rennedawn'ın Hikâyesi'nin çocukları yaramazlık yapmaktan alıkoymak için uydurulmuş bir masal olduğunu sanıyordum. Babam bunu yemekten sonra kurabiye çalmamı engellemek için bir tehdit olarak kullanırdı. Bu kadar açgözlü olmaya devam edersem Rennedawn'ın hikaye kitabının ülkedeki tüm sihri çalacağını söylerdi. Bir çocuk hikayesi için her zaman biraz karanlık olduğunu düşünmüşümdür ama hiçbir zaman gerçek olduğunu düşünmedim."

Rennedawn'ın Hikayesi son derece nadir bulunan bir metindi.

Yıllarca efsaneleştirilmiş, o kadar uzun süre sönmüş ve çarpıtılmıştı ki, halkın çoğu bunu hiç duymamıştı bile. Gushiken'in babası gibi, bu hikayeyi çocukları hizada tutmanın iyi huylu bir yolu olarak görenler de vardı.

En karanlık hikâyeler en acı gerçekleri barındırıyor gibiydi.

Geçtiğimiz günlerde karanlıkta kapana kısılıp Benedict'le geçirdiği zamanı, kralın büyünün iç işleyişine ne kadar takıntılı olduğunu anlatana kadar kendisi de bunun yanlış olduğunu düşünmüştü. Benedict'in çırağıyken Trystan'ı nasıl belirsiz bir amaçla insanları ve hayvanları aramaya gönderdiğini. Muhafızlarının yakın zamanda ona krallıkta yayılan masalın fısıltılarını nasıl anlattığını, ancak

o zaman herhangi bir değeri yoktu. Şeflerin Kader'in bir parçası olduğunu ve Evie'nin annesinin düzensiz gücünün başından beri... yıldız ışığı büyüsü olduğunu. Kral ona on yıl önce krallıkta nihayet bir yıldız ışığı büyüsü kullanıcısı olduğunu ve bunun davasına ne kadar yardımcı olacağını söylemişti. Trystan o zaman bu kişinin Evie'nin annesi olduğunu bilmiyordu. Bilseydi, belki de bunu durdurabilirdi... Belki de Sage'i her şeyi bir anda kaybetme acısından kurtarabilirdi.

Blade'in uzun süren sorusunu yanıtlamadan önce dünyadan bıkmış bir şekilde iç çekti. "Bu gerçek. Ya da en azından Benedict'in tehlikeli bir şekilde takıntı haline getirdiği kadar gerçek. Büyü kaybı ideal olmasa da, Benedict'in Rennedawn'ın Hikâyesi kehanetini hayata geçirmesi de ideal değil."

Blade çenesini ovuşturdu. "Neden? Büyünün ölmesini istemiyoruz. Neden sadece onun yapmasına izin vermiyoruz?"

"Öncelikle, bunun için Sage'in annesini bir şekilde kullanması gerekecek ve Benedict'in Kader'den ne tür bir güç elde edeceğini ve sözde tanrılar tarafından yaratılmış bir masalı yerine getireceğini bilmiyoruz."

Blade tsked. "Yani yaparsak lanetleniriz, yapmazsak lanetleniriz, öyle mi?"

Trystan, şeflerin et yiyen formlarına kaşlarını çattı. "O lanet duvarı asla kaldırmamalıydım."

Blade yaratıklara çarpık bir gülümseme verdi. "Yapmayın efendim. Bazı varlıkları birbirinden ayrı tutamazsınız; her zaman birbirlerine geri dönmenin bir yolunu bulurlar." Ejderha eğitmeninin gözleri anlamlı bir şekilde ona dikildi. "Bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısınız."

Bu ifade paniğe yol açtı; Blade'in ya da bir başkasının son altı aydır onu rahatsız eden sevgiyi fark etmiş olabileceği endişesi. Bu sadece rahatsız edici değil, aynı zamanda tehlikeliydi de; Sage dün gece onu gördüğünden beri büyüsü normal gelmiyordu ve asi bir büyüyü kaldıramazdı. Hele de Benedict'i yok etmeye bu kadar yaklaşmışken ve Trystan Benedict'in planlarının kralın düşündüğünden çok daha haince olduğundan şüphelenirken.

Rennedawn inanıyor.

Trystan tiksintiyle dudağını bükerek cevap verdi: "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Sage ve ben çiftleşmiş bir çiftle karşılaştırılamayız Bay Gushiken. O benim asistanım; birlikte çok fazla zaman geçiriyor olmalıyız. Ayrıca, Sage ile üremeye çalışmıyorum."

Blade ona şüpheyle baktı. "Emin misin?" Trystan ona doğru tehditkâr bir adım attığında geri çekildi.

Kingsley bir tabela kaldırdı: HA!

"İkiniz de kafalarınızı tutmak mı istiyorsunuz?" diye alay etti, çenesi dişlerini birbirine geçirecek kadar sıkılmıştı.

Kingsley saçlarının arasına saklanırken Blade cevap vermek için ağzını açtı ama kiler merdivenlerinden süzülerek inen, canlı pembe bir girdap içinde taze ve dinlenmiş görünen Tatianna onları kurtardı. "Günaydın! Ne kadar güzel bir gün, değil mi?"

Trystan sadece homurdandı.

Tatianna sırıttı, koyu renk örgüleri büyük, tüllü bir fiyonkla geriye çekilmişken yüzünün her ince hareketi görülebiliyordu. "Ah, efendim, her zaman çok güzel konuşuyorsunuz."

Kabarık siyah gömleğinin manşetlerini düzeltirken ağzı acımasız bir çizgiye oturdu. "Ne istiyorsun, Tati?"

Ona net bir zarf uzatırken kalın bir kaşını kaldırdı. "Arthur'dan. Bu sabah erkenden eve gitmek için yola çıktı. Kimseyi uyandırmak istememiş."

Buruşuk parşömen merfolk yapımıydı; ateş ışığındaki parıltıdan bunu anlayabiliyordu. Zarfta şöyle yazıyordu: Oğluma.

Trystan kâğıdı buruşturup cebine koydu ve Tatianna'nın kınayan bakışlarını görmezden geldi. "Ya Clare?"

"Kalmak için ısrar ediyor, ancak arzu ederseniz muhafızların onu binadan atmasını sağlamaktan mutluluk duyarım efendim."

Trystan merdivenlere yaklaştı, artık duyguları açığa çıkmadığı için kendini daha iyi hissediyordu. "Eğer onun etrafında olmayı kaldıramıyorsan, o zaman ne yaparsan yap." O

sanki onun için fark etmiyormuş gibi havalı bir şekilde söyledi.

Tatianna bir ayağını yere vurdu, güzel yüzü öfkeyle buruştu. "Ben bununla başa çıkabilirim. Ondan hiç etkilenmiyorum," diye bağırdı.

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi biraz da küçümseyerek.

Kafeste, çiftleşmiş şefler yemeklerini bitirmiş ve birlikte kıvrılmışlardı, neredeyse... Sarılıyorlar mıydı? Kendisini Sage'in etrafında o şekilde sarılmış olarak gördü ve bu görüntü o kadar ürkütücüydü ki neredeyse kafasını parmaklıklara çarpacaktı.

Kafasını kaldırdığında Tatianna'nın, stajyerlerini her zaman tepelere doğru koşturan bir şekilde ona gülümsediğini gördü. "Lafı açılmışken. Ayrıca dönüşünüzün işçiler arasında duyulduğunu ve ofiste büyük bir kargaşa yaşandığını bilmek istersiniz diye düşündüm. Ana katta bir kalabalık oluşuyor."

Çete mi? Ne kadar hoş.

"Ama endişelenmeyin," diye devam etti, gözlerinde hiç de umursamadığı bir parıltıyla. "Kötücül Muhafızlar neredeyse döndüler ve eminim Evie'ye kalabalık konusunda yardımcı olmak için zamanında orada olacaklar."

Asistanından bahsedilince Trystan inledi ve çalışanları arkasından kıs kıs gülerken hemen ona doğru yöneldi.

Çılgın büyüsü derisinin altında kıpırdandı. Bir şekilde, en rahatsız edici şekilde farklıydı; bu bir tesadüf olamazdı. Evie olmalıydı.

Şefler arasındaki duvar yıkılmış olabilirdi ama Trystan'ın kendisi ile yardımcısı arasındaki duvarı yeniden inşa etmesi gerekiyordu. İkisini de yok etmeden önce.

Hepsini yok etmeden önce.

Bölüm 13

EVIE

"Derhal görev yerlerinize dönün!" Evie, işçilerin mutlak kargaşası arasında itilip kakılırken seslendi. Elindeki seramik kazan demi kadehi gibi, örümcek ağlarıyla örülü avize de hareketin izdihamıyla üzerlerinde tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Gruba seslenerek onları ikna etmeye çalıştı. "Onsuz tehlikeli bir hafta geçirdiğinizi anlıyorum ve perilerin kazan demini banyo suyu olarak kullanmasından duyduğunuz hoşnutsuzluğu da anlıyorum, ama bu sadece bir partiydi ve bizim gerçekten-" Masasına öyle sert bir şekilde itildi ki, neredeyse tamamen devriliyordu.

Tamam, bu kadar!

"Hey! Akbabalar!" diye ciğerlerinin elverdiği en sert şekilde bağırdı. İşçiler bir anda durdu. "Hemen zemini boşaltın yoksa doğaçlama bir Dağılma Günü yapacağız ve herkesi dahil edeceğimden emin olabilirsiniz!"

Scatter Day, The Villain'ın ofisindeki pek çok şey gibi hem korku hem de rahat bir aşinalık içeriyordu. En azından Evie için öyleydi. Patronun o gün için uygun gördüğü korkunç yaratık tarafından avluda kovalandıkları düşünülürse, stajyerlerin aynı fikirde olacağından emin değildi. Sonunda Evie'ye kaçırılmadan önce bunu ayda bire indireceğine dair söz vermişti ama stajyerlere bakarken yüzündeki öfkeye bakılırsa

Karmakarışık kalabalığın içinde, bu sözün çok uzun sürmeyeceğine dair güçlü bir eğilimi vardı.

"Bayan Sage'i duymadınız mı?" Kötü Adam kükredi. "Dağılın!" Ve sonunda dağıldılar; gözleri fal taşı gibi açılmış insanlar, periler, hatta kuzgunlar bile açık pencerelerden dışarı fırladı. İnsanlar uzaklaşırken neredeyse boyunlarını kırıyorlardı, patrona bakmaya o kadar odaklanmışlardı ki. Onları suçlayabileceğinden değil. Bu sabah çarpıcı derecede yakışıklı görünüyordu - her ne kadar gözlerinin altındaki koyu halkalar daha belirgin. Onunkilerle eşleştiler.

Sonunda pes edip annesinin neredeyse mahvolmuş mektup yığınını karıştırmak gibi korkunç bir hata yapmadan önce gözünü bile kırpmamıştı. Birkaç zararsız kelime dışında mektup parçaları zar zor okunabiliyordu. Kralın en başta mektupları istemiş olması bir mucizeydi - annesinin ya da sihrinin yerini bulmakta pek yardımcı olmayacaklardı. Ama bir gece önce çaldığı parşömenlerin arasına saklanmış tek şey mektuplar değildi.

Günlüğünü sıkıca kavrayarak içinden kâğıtları çıkardı, ardından kitabı masasının üzerine bıraktı. "Efendim, sizinle özel olarak konuşabilir miyim?"

Patron ona sanki çırılçıplak soyunmasını istemiş gibi baktı. "Sanırım mecbursanız." Yüzünü buruşturarak ofisinin kapısını işaret etti.

Soğuk karşısında burnunu buruştursa da içeri girdi ve içeride kimin olduğunu görünce hemen durdu. "Lyssa!" Evie tısladı. "Burada ne işin var senin?"

Evie'nin son yedi gündür malikânenin batı kanadındaki geniş odalarına kapatılmasını sağladığı küçük kız kardeşi, patronun büyük siyah sandalyesine oturmuş, koyu renk örgüsünün ucunu parmağının etrafında döndürüyordu. Evie'ye masumca göz kırptı ama kahverengi gözleri muziplik ima ediyordu. "Çalışıyorum. Gördüğüm kadarıyla siz pek çalışmıyorsunuz." Lyssa ayağa kalkmak için sandalyeyi itmeye çalıştı ama yerinden oynamadı. "Ne yapıyorsun?"

Evie, masasına ve sandalyesindeki kişiye boyun eğmiş bir kabullenişle bakan Kötü Adam'a panikle yan gözle baktı.

"Yerim değiştirildi."

Kingsley her zamanki gibi iyi bir zamanlamayla masanın üzerine zıpladı ve iki farklı işaret tuttu. DAHA FAZLA ve YETKİN.

"Kralın seni çorbaya çevirmesine izin vermeliydim." Kötü Adam hayvana gözlerini devirdi.

Lyssa sandalyeden fırlayıp onlara doğru koştu, Kingsley de bir muhafız kurbağa gibi onu takip etti. "Lord Trystan!" Evie'yi dehşete düşüren Lyssa kollarını patronuna doladı ve yüzünde sevinçli bir ifadeyle ona baktı. "Sizi gördüğüme çok sevindim!"

"Emin misin?" diye sordu kuru bir sesle.

Lyssa geri adım attığında Trystan büyük bir titizlikle kız kardeşinin elini tuttu ve derin bir saygıyla eğildi. "Malikâneyi nasıl buldunuz Leydi Lyssa?" Soruda alay ya da kötü niyet yoktu, sadece içten bir sorgulama vardı.

Evie'nin buna biraz olsun bayılmaması için ölü olması gerekirdi - kanun böyleydi.

Kız kardeşi açık açık cevap verdi: "Çok sıkıldım." Evie yüzünü buruşturdu. Kötü Adam'ın yasakçı havasını şaşkın bir bakış kapladı ve malikânenin deve dönüşmüş aşçısı Edwin, elinde bir tepsi tatlıyla odaya daldığında tam bir sıcaklığa büründü.

Elini. "Trystan!"

Kötü Adam'ın dudakları devin girişiyle kıvrıldı. "Merhaba Edwin." Ama Edwin tepsileri bırakıp Kötü Adam'ı geniş kollarının arasına aldığında gülümsemesi azaldı. "Edwin," diye homurdandı. "Omurgamı kıracaksın."

Edwin onu yere bıraktı, sonra beyaz önlüğünü kullanarak burnunun ucuna takılı çok küçük gözlüklerinin buğulandırdığı gözyaşlarını sildi. Devler derin duygu kuyularıyla ün salmışlardı. "Sizi çok özledim Bay Trystan." Edwin köşedeki Evie'yi fark etti ve ona kibarca başını salladı. O da karşılık olarak gülümsedi.

Kötü Adam rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Sanırım, uh, ben... özledim... Um, teşekkür ederim." Siyah gözleri

Ogre'den başka her yerde, yere düşen tepsiden yavaşça bir hamur işi alırken etkileşimi ilgiyle izleyen Lyssa'ya düştü. Patron bu manzara karşısında sırıttı. "Edwin, tatlı teslimatını takdir etmekle birlikte, Leydi Lyssa'ya şu meşhur limonlu tartların nasıl yapıldığını gösterip gösteremeyeceğini merak ediyorum. Korkarım can sıkıntısından muzdarip."

Lyssa gülümseyerek ayağa fırladı ve Edwin'in iri elini kendi eliyle kavrayarak onu kapıya doğru sürükledi. "Evet, lütfen! Önlük giyebilir miyim?" Edwin yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle Lyssa'yı takip edip kapıyı arkalarından kapatırken patrona bilmiş bir bakış attı.

Evie bön bön baktı. "Onu iki dakikadan kısa bir sürede meşgul ettin.

Ne tür bir büyücüsün sen?"

Kötü Adam odanın içinde yürürken homurtuya benzeyen bir ses çıkardı, yolda her zamanki sandalyesine hafifçe çarparak pencereye doğru hafifçe eğilmesine neden oldu. "Otursana Sage," diyerek masasının etrafından dolandı ve yavaşça sandalyesine çöktü.

Sabah brifinglerini ne kadar özlediğini fark ederek hafifçe gülümsedi. "Kazan deminiz efendim," dedi, seramik kadehi onun önüne koyarken hafifçe kaşlarını çattı. "Size daha önce vermek niyetindeydim - hatta sütle bir kafatası yapmaya çalıştım - ama korkarım soğumuş. Geri döndüğünüz ilk gün, belki de sadece-"

Onu almak için uzandı, ama Kötü Adam çoktan masadan kapmış ve doyurucu bir yudum almıştı. "Bu şekilde tadını çıkaracağım, teşekkür ederim," dedi huysuzca ve otururken ona oldukça garip bir şekilde baktı. Güneş ışığı içeri doluyor, yanaklarını okşuyordu ve bu ona çok hoş geliyordu.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Direkt konuya girdi. "Annemin mektupları çoğunlukla mahvolmuş durumda." Tekrar ayağa kalktı, hafifçe eğildi ve kâğıtları adamın şık siyah masasının üzerine koydu, gevşek bukleler yüzüne düşerken parşömeni yaklaştırdı. Adamın gözleri üç farklı yöne kaydı: Önce kadının kalçalarını saran pantolonuna,

Sonra kırmızı dudaklarına, sonra tekrar kâğıtlara. Yüzünde hiçbir ifade yoktu ama eli masayı öyle sıkı kavramıştı ki eklemleri bembeyaz olmuştu.

Bunu okuma, Evie.

Yoldan çıkan saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırarak, hızla çarpan kalbini sakinleştireceği umuduyla konuşmaya devam etti. "Gerçekten anlayabildiğim tek kelimeler 'hasibsi', 'aşk', 'yıldız ışığı' ve kesinlikle hiçbir anlam ifade etmeyen bu kirli küçük kafiye."

Patron aniden tetikte ona baktı ama o devam etti.

"Oh! Ve sayfaların arasına saklanmış başka bir şey daha vardı. Muhbirim bunu da koymuş." Parlayan, gümüş kenarlı sayfayı masanın üzerine bıraktı. "Sanırım... Sanırım bu Rennedawn'ın Hikâyesi'nden bir sayfa. Kehaneti gerçekleştirmek, krallığı ve büyüsünü kurtarmak için kullanılacak araçları anlatıyor."

Tek bir parşömen yaprağını telaşlı bir hızla eline aldığında gözleri irileşti. Öfkeyle tarayarak, "Mühür" diye nefes verdi. Elini mürekkepli işaretin üst kısmında gezdirdi; kadim büyüden parlayan işaret. "Tanrılar adına, görünüşe göre bir Yiğit Muhafız'ı kandırman gerçekten de bir avantajdı."

Yeşil çiçekli korsesinin üst kısmını çekiştirirken kaşları öfkeyle çatıldı; birden çok daha sıkı oldu. "Ben kimseyi kandırmadım, efendim."

"Tabii ki yapmadın" diye homurdanırken gözleri elini takip etti ve hızla uzaklaştı.

Patrona planlarını, tam olarak kiminle işbirliği yaptığını ve bunu nasıl yaptığını anlatmak için her türlü niyeti vardı. Ama sesinde duyduğu o küçük öfke kırıntısı, o kısa süreli hoşnutsuzluk belirtisi onu durdurdu. Yaptığı şeyin dışında bırakıldığı için rahatsız olmuştu ve Evie bundan çok hoşlandığını fark etti.

"Bana öyle geliyor ki efendim, Benedict'in bu küçük planını gerçekleştirmesini engellemek istiyorsanız, gerekli araçları toplayıp

kendin kehanette bulun."

Sayfayı yumruğuyla sıkıca kavradı, kelimeleri yüksek sesle okurken ona alaycı bir ifade verdi, sesindeki acılık kaprisli büyüye ısırıcı bir ses veriyordu. "Büyülü toprakları kurtaran kişi Fate'in yavrusunu eline alacak; Fate ve yıldız ışığı büyüsü bir araya geldiğinde, topraklar sonsuza dek sana ait olacak. Ama maskesi düşmüş Kötü Adam'a ve onun kötü niyetli karanlığına dikkat et, çünkü hiçbir şey kararmış iyi bir kalpten daha tehlikeli değildir..." Durdu, gözleri büyüdü. "Ben bunun içinde miyim?"

Evie başını salladı. "Öylesin."

Kötü Adam kâğıdı ters çevirdi ve orada sadece bu kadarının olduğunu fark edince yüzünde çarpık bir ifade belirdi. "Muhbiriniz bize kitabın tamamını veremez miydi?"

"Hayır."

"Ölü topraklarda neden olmasın?"

"Elbiseme sığmazdı" demeden önce omuz silkti.

Kötü Adam inledi, sandalyesinde geriye doğru çöktü ve önündeki kâğıdı patlayacakmış gibi tuttu. "Kehaneti kendimiz yerine getirelim ve sonra... ne? Toprak benim mi olacak?"

Yerine oturdu ve kollarını kavuşturdu. "Söylenen bu. Sanırım bu yüzden senin maskeni düşürmek istedi, böylece kehanetin başlangıcı gerçekleşecekti. Tabii tüm bunların gerçek olduğunu varsayarsak."

"Oh, bu gerçek," dedi suratsızca. "Güven bana." Başını sallayarak masasından kalktı ve pencerelere doğru yürüdü. Güneş ışığı biraz daha parlaktı, sanki yanaklarının tenini öpmeye can atıyordu. Evie bu duyguyu çok iyi anlıyordu. "Toprağı asla istemedim. Sadece birimiz diğerini yok etmeyi başarana kadar onu ve Benedict'i terörize etmek istedim. Ben umudun hâlâ sürmesini değil, tüm umutların kaybolmasını sağlamayı amaçlayan kişiyim." Sesinde bir kırılganlık vardı ve bu kırılganlık bir buzula saplanmış buz kıracağı gibi kalbini parçaladı.

Arkasından yaklaştı, kollarını belli belirsiz adamın ortasına doladı ve başını hafifçe sırtına yasladı. Adam bu dokunuş karşısında sıçradı ama geri çekilmedi. Bu ona şunu söyleme cesareti verdi: "Tanrıların yarattığı ya da yaratmadığı hiçbir metinde birden fazla şey olamayacağımızı söyleyen bir şey yok. Çok uzun zamandır size yıkım için yaratıldığınız söyleniyor ama daha fazlası olamayacağınızı söyleyen hiçbir şey yok. Hem kötülük yapabilir hem de iyilik yapabilirsiniz. İyi şeyler yapıp yine de kötü olabilirsiniz. Hiçbir şey kesin değildir ve eğer yardımcı olacaksa, kim olmayı seçersen seç senin yanında olacağım."

Dudaklarından düzensiz, kendini küçümseyen bir kahkaha döküldü. "Neden?"

İkisini de baltalarından tamamen düşürmeden gerçek nedeni açıklayamazdı, bu yüzden sadece "Çünkü senin kim olduğunu seviyorum, neler yapabileceğini değil." dedi.

Kendini onun ellerinden kurtardı ve duvara yaslandı, şaşkın görünüyordu, isyan mı etmişti? "Sage, bir sarılmayla her şeyin düzelebileceğini mi sanıyorsun?"

Etkileşimlerinde sergilediği soğukkanlılık eksikliği giderek bağımlılık yapıyordu. "Hayır," dedi tatlı bir sesle. "Ama yardımcı olmuyorlar mı?"

"Hayır."

Kingsley bir işaret kaldırdı: EVET.

Patron gözlerini kurbağaya dikti ve sonra içini çekti. "Yani, kehaneti gerçekleştiriyoruz. Büyüyü kurtarıyoruz."

Evie sırıttı ve neşeyle alkışladı. "Krallığa eziyet etmek için onu ele geçirmenizden daha iyi bir yol var mı? Şefler elimizde, sen de elimizdesin ve hikayeye göre geriye kalan tek şey..." Yutkundu. Bu düşünce o ana kadar tam olarak aklına gelmemişti.

"Annen ve onun yıldız ışığı büyüsü. Anneni bulmalıyız," diye bitirdi sözlerini, harap olmuş mektupları toplayarak. "Sage-iyi olacak mısın? Annenin..."

"İyi olacağım, efendim," diye güvence verdi ona, ama aynı güvenceyi kendisinin de verip veremeyeceği ayrı bir soruydu

Tamamen. Annesi ailesini terk edeli uzun yıllar olmuştu; Evie onunla bir daha gerçekten yüzleşebilecek miydi? Boğazındaki yumruyu temizleyerek ve önsezilerini bastırmaya çalışarak merakla, "Ama mektuplar olmadan başlayacak bir yerimiz yok," dedi.

Kötü Adam sanki ona gerçekten inanılabileceğinden emin değilmiş gibi onu değerlendiriyor gibiydi. Bu ikimiz için de geçerli, efendim. "Arkasında bıraktığı kirli kafiyeyi oku, Sage. İstersen yüksek sesle." Mektup yığınını ona uzattı.

Dudaklarını yalayarak rengi solmuş kâğıda ve en üstteki müstehcen kelimelere baktı. "Meşelerin öpüşmeye başladığı yerde-" Durakladı, kanın yanaklarını terk etmesini umuyordu. "Aşağıdaki mağaralar bir zamanlar tanrıların yaşadığı yerlerdir. Dilekleri gerçeğe dönüştüren tozu al-"

"Yoksa canavarın bir sonraki yemeği olursun," diye tamamladı Kötü Adam ve hemen ardından başını ona doğru eğdi, çok hoşnutsuz görünüyordu.

Kalbi sinekkuşlarının hoşlanmayacağı bir hızla atmaya başlamıştı. "Bu kafiyeyi biliyor musun?"

Ağzı açık kaldı. "Evet. Neden kirli olduğunu düşündün ki?"

Harikaydı. Şimdi vücudundaki tüm kan yukarı doğru akıyordu. Yüzü alev alev yanıyordu. "Ben, şey... sanırım öpüşme ve... mağaralar böyle bir izlenim bırakmış olabilir."

"Aklın çukurda mı yaşıyor?" dediğinde sesinde hiçbir duygu yoktu.

Başını salladı ve bir parmağını dudaklarına götürdü. "Hayır, ama ara sıra orayı kiralıyor."

Yanaklarına yayılan gülümseme aniydi ve kaybolmadan önce sadece bir gamze görüntüsü vardı. Geri gel! "Düşüncelerinizin gerçekliği bir yana," dedi, "bu kafiye tam da arayışımıza nasıl başlayacağımızı anlatıyor. Öpüşen meşeler çok uzakta değil."

"Bekle, ne? Burası gerçek bir yer mi?"

Kağıdı ondan geri aldı ve kelimeleri yeniden taradı. "Gerçekten de öyle. Oraya kısa bir yolculuk var. Eşyalarını topla Sage; yarın ilk iş yola çıkacağız." Gözleri öylece kaldı

ve iltihaplı yanaklarından uzak kalmalarını umdu. "Eğer anneni orada bulamazsak, en azından kayıp şeyleri ortaya çıkarmaya yardımcı olan bir büyü parçasını geri alabileceğiz." Tek bir kara kaşını kaldırdı, gözleri şimdi çok iyi sakladığını düşündüğü endişeye takılmıştı. Sözlerini bitirirken onu yakından izledi. "Yıldız Tozu."

Sadece sertçe başını sallayabildi, böyle bir sihrin var olduğunu zar zor kavrayabildi - annesinin yüzünü hatırlamakla, onu gördüğü son günkü son çığlıklarını duymakla çok meşguldü.

Kötü Adam'ın sesi ona seslenirken bulanıktı. Bulanık bir el ona doğru uzandı. "Sage? Evie?"

İlk adının kullanılması onu korkunç anılardan uzaklaştırdı. Neredeyse dudağını yaracak kadar geniş bir gülümseme yapıştırarak onun dokunuşundan uzaklaştı. Bu onun parçalanmasına neden olacaktı, biliyordu. "Hemen hazırlanacağım! Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin efendim!"

Adam daha tek kelime edemeden kapıdan çıkmıştı, vücudu yıllar sonra annesini tekrar görme düşüncesine şiddetle tepki veriyordu. Göğsü, daraltıcı korsesine karşı kabarıyordu ve tam bir nefes alabilmek için o şeyi yırtıp atmak için vahşi bir dürtü duyuyordu. Tökezleyerek masasına gitti, her şeyi yazmak ve kendini sakinleştirmek için günlüğüne uzandı.

Ama gitmişti.

Bölüm 14

EVIE

Patron, Evie'nin ertesi sabah malikânenin girişinde kendisiyle buluşmasını istemişti.

Bu yüzden Rebecka Erring'in Evie'nin neden İK müdürünün masasının önünde ellerini kavuşturmuş, yalvarırcasına durduğunu merak ettiğine şüphe yoktu.

"Lütfen Becky, beş dakika içinde aşağıda olmam gerekiyor ve başka kimden isteyeceğimi bilmiyorum." Sesi neredeyse bir mızmızlanma tonundaydı ve Rebecka'ya kendini sevdirmek konusunda pek de başarılı olamayacağı kesindi.

Kadın başını kaldırdı, açık kahverengi gözleri sivri burnunun üzerine yerleştirilmiş yuvarlak lensler sayesinde daha da irileşmişti. "Saçma sapan günlüğünü aramana yardım etmeyeceğim, kaybettiysen yeni bir tane al." Becky parmağıyla Evie'yi işaret ederek durakladı. "Kendi paranla. Bu onaylanmış bir iş harcaması değil."

Becky'nin kınamasını duymak için ofiste neredeyse hiç kimse yoktu; çoğu çalışan için henüz çok erkendi. Ama Rebecka Erring "çoğu çalışan" değildi. Kendini işine adamış, düzenli, çalışkan ve çılgınca gözlemci biriydi. Tüm kıtada Evie'ye daha zıt bir kadın olamazdı ve Evie bunun çok ama çok iyi bir şey olduğunu anlamaya başlamıştı.

"Unutkan olabildiğimi biliyorum ama size söylüyorum, masamın üzerindeydi! Biri almış olmalı. Her yere baktım!

Becky, ben bugün patronla birlikte yokken lütfen ona göz kulak olursan, her şeyi yaparım."

Becky'nin gözleri yavaşça yukarıya dikildi, sonra koltuğunda geriye yaslandı, bir eliyle kazanın demini kavrarken diğer elinin işaret parmağıyla çenesine dokundu. Yüzünde Evie'nin tüylerini diken diken eden bir farkındalık ifadesi vardı. "Pekâlâ, çıkar ağzındaki baklayı. İçinde ne var?"

Evie onun ne demek istediğini anlamamış gibi davrandı. "Bu bir iş günlüğü... yani, bilirsin, sadece işle ilgili şeyler."

Becky kaşlarını kaldırıp Evie'yi düşündükten sonra, "Müstehcen bir skeç, değil mi?" diye cevap verdi.

Evie gözlerini etrafta gezdirerek bu utanç verici soruyu duyan olup olmadığını kontrol etti ama ofis hâlâ sessizdi, güneşin ilk ışıkları pencerelerden yeni yeni sızmaya başlamıştı. "Öyle değil!" Dudağını çiğnedi ve bir konuşmada ne kadar utanç duyabileceğini düşündü. Kuşkusuz, onun eşiği çoğundan daha yüksekti. Bu yüzden de "...Müstehcen bir skeç değil," diye itiraf edebilecek özgüvene sahipti.

İnsan Kaynakları görevlisi kadın, boş seramik kadehini almadan önce ona bir göz attı ve Evie'ye kendisini mutfağa kadar takip etmesini işaret etti. Son bir hafta içinde oraya bir dakikadan fazla gitmemişti. İlk kez denediğinde patronun kadehi hâlâ tezgâhın üzerinde duruyordu ve bunu görmek çok acı vericiydi.

Ama şimdi patron dönmüştü, Lyssa ve Edwin çikolatalı bir hamur üzerinde harıl harıl çalışıyorlardı ve en sevdiği pencere onu karşılıyordu - tüm ofisteki tek hoş vitray tasvir. Eski bir kitabın üzerinde parlayan bir güneş. Eski bir arkadaşını selamlar gibi gülümsedi.

Becky, Evie'ye devam etmesini işaret etmeden önce kazandan kadehini yeniden doldurdu. Şimdi fazlasıyla ilgili görünüyordu. "Müstehcen skeç mi? Nedir o?" Edwin'in duymayacağı kadar sessizdi ama Lyssa'nın bir eli fırında, bir kulağı da konuşmalarında gibi görünüyordu.

"Bu benim ve aynı zamanda patronun bir çizimi ve biz

...uh..."

Becky'nin yüzü o kadar hızlı döndü ki neredeyse elindeki fincanı düşürecekti ve Evie ne düşündüğünü hemen anladı.

"Öpüşmek! Sadece öpüşmek! İşte bu kadar!" Evie yerin açılmasını umuyordu, böylece kendisi ve koca ağzı içine düşebilecekti.

Edwin bu kez alnı kırışarak döndü ve Lyssa'yı kaseye çikolata parçaları eklemek için yavaşça çevirdi.

Becky ona yaklaşmasını işaret etti, Evie'nin kahverengi gözlerindeki altın rengi benekleri fark edebileceği kadar yakındı. "Pekâlâ, seni aptal, sana yardım edeceğim ama endişelenmene gerek yok. Seni daha önce de bir şeyler karalarken görmüştüm ve o kadar kötüsün ki kimsenin ne çizmeye çalıştığını anlayabileceğinden bile şüpheliyim."

Bu bir hakaret değildi; dürüstlüktü, açık bir dürüstlük. Ve garip bir şekilde çok rahatlatıcıydı. Rahatlayarak içini çekti, Becky'ye doğru ilerlerken içgüdüsel olarak kollarını kaldırdı. "Teşekkür ederim."

Becky onu durdurmak için elini kaldırdı. İkisi de şaşkınlıkla birbirlerine göz kırptı. "Bana sarılmak üzere miydin?" Becky ihtiyatla sordu.

Evie cevap vermeden önce öylece baktı,

"Ah, ben, ah-" "Benden uzak dur," dedi

Becky kesin bir ifadeyle.

"Tamam!" Evie ciyakladı, gitmeye hazırdı. Ama tam o sırada, Kötücül Muhafızlar'ın başı Keeley kırmızı deri kıyafetiyle odaya girdi. "Keeley? Nasılsın?"

Bir mucize eseri, Evie'nin Kötü Niyetli Muhafızlar için hazırladığı çıkış stratejisi başarılı olmuştu. Ufak tefek yaralanmalar olmuştu ama Tatianna ve Clare'in düzeltemeyeceği bir şey değildi.

Tanrılara şükürler olsun.

Keeley sırıtmadan önce kalın, bal rengi örgüsünü başının arkasına çekti. "Ben iyiyim. Ama size aşağıya inmenizi öneririm Bayan Sage. Patron girişe yaptığınız küçük eklentiyi yeni fark etti ve pek de memnun görünmüyor."

Kötü Adam onu daha önce görmemişti: en yeni asılı kafa.

Bay Warsen.
Uh-oh.

Bölüm 15

KÖTÜ ADAM

Trystan şaşkın bir ifadeyle Otto Warsen'in kafasına baktı.

"O şeyi ilk getirdiğinde beni çok korkuttu, efendim. Ama tıpkı sizin yaptığınız gibi güzel, temiz bir kesim yaptı. Çabuk öğreniyor, bizim Evie." Ön kapı muhafızı Marv, Trystan'ın yanında başını salladı, dikenli açık kahverengi saçları her türlü farklı yöne gidiyordu. Bu adam için değişmez bir durumdu, her zaman biraz yıpranmış görünüyordu, sanki az önce elektrik çarpmış gibiydi.

Trystan da az önce acı verici bir şok geçirmiş gibi hissettiğinden, bu çok yerindeydi.

"Bilge-o-kafası...?" Kelimeleri bir araya getirmekte hiç bu kadar zorlanmamıştı ve bunun da ötesinde, girişte etrafında tartışan Kötücül Muhafızların önünde dili tutulmuş olduğu için kendini aşağılanmış hissediyordu. Eğitim odaları, yeni ve inatçı stajyerlerden birinin bir haberci kuzgunu erikle besleyip şaka olsun diye antrenman alanına salmasının ardından yoğun bir temizlikten geçiyordu. Muhafızının onun için yaptıklarından sonra, istedikleri yerde antrenman yapmalarına izin vermeye fazlasıyla istekliydi, ancak onun acınası gösterisine tanık olduklarında biraz daha az istekliydi.

Zaten çoktan yola çıkmış olmalıydı. Blade arka avludaydı, ejderhayı Tatianna ile eyerliyordu ve

Clare. Tanrılar kız kardeşinin neden geldiğini biliyordu ama böylesine tehlikelerle dolu bir yolculukta başka bir sihir kullanıcısına haksızlık edemezdi. Ve saat işliyordu; hava kararmadan önce orada olmalıydılar, yoksa gidecekleri yerin tehlikesi on kat artacaktı. Sage ve onun şok edici şiddet eylemi üzerine düşünecek zamanı yoktu.

Ama yine de yapacaktı, çünkü işkence etmekten kendisi kadar hoşlandığı kimse yoktu.

"Keeley! Nerede? Nerede. Sage nerede?" Kelimeleri ısırarak söyledi, sabrı en alt seviyedeydi. Sadece Benedict'e, sadece intikama, sadece bu krallığı ele geçirmeye ve içindeki tüm iyiliği yok etmeye odaklanmak istiyordu. Ama kalbinin olması gereken yere yerleşmiş bu rahatsızlıkla bunu yapamazdı.

Keeley koşarak içeri girdi, zaten nefes nefese kalmıştı. "Tam arkamda!"

Sage tökezleyerek merdivenlerden indi, üzerinde bakışları uzun süre üzerinde kalan herkese bedensel zarar verme isteği uyandıran bir başka pantolon vardı.

"Gitmeye hazır mıyız?" diye sordu mutlu bir şekilde, arka kapılara doğru süzüldü, Otto Warsen'in kafasına sadece üstünkörü bir bakış attı ve arkasına topladığı bukleleri arkasında zıplayarak avluya doğru koşmaya başladı.

Maksatlı bir yürüyüşle onu takip etti ve alçak bir hırıltıyla, "Kaçabilirsin küçük kasırga ama saklanamazsın," dedi. Blade onlara el salladı, bir yandan da deri bir kayışı Fluffy'nin karnı. Ejderha gergin bir şekilde kıpırdandı. Sage de öyle yaptı.

Onu kolundan çekerek arka girişin yanındaki kemerli taş oyuğa götürdü ve sütunlardan birine yasladı. Adam ona doğru yaklaşırken kadın, süslü ayakkabılarını çiğnemiş bir köpek gibi utangaç görünüyordu. Ancak bu kez söz konusu ayakkabı, duvara asılı bir adamın kesik başıydı. "Ben yokken tam olarak ne yapıyordun, Sage? İlginç bir şey oldu mu?"

"Eldiven örüyorum," dedi Sage hoş bir şekilde.

"Çok hoş. Başka bir şey var mı?" diye sordu. Kadın

kasıtlı olarak ondan bir şeyler sakladığını fark etti. Bu düşünce onu panikletti.

"Bir kağıt ağırlığını nasıl silah olarak kullanacağımı öğrendim."

Onu zorlamanın sonuçsuz kalacağını fark ederek onun yolundan gitti. "Büyüleyici. Nasıl?"

İki elini de kalçalarının kıvrımına koydu. "Çok sert atıyorsun."

"Belki de teoriyi test edeceğim" diye soğukkanlılıkla cevap verdi.

Ofis perileri yanlarından geçip giderken, içlerinden biri Sage'in saçının ucunu çekiştirerek işe gidip gelme konusunda mırıldanıyordu. "Ah!" Kıkırdayarak uzaklaştılar. "Hepinizin fotokopi çekmesi gerekmiyor mu? Dosyalamanız gereken gider raporları yok mu?" diye bağırdı ve onlar uzaklaşırken içini çekti. Doğrudan ona bakarak, "Kızgın mısınız efendim?" diye sorarak onu tamamen etkisiz hale getirdi. Etkileneceğinizi umuyordum."

Aslında o anda çok sayıda farklı duygu hissediyordu. Hayal kırıklığı, kafa karışıklığı ve evet, fokur fokur kaynayan bir öfke... Ama bunun tek nedeni, kadının arkaya yatırdığı saçlarının boynundaki parmak izlerinin solmaya yüz tutmuş morluklarını mükemmel bir şekilde gösterdiğini fark etmesiydi. Etkilenmiş miydi? Sanırım o da etkilenmişti - etkilenmemesi gerekse de, en başta onun övgüsünü istemesi endişe verici olsa da.

"Beni götürdükten sonra ne oldu? Warsen'e ne oldu?"

"Ben... Ben onun kafasını kestim," dedi açıkça, söylediğine inanamıyormuş gibi bir elini ağzına kapatarak. O da buna tam olarak inanamıyordu.

"Evet, bunu anladım. Benim sorum daha ziyade ne zaman ve neden sorusuyla ilgili."

Yutkundu ve bu gergin hareket adamın vücudundaki her kasın sertleşmesine neden oldu. "Sen kaçırıldıktan sonra beni öldürmeye çalıştı."

Trystan'ın gücü ayaklarının etrafında kıvrılan dalgalar halinde ortaya çıktı, inecek bir yer, incitecek birini arıyordu. Sage ona baktı, sonra ölüm büyüsüne küçük bir dalga verdi.

yeni doğmuş bir bebekti. Selamlamak için elinin etrafında kıvrıldı ve sevinçle ciyakladı.

"Oh, bu çok tatlı!"

Tatlı mı? Kadında kendini koruma duygusu yoktu. "Bana geri dön, seni sapkın!" Trystan hırlayarak büyüyü geri çağırdı ve büyü geldi... çok yavaş bir şekilde.

Sage onun gözlerindeki ölümcül bakışı hayal kırıklığı sanmış olmalı, çünkü beceriksizce, "Eğer haddimi aştıysam özür dilerim, bilirsiniz... diğer kafalara takıldım. Kendimi kanıtlamaya çalışıyordum. Sorun edeceğini düşünmemiştim."

Akıl mı? Sırf tekmeleyebilmek için kafayı aşağı indirmek ve sonra da tekmeleyebilmeleri için diğer çalışanlarıma vermek istiyorum.

Muhtemelen Bayan Erring'in ofiste moral artırıcı faaliyetler önerirken aklında olan şey bu değildi ama bu olasılık karşısında kendi heyecanının arttığını hissedebiliyordu.

Başını salladı ve Sage'in burnunun üstündeki kırışıklığa yeniden odaklandı. "Adamın sana zarar vermesini ve bunu engellemek için orada olmamamı önemsiyorum."

Açık renk gözlerinde karanlık bir şey parlıyordu. "Ama bana zarar vermedi, efendim." Dudağı seğirdi. "Ben ona zarar verdim."

Kollarında tüyler diken diken oldu ve uzun kollarının onları örtmesine şükretti. Ondan karanlık bir aura gibi yayılan kötülükle gurur duymamalı, iyi doğasını daha fazla bozmamak için onu kendisinden uzaklaştırmaya çalışmalıydı. Ama yapacaktı, yapmak zorundaydı.

Ama şu anda ona bu zaferi bahşedecekti. Ona doğru eğilirken, yüzleri birbirinden sadece birkaç santim uzakta, "Güzel," diye mırıldandı.

Blade o zaman seslenerek aralarındaki büyüyü bozdu. "Herkesin gitme vakti geldi! Fluffy huzursuzlanmaya başladı ve başka bir tavşanın onu korkutması riskini göze alamayız."

Tatianna hayvanın yan tarafını nazikçe okşuyordu. "Keçileri yiyor. Küçücük bir tüy yumağından nasıl korkabilir ki?"

Trystan boğazını temizledi, Sage'in kolunu nazikçe tuttu ve

Onları tekrar açık alana, bekleyen gruba doğru yönlendirdi. "Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi Trystan, ağzına vanilyalı şeker atmasını izlerken. "Otto Warsen'i öldürdün, Kötücül Muhafızlarımdaki her kadını kralın kalesine kaçırmak için bir plan hazırladın ve uyguladın, kendi ölümünü taklit ettin ve neredeyse kusursuz bir kaçışla beni kurtardın. Atladığım bir şey var mı?"

Ciddiyetle başını salladı. "Örgü."

Onu çevirdi ve yüzündeki geniş sırıtışı görmemesini umarak büyük eyerin üzerine çıkardı. Nasıl olsa uzun sürmeyecekti.

Bu gurur kaybolur kaybolmaz endişelenmeye geri dönecekti.

Evie onun tarafından yozlaştırılıyordu.

Bu kabul edilemezdi.

Bölüm 16

KÖTÜ ADAM

İki saatten fazla sessizlik içinde uçtuktan sonra kuzey krallığı Roselia'nın sınırından hemen önce iniş yaptılar. Hava bu kadar kuzeyde daha serindi, Rennedawn'ın bazen nemli olan sıcağının aksine berrak bir su gibi ferahlatıcıydı. Hickory Ormanı'nın ağaçları seyrelmiş, bölgeyi saklanmak için daha zor bir yer haline getirmişti. Arazinin bu kısmının Rennedawn'da tanrılar tarafından fırçalandığı düşünülen birkaç yerden biri olduğu düşünülürse bu garipti. Dünyalarının yaratıcıları Rennedawn'ın her yerine ellerini sürmüş, bir zamanlar gri olan toprağı canlı renk tonlarına boyamışlardı ama daha büyük büyü damlalarının olduğu söylenen noktalar, tanrıların fazladan döküldüğü yerler, hatta bir zamanlar yaşadıkları yerler vardı. Burası da o yerlerden biriydi.

İnişte Trystan'a dört ayrı sorgulayıcı bakış atıldı - ejderhayı da sayarsak beş. "Yolculuğun geri kalanını yaya olarak yapacağız," diye açıkladı atından inerken. "Şu patikanın hemen yukarısında ve Roselia'nın adamları tarafından fark edilme riskini almak istemiyorum. Karşılamamız pek de sıcak olmaz."

Clare, koyu renk saçlarını yüzünden uzaklaştıran çiçekli saç bandıyla oynayarak onun peşinden kaydı. "Çünkü orası soğuk." Herkes bakakalınca, "Bu bir şakaydı" diye açıkladı.

Tatianna sakarca bir gülümseme verdi. "Biliyoruz. Sadece komik değildi."

Clare şifacıya tek bir parmağını kaldırdı ama aralarında Trystan kaçırılmadan önce olmayan nazik bir şakacılık vardı. Tanrılar adına, asistanı kafa kesiyordu, kız kardeşi ve eski nişanlısı flört ediyordu; sırada ne vardı?

"Evie nereye gitti?" Blade, Fluffy'yi su içmesi için yakındaki bir dereye götürürken sordu.

"Ne?" Trystan öfkelendi, kızın koyu renkli başının ağaçların arasında neredeyse kaybolduğunu fark edince boynundaki damarlardan biri atmaya başladı. "Gushiken, burada bekle. Tatianna ve Clare, siz bizimlesiniz."

Clare gözlerini devirerek, "Harika," dedi ve Tatianna'nın uzattığı ayağına takılarak tökezledi. "Sen bir çocuksun!"

Trystan onları görmezden gelerek Sage'in peşinden ilerledi. Sage'in ne yapacağı hiç belli olmaz hale gelmişti, kabul etmek gerekir ki bu eskisinden çok da farklı değildi ama her zamanki açık sözlülüğünden yoksun olması Trystan'ın dikkatini planlarından, intikamından uzaklaştırıyordu. Onu meraklandırıyordu.

Merak çok sinir bozucu bir şey.

Ama onu tüm Rennedawn'daki, hatta tüm büyülü kıtadaki en tehlikeli varlıklardan birinin önünde dururken bulduğu zamanki korumacılık iğnesi kadar sinir bozucu değildi.

Bir nöbetçi. İnsan gibi görünen ve diyarın en büyülü noktalarından bazılarını koruyan ölümsüz varlıklar. Ve ara sokaklarda durup sahte aşk iksirleri satan insanlar gibi "ölümsüz" değillerdi; hepimiz kan gölüne dönmeden önce Sage'i oradan uzaklaştırmak gibi "ölümsüz".

"Sage!" Trystan gürleyerek yanına geldi ve mor üniformalı nöbetçinin boş bakışları karşısında elini salladı. "Kes şunu, seni çocuk. Ölmek mi istiyorsun?"

Varlığa surat yapmaya başladı, ondan bir tür tepki almaya çalıştı, sonra işbirliği yapmadığında hayal kırıklığı içinde hırladı. Kalçalarını kavrayarak onu geri çekti, teninin sıcaklığını ve karıncalanan hisleri görmezden geldi.

Onu tutarken kollarını yukarı kaldırdı. Kız onun pençesinde çırpınıyordu. "Bırak beni!"

Onu hemen serbest bıraktı. Göğsünü kemiren bu his neydi? Acı mı? İğrençti. Bu kadın onu kanlı bir iplik yumağı gibi çözüyordu. Tatianna ve Clare yanlarında durdular, önlerindeki görkemli manzara karşısında ağızları açık kalmıştı.

Ağaçlardan oluşan açıklık, Clare'in şifalı bitkilerin yetiştiği Gül Ağacı Çayırı'ndaki evinden bile daha parlak olan, tanrıların pigment döktüğü en parlak yeşil çimenlerin geniş alanlarına açılıyordu. Buraya bir kova dolusu dökmüş olmalılar. Açıklığın diğer tarafında iki büyük meşe ayrı ayrı büyüyordu, gövdeleri bir öpücük gibi biçimlendirilmiş bir mağaranın girişinin hemen üzerinde buluşuyordu. Açıklığın tamamı ateş ışığı gibi, gökkuşağı gibi... Adaçayı gibi aydınlanmıştı.

Kanlı iplik.

"Bir nöbetçiye öylece yaklaşamazsın," diye azarladı onu, kaşlarının arasında beliren sevimli çentiği umutsuzca görmezden gelmeye çalışarak. "Bir kere denedim ve neredeyse ölüyordum."

Yıllar önceydi, Öpücük Ağacı Mağaraları'nda değil, daha güneyde, eski evine doğru, Kingsley'i tekrar insana dönüştürme umudu hâlâ varken. Hayvanın tekrar saklanmadığından emin olmak için ceplerini iki kez kontrol etti.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" Kadının tonu suçlayıcıydı ama saçlarının güneş ışığında parlaması, beyaz tuniğinin nemli teninde hareket etmesi, açık mavi korsesinin beline ve göğsüne sıkıca oturması dikkatini dağıtmıştı.

Boğazını temizleyerek ve gözlerini kaçırarak, "Hayır ama daha önce nöbetçi muhafızlar gördüm. Zararsız görünebilirler ama onlar acımasız, büyüyle yaratılmış, sıfır duyguya sahip katillerdir ve yok edilemezler."

Tatianna, "Bir erkeğe benziyor," diye itiraz etti.

Evie kendi kendine başını salladı ve gevşek bir tutam saçını döndürdü. "Bu mantıklı."

Tatianna da Evie'nin yaptığı gibi elini soğukkanlı adamın yüzünün önünde salladı. "O gerçekten... hayatta mı? Gözünü bile kırpmıyor."

"Nöbetçiler insan gibi görünürler ama değillerdir. Onlar sadece insanları paha biçilmez tanrı yapımı nesnelerden uzak tutmak için yapılmış araçlardır." Trystan ileri doğru yürümeye çalışarak gösterdi ve yüzü hala dönmemesine veya tepki vermemesine rağmen nöbetçinin tahta mızrağı tarafından derhal engellendi. "Gördün mü?"

"Peki, o zaman onu nasıl geçeceğiz?" Sage tekrar nöbetçiye döndü, kollarını sallayarak gülünç bir surat ifadesi takındı, doğal olmayan bir şekilde göz kırpmasını sağlamaya çalışıyordu. Eğer- Hayır, kahretsin, eğlenceliydi. Can sıkıcı.

Tatianna nöbetçiyi geçmeye çalıştı ve mızrağının kör ucu tarafından geri itildi. Clare onu yakalamak için kollarını açarak ileri atıldı. "Pekâlâ Trystan," diye homurdandı Tati, Clare'den uzaklaşıp gömleğini silkeleyerek. "Nasıl geçmemizi öneriyorsun? Sihrinle mi?"

"Benim sihrim bir nöbetçiye karşı kullanılamaz, hiçbiri kullanılamaz. Birini geçmek dikkatli bir hile, zihin ustalığı, dünyamızı yaratan tanrılar tarafından bile eşsiz bir zeka gerektirir-"

Sage hiçbir uyarıda bulunmadan dilini şaklattı ve Trystan'ı omuzlayarak geçti. "İçeri girmek istiyorum," dedikten sonra varlığa kibarca gülümsedi. "Lütfen."

Nöbetçi mızrağını kaldırdı ve yana doğru geniş bir adım attı.

Ölü topraklarda ne...?

Sage mağaraya doğru yürümeye başladı, sanki "Şuna bakın!" der gibi avuçlarını yukarı kaldırarak onlara doğru geri geri yürüyordu. Ama onun tereddüt ettiğini görünce kaşlarını çatarak yavaşladı. Mağaranın başlangıcında küçük meşaleler sıralanmıştı ama geri kalanı gölgelerle kaplıydı. O kadar çok karanlık vardı ki, elleri iki yanında titriyordu. Yumruklarını sıkmaya çalıştı ama

Sage gördü.

"İstersen tek başıma gidebilirim?" diye sordu nazikçe. Duvar -aralarındaki duvara ihtiyacı vardı, şimdi ihtiyacı vardı.

"Bunu tek başına yapacağına güvenmezdim." İrkildi. Güzel. Benden nefret et, diye yalvardı zihni. Bu her şeyi daha kolay hale getirecekti. Ama iğnesini hafifletmekten kendini alamadı ve ekledi: "İçinde ne kadar canavar varsa sürünerek dışarı çıkacak ve senin gevezeliğinden kurtulmak için yalvaracaktı."

Kıkırdadı ve bir adım daha geri çekildi. "O zaman en iyisi sen gel ve onları kurtar-"

Çınlayan bir çığlıkla Sage düştü.

Karanlığa doğru bir düşüş. Kaybolurken çığlıkları havayı parçaladı. Nöbetçi ileri atılarak Tatianna ve Clare'i geri itti.

Bir numara. Bu bir tuzaktı.

Artık tereddüt etmiyordu.

Onun peşinden, ölümsüz nöbetçinin etrafından dolanarak karanlığa daldı ve çığlıklarının hiçlikteki yankısını takip etti.

Ve sonra sessizlik oldu.

Bölüm 17

BECKY

Bu arada, malikanede.

Rebecka Erring çocukları sevmezdi ve çocukların da kendisini pek sevmediğini fark etmişti. Küçük kardeşi bunun tek istisnasıydı ama çoğu çocuk onun küçük kardeşi gibi değildi. Özellikle bu çocuk arızalı olmalıydı. Lyssa Sage masasına bir sandalye çekmiş, düzenlemesine yardım etmek için ısrar etmiş ve sonra küçük baş belası onun en büyük zayıflığını öğrenmişti.

Alfabeleştirme.

Becky, sıkı topuzunu düzeltmeden önce yandaki kâğıt yığınını göstererek, "Bu şu yığının içine girecek Bayan Sage," dedi.

"Özür dilerim!" Lyssa elindeki desteyi düzeltirken yerinden sıçradı ve onları karşıdaki yığına yerleştirdi. "Onları masanızın çekmecesine koyayım mı?" Küçük kız üst çekmeceyi çekip açtı ve Becky'nin anahtar seti yuvarlanarak dışarı çıktı. "Oh, oops!"

Onları alıp Becky'ye verdi ve yanından geçen işçilere el salladı. Becky ona ters ters bakınca bir stajyer gömleğini içine soktu.

"Neden bu kadar çok anahtarınız var Bayan Erring?"

Çok fazla anahtarı yoktu; bu sadece bir organizasyon ve güvenlik meselesiydi. "Anahtarlardan biri kulübemin, diğeri haritacılık dolabının, bu bronz olanı da

Bu silah odasına, bu ofis pencerelerini kilitlemek için ve bu gümüş olanı da alt kattaki zindana." Lyssa'nın elindeki anahtarlığı aldı ama küçük kızın gözleri en büyük olanına takıldı, altın kaplıydı ve üzerinde küçük bir F harfi vardı.

"Peki ya bu?" Lyssa gözlerini kırpıştırdı ve ağzına bir limonlu tart daha atarken onu işaret etti.

Becky bu konuda konuşmadı. "Artık gitmediğim bir yere."

Lyssa anahtarı yüzükten çıkardı. "O zaman ondan kurtulmalı mıyız?"

Anahtarı Lyssa'nın elinden çekip alırken nabzı kulaklarında çınlıyordu. "Hayır!" Çocuğun yüzündeki incinmiş ifadeyi gördüğünde, paniğin yerini hızla -ve sinir bozucu bir şekilde- suçluluk duygusu aldı. "Özür dilerim. İnsanların eşyalarımla oynamasından hoşlanmıyorum."

Lyssa eğildi, turuncu elbisesi minik ayaklarının üzerinde sallanırken fısıldadı, "Evie de istemiyor. Ne zaman eşyalarına dokunsam yüzü kıpkırmızı oluyor ve kızgın bir domatese benziyor."

Becky dudaklarındaki sırıtışa karşı koydu ve gülmemek için dilini ısırdı. "Bunu görmek isterdim."

Yemek zili çaldı ve Becky ayağa kalkarak odadan çıkan ve yürüyen işçilere seslendi. "Tam altmış dakika içinde görev yerlerine dönmeyenlerin haftalık ücretleri kesilecektir!"

Yürüyenler koşmaya başladı ve Becky, Lyssa'nın gözlerinde bir merak parıltısı gördüğünde bir memnuniyet uğultusu hissetti. Bir çocuktan onay almak alışkanlık haline getirmek istediği bir şey değildi; ne olursa olsun, bu ona kendini üç santim daha uzun hissettirdi.

"Peki o zaman, şimdi bu konu açıklığa kavuştuğuna göre..." Sandalyesinden kalktı ve Lyssa'ya kendisine katılmasını işaret etti. "Kız kardeşinin aptal günlüğünü arayalım mı?"

Lyssa başını salladı, genç kızın yüzünden okunamayan bir duygu geçti. "Oh, bu aptalca değil. Onu ona babamız verdi! Muhtemelen sonsuza dek gittiği için çok endişeleniyordur." Onun

Ayakkabı Becky'nin masasına çarptı. "Bazen babamın da öyle olmasından endişeleniyorum."

Olamaz. Hayır. Bir çocuğun incinmiş duygularıyla başa çıkacak donanıma sahip değildi. Kendisini bu duruma soktuğu için Evie'nin boynunu kırabilirdi. "Baban gitmedi, o sadece... uh..."

"Hapiste."

Deadlands onu alır. "Ben zindanlara hapishane demezdim." Gözlüklerini düzeltti ve Lyssa'nın elbisesinin cebinden örgü bir ejderha çıkardığını görünce kaşlarını çattı. "Nereden buldun bunu?"

"Blade verdi onu bana!" Lyssa'nın yüzünde neredeyse hülyalı bir ifade vardı - kız aşık olmuştu. Trajik bir şekilde iki kişi olmuşlardı.

Blade daha az çekici olsa, Becky'ye doğru bu kadar çok gülümsemese, daha az her şey olsa, buna dayanabilirdi. Yine de onun önemsiz hırsızlığı olmadan da yapabileceğini düşündü.

"Bu onun değil, benim. Kaybettiğimi sanmıştım."

Lyssa onu hemen uzattı ve Becky çocukluğundan kalma oyuncağı düşündü. Kendisi de küçük bir kızken kanatlı canavarlara olan saplantısını tamamen körükleyen babasının hediyesiydi. Ağlamaya başlamamak için anıyı yuttu; ağlamaktan nefret ederdi.

Lyssa'ya geri verirken hafifçe gülümsedi. "Sende kalsın aslında. Artık ona pek ihtiyacım yok."

Lyssa ona baktı, o hüzünlü ifade geri dönmüştü. "Çok güzel bir gülümsemeniz var Bayan Erring! Bunu her zaman yapmalısınız."

Daha önce de sık sık gülümsemişti. Ama Becky son birkaç yılda, ebedi istirahatine çekileceği güne kadar yanında taşıyacağı bir ders almıştı. Lyssa'yla küçük kızın boy hizasında buluşmak için eğilerek, "Canım istemediğinde gülümsemem," dedi.

Lyssa şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Neden olmasın?"

"Çünkü istemesek bile her zaman yüzümüze bir sırıtma yerleştirmemiz bekleniyor. Bunu o kadar sık yapardım ki

Kendim için mi yoksa başkası için mi gülümsediğimi anlamayı bıraktım. Bu yüzden artık, bir başkasının değil de benim istediğim bir şey olduğundan yüzde yüz emin olmadıkça gülümsemiyorum." Lyssa Sage'in yüzündeki bir tutam saçı düzeltti. "Ve sen de gülümsememelisin."

Kelimelerin Lyssa'nın süngerimsi zihnine işlediğini neredeyse görebiliyordu, kız kelimeler kaydedilirken biraz üzgün görünüyordu. "Sanırım... Sanırım Evie istemediği halde gülümsüyor. Bence bunu her zaman yapıyor."

Ve işte buydu - işte buydu. Becky'nin bu kadına zar zor katlanabilmesinin nedeni: sürekli başkalarının ihtiyaçlarını karşılama halindeydi ve bu Becky'ye artık tanımadığı bir insanı biraz fazla hatırlatıyordu.

"Bayan Erring! Bayan Erring!" Marvin artık boş olan ofisten içeri daldı, terli ve nefes nefese onları böldü. "Ben." Hırıltılı bir sesle. "Üzgünüm, merdivenler..." Tekrar hırıldadı. Lyssa ona matarasını uzattı ve öndeki muhafız ona gülümsedi. Lyssa bir an durdu, düşündü ve sonra gülümsedi.

Aferin kızıma.

"Ne oldu Marvin?" Becky kâğıt yığınlarını topladı ve düzgünce düzeltti.

Marvin ortasını kavradı ve Becky onun sadece şekilsiz olmadığını, dehşetten aklını kaçırdığını fark ettiğinde kanı buza dönüştü. "Koğuş," diye başladı. "Malikânenin üzerindeki koğuş. Kırılmış!"

"Ne?" Becky kâğıtları düşürdü, zaman onun etrafında genişliyordu, böylece kâğıtlar neredeyse ağır çekimde düşüyordu. "Ne demek kırıldı?"

"Katliam Malikânesi," dedi Marvin ciddiyetle. "Görünüyor."

Bölüm 18

EVIE

Öldüm. Ölmüş olmalıyım.

Evie çığlık atmayı bırakmamıştı. Düşerken boğazı düğümlenmişti, yere çarpmayı bekliyordu ama onun yerine yumuşak ve nemli bir şeye çarpmıştı. Sonra karanlık azaldı ve sonunda gözlerini açtığında, parlak, soluk mavi bir ışık denizi ve sayısız küçük bulutla çevriliydi.

Gökyüzü. Gökyüzündeydi ama aşağıya doğru düşmüştü. Bu nasıl mümkün olabilir?

Yanına inen başka bir beden tekrar zıplamasına neden oldu ve bu sefer kendini tutamayarak güldü. Tanrı'nın unuttuğu bir bulutun üzerindeydi, başka uygun bir tepki veremeyeceği açıktı.

"Sage, yaralandın mı?" Adamın sesindeki çakıllı törpü ona rahat bir nefes aldırdı ve en azından o öldüyse, birlikte ölmüş olacaklarına dair yüreğine ılık bir huzur yayıldı. Ona baktığında yine güldü: saçları her yöne doğru uzamıştı. Hiç bu kadar dağınık görmemişti.

"İyiyim ama saçların daha iyi günler görmüş," diye kayıtsızca cevap verdi, adam saçlarını düzeltmek için çılgınca karıştırmaya başlayınca dudağını ısırdı. Aşağıda ne olduğunu görmek için bulutun kenarına doğru eğildiğinde, yüzünün endişeyle karıncalandığını hissetti.

Karahindiba tarlası.

Yutkundu ve anıları silkeleyip attı. Kardeşi Gideon'un çığlıklarını, annesinin ortadan kayboluşunu, çocukluğunun sona erdiği günü hatırlıyordu - bozulmuş, travmatik, trajik bir şekilde. Bunlar hayatın küçük anlarıydı, insanın dünyaya masum bakışının bozulduğu, sihirli perdenin yırtılarak uğursuz ya da çirkin bir şeyi ortaya çıkardığı anlar. İnsanın inanmayı bıraktığı ve dünyaya farklı, yorgun gözlerle baktığı bir an.

Bu hayatın doğal bir parçasıydı, yaşlanmanın kurallarından biriydi ama kurallara uyma konusunda hiçbir zaman çok iyi olmamıştı. Evet, yaşlanmıştı ama hâlâ iyiliğe, insanlara ve büyüye inancı vardı.

Aşağıdaki yumuşak çimenler mağaranın dışındaki toprak parçasından bile daha yeşil görünüyordu, yosunlu bir yastık gibi. Titrek bacakları üzerinde durarak, patronun uyarılarına aldırmadan, büyülenmiş bir halde bulutun kenarına doğru yürüdü. "Sage, sakın-"

Zıpladı.

Yere olan mesafe tahmin ettiğinden daha uzaktı. Yuvarlanmak için kendini eğerken panikle bir çığlık attı ama çarpma yumuşaktı, sanki çimenlerin altındaki tek şey daha fazla çimenmiş, altında sert toprak yokmuş gibi. Hiç de hanımefendiye yakışmayan bir "oof" çekti.

Patron ondan birkaç metre uzağa zarif bir şekilde indi - çünkü tabii ki öyle yaptı, diye düşündü gözlerini devirerek. O her şeyi kusursuzca yapardı. Bu yüzden onu bu kadar karışık görmek hoşuna gidiyordu. Ve gerçekten de dağınıktı. Gömleğinin düğmeleri çözülmüş, saçları dağılmış, pantolonu kırışmış ve kaşları çatılmış bir halde ona şaşkınlıkla bakıyordu.

"Merak ediyorum," diyerek kıza doğru yaklaştı ve onu ayağa kaldırdı, "kendi iyiliğini hiç mi umursamıyorsun? Yoksa dünyanın sana asla zarar vermeyeceğine inanacak kadar saf mısın?"

Kadın irkildi ve adam bıraktı, kara gözleri pişmanlıkla yumuşamıştı ama artık çok geçti. Ona saf demişti ve bu

onu ateşe verse bile daha fazla alev alamazdı.

Kelimeleri durduramadan ağzından dökülüverdi. "Dünya tarafından, insanlar tarafından, erkekler tarafından çok incitildim. Kötü tecrübelerini intikam planlarının ve küçümsemenin arkasına saklıyor olman, benim de senin acına ortak olmam gerektiği anlamına gelmez. Alaycı olmak sizi bilge yapmaz. Sizi korkak yapar."

Kadın ellerini uzatıp onu kendisinden uzaklaştırdı ve adam bir an için şaşkınlıktan sendeledi.

Ve sonra gözleri karardı, öfkesi onunkiyle eşleşti.

Şimdi yaptın işte.

Onun ölümcül öfkesini bu kadar büyüleyici bulma, Evie!

Adam yırtıcı bir hayvan gibi sinsice ilerliyordu ve kadın mavi gökyüzünden bir duvara çarpana kadar her adımda tökezleyerek geri çekiliyordu. Bu bir bariyerdi, dokunuşunun altında pürüzsüzdü. Daha fazla incelemek için zamanı yoktu, çünkü adam çoktan üzerine doğru gelmeye başlamıştı.

"Bu alaycılık değil, seni doğal afet," diye hırladı. "Bu gerçekçilik. İnsanları ve doğa koşullarını, her zaman sana karşı olduklarını anlayacak kadar iyi tanımaktır. Yaralanmanı istemiyorum! Ölmeni istemiyorum! Her ikisini de kolayca başarabilecek şekilde hareket ettiğinde bu çok sinir bozucu oluyor!"

Oh. Bu küçümseme değil... Bu... koruyuculuk mu? Bu biraz dramatik oldu; Tanrı aşkına, ben bir buluttan atladım. Mendillerle kartopu savaşı yapsa daha çok tehlikede olurdu.

Bütün bu anlaşmazlık aptalca gelmeye başlamıştı. "Bunu söylemen çok hoş. Önemsediğin için teşekkür ederim." Beceriksizce uzanıp omzunu okşadı, adam yaklaşınca da büzüldü. Tamamen dürüst olmak gerekirse, bundan biraz heyecanlandığından bahsetmeye bile gerek yok. Ve tamamen zavallıydı.

"Sen tanıdığım en sinir bozucu insansın ve ben azılı suçlularla çalışıyorum." Ürperdi. "Ve stajyerler!"

Bu iki grubun birbirine denk olduğunu düşünmüyordu ama adamın burun deliklerinin genişlemesine bakılırsa bunu belirtmek için pek de güvenli bir zaman değildi.

Yine de biraz iltifat gibi geldi. Dudaklarını yalayarak içtenlikle, "Beni bu kadar tahrik etmeseydin bu kadar sinir bozucu olmazdım," dedi.

Göğsü hızla hareket ediyordu, gözbebekleri koyu ve büyüktü. Sözleri boğazının altından geliyordu. "Seni kızdırdım mı? Bana ne yaptığını sanıyorsun?"

Aralarında aniden oluşan ağır gerilim karşısında dudakları bir solukta aralandı. Sanki hava çok kalınmış gibi hissediyordu; nefes almak bile zordu. "Seni kızdırıyorum," dedi, bu baskıyı başka yöne çekmeye çalışarak, çaresizce.

Başını sallarken kalın saçları gözlerinin üzerine düştü, eli yavaşça, çok yavaşça kalktı ve parmak boğumlarıyla yanağının derisini okşadı, hafif, bir dokunuşun fısıltısı gibi. Bu, uyku-ölüm meyvesini yedikten sonra zehirlenmiş haliyle belirsiz ve bulanık olan bir anıyı tetikledi. Bulanıklığın içinden sıcak bir ses ve kendi parmak eklemlerine fısıltı gibi hafif bir dokunuş daha gelmişti.

"İşvereniniz olarak size uyanmanızı emrediyorum."

Başını tekrar salladı, eli boynunun arkasına dolandı ve onu hafifçe kendine çekti. Dudakları birbirinden birkaç santim uzaktaydı; adamın nefesinden kazandaki şekerin tadını alabiliyordu.

Ya o uzaklaşmalıydı ya da o. Ama ikisi

de yapmadı.

"Seni tütsülüyorum," diye nefes aldı, sonra boğazının arkasından neredeyse bir inilti gibi alçak bir ses duyduğunda neredeyse bükülüyordu.

"Tamamen." Dudakları neredeyse onun üzerindeydi-

Etraflarındaki mavi gökyüzü benzeri bariyer sallanmaya başladığında.

Ve hareket et.

Birbirlerinden ayrıldılar. Nefes nefese ve yüzü kızarmış bir halde, geriye doğru tökezlerken adamın gergin koluna sıkıca tutundu.

"Bu da ne?"

Etraflarındaki mavi gökyüzü, kamufle edilmiş bir şeyin yavaşça kendini göstermesiyle hareketlenmeye başladı. O kadar uzun boylu bir yaratıktı ki, bulutlar ağzının yakınında süzülüyordu ve artık iki sıra jilet gibi keskin dişleri görünüyordu.

"Tekerlemenin sonu. Canavarın bir sonraki yemeği," dedi Kötü Adam onun yanında, göğsü hâlâ kabarıyordu. Hikâyedeki canavar en uygunsuz anda kendini göstermişti.

Evie yutkunduktan sonra, "Sence bu sonla evli mi?" diye sordu.

Bölüm 19

KÖTÜ ADAM

Kesintilere gelince, iyi zamanlanmıştı. Mavi gökyüzünden gelen canavar bir an bile geç ortaya çıksaydı, Trystan kontrolünü kaybedebilirdi... ve bir sonraki adımda hangi vahşeti işleyeceğini kimse bilemezdi.

Bir yanı hâlâ öğrenmek istiyordu.

BOOM!

Canavar önlerinde tamamen şekillenmişti. Kocaman ağzından çıkan çığlık gibi uluma sesi ikisinin de sendeleyerek geri çekilmesine neden oldu. Derisi eşit parçalarda bulut ve mermerden oluşmuş gibiydi, yüzü groteskti ama dev kafasından çıkan boynuzları saymazsak neredeyse insandı. Buğulu bulutlar neredeyse bir taç gibi şakaklarını çevreliyordu ve Kingsley'in tacının sık sık yaptığı gibi mükemmel bir şekilde yerinde duruyorlardı.

Yumruğunu yere vurduğunda, tüm gizli vaha sarsıldı.

"Beni kim rahatsız ediyor?" diye uludu
canavar. İyi, aslında bu iyiydi.

Ölümcül bir tehlikeyle uğraşmak, neredeyse yapmak üzere olduğu şeyi düşünmekten çok daha tercih edilirdi.

Onun yerine canavarın boynuzlarına, ölümcül bakışlarına sabitlenmişti. Sadece birkaç dakika önce Sage'in dudaklarından çıkan nefese değil, rüyalarında, kâbuslarında peşini bırakmayacak olan o sese - eğer kaçabilirse

Mevcut durum elbette. Bir kadınla yatmadan çok uzun süre geçirmişti; kontrolünü bu kadar kaybetmesinin tek makul açıklaması buydu. Altı ay boyunca bir kadından uzak durmuştu.

Belirli bir sebep olmaksızın çekimser kalmak, şu anda öyle görünüyordu.

Canavar yumruğunu bir kez daha yere vurarak Trystan'ı gerçekliğe, onun için gerçekten önemli olan her şeye geri döndürdü. İntikam, kötülük, cinayet, hayatta kalmak.

Nefesini içine çekti, odaklanmış hissediyordu. Bu daha iyi. "Kim dedim!" diye bağırdı canavar.

Bu retorik bir soruydu - elbette ikisi de bunu biliyordu - ve yine de bu, asistanının ellerini ağzına götürmesini ve yaşlı bir büyükbabayla konuşuyormuş gibi çığlık atmasını engellemedi: "EVIE SAGE!"

Trystan yanağını ovuşturmadan önce aval aval ona baktı. "Reverans yapmayı unuttun," dedi inanamayarak. Omuz silkti ve eğilmeye başladı ama adam belini kavrayınca durdu. "Nöbet mi geçiriyorsun?" Migren iksirine ve çok uzun, çok soğuk bir banyoya ihtiyacı vardı.

Yaratık hâlâ Sage'in cevabının etkisindeydi ve kaşlarını çatıyordu - kaşları yoktu ama Trystan olsaydı çatık olacağını tahmin ediyordu.

"Geri çekil," diye uyardı onu, canavarın tehditteki boşluğu görmemesi için dua ederek. İçindeki hareketsizlikten büyüsünün burada işe yaramayacağını hissedebiliyordu; ne onları ne de Sage'i koruyacak bir aracı vardı. Ama buna pek de ihtiyacı yoktu, çünkü Sage onun arkasında güvenle saklanmak yerine etrafında dönüp kendini canavara sundu, derin bir reverans yaptı ve yüksek sesle "Merhaba!" diye bağırmadan önce kocaman gülümsedi.

...Muhtemelen onları yemeye çalışacak bir yaratıkla kibarca tanışmaya mı çalışıyordu? "Sage!" diye tısladı. "Tanrı aşkına, ne yapıyorsun sen?"

"Adın ne senin?" Ona gülümsedi.

Evet, tabii ki öyle.

Ama yaratık onu bütün olarak yemek yerine, büyük dizlerinin üzerine çöktü, karahindiba kıllarını parti konfetisi gibi havaya savurdu ve sarmaşıklara benzeyen mor işaretlerle kaplı uzun, gri ellerinden birini uzattı. Trystan savaşmaya hazır bir şekilde ileri atıldı, ama bunun yerine donmuş bir huşu içinde durdu.

Büyük bir parmak yavaşça uzatıldı. Sage'in elinin büyüklüğüne kıyasla devasa boyuttaydı ama yine de uzatılmıştı. Sage sevinçle sıçradı ve iki elini de parmağının etrafına sarıp salladı.

"Benim bir adım yok," dedi yaratık, parmağını yavaşça geri çekerek, ses tonundaki öfke azaldı. "Ben bu dünyanın bir parçasıyım ve doğal kanunlar gereği hiçbir şey alamam."

Sage kaşlarını çattı. "Bu çok aptalca bir kural! Kim bulmuş bunu?"

Canavar kaşlarını çatarak ona baktı ve sonra... kıkırdadı.

"Sage," diye fısıldadı Trystan. "Stajyerlerin mantarlarına el koyduğum zamanı hatırlıyor musun? Bu da ona benzemeye başladı."

Ona baktığında burnunu kaşıdı ve başının yan tarafını kaşıdı. "Bunlar halüsinasyon görmene neden oldu."

"Kesinlikle."

Yaratığın sesi tekrar gürledi. "Kurallar bu dünyanın mimarları, yaratıcıları -siz onlara tanrılar diyorsunuz- tarafından konuldu," dedi; Sage dikkatini ona verdi. "Bu dünyanın her köşesini olduğu gibi onlar yarattı. Her insan, her canlı şey onların fedakârlıkları sayesinde var oldu."

"Oh. Çok iyi iş çıkardılar!" Sage cesaretle başını salladı; onun gözlerinin ardında dönen düşünceleri görebiliyordu. "Ağaçların büyük bir hayranıyım!" Sakin görünüyordu ama gergindi. Ellerini sıkmasından bunu anlayabiliyordu.

Olmasına gerek yoktu, çünkü iltifattan sonra yaratık utangaç görünüyordu... utangaç mı?

"Sanırım halüsinasyon görüyorum," diye fısıldadı Trystan. Sage onun omzuna vurdu. "Sus!"

"Aslında onlar benim fikrimdi." İri parmaklarından biri çimenlere daireler çizmeye başladı, dikkati asistanına yapışmıştı. Asistan bu şeyi büyüleyerek sersemletiyordu.

Onun kötü durumuna sempati duyabilirdi.

Parladı. "Ve bu ne harika bir fikirdi!" Başını saygıyla eğerek bir reverans daha yaptı. "Size sonsuz teşekkürlerimizi borçluyuz." Trystan'a sertçe dirsek attı.

Kaşlarını çatmadan önce o noktayı ovuşturdu, sonra da "Ah evet... teşekkür ederim" dedi. Sesi müteşekkir gibi gelmiyordu. Sesi şaşkın ve sinirli geliyordu.

Yaratığın dikkati tekrar ona yöneldi ve soğuklaştı. "Ondan hoşlanmıyorum."

Sage elini salladı ve parmağını okşadı. "Sorun değil." Elinin arkasından fısıldadı: "Pek çok insan bunu yapmaz."

"Bu kadar gevezelik yeter." Trystan, Sage efsanevi bir canavarla komplo kurarken burada boş boş duramazdı. Tanrı aşkına, o Kötü Adam'dı. "Buraya bir şişe yıldız tozu için geldik. Kaybolmuş birini bulmak için ona ihtiyacımız var. Rennedawn'ın Hikâyesi'ni gerçekleştirmemize yardım edebilecek birini."

Yaratığın iri gözleri ona çevrildi. "Rennedawn'ın Hikâyesi'ni gerçekleştirmek mi istiyorsun, Trystan Maverine?"

Yaratığın dudaklarından dökülen isimle midesi ayakkabılarının içine düştü.

Yaratığın kim olduğunu nasıl bildiğini soramadan sırıttı, mermer dişleri parlayarak onu yanlış yerleştirilmiş ruhuna kadar sarsan sözler söyledi.

"Yeterince uzun sürdü."

Bölüm 20

EVIE

Evie patronuyla yeni, iri yarı arkadaşının arasına baktı. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Patronu, "Evet, her Perşembe çay içiyoruz" diye kestirip attı.

"Gerçekten mi?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

Burnunun kenarını sıktı. "Hayır, Sage."

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken, ellerini arkasında kavuşturdu. "Patronumun adını nereden biliyorsun?"

Yaratık kıpırdandı ve daha fazla karahindiba başını etrafa savurdu. Karahindiba başları havada dans ediyor ve kızın burnunu gıdıklıyordu. "Bütün isimleri biliyorum. Doğanın yaptığı gibi her şeyi bilirim."

Hiç düşünmeden ağzından kaçırdı: "Annemi tanıyor musun? Nura Sage? Nerede o?" Bu birçok nedenden ötürü tehlikeli bir soruydu. Birincisi, onu buradakine hiç benzemeyen bir yerde terk eden kadınla yüzleşmeye hazır olduğundan tam olarak emin değildi. Bir dilek tarlası. Unutulmuş umutların tarlası. İkincisi, bu tanrısal yaratık muhtemelen küstahlığı yüzünden onu ezebilirdi... Üçüncüsü ise son birkaç dakikadır zihninden atmaya çalıştığı tutku sisi yüzünden muhakemesi hâlâ inanılmaz derecede bulanıktı.

Tamamen, demişti.

Kimsenin aklı başında olması beklenemezdi.

Sesi tüm vücuduna karıncalanma hissi yaymıştı. Birini kızdırmak hiç bu kadar şehvetli, bu kadar arzulu, bu kadar-

Buna bir son vermeliydi, yoksa döndüklerinde onu masasına mıhlayacak ve pişman olacağı bir şey yapacaktı. Şey...muhtemelen pişman olacağı bir şey. İstediği, sevdiği şeyler söz konusu olduğunda ne iradesi ne de özdenetimi vardı.

Çünkü onu seviyordu. O kadar ki, bu onu cevaplarını istediğinden hâlâ emin olmadığı sorular soracak kadar beyinsiz yapmıştı.

Her halükarda sonuçsuzdu. Yaratık kaşlarını çattı ve ona sempatik bir ifadeyle baktı. "Üzgünüm, Evangelina Sage. İnsanların işlerine karışamam." Yaratık alay ederek iri elini buluttan tacının içinden geçirdi ve taç hemen yeniden yerine oturdu. "Her ne kadar müdahaleye ihtiyaçları olsa da, bu yasak."

Yüzü düştüğünde Kötü Adam'ın gözleri onun üzerindeydi. Yaratığa baktı ve öfkeyle, "Bu tek boynuzlu at boku," dedi.

Yaratık omuz silkti. "Bu konuda hemfikiriz ama istesem bile zaten azalmakta olan büyüyü riske atamam. Bu mağara bir büyü değil, benim çaldığım ve kendime aitmiş gibi sakladığım dünyanın ve gökyüzünün bir parçası. Yaratıcıların geri kalanı başka bir diyarı resmetmek için yollarına devam ettiler ama ben burada kalıyorum."

Patron kaşlarını çattı. "Azalan büyü. Burada hissediyor musun?"

Yaratık çaresizdi. "Değişim çoktan başladı. Sen, Trystan Maverine, tüm büyük gücünle bunu hissetmelisin. Büyün azalıyor, değil mi? Solmaya mı başlıyor? Meydan okur hale mi geliyorsun? Rennedawn'a bir şeyler oluyor. Uzun zaman önce tahmin edildiği gibi, insanlar açgözlü hale geldiler, büyüyü bir ortak yerine manipüle edilecek bir şeymiş gibi kullanıyorlar."

Yaratık daha sonra ininin gökyüzündeki bir yarığı işaret etti; sanki büyük bir parçası eksikmiş gibi görünüyordu ve ötesinde karanlık bir boşluk vardı.

"Olamaz. Ne oldu?" Evie ona bakarken midesini bulandıran bir hisle sordu.

"Açgözlülük. İnsanlar almak isterler; nadiren vermek isterler. Bu dünyanın büyüsü bunu biliyor ve kendini korumak için saklanmaya başlıyor. Bu kitap o zaman geldiğinde onu kurtarmak için yazıldı."

Bakışlarını patronunun ellerine kaydırdı, sihrinin ellerinin yüzeyinin altında gizlendiğini biliyordu. Ama büyüsü artık saklanmıyordu - ondan değil. Bu ne anlama geliyor olabilirdi?

Kötü Adam onun düşüncelerini okudu ve ellerini ceplerine sokarken yüzünü buruşturarak dikkatini tekrar yaratığa çevirdi. "Tanrıların geri kalanıyla birlikte gidebilirdin, peki neden kaldın?"

Başlarının üzerinde sallanan bulutlar, yaratığa doğru yuvarlanıp onu çevrelerken neredeyse hisliydi. "Dünya parçamı, gökyüzü parçamı terk edemem. Gece karardığında yıldızlarla dolu mağaramı. Onu incitecek ya da yok edecek ellere bırakamam. Değerli şeyler korunmalıdır."

Evie bunu herkesten daha iyi biliyordu. "Anlıyorum."

Yaratık ona doğru baktı. Gözleri leylak rengindeydi, yuvarlak ve büyüktü, neredeyse masum görünüyordu. "Biliyorum, Evangelina Sage." Havadan bir şişe çıkardı, sonra parıltılı maddeyi önlerindeki yere fırlattı. "İnsanoğlunun sıklıkla yoksun kaldığı nezaket için bir simge. Nadir bir hediye. Yıldızların kendisinden hasat edildi."

Evie onu eline aldı ve içinde parlayan bir toz gördü. Bu manzara karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Yıldız tozu, aradığınız şeye giden yolda size rehberlik etsin diye. Dilek yıldızlarının kızı için."

Gözleri büyüdü. "Kızı..."

Yaratık hiçbir açıklama yapmadı, sadece yukarıdan bir bulut çağırdı ve sonra bir öpücük üfler gibi bir rüzgâr estirdi. Rüzgârın gücü Evie'nin midesini altüst etti, ta ki topuklu botları şaşırtıcı derecede sert bulutun yüzeyine değene kadar. "Sana şans diliyorum, Evie Sage. Bu mağara bir

Geceleri yıldızların harikası. Umarım onları görmek için geri dönersiniz." Şişeyi nemli avucunun içinde sıkıca kavradı ve diğer koluyla yaratıkla konuşan patronunu tuttu şaşkınlık içindeydi.

"Sen sadece bu mağarayı korurken neden tekerlemeler seni etobur bir canavar olarak resmediyor? Neden efsanelerin seni böyle göstermesine izin veriyorsun?"

Bulut yukarı doğru yükselmeye başladı, öyle ki yaratıkla yüz yüze geldiler. Sonra tekrar gökyüzünde kaybolmaya başladı, derisi maviye karıştı. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Trystan Maverine, insanlar anlayamadıkları şeyleri şeytanlaştırırlar. Onları eğitmek bizim işimiz değil, sadece canavar olarak adlandırılmanın sizi canavar yapmayacağını bilerek yaşamamız gerektiği gibi yaşamak."

Kötü Adam başını salladı ve ikisinin de görmesini istemediğini bildiği duyguyu koklayarak geri verdi. "Ne olursa olsun... senin bir canavar olduğunu düşünmüyorum."

Yaratık neredeyse gizli gökyüzünde kaybolmak üzereydi, bulut onları yukarıya doğru gittikçe daha hızlı fırlatıyordu ama Evie hâlâ geride bıraktığı kelimelerin yankısını duyuyordu. "Senden, Trystan Maverine, bunun anlamı çok büyük."

...

"Çok uzun zaman oldu. Dışarı çıkmıyorlar!"

"Her zaman çok negatifsin! Çok yorucu değil mi? Yorulmadın mı?"

"En kötüsüne hazırlanıyorum! Açıkça ölümlerine düşmüşler!"

"Clare, kapa çeneni! Onlar ölmedi!"

Bulut Evie ve patronunu açıklıktan dışarı fırlattığında, Evie onların da öleceklerini düşündü. Ama sonra açık havada çırpınmaya başladılar. Yere çarptığında hiç de hanımefendiye yakışmayan bir küfür savurdu. "Biz iyiyiz!" diye homurdanarak ayağa kalktı, Tatianna'nın ellerini yanaklarında hissederken

Şifacı yüzünü inceledi.

"Ne oldu?" Tatianna gözlerini çoktan ayağa kalkmış olan ve üzerindeki otları fırçalayan Kötü Adam'a çevirdi.

Nöbetçi mağaranın önüne geri dönmüştü ama Evie onu artık bir düşman olarak görmüyordu; sadece aşağıdaki yaratığın, ölümsüz olsun ya da olmasın, iyiliğini gözeten biri olduğu için minnettardı. Herkes böyle birine sahip olmalıydı.

"Ağaçların mucidiyle tanıştım." Sesi de en az kendisi kadar şaşkındı.

Tatianna dudaklarını bükerek ona acıyarak baktı. "Elbette yaptın, canım. Gel, başını muayene edeyim."

Ağaçlardan alçak bir çığlık duyuldu. Bıçak.

"Başka bir fare mi?" Clare kollarını kavuşturarak tahmin yürüttü. Ama Evie gümüş rengi bir parıltı gördü.

Kalbi hızlandı, avuçları nemlendi. "Hayır. Bıçak!" diye bağırarak ayağa kalktı ve patikaya doğru koşmaya başladı, diğerleri onu takip ederken arkasından ayak sesleri geliyordu.

Ağaçların arasından derenin ötesine giden yolu açtığında, en yakın arkadaşının boğazına bir kılıç dayanmış halde yere yığıldığını gördü.

Yiğit Muhafızlar onları bulmuştu.

Bölüm 21

EVIE

"Eğer beni bununla öldürmeyi planlıyorsan, şu işi bitirebilir misin?" Evie sırtında bir kılıç tutan şövalyeye seslendi.

"Bilge, kımıldama!" Kötü Adam ellerini kaldırmış, sihrini kullanmaya hazır bir şekilde emretti.

"Hareket etmeme gerek yok efendim. Ne kadar titrediğini görebiliyor musun?" Sırtına dayadığı kılıca bakmak için başını eğdi. Kılıç da kullanıcısıyla birlikte sallanıyordu. "Böyle giderse beni kazara ezip geçecek."

Kılıç kaydı ve onu yaraladı. Kız irkildi ve muhafızın gözleri panikle açıldı.

"İlk günün mü?" diye sordu sempatik bir şekilde. "Bilge," diye ısırdı Kötü Adam.

"Aslında öyle," diye mırıldandı şövalye.

Kötü Adam inledi. "Oh aşkına-"

Evie bir el salladı. "Aldırma ona. İyi gidiyorsun." Şövalye ciddiyetle, "Teşekkür ederim leydim," diye cevap verdi. O

Neredeyse kılıcı indirecekti ama kaptanı tarafından azarlandı - Fluffy ağır bir ağın altında ulurken Blade'i bıçak ucunda tutan kişi. Zavallı hayvan alev çıkarmak için zayıf girişimlerde bulunarak dumanlar üflüyordu. "Simon!" diye bağırdı kaptan. "Düşmanla flört etmeyi bırak ve yıldız tozunu geri al."

"Evet, efendim," dedi Simon gergin bir şekilde, çenesini

Göğsünü.

Cebindeki şişeye sıkıca sarıldı, önce onu aramayacaklarını umuyordu ama her zamanki gibi korkuları boşunaydı. Ayaklarının dibinde karanlık gölgeler birikiyordu - patronun büyüsü. Evleri parçalayacak, bedenleri parçalayacak kadar güçlü olduğu söylenen güç buydu. Yutkundu, onu izledi... botlarının bağcıklarıyla bir kedi gibi oynuyordu.

Aman Tanrım. "Efendim?" diye sordu, ayağını oynatarak onu uzaklaştırmaya çalıştı ama o sadece daha sıkı yapıştı.

Kötü Adam'ın yüzü, sisi daha yakına çekmeye çalışırken öfkeyle çarpıldı. "İtaat et!" diye bağırdı ama artık çok geçti.

Miğferli bir şövalye elini uzatarak kalabalığın arasından sıyrıldı - geçen sefer ondan alınmadan önce Kötü Adam'ın gücünü bastıran şövalyeyle aynı şövalye.

Bunun tekrar olmasına izin vermezdi.

Kötü Adam acı içinde çığlıklar atarak yere düşerken ayaklarının etrafındaki sis kayboldu.

Sırtındaki kılıç tekrar kaydı. "Ah!" diye feryat etti dramatik bir şekilde.

"Özür dilerim, bayan!" Simon arkasından bağırdı, kılıç bir saniyeliğine uzaklaştı ama bu kadarı yeterliydi. Dönüp adamın kaval kemiğine sert bir tekme attı ve hançerini yanından çekip kör ucunu adamın korumasız kafasına vurdu. Adam hemen yere düştü.

"Hayır, özür dilerim!" Yüzünü buruşturarak onun üzerinden geçti ve Trystan'a doğru hücum etti. Başka bir şövalye ona doğru koştu ama Evie'nin hançeri kendi kendine canlanınca kayarak durdu. Eliyle savuşturduğu hançer adamın göğsüne saplanırken omzundaki yara izi titreşti. Gözleri irileşti. Bu o değildi. Gerçekten o değildi. Değil miydi?

"Bunu nasıl yaptın?" Tatianna, şövalyelerden birini kolundan kavradığı sırada elleri parlamaya başlayarak sordu. Her ne yaptıysa, adamın olduğu yere yığılmasına neden oldu.

"Gerçekten bilmiyorum ama onun ben olduğumu sanmıyorum." Sert bir şekilde nefes verdi ve Clare ile yüz yüze gelerek

Kötü adam, onu koruyor. Clare, cebinden turuncu mürekkep dolu bir kuyu çıkarmadan önce Evie'ye başıyla selam verdi. Parlayan sıvıyı kuyudan dışarı fırlattı, sonra mürekkebi bir silah gibi havaya kaldırıp büktü ve üzerlerine hücum eden üç şövalyeye doğru sıçrattı.

Derileri yanarken çığlık atarak yere düştüler. Kömürleşmiş et kokusu havaya yayıldı. "Ew." Evie burnunu sıktı.

Geriye üç şövalye kalmıştı, biri büyülü kelepçeleri tutarak Kötü Adam'ın üzerine yürüyordu ama birdenbire ortaya çıkan ve şövalyenin miğferinin önünü kaplayan büyük yeşil bir karaltı tarafından durduruldu. "Çıkarın şunu!" diye bağırdı. "Bu da ne?"

Hepsi sırıttı. "Kingsley, sen utanmaz bir kaçak yolcusun!" Evie ağladı ama kurbağa can havliyle tutunurken ve şövalye ayağı takılıp başını yakındaki bir kütüğe çarpana ve hareketsiz kalana kadar amfibinin etrafını görmeye çalışarak çırpınırken o da gülümsedi.

Blade'i tutan şövalye sayıca çok az olduğunu fark ederek bıraktı ve ejderha eğitmeni bu fırsatı kaçırmadı. Fluffy'ye doğru koştu, ağları nazik bir amaçla kesti ve korkmuş hayvana yatıştırıcı sözler mırıldandı.

Kazanıyorlardı ama patron hâlâ yerde yatıyordu, elini uzatmış olan şövalye ilerliyordu.

"Alçağın işini bitirin!" diye emretti yaralı kaptan, bir ağaca yaslanmış, öfkeyle kaynıyordu. Miğferini çıkarmış, çizilmiş bir yüz ve öfkeli gözler ortaya çıkmıştı. "Şimdi yap!"

"Hayır," dedi diğer şövalye. "Yapacağımı sanmıyorum."

Şövalye ellerini bırakarak Kötü Adam'ı acı veren mengene kıskacından kurtardı ve yüzbaşının üzerine dönerek onu kılıcıyla delik deşik etti. Yüzbaşının yüzü öfkeyle donmuş, ağzının kenarından kan damlarken, kırmızıya bulanmış çimlere düşerek öldü.

Kalan hain şövalye miğferini çıkardı,

Bir çift yeşil göz o kadar tanıdık geliyordu ki, onlara bakmak için neredeyse ağlayacaktı.

Şövalye küçük ve tereddütlü bir şekilde gülümsedi. "Şey, bu biraz dağınıktı, değil mi?"

Muhbiri sonunda gelmişti.

Bölüm 22

KÖTÜ ADAM

"Bekle. Seni tanıyorum," dedi Trystan karşısındaki adama şaşkınlıkla bakarak. Yüzleri nadiren unuturdu ve bu yüz ergenliğin son kırıntılarını da kaybetmiş ve yirmili yaşlarının ortalarında bir adamın yüzüne dönüşmüş olsa da, yine de tanınabilirdi.

"Hatırladığınız için onur duydum! O koridorda karşılaştığımızda şövalye olarak ilk haftamdı. Sizden hemen önce..."

"Hapsedilmiş mi?" Trystan alaycı bir tavırla sordu.

"O kısmı söylemeyecektim," diye mırıldandı şövalye sessizce. Adam on yıl önce Trystan kralın yanında çıraklık yaparken acemiydi; biraz sohbet etmişler, havadan sudan konuşmuşlardı; Trystan gencin adını bile öğrenememişti. Ama haftalardır ilk kez biri ondan kaçmamıştı, o zaman anlayamadığı nedenlerden dolayı korkmuştu. Çocuktan hoşlanmıştı.

Şövalyenin gözleri Sage'e kaydı, yumuşak ve sırıtkandı.

Artık değil.

"Peki sen kimsin?" Tatianna bakışlarını yeni gelene dikerek sordu. Yeşil gözleri ofis şifacısını bulduğunda şövalyenin ifadesi ilgiye dönüştü.

"Seni tanımak isteyen biri," dedi.

Tatianna gözlerini devirip başını sallayarak alay etti. "Seni ikiye bölebilirim."

Şövalye ona çarpık bir sırıtış attı. "Söz veriyor musun?"

Trystan, Clare'in cebinde kalan turuncu mürekkebe uzandığını fark etmeden önce kaşlarının seğirmesini izledi. Onun bileğini kavradı. "Yapma," diye uyardı.

Ta ki Sage, Trystan'ı neredeyse yolundan çekip kollarını şövalyenin boynuna atana ve başını onun boynuna gömene kadar.

"Tamam Clare, devam et," dedi Trystan, onu el sallayarak.

Tatianna, Clare'in elini kemerine götürdüğünde yakaladı. Şifacı iki kuduz rakunu güdüyormuş gibi görünüyordu. "Kesin şunu, siz ikiniz! Aman Tanrım."

Kingsley, Trystan'ın botunun üzerine inerek sarılan çifte baktı.

Trystan kurbağa arkadaşına baktı. Kurbağa arkadaşı da ona baktı.

Bir tabela yavaşça yukarı doğru süzüldü: UH-OH.

"Bu çok yardımcı oldu," diye tısladı Trystan, küçük baş belasını kucağına alıp omzuna koymadan önce gözlerini devirerek.

Sage nihayet adamdan ayrılmıştı. Ama Sage onun üzerine titremeye, tüm dikkatini altın sarısı saçlarını geriye doğru taramaya ve yanağındaki kir lekesini silmeye verdiğinde Trystan'ın zonklayan öfkesi daha da arttı.

Trystan'ın istediği de buydu. Onun başka birine karşı sevgi beslemesini istiyordu; onu umursamamak, onu kendisininmiş gibi düşünmemek daha kolay olurdu. Ama zihninin -ve büyüsünün- oldukça ilkel bir parçası bunların hiçbirini umursamıyordu. Sadece şövalyenin ıskartaya çıkmış miğferini almak ve onunla kafasına ezilene kadar vurmak istiyordu.

Bu rahatlatıcı düşünce kalp atışlarını sakinleştirdi.

"Maskeyi düşürdükten hemen sonra bizimle buluşacaktınız! Ne oldu?" Sage şövalyenin omzunu iterek bağırdı. Trystan'ın başı döndü. Başardı; bir kahramanı onların tarafına çevirmişti. Sırada güneş ve aydan birlikte bir akşam yemeği partisi vermelerini isteyecekti... ve muhtemelen

Başarılı.

"Şüphe uyandırmadan sıvışmak için doğru anı bekliyordum. Sonra, kralın buradaki adamlara yıldız tozunu sizden çalmalarını emrettiğini duyduğumda, görkemli bir giriş için mükemmel bir fırsat gördüm." Şövalye ellerini gösterişli bir şekilde uzattı.

Sage gözlerini devirdi ama içinde şefkat vardı. "Sen ve senin tiyatron."

Kadın şövalyeyi ona doğru sürüklediğinde Trystan'ın alnındaki damar çatlamak üzereydi, ama Trystan yüzünü soğukkanlı tuttu. Adamın ölümünü planladığını, ondan binlerce güneşin ateşiyle nefret ettiğini, şövalyeyi yere serilmesi gereken pervasız bir nankör olarak gördüğünü bilmiyordu ve-

Sage şövalyeyi gururla takdim etti. "Efendim, sizi ağabeyim Gideon Sage ile tanıştırmak isterim."

Ne? Oh.

Yüzündeki ifadesiz maske şaşkınlıkla kırıldı. "Bu mümkün değil. Kardeşin öldü." Ama sonra onları gördü; ikisi arasındaki benzerlikleri: Gideon'un dudağındaki aynı tik, aynı yüksek elmacık kemikleri, gözlerdeki aynı muziplik. Lanet olası kardeşi.

Acınacak haldeyim.

Bölüm 23

EVIE

İki hafta önce.

Trystan'ın kaçırılmasının üzerinden sadece birkaç saat geçmişti. Lyssa, malikânenin batı kanadındaki süitine mutlu bir şekilde yerleşmişti; Evie'nin onsuz oyalanmaya cesaret edemeyeceği bir yerdi bu. Otto Warsen'in başının ön kapıdan gelen cereyanla hafifçe sallanmasını hastalıklı bir memnuniyetle izledi. Ne kadar zamandır baktığını bilmiyordu. Yaptığı şeyden iğrenmesi gerekirdi. Acımasız davranışları karşısında dehşete düşmeli ve korkmalıydı. Ama bunun yerine-

Gülümsedi.

Zihninde bir plan mayalanıyordu, ölümcül bir şey yaratmak için bir araya gelen kimyasallar gibi, saniyeler içinde öldürebilecek kadar zehirli ve keskin bir zehir. Ama kötü niyet bir şeyi gömüyordu ve serçe parmağındaki yaldızlı mürekkepli yüzüğe bakar bakmaz boğuldu.

Kayıp.

Trystan duvarların her santimetresinde, mutfaklarda, ofislerde, yukarıdaki çürüyen kafalarda, her şeyde yaşıyordu. Malikâne onun ta kendisiydi. Ama o gitmişti ve kadın nefes alamıyordu. Tökezleyerek ön kapıdan çıktı, malikânenin bariyerlerini, güvenlik ve korumayı, onu hatırlatan her şeyi aştı ve ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü. Islak çimenleri avuçlarında sıkarak bakmak istediği bir çiçeğe baktı.

gözyaşı döktü. Onun yerine gözlerini kıstı.

Çok fazla kayıp, çok fazla kalp ağrısı, çok fazla acı.

"Lütfen hayır, lütfen hayır," diye mırıldandı. Sırtındaki yara izi artık acımıyordu ama sanki sıkıntısını hissediyormuş gibi karıncalanıyordu. Kalçasındaki hançer cevap olarak ısındı. "Onu geri getireceğim. Geri getireceğim."

"Mümkünse bu konuda yardımcı olmak isterim."

Bilinmeyen ses, kalbindeki yaralı sızıyla karıştı ve gözleri yukarı doğru kayarak parıldayan gümüşü gördüğünde bu kombinasyon ölümcül oldu. Kralın nişanını gördü. Mantığından geriye ne kaldıysa çürüyen bir dal gibi kırıldı.

"Aaaaah!" Çığlık attı, hançerini kınından çıkardı ve uçan sebzeleri doğrar gibi havaya savurarak şövalyeye doğru koştu.

"Durun!" diye bağırdı şövalye, tökezleyerek geri çekilirken. "Açıklamama izin verin."

Ama Evie yapmadı. Gelmeye devam etti ve sonunda yeterince yaklaştığında, çizmeli ayağını onun bacaklarının arasına olabildiğince sert bir şekilde soktu. Şövalye bir ulumayla yere yığıldı, miğferi kafasından yuvarlanarak bir çamur birikintisine düştü. Evie gözlerini kırpıştırdı.

Çünkü o saçları tanıyordu. O çeneyi, burnu, yeşil gözleri biliyordu. Tıpkı babasınınki gibi.

Önündeki şövalye Gideon'du.

Son on yıldır öldüğüne inandığı ağabeyi önünde yatıyor, kasıklarını tutuyor ve çimlere doğru inliyordu. "Sanırım bunu hak ettim," diye homurdandı, ağzından derin derin nefes alıyordu. Teni kırmızı ve bronzdu ve... hiç de ceset gibi değildi.

Gözlerini kırpıştırdı. "Sen öldün."

"Eve," dedi Gideon ayağa kalkarak -çünkü ayakları vardı. Hareket ediyorlardı -çürümüş ya da çürümeye yüz tutmuş değillerdi; yavaşça yaklaşırken oldukça etkili bir şekilde hareket ediyorlardı.

"Hayır!" Hançeri havaya kaldırdı. "Orada kal."

Gideon durdu, dudaklarını yuvarlarken boğazı düğümlendi ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Bunun muhtemelen çok kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum ama bana bir dakika izin verir misiniz?"

"Sen iblis misin?" diye ağzından kaçırdı, sonra da utancını bastırmak için neredeyse ağzını kapatacaktı. Ama ölüm diyarlarında utanacak ne vardı ki? Ölümden geri dönen o değildi. Gerçi... planları bundan çok da uzakta değildi.

İroni bazen komikti, bazen de sanki biri size şemsiyeyle tokat atmış gibiydi.

"Ben bir Valiant Muhafızıyım, yani... yakınsın!" Gideon gülümseyerek konuştu ve yaşadığı şokun etkisi geçmeye başladığında içinden bir tanıma hissi geçti. Bir adım daha yaklaştı ve eli Gideon'un yüzüne doğru kayarak yanağındaki soluk beyaz yara izinin üzerinden geçti. En sevdiği uçurtmayı almak için ağaca tırmanırken düşmüştü. Parmak uçları yaranın üzerinde gezindi ve gözleri yaşardı.

"Gideon?"

O da başını salladı, gözleri dolmuştu ve Evie diğer elini kaldırdı.

Ve onu çenesinden vurdu.

"Ne. İçinde. Ölü Topraklar'da. Ölü Topraklar'da!" diye bağırdı, yumruğunu ona tekrar vurmak için geri çekti ama adam çoktan ayağa kalkmıştı.

Ağabeyi tökezleyerek ağaçların derinliklerine doğru uzaklaştı ve o da gülünç bir şekilde onu takip etti.

"On yıldır öldüğünü sanıyorduk! On yıl!"

Tökezlemeye devam etti, kadının sallanan ellerinden uzaklaşırken gözlerini ondan ayırmamaya çalışıyordu. "Biliyorum Eve, biliyorum! Lütfen açıklamama izin ver! Az önce bir taş mı fırlattın? Haince işler seni gerçekten sertleştirmiş, ha?"

Başka bir taş aldı.

"Özür dilerim!" diye bağırdı. "Bunu milyonlarca kez çalıştım ve şimdiden berbat ediyorum. Bırak da söyleyeceğimi söyleyeyim, sonra ne istersen vurabilirsin."

"Örse ne dersin?" diye homurdandı. Güneş, ağaçların arasından sessiz yeşiller ve altın sarısı bir görüntüyle batıyordu,

Ufkun ötesine doğru alçalmaya yaklaşıyordu. Sanki bu korkunç gösteri için burada kalmak istemiyordu.

"Yıllar önce, tarlada, ışık bana çarptığında. Aslında bana çarpmadı."

Kaşları havaya kalktı ve itiraz etmeye hazırdı, ama adam konuşmaya devam etti - muhtemelen bunu yapmak için zamanının sınırlı olduğunu biliyordu. "Okulda yakalandığım ateşi hatırlıyor musun? Bir hafta boyunca yatakta kaldığım zamanı?"

Hatırlıyordu. Annesini teselli etmek ve başucunda dadılık yapmak zorunda kalmıştı ama şikâyet etmemişti. Ona ihtiyaçları vardı ve onun da buna ihtiyacı vardı. "Hatırlıyorum."

"Hastalığın yarattığı travma sihrimi uyandırdı. Babam bunun ne tür bir büyü olduğunu öğrenene kadar hiçbirinizi telaşlandırmak istemedi, bu yüzden siz okuldayken bir uzman çağırdı. Bu, diğer büyü türlerini bastıran bir büyü."

Noktalar çok çirkin bir şekilde birleşiyordu. "Sen onun sihriyle oynayan şövalyesin, değil mi?" İkisi de onun kimden bahsettiğini biliyordu.

"Yapmak zorundaydım Eve. Emirlere uyuyordum. O şövalyelerden bazılarının kendi büyüleri var. Karşı koymuş olsaydım, istesem bile, sayıca üstün olurduk. Her halükârda esir alınırdı." Gideon boğazını temizledi ve kana bulanmış gümüş zırhını çekti. Otto'yu öldürdükten sonra onu kurtarmak için öldürdüğü şövalyenin kanı. "Her zaman devreye girecektim, yemin ederim. Bay Warsen'ın bir pislik olduğunu biliyordum, tanrılar şahidim olsun, onu kendim öldürmek isterdim ama sen benden önce davrandın."

Dizlerinin bağı çözüldüğünden değil; sadece vücudu tüm bu gerçeklerin ağırlığını taşımaktan yorulmuştu. Yirmi dört saat içinde babasının ihaneti, patronunun yakalanması ve kardeşinin yeniden canlanması. Kaotik olduğunu biliyordu ama bu onun için bile biraz fazlaydı.

Çimenlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü, sonra Gideon dikkatli bir mesafeyi koruyarak yanına oturduğunda içini çekti. "I

sana yardım etmek istiyorum. Babamdan haberim yoktu, yoksa
-"

"Yapma." Kadın ona öyle nefret dolu bir bakış attı ki, adam irkildi.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm. Her şeye rağmen, işin özü şu ki, o gün tarlada kendimi kurtarabildim ama Annemin büyüsü dengesiz ve güçlüydü. Neredeyse başka bir boyuta savruldum - aslında bir saniyeliğine başka bir boyuta - ama sonra neredeyse yanmış kıyafetlerle ve kim olduğuma ya da orada ne yaptığıma dair hiçbir şey hatırlamadan Işıltılı Saray civarında bir yere indim. Birisi beni Valiant Muhafızları'na yönlendirdi ve ondan sonra her şey bir anda değişti."

"Hafıza kaybı mı? Cesur Muhafız kışlasında kimsenin seni tanımadığına inanmamı mı bekliyorsun? Babam kralla bu kadar yakın çalışırken?"

"Kral yaptı."

Bu onun sessizleşmesine neden oldu.

"Benimle ilk tanıştığında bana Gideon demişti. Hafızam beş yıl kadar sonra parça parça geri gelmeye başladı. Her şey geri döndüğünde bile, geri döndüğünü asla açıklamadım ve kral da bana geçmişimle ilgili hiçbir şey söylemedi."

Ona ters ters baktı, sempatisini kovmaya çalıştı. O bunları hak etmiyordu. "Senin için üzülmem mi gerekiyor?" diye sordu parmaklarının arasında yumuşak ot parçalarını çekiştirirken. "Sen hiç geri dönmedin! Senin yasını tuttuk! Bu şimdiye kadar gördüğüm en iğrenç hareket ve ben patronumun bütün vanilyalı şekerleri yediği için birinin dilini kestiğini gördüm."

Patronu. Trystan.

"O senin yüzünden gitti," diye fısıldadı. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Gideon başını salladı, gözlerini ovuştururken gözleri kızarıyordu. "Biliyorum. Ama bunu düzeltmek için geldim. Onu geri almana yardım etmeye geldim."

Alay etti. "Söylediğin her şeye neden güveneyim ki? On yıldır kral için çalışıyorsun."

"Seni kurtarmak için kendimden birini öldürdüm. Hayatımın onca yılını çalan adama, daha önce sahip olduklarımı umursamadan ihanet etmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Çok içten, çok ciddi görünüyordu. Hatırladığı Gideon'a hiç benzemiyordu. "Tek istediğim onu dışarı çıkardığımızda bana sığınman. İş bittiğinde, tek istediğim gidecek güvenli bir yer."

Başını salladı ve ona bakmadan önce bir elini saçlarının arasından geçirdi, daha fazla gözyaşı döküyordu. "Sen benimkini benden çaldın, ben sana neden güvenli bir yer vereyim?"

Ve böylece Evie kardeşinin kalbinin kırılışını izledi.

Onu babasıyla birlikte bir yere kapatmak, onunla birlikte acı çekmek istiyordu. Hayatındaki iki adam onun güvenini yok ediyor ve duygularını önemsiz şeylermiş gibi bir kenara atıyordu. Ama Gideon'un gözleriyle babasınınkiler arasında bir fark vardı ve bu renk değildi. Umuttu.

Saf, dürüst ve yalvaran. Onu toprakladı; onu çekti ve bir ağaç gibi kök saldı.

Ve tüm öfkesine ve incinmişliğine rağmen, onları terk eden kardeşinin şimdi yeniden ortaya çıkmasına biraz minnettar hissetti. Işıltılı Saray'a girmenin bir yolunu bulması gerekiyordu - içeriden birine - ve eğer bunu yapabileceğini söylerse... yardım etmesine izin verecekti. Her an Kötü Niyetli Muhafızlar'ın onu parçalayabileceğini bile bile.

Gideon sırtını bir ağaç gövdesine yaslamış, omuzları çökmüştü. "Sanırım bunu düzeltmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Ama sana göstermeyi umuyorum-"

"Beni fark edilmeden Işıldayan Saray'a sokabilir misin?"

Gözlerindeki umut bir meşaleden alev alev yanan bir şenlik ateşine dönüşmüştü. "Yapabilirim. Benden ne yapmamı istersen yaparım. Ama sana kralın bana annemin mektuplarını ve senin cesedini almam için talimat verdiğini söyleyeceğim."

Gülümsedi. Mükemmel.

Gideon kaşlarını çattı. "Senin bu kadar korkutucu olduğunu

hatırlamıyorum...

Bu seni neden gülümsetiyor?"
"Çünkü krala tam olarak bunu vermeyi planlıyorum. Ve çok daha fazlasını."

Bölüm 24

EVIE

İki hafta ve çok garip bir konuşmadan sonra.

Malikâneye dönüş yolculuğu gergin ve rahatsız geçmişti. Genelde Evie'nin etkileşimlerinin büyük çoğunluğu böyle geçerdi ama değer verdiği bu kadar çok insan aynı yerde olunca katlanmak biraz daha zor oluyordu.

Ve hepsi birbirinden nefret ediyordu.

Trystan, Gideon'un onlarla birlikte malikâneye dönmesine karşı çıkmakla kalmamış, Trystan'ı yakalattığı ve esaret altında tutulurken güçlerini bastırdığı için kardeşini öldürmek istemişti. Evie uçuşun çoğunu Fluffy'nin üzerinde, Gideon'a güvenmek için tüm nedenlerini ve bu nedenlerin ne kadar haklı olduğunu ona fısıldayarak geçirmişti.

"Sizi düşmanlarımla aynı safta yer almaya iten şeyin ne olduğunu anlamıyorum."

Yüzü öfkeyle kızarmıştı ve patronunun yüz ifadesi öfkeye dönüşmeden önce bir anlık entrika galip gelmişti. "Onu hapse atmak istedim!" diye tıslamıştı. "Ailemize ihanet ettiği için onun yüzünü bir daha asla görmek istemedim. Bana ihanet ettiği için! Ama senin için kişisel duygularımı bir kenara bıraktım!"

Kötü Adam'ın ağzı kapandı ve sinir bozucu bir kelime söylemeden önce boş gözlerle ona baktı. "Ah."

"Ah?" Yumruklarını sıkarak hiddetlendi.

"Hep böyle mi kavga ederler?" Gideon hepsinin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadı.

"Her zaman." Tatianna ciddiyetle başını salladı.

"Doğru değil!" Evie, Trystan'ın itirazıyla aynı anda bağırmıştı: "Pek sayılmaz!"

Gideon da başıyla onayladı. "Mükemmel. Beni ikna ettiniz." Belli ki ikna olmamışlardı.

"Hatırlatırım," diye fısıldamaya devam etti Evie Kötü Adam'a, "senin hayatını kurtarmama yardım etti! Ayrıca, eğer çizgiyi aşarsa, onu öldürebilirsin." Ne de olsa çok uzun zaman önce bunu neredeyse kendisi de yapmıştı.

Gideon kuru bir sesle, "Tam burada oturuyor," dedi.

Hem Kötü Adam'ın hem de Evie'nin gözleri, teslim olmak için ellerini havaya kaldıran Gideon'a dikilmişti.

"Bakın, ne olursa olsun, bu kararı kolaylıkla vermedim. Yıllardır muhafızlığı bırakmayı planlıyordum." Gideon ellerini yukarıda tutarak ona sırıttı. "Ve kız kardeşime asla zarar vermem."

Patronu gözlerini kardeşine dikmişti. "Benim ölçülerime göre, zaten öyle."

Şimdi malikâneye döndüğünde Evie, Gideon'u daha fazla Kötü Niyetli Muhafız görmeden önce Yiğit Muhafız zırhını değiştirmesi için korunaklı bir odada bırakmıştı. Keeley'nin onu avluda ayak tırnaklarından asmaması bir mucizeydi ama yüzbaşı bunun yerine Evie'ye Keeley'nin onu öldürmesini engelleyeceğini fısıldayan başka bir muhafız olan Nesma'yla birlikte kapısının önünde durmayı teklif etmişti.

Evie'nin minnettar gülümsemesi onu, Kötü Niyetli Muhafızların ve çalışanların telaş içinde koşuşturduğu ofis alanına kadar taşıdı. "Neler oluyor?" Bir peri saçlarına dalarken ve üç stajyer ellerinde kâğıt yığınları ve eski görünümlü kitaplarla yanından geçerken Evie Becky'ye sordu. Mesai bitmek üzereydi ve batmakta olan güneş odanın üzerine turuncu bir parlaklık yayıyordu. Bu saatler genellikle ofisin en sakin olduğu zamanlardı.

Becky iç çekerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onunla ilgileniyoruz," diye söze başladı. "Ama bu malikânenin bariyeri. Biraz... hatalı hale geldi."

Evie gergin bir şekilde dudağını çiğnedi. Bu kesinlikle kulağa hoş gelmiyordu. "Bakım servisini çağırayım mı?" Gerçi bakım ekibi hâlâ patronun birkaç hafta önce bir stajyeri fırlattığı duvarlardan birini onarıyordu -bu pek de sıra dışı bir olay değildi- ve ayrıca Becky'yi doğru anladıysa, bu muhtemelen sihirli tamircilerin onarabileceği bir şey değildi.

Becky, "Şu anda görünen sadece tek bir kapı," diye açıkladı. "Aşırı endişelenecek bir şey olmadığına eminim ama her ihtimale karşı bir büyücü çağırdım. Bakalım kuzgunlardan herhangi biri bir tane bulmayı başarabilecek mi?" Lyssa ortaya çıktığında Becky tekrar içini çekti ve kadının sıkıcı kahverengi eteğini kavradı. "Lyssa Sage, ortalıkta sinsice dolaşmak zorunda mısın? Kız kardeşinin günlüğünü aradığını sanıyordum," diye azarladı Becky, ama bu etkileşimde Evie'nin onun sergilediğini hiç görmediği kadar sıcaklık vardı. Bu onu biraz sersemletti.

"Bulamıyorum Bayan Erring. Her yeri aradım!"

Becky tavana doğru baktı. "Bu kadar kısa sürede bu ofisin her köşesini süpürdüğünüze inanmakta güçlük çekiyorum."

Lyssa cebinden birkaç hamur işi çıkardı, birini Evie'ye, diğerini de pudralı hamur küresini kirli bir çorapmış gibi tutan Becky'ye uzattı. Lyssa onun yüz ifadesine kıkırdadı ve Evie de öyle yaptı. Gideon'u üzerine salmadan önce Lyssa'nın biraz daha masum kalmasına izin vermişti. Gideon öldüğünde -yani gittiğinde- küçük kız kardeşi henüz bir bebekti, bu yüzden Evie onun nasıl tepki vereceğinden tam olarak emin değildi. Ama diğer yandan, sınırsız sevinci çok nadiren yaşayabiliyordu ve Evie Lyssa'ya bunu yaşatmayı o kadar çok istiyordu ki

-Ve çok daha fazlası.

"Kontrol etmediğim bir yer vardı Bayan Erring," diye itiraf etti Lyssa, üç kadın ofisin içinde patronun kapalı siyah kapılarına doğru ilerlerken.

"Nerede?" Becky kaşlarını kaldırarak sordu.

Siyah kapılar artık kapalı değildi. Çarparak açıldılar, duvarlar sarsıldı, işçiler sarsıldı, Kötü Adam elinde altın yaldızlı günlüğüyle dışarı çıkarken Evie sarsıldı. Onun görmesini en az istediği sayfaya kadar açmıştı.

Çizim. Eskiz. Öpüşme. KORKU.

"Sage?" Kötü Adam defteri parmaklarının ucuyla kavrayarak havaya kaldırdı. "Bu da ne böyle? Ve neden benim masamdaydı?"

İki eli de ağzına gitti, biri aşağı inip Becky'yi kolundan kavrayarak dengesini sağladı. "Onu tutuyor."

Becky hiçbir şey söylemedi, sadece yuvarlak, kırpışmayan gözlerle günlüğe baktı, her zamanki sert ağzı O şeklindeydi.

"Becky, onu tutuyor!" Evie yine tısladı.

Becky Evie'nin elini sıktı. "Benim gözlerim var, ninny!"

Patron onun kötü çizilmiş tasvirini işaret etti, karalanmış spiral bukleler kimliğini ele veriyordu. "Bu siz olmalısınız, doğru mu?"

Yönlendir! Yönlendir! "Efendim, cebimde yıldız tozu şişesi var, annemi bulmak için onu kullanmaya başlayalım mı? Saat işliyor ve bebek büyüyor."

Becky parladı, bu da Evie'nin hemen şüphelenmesine neden olmalıydı. "Mükemmel bir nokta, Evangelina! Hemen gidip annenin mektuplarını toplayacağım! Gel, Lyssa. Onları mutfakta bıraktım." İK müdürü gitmek için döndü, Lyssa'yı da yanında götürdü ama Evie'ye kurnazca bir gülümseme fırlatmadan önce değil.

Evie onların peşinden atlamaya çalışırken neredeyse kızının üstüne düşüyordu. "Rebecka, beni yalnız bırakma-" Döndü ve patron tam karşısındaydı, erimiş gözleri onunkileri delip geçiyordu. Çenesindeki gölge normalde olduğundan daha koyu ve dolgundu ve yüzünde belli belirsiz bir değişim yoktu. Sadece çizimi işaret ederken suçlayıcı bir yoğunluk vardı.

"Bu sen misin?"

Durakladı ve sonra başını salladı. Zaten umutsuz bir durumdu;

kayıplarını azaltabilir.

"O zaman bu öptüğün kim?" Patron kaşlarını kaldırdı.

Neredeyse bayılacaktı. Bilmiyor muydu? Tanrılar aşkına, çok açıktı! Ya çizim gerçekten iğrençti ya da patronu inanılmaz derecede kalın kafalıydı. Ya da her ikisi de. Sadece itiraf etmeli, duygularının gerçeğini ortaya dökmeli ve nereye varacaklarını görmeliydi. Ama bunun yerine, ağzından çıkan tek şey, "Onu... tanıyamazsın." oldu.

Avucunu alnına vurmak istedi.

Kitabı ikiye bükmek üzereymiş gibi görünüyordu ama yüzü ölümcül bir sakinlikteydi. "Oh, hayır mı? Bir bakalım. Bana onun adını söyle."

İsmini verdiği kişinin günün sonunda gizemli bir şekilde ortadan kaybolacağına dair garip bir his vardı içinde. Bu onu heyecanlandırmamalıydı ama heyecanlandırdı. Kafatasında birkaç vida gevşemişti ve patronun kıskanç olduğunu anladığında hepsi düştü.

Patronu kıskandırma, Evie!

Gerçekten eğlenceli olsa bile!

"Hayır, teşekkür ederim," dedi ve yıldız tozu şişesini avuçlarının içinde yuvarladıktan sonra cebine attı.

"Sanırım bu Terrence McChalice'e benziyor." Gideon omzunun üzerinden belirdiğinde yerinden sıçradı.

"Gideon!" diye nefes nefese kaldı. "Odandan nasıl çıktın?" Kardeşi gözlerindeki yeşili ortaya çıkaran sıradan yeşil bir tunik giymişti ve son modaymış gibi yaramazlık yapıyordu.

Gideon omuz silkti. Hiç şüphesiz patronun nabzının attığını görmüştü. "Üzülmeyin Bay Kötü Adam. Terrence köyümüzdeki her kadının ilgi odağıdır. Gerçi yanlış hatırlamıyorsam, gözü sadece Evie'deydi."

Terrence McChalice diye birinin olmadığını düşünürsek, bunu söylemek aptalca bir şeydi.

Patron, onun hissetmediğini bildiği bir nezaketle günlüğü ona geri verdi. Adamın yüzünde işkence ifadesi vardı ve o da gülünç küçük çizimleriyle buna neden olmuştu. Nasıl

Heyecan verici. "Efendim? İyi misiniz?"

Bir sonraki hamlesini düşünüyordu; yutkunmasından ve çenesini yukarı kaldırmasından bunu anlayabiliyordu. "Evet, sanırım kaybedecek zamanımız yok. Şefler bizi saat gibi çalıştırıyor."

Başını salladı, kendisini kurtlara yem eden iki haini azarlamak için mutfağa gitmeye hazırdı ama Kötücül Muhafızlardan biri içeri daldı - yeni bir acemi. Acımasız ve zalim biri. Damien.

"Oy! Kral yalakası! Senin için hazırladıkları rahat odalara geri dön, yoksa bir sonraki konaklaman yerin altında, azgın babanla birlikte zindanlarda olacak!" Damien, Gideon'u kolundan tuttu ve Evie, Griffin Sage'den bahsedilince donup kaldığını hissetti.

Babası konusunu açmaktan kaçınmasının bir nedeni vardı. O geceden beri onun adını bile ağzına almamıştı. Bunu söylemek, onu düşünmek bile çok acı veriyordu. Sanki göğsü yarılmış ve tüm acısı herkesin önünde yere dökülüyormuş gibi hissediyordu. Derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha, sakinleşmek için kendini zorladı, gözlerindeki yanan yaşların dağılmasını diledi ama dağılmadılar. Gözlerinin köşelerinde biriktiler ve sonra yüzünden aşağı kaydılar.

İşçiler ona aval aval bakarak yanından geçtiler. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken kendini çıplak hissetti.

Tanrım, bu gidişle gözyaşları için bir olay kurulu oluşturulmalı.

Evie'nin son ağlamasından bu yana sıfır gün geçti.

"Eve?" Gideon endişeyle yüzünü buruşturarak yaklaştı ama yolu kapanmıştı. Trystan onun önünde belirdi ve cebinden çıkardığı açık mavi bir mendili ona uzatmadan önce onu odanın geri kalanından korudu.

Kötü Adam'ın gür sesi duvarlarda yankılandı ve aşağı bakmasına rağmen gözlerinin yanağında gezinen bir parmak gibi olduğunu hissedebiliyordu. "Herkes dışarı çıksın!"

İşçiler dondu kaldı, o da öyle. Kimse kıpırdamadı... ta ki patron tekrar gürleyene kadar, "ŞİMDİ!"

Oda saniyeler içinde boşaldı. Tanrılar nereye gittiklerini biliyordu. Mekânda sadece o, Trystan, Gideon ve öfkeli görünen Damien kalmıştı.

Dudakları titredi ve Trystan'ın elindeki kumaş parçasını alırken gözlerini kapattı. Parmaklarının Trystan'ın tenine değmesi onu sakinleştirdi. "Efendim, bunu neden yaptınız?"

"Edwin'in bir parti kurabiyesi neredeyse bitmek üzere ve ben paylaşmak istemedim."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Adamın kara gözleri kızgın değildi, kınama dolu da değildi; neşe doluydu. Onu güldürmeye, kalbini hafifletmeye çalışıyordu. Onun için her zaman yapmaya çalıştığı gibi, herkes için yapmaya çalıştığı gibi. Hiç kimse bunu yapmamıştı, hiç kimse onun için bir şeyleri hafifletmeye çalışmamıştı.

Hiç düşünmedi. O ilk gün, ilk kez yaptığı gibi bir elini Trystan'ın başının iki yanına koyarak sıcak yanağına nazik bir öpücük kondurdu. Dudaklarının altındaki kirli sakallar diken diken oldu ve gözleri yeniden yaşardı. Topuklarının üzerine çökerek, hâlâ onun yüzünü tutarken, "Teşekkür ederim," dedi.

Gözleri kararmış, kaşları çatılmıştı, sanki az önce yaptıklarına inanamıyormuş gibiydi. Mükemmel - bu ikisini de yapar. Böylesine profesyonelce olmayan bir gösteri için onu azarlamasını bekledi.

Ama onu azarlamadı ve yüzünü başka yöne çevirmedi.

"Al," dedi ve mavi kumaş parçasını dikkatle geri uzattı.

"Sende kalsın," dedi hoyratça.

Keeley içeri girip onu neredeyse sürükleyerek götürürken Gideon yüzünü buruşturdu. Şerefine, kendi isteğiyle gitti.

"Gidiyorum, Kaptan! Ben gidiyorum!" Gideon seslendi, perişan bir halde arkasından geliyordu. Kardeşi - tüm aldatmacalarına rağmen - her zaman seveceği biriydi ve eğer sevdiği biriyse, koruduğu biriydi.

"Damien?" Evie'nin ses tonu şakacı, alaycı ya da kötü niyetli değildi. Bir sonraki cümlesini düzgün ve sakin bir şekilde kurdu.

"Eğer kardeşimi bir daha tehdit edersen, yanımdaki hançeri alır ve küçük de olsa kalbini oymak için kullanırım."

Damien nefesinin altından, "İki yüzlü kaltak," diye mırıldandığında kapıya doğru yolu yarılamıştı bile. Kadın irkildi ama gözlerini elindeki mendilden ayırmadı.

Tekrar patronuna baktığında, patronu geri çekilen muhafızın ardından ters ters bakıyordu. "Sage, eğer devam etmek istemiyorsan-"

Onun kovulmasını yarıda kesti. Şımartılmaktan başka her şeye ihtiyacı vardı. "Tek istediğim işimi yapmak, efendim."

Bir anlığına ona bakarken gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. "Pekâlâ," dedi, hâlâ Damien'ın peşinden gidecekmiş gibi görünüyordu. Bu dürtüyle savaşmak için kendini fiziksel olarak onun yanındaki noktaya köklüyor gibiydi.

"Beni takip et, Sage. Bir fikrim var."

Bölüm 25

EVIE

Birisi yüzüne su damlatıyordu.

Soğuktu ve yanaklarından aşağı akıyor, kafa derisinin dibine ve gömleğinin arka yakasına doğru kıvrılıyordu. Bir sıçrayışla uyandı ve Lyssa'yla birlikte batı kanadındaki misafir odasına girdiklerini, patronla yaptıkları yorucu bir beyin fırtınası seansından sonra sadece bir süreliğine uzanmayı planladıklarını ve annesinin mektuplarında biraz yıldız tozu kullanma planlarını ortaya koyduklarını hatırladı. Bunu hemen o anda ve orada yapmaları gerekiyordu, ancak yorgunluktan başı neredeyse mutfaktaki ahşap masaya çarpacaktı ki patron dinlenmesi için ısrar etti ve yıldız tozunu onsuz kullanmayacağına söz verdi. Hatta onu cebinde güvenli bir şekilde onunla birlikte göndermişti.

Karanlığa dikkat ederek odayı taradı. Bir dakikadan çok daha fazla dinlendiğini düşündü.

"Oops." Elini yüzüne sürerek yüzünü buruşturdu, sonra Lyssa'nın nemli bir bezle başında dikildiğini fark etti.

"Uyurken komik şeyler söylüyorsun."

Evie başını eğerek boynuna masaj yaptı. "Ne kadar kabasın." Lyssa'nın burnuna hafifçe vurdu. "Ben de uyanıkken komik şeyler söylerim." Evie alçak sesle ıslık çalarak odayı tararken Lyssa yanındaki yatağa süründü. "Bu oda gerçekten de saçma bir şekilde büyük. Kim bu büyüklükte bir yatak odasına ihtiyaç duyar ki?"

"Soylular takla atacak yer bulabilsin diye mi?" Lyssa sordu.

Evie alay etti. "Belli ki."

Lyssa önce kıkırdadı ve Evie'nin yanındaki yastıklara doğru oturdu. "Bir süre uyudun." Kız kardeşi geceliğini giymişti ve köşede nöbet tutan saat on buçuk olduğunu gösteriyordu.

"Bu kadar uzun uyuduğum için özür dilerim, Lyss." Kolunu kız kardeşine dolamak için hareket etti, kız kardeşi de ona daha sıkı sarıldı. "Bugün Bayan Erring ile eğlendin mi? O kadın bir dikiş iğnesi kadar keskin. Okulu kaçırdığını biliyorum ama sana eğitmen olarak Rebecka gibi birini tutabileceğimi düşünüyordum. Malikaneye gelebilir ve öğrenmek istediğin konuları seçebilirsin! Kulağa heyecan verici gelmiyor mu?"

"Evie, babam gerçekten hasta mıydı?"

Kelimeler Evie'nin üzerinden buzlu su gibi aktı ama yanakları yandı. "Bunu bana neden soruyorsun?" Ses tonunu hafif tutmaya çalıştı. "Biri sana bir şey mi söyledi?"

O sabah hareketli ve rahat hissettiren mavi korse şimdi kaburgalarını sıkıştırıyor, tam nefes almasını zorlaştırıyordu. Ayağa kalktı ve geceliğini kaptı, kız kardeşinin araştıran bakışlarına bir saniye ara vermek istiyordu.

Lyssa çarşafın kenarını karıştırdı, gözleri ona dikilmişti. "Hayır. Ama kötü bir şey yaptı, değil mi? Evden ayrıldığımız o gece. Sana zarar vermeye çalıştı... değil mi?"

Evie nasıl cevap vermeliydi? Kız kardeşinin, doğduğu günden beri hayatının değişmez bir parçası olan adamla ilgili sahip olduğu tatlı imajı nasıl zedeleyebilirdi?

Değişen ekranın arkasında Evie yüz ifadesini düşürdü. Onun kalbini kırmayacak ne söyleyebilirim ki? Onun için nasıl yeterli olabilirim? Herhangi biri için? Boy aynasında kendini gördüğünde neredeyse sıçrayacaktı. Arkasından bakan kız çok üzgündü, gözleri yardım için ağlıyor gibiydi. Gözlerini kaçırdı.

Ama kız kardeşi çok dürüst ve doğrudan bir soru sormuştu

sorusunu sordu ve Evie, onun da Evie gibi kendi başına öğrenmesi için derinlere atılmasındansa, dünyanın gerçekleri konusunda ona nazikçe rehberlik etmeyi tercih edeceğini biliyordu.

Bu yüzden hemen üzerini değiştirdi, ceplerini boşalttı ve saçlarını taradı, sonra dönüp yatağın kenarına yavaşça oturdu ve elini Lyssa'nınkinin üzerine koydu. "Evet, öyle yaptı. Ve hayır." Lyssa kırmızı çerçeveli gözlerle başını kaldırdığında durakladı. "Hayır, hasta değildi."

Lyssa dudağını ısırdı, perişan görünüyordu. "Biliyordum. Sana söylemeliydim."

"Bana ne söyledin?"

"Sen işteyken sürekli giderdi. Fark etmeyeceğimi sanıyordu ama fark ettim. Sen evde yokken daha iyi oluyordu, bir dakika öksürüyordu ve neredeyse sen kapıdan çıktığın anda kesiliyordu. Beyaz pudrası vardı."

"Beyaz toz mu?"

"Daha solgun görünmek için taktığını gördüm." Lyssa'nın kastettiği daha hasta görünmekti ama Griffin Sage'in sevdiğine yemin ettiği insanları kandırmak için ne kadar ileri gittiğini anlayamayacak kadar gençti. "Sana söylemeliydim. Söylemiş olsaydım sana zarar veremezdi!" Lyssa ağladı.

Evie iki elini kız kardeşinin yanaklarına koyup gözlerinin içine bakabilmek için yüzünü eğdiğinde göğsü düğümlenmişti.

"Lyssa, hayır. Babamla olanlar senin suçun değildi. O bir yetişkin; daha iyisini biliyordu. Sen küçük bir kızsın. Senin tek görevin sadece küçük bir kız olmak ve seninle ilgilenmeme izin vermek." Lyssa onun kollarına atladı ve Evie ellerini kız kardeşinin başının etrafına koyarak parmaklarını nazikçe saçlarında gezdirdi.

"Ama-" Lyssa burnunu çekerek Evie'nin geceliğini gözyaşlarıyla ıslattı. "Sana kim bakacak?"

Oh, Lyssa, ben. Her zaman sahte bir gülümseme ve kırılgan bir güçle kendime baktım.

Onun yükü Lyssa'nınki olmayacaktı. Buna yemin etti.

"Sakın

Benim için endişeleniyorsun, canım. Burada benimle ilgilenen bir sürü insan var. Sanki küçük bir aile gibiyiz!"

Kız kardeşi geri çekildi, genç yüzü gözyaşlarıyla yapış yapış olmuştu. "Ama biz buradaki kimseyle akraba değiliz."

Evie ağzından kaçırmamak için dilini ısırmak zorunda kaldı: "Gideon iki kapı aşağıdaki yatak odasında kilitli ve babam da burada, ama o alt kattaki zindanda, umarım bayat ekmekle besleniyor ve örümceklerden gülle gibi kaçıyordur.

Elinin içine öksürdü. Muhtemelen haberi vermenin en iyi yolu bu değildi.

Lyssa, Evie'nin geceliğinin bağıyla oynayarak onu izledi. Evie söze başladı: "Bazen aile doğuştan gelen bir şey değil, yaptığımız bir seçimdir. Bazen"-Evie gülümsedi-"hayatınızda sizi en çok seven insanlar sizi seçenlerdir."

Bunu yüksek sesle söylemek Evie'nin buna ne kadar şiddetle inandığını fark etmesini sağladı. İçine doğduğu aile parçalanmış, pürüzlü, onaramayacağı şekilde kırılmıştı. Hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı ama tamamen de yok olmamıştı. Ve öyle olsa bile, yalnız değildi. Bir ailesi vardı. Kötülük ve yaramazlıklarla doluydu ama dürüsttü ve tutunabileceği tek gerçek buydu. Kız kardeşine aktarabileceği tek gerçek.

Sonra yan yana uzandılar ve saatlerce konuştular. Malikâne hakkında, Evie'nin işi hakkında -Kötü Adam'la, Trystan'la ilgili daha ince, daha şiddetli ayrıntılar hariç.

"Bunu anlamak zor olmadı, biliyorsun. Herkes ona Kötü Adam deyip duruyor, Evie," dedi kız kardeşi, başını ellerine yaslayıp kıkırdayarak.

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu tereddütle. Lyssa omuz silkti. "Bana iyi davranıyor."

Evie içten içe homurdandı. Çarpık mantığını bir sonraki nesle aktarıyordu ve herkesin tepelere kaçması gerekiyordu.

Lyssa'nın göz kapakları ağırlaşır gibi oldu, gözleri daldı.

Kapa çeneni. "Evie?"

Evie'nin göz kapakları da ağırlaşmaya başlamıştı. Komodinin üzerindeki tek mum sönmeye yüz tutmuştu. "Hmm?" diye mırıldandı, ipek çarşaflara daha da gömüldü, şömineden gelen çıtırtılar onu sakinleştiriyordu.

"Annemi bulacağın için endişeliyim." Lyssa'nın sesi kısıktı, sanki gerçeği ona itiraf etmekten neredeyse utanıyor gibiydi. "Onunla tanışmaktan korkuyorum."

Evie'nin gözleri irkilerek açıldı. "Neden, aşkım?"

Lyssa'nın küçük yüzü, uykusundan saniyeler sonra bile sert görünüyordu. "Çünkü sen benim sahip olduğum tek annesin." Yumuşak, eşit nefesler bu ifadeyi takip etti. Kız kardeşi derin bir uykuya dalmıştı.

Evie eğilip onu alnından öptü ve saçlarını okşayarak uzaklaştırdı. Lyssa'nın itirafı, içinde farkına varmadığı bir çatlağı onarmıştı. Hâlâ koruyacak, önemseyecek çok şeyi vardı. Birini kaybetmek son demek değildi; bu sadece onlarsız sürdüreceğiniz hayatın başlangıcı, onların yerine kazanacağınız insanlara izin vermenin başlangıcı anlamına geliyordu.

O insanları ne pahasına olursa olsun koruyacaktı.

O hain, kötü niyetli düşünce -sevdiği insanlar için hiçbir bedelin çok büyük olmadığı düşüncesi- içine yerleşti. Kendini güvende ve güçlü hissetmesini sağlıyordu. Omzundaki yara izi mırıldandı, kol ve bacaklarına bir sıcaklık sızdı.

Onu uykuya doğru kovaladı.

Ama sadece bir an öyle kaldı, sonra gözleri fal taşı gibi açıldı ve tökezleyerek ayağa kalktı, her cebini çılgınca ararken atılmış pantolonunu kavradı, sonra aynı şeyi tezgahın üzerinde, değişen ekranın yanında bıraktığı içindekiler için de yaptı. Orada değildi.

Yıldız tozu şişesi.

Onu kaybetmişti.

Bölüm 26

EVIE

Evie'nin zihninde sayısız felaket senaryosu dönüyor, sonra da bunları baştan sona oynuyordu. Felaket senaryoları ve akşam yemeği boyunca uyumaktan dolayı midesindeki esneyen ağrı arasında, saat gece yarısını usulca çaldığında, kırılma noktasına ulaştığını biliyordu.

Doğru beslenmeden kaygılarımın üstesinden gelemem!

Pencereden bakan yıldızların yol gösterici ışığını kullanarak usulca yataktan çıktı, sonra kapının mandalını bulup açtı. Koridor, yatak odasının sıcaklığından çok daha soğuktu ama duvarlara asılı meşalelerle iyi aydınlatılmıştı. Lyssa'nın sessiz horultuları arkasında yankılanırken kapıyı kapattı ve uzun koridorda parmak uçlarında ilerleyerek üşüyen kollarını ovuşturdu. Uzun, dolambaçlı koridorun ilerisindeki bir çınlama sesi irkilmesine ve tökezlemesine neden oldu, ayak parmağını zemindeki yükseltilmiş bir taşa vurdu. "Kahretsin!" diye sessizce küfretti, ayağını eliyle kavradı ve denge için diğerinin üzerinde zıpladı.

Bir başka alçak küfür koridorda yankılandı; öyle ki, sesinin bir şekilde duvarlarda yankılandığını düşündü. Ta ki başka bir dizi çarpma sesi duyulana, ardından daha fazla küfür ve alçak bir hırıltı gelene kadar.

Neredeyse parlayan yıldız tozu şişesi koridorda yuvarlanarak tam ayaklarının dibine düştü ve neredeyse onu selamlıyordu. "Uh..."

Şişenin aslında kendi kendine hareket ettiğini ve arkasındaki kişiyi bir tür kaz kovalamacasına sürüklediğini fark ettiğinde çıkarabildiği tek ses buydu.

"Nereye gidiyorsun, seni iblis herif?" Kötü Adam koridorun sonundaki bir kapı aralığından öfkeyle seslendi ve onu görünce şaşkınlıkla başını geriye attı. "Sage?" Gözleri kızın dağınık saçlarından ince geceliğine kadar her yeri taradıktan sonra gelip yüzüne sabitlendi. Orada kalmaları konusunda oldukça kararlı görünüyordu.

"Atıştırmalık bir şeyler aramaya gidiyordum," dedi açıkça.

Patron burun kemiğini sıktı. "Senden bahsetmiyordum."

Şişe, sanki ilgi odağı olduğunu biliyormuş gibi, ayağının üstüne gelene kadar yuvarlanmaya devam etti. Onu almak için eğildi, bukleleri öne doğru dökülerek önünü kapladı. Avucunun içinde yuvarlayarak şişenin içindekilerin neredeyse dans edişini izledi.

"Sizi gördüğüme çok sevindim." Memnuniyetle burnunu kaşıdı. "Ne ilginç bir sihirbazsın sen öyle?"

Patronun sonraki sözleri, şişeyi kadının elinden alırken gürledi. "Meraklı değil, lanetli. Daha önce sanki bir randevusu varmış gibi odama girdi. Sonra lanet şey o kadar parlak parlamaya başladı ki zar zor görebiliyordum. Sonra da kaçak bir suçlu gibi odadan fırladı."

Evie uzun zamandır ilk kez, tasmasından kurtulmuş bir köpek gibi yıldız tozlarını kovalayan bu korkutucu, ürkütücü adamın koridorlarda bir aşağı bir yukarı dolaştığı görüntüsü karşısında mutluluk, gerçek mutluluk hissetti. Adamın burun delikleri onun eğlencesiyle alevlendi. Siyah gömleğinin düğmeleri çözülmüş, göğsünün büyük bir kısmı gevşek bir V şeklinde ortaya çıkmıştı.

-Ya yatakta yattığı ya da yatmaya hazırlandığı belliydi.

Yatakta patronu düşünme, Evie! Ama o gemi ufkun o kadar ötesine yelken açmıştı ki, veda etmek için neredeyse orta parmağını kaldıracaktı.

Adam boğazını temizledi ve o da fark etti ki

Göğsündeki bir deri parçasına bakıyor, dudaklarını ona değdirdiğini hayal ediyordu. Yüzüne kan hücum ederken yanakları utançtan yanıyordu.

Konuşmayı başka bir yöne çekmeye çalışarak, "Akşam yemeğini kaçırdım" diye ağzından kaçırdı. Bu ve tozu kaybettiğini düşünmesi. Patronun odasına nasıl gelmişti?

"Ah, elbette." Sıktığı yumruğunu bırakarak dudaklarını yaladı. "Burada bekle. Geri döneceğim." Şişeyi tekrar avuçlarına bıraktı ve içindeki büyü patlamak üzereymiş gibi titreşti. İki eliyle şişenin üzerine vurarak patronun meşalelerle kaplı koridorda kayboluşunu izledi. Bir ayağından diğerine geçerken, o şeyi yerinde tutmaya çalışırken birkaç endişeli an geçti.

"Hareketsiz kalmak istememeni çoğundan daha iyi anlıyorum, ama elinden gelenin en iyisini yapabilir misin? Parmaklarım yoruluyor," dedi şişeye kibarca ve mucizevi bir şekilde durdu. Ta ki patron elinde kapalı bir tabakla ve yorgun bir suçlamayla ona bakarak şaşırtıcı bir hızla koridorda belirene kadar.

"Yine cansız nesnelerle mi konuşuyorsun?"

Gözlerini gökyüzüne dikerek şişeyi kavradı ama şişe elinden fırladı. "Bu sana cansız mı görünüyor?" Patron şişeyi yakalamak için atılırken, sıcak kapaklı tabak kadının eline tutuşturuldu ve şişeyi parmaklarının arasına alırken başını duvara çarptı. Patronun acı dolu çığlığı karşısında bir elini ağzına kapattı. "Acıdı mı?" diye sordu, ağlamaklı.

"Hayır, işkence sehpam kadar iyi hissettirdi," dedi kuru bir sesle, başını ovuşturarak ve şişeye sıkıca tutunarak. "Bu toz kullanılmak istiyor ve geceyi onu kontrol altında tutmaya çalışarak geçiremem. Delireceğim."

Tabağın örtüsünün altında her ne varsa ilahi kokuyordu. Ağzı sulandı ve dudaklarını yalamak için dilini dışarı çıkardı. "Belki de bunu sabaha kadar beklemek yerine şimdi mektupların üzerinde kullanmalıyız. Yoldan çekilelim." Yüzünü buruşturarak bu fikri düşündü. "Yine de sanırım

Mektuplar Becky'de ve önce ona sormadan masasını karıştırmakta tereddüt ederim."

Sertleşti. "Onları daha önce bana verdi. Onlar... yatak odamdalar."

Oh. Oh canım.

En iyi hareket tarzı, o onları alırken koridorda beklemek ve sonra daha tarafsız bir yere gitmek olabilirdi. Ancak karmakarışık düşünceleri pek de umurunda değildi, çünkü karmakarışık kelimeler, altında boğulmak üzere olduğu taşan bir baraj gibi dudaklarından dökülüyordu. "O zaman senin yatağına gidelim!"

Adam ifadesiz bir şekilde ona bakıyordu ama kız onun ağzının gerildiğini gördü. Asla iyiye işaret değildi. Ne yazık ki konuşmaya devam etti. "Yatak odanızı kastetmiştim. Yatak odanıza. Yatağınıza değil. Asla yatağınıza gitmem, efendim. Sizi temin ederim!" Güldü, garipliği gidermeye çalıştı ama beceremedi. Zehirli bir duman gibi havadaydı.

Kaşları seğirdi ama bunun dışında yüzü kıpırdamadı. "Terrence McChalice ile aynı yatağı paylaşmayı tercih ediyorsun, değil mi?" Alçak sesle söylenen bu sözler, sanki biri tırnaklarını üzerinde gezdiriyormuş gibi kafa derisinin üst kısmına battı.

"Oh, um-hayır?" Bu pek inandırıcı gelmedi, o yüzden tekrar denedi. "Yani, öngörülebilir gelecekte bir daha kimseyle aynı yatağı paylaşmak gibi bir niyetim yok. Rick'le her birlikte olduğumda..." Durakladı. "Onu hatırlıyor musun? Eskiden kur yapardık?"

"Seviyorum." Ona nasıl bir ifade verdiğinden emin değildi. -Parmaklarına bakmakla meşguldü. Ama ses tonu ciddiydi. Sertti.

"Şey, o her zaman çok... Bilmiyorum, ne zaman yakınlaşsak, sonrasında kendimi hep çok yalnız ve tatminsiz hissettim. Sanırım bana istediğim her şeyi verebileceğinden emin olana kadar bir daha böyle biriyle birlikte olmak istemiyorum." İşte bu! Kendi deyimiyle, utancını oldukça etkili bir şekilde dile getirmişti.

Ancak patronunun karşısında o kadar sert durduğunu görünce bu düşüncesi değişti ki, ikiye ayrılabileceğini düşündü. "Efendim?"

Koridordan aşağı döndü. "Sadece gel," diye bağırdı. "Ve tabağını da getir."

Yemeğe sıkıca tutunarak onun hemen yanına gelene kadar peşinden koştu. "Efendim, işleri çok mu garipleştirdim?"

Hareket ederken tüm vücudu sanki tenekeden yapılmış gibi kaskatı kesilmişti. "Hayır."

"O zaman neden ağlayacakmış gibi görünüyorsun?"

Koridorun sonunda, etrafı birkaç meşaleyle çevrili siyah bir kapıya ulaştılar. Koridorun en aydınlık noktasıydı. Kapıyı çekip açtı ve bir eliyle ona ilerlemesini işaret etti. "İçeri," diye emretti.

Tereddüt etmedi, içeri girmeden önce kafasını uzattı.

Kötü Adam'ın yatak odası.

Oh, zalim dünya.

Bölüm 27

KÖTÜ ADAM

FUCK. FUCK. SIKTIR.

"Demek odan burası?" Sage'in sesi onun düzenli, tenha mabedinin üzerinde süzüldü. Uykunun etkisiyle dalgalanan saçları, mum ışığında öylesine yumuşak görünüyordu ki, Sage'in eli yanı başında kıpırdadı.

Bu tedbirsizce ve açıkça aptalcaydı.

Gözleri alanın her santimini taradı ve bu bir istila gibi hissettirdi. Ama istenmeyen bir şey değildi. Oda geniş ama seyrekti. Siyah perdeler ve kendi yastık koleksiyonuyla süslenmiş büyük boy, sayvanlı bir yatak vardı. Köşede rahat bir sandalyesi olan küçük bir masası, duvara dayalı bir gardırobu ve hiç sönmeyen bir şöminesi vardı... Bu ve onun-

"Gece lambası!" Sage ciyak ciyak bağırarak köşeye koştu ve alanı aydınlatan küçük feneri buldu. "Gerçekten de bir tane varmış!" Onu ters çevirdi ve gerginliğini azaltmak için omuzlarını yuvarladı. "Ama bu şekil de ne? Neredeyse bir koni gibi?"

Trystan bir bahane uydurmak için acele etti ama Kingsley kendi masasının yanındaki küçük, yaldızlı yataktaki uykusundan uyanmıştı. Yapma, diye tehditkâr bir sesle kurbağaya bağırdı.

Ama tabii ki dinlemedi. Sadece bir tabela tuttu: TORNADO.

Edwin yarın kurbağa bacağı servis edecek.

Sage gözlerini kısarak önce tabelaya, sonra da gece lambasına baktı ve ona binlerce wattlık bir gülümseme verdi. "Bu küçük bir kasırga mı efendim?"

Elinden çekip aldı. "Dükkânda bir tek bu kalmıştı," diye homurdanarak yavaşça yerine koydu.

Trystan sonunda kendini yeniden hizaya sokmuş, tek gerçek amacına geri dönmüştü: intikam. Krallığı Benedict'ten çalmak, on yıl önce yapmak için yola çıktığı şeyden çok farklıydı. Daha iyiydi; daha kötüydü. Mükemmeldi ve gittikçe yaklaşıyorlardı. Tek ihtiyacı olan Nura Sage'di ve sonra kehaneti gerçekleştirebilirdi. Kelebekler ve güneş ışığı olan küçük bir toprak parçası bulacak ve Sage'i ait olduğu yere, kendisinden uzağa gönderecekti.

Tek yapması gereken, onu Nura'ya götürecek olan sonraki birkaç adımı atlatmaktı. Tek yapması gereken her zaman olduğu gibi kayıtsız kalmaktı.

Kayıtsızlık, Evangelina Sage yatak odasındayken.

Çığ düşerken yüzümü boş tutmak gibiydi.

Gömleğini düzeltti ve pantolonunu düzeltti, sonra sandalyeyi tutup masanın yanına çekti. "Mektuplar masamın üzerinde, hemen şurada. Umarım gizli kelimelerin bazılarını ortaya çıkarmak için sadece bir dokunuşa ihtiyacımız olur ve sonra geri kalanını-" Sandalyeyi bıraktı, karşısındaki kadına göz kırptı. Çığ mı dedi? Cehennem demek istemişti.

Sage tabağını yavaşça masanın üzerine koyduktan sonra küçük masada mektupları aradı ve onları ahşap yüzeyin etrafına nazikçe yerleştirdi. Sırtı ateşe dönüktü, ışık onu arkadan aydınlatıyordu.

Ve geceliğini tamamen şeffaflaştırdı.

"Um, Sage?" Sesini dengelemeye çalıştı ama kelimeler karmakarışık çıktı. Yıldız tozu şişesi elinde zıpladı, görünüşe göre etrafta sıçrarken sıkıntısını hissediyordu. Hafifçe kıvrılmış kalçaların, yumuşak karın hatlarının, geniş kalçaların sade görüntüsüne odaklanmış, neredeyse hiç fark etmemişti.

kapmak için yapılmış.

Mantralar zihninde başladı, onu dengeliyor, topraklıyordu. Ben kötü niyetliyim. Ben kötüyüm. Korkuluyorum!

Kadın döndü ve adam onun göğsünün yan tarafını yakaladı.

Ben öleceğim.

Odanın öbür ucundaki gardıroba doğru uçarken dudaklarından boğuk bir ses çıktı ve bir battaniyeyi öyle sert bir şekilde çekip çıkardı ki, içindekilerin geri kalanı da neredeyse dışarı yuvarlanıyordu. Adam bir nefes daha vermeden battaniye omuzlarına dolanmıştı.

İki ucunu da kavradı, mektuplardan ve yemek tabağından başını kaldırıp gülümsedi. "Teşekkür ederim, efendim. Bu... İyi misiniz?"

"Ölümü düşünüyorum."

Kaşları alnına doğru fırladı. "Aman Tanrım."

"Kenara çekil Sage ve yemeğini ye." Bir sonraki sözlerini düşünerek durakladı. "Edwin bu tabağı özellikle senin için yaptı." Kalçasıyla ona çarptı ve Sage koltuğa çöktü. Vanilya kokusu durduğu yerde kaldı. Kadın o lanet şekerlerden o kadar çok yemişti ki, gözeneklerinden dışarı çıkıyorlardı. Şimdi öfkeyle hareket eden şişenin kapağını açarak sayfaların üzerine birkaç damla toz damlattı.

Yıldız tozu harflerin üzerinde parladı ve yavaşça tüm yüzeyi parıldayan beyaz ışıkla kapladı. İkisi de izliyor, bekliyorlardı. Birkaç saniye geçtikten sonra Sage uzanıp patates püresi ve koyu kahverengi et suyundan bir kaşık aldı ve hafif bir iniltiyle ağzına götürdü. "Çok güzel."

Dizleri neredeyse bükülüyordu.

Daha önce hiçbir kadına, hiçbir insana bu şekilde tepki vermemişti. Mantıklı bir açıklaması olmalıydı. "Sage, ailende büyücü ya da siren soyundan gelen biri var mı?"

Ona alaycı olmayan bir bakış fırlattı. "Bu soruya neyin yol açtığını bilmek istediğimden emin değilim."

Tekrar burun kemiğini sıktı. "Sen kesinlikle

Yapma."

Yıldız tozu neredeyse yok olmuştu ve masa sallanmaya başladı, sandalyesi de dahil olmak üzere odanın geri kalanı da. Sage ayağa fırladı ve kolunu kavradı. "Neler oluyor?"

Kafasının içinde alarm zilleri çalıyordu, bir şey ona saklanmasını söylüyordu. "Yere yat!" İkisi de yere atladı, Trystan Sage'in başını tutuyor ve vücudunu onunkinin üzerine doğru eğiyordu. Büyük bir kıvılcım ve küçük bir patlama masanın ayaklarını tamamen yerinden söktü. Masa önlerine çöktü ve Trystan'ın yıkılmış ve yanmış harfler olacağını düşündüğü şeyi ortaya çıkardı, ama bunun yerine-

"Bir harita. Toz harfleri camdan bir haritaya mı dönüştürdü?" Sage uzandı ve elini Rennedawn'ın tasvirinin parıldayan yüzeyinde gezdirdi. Tepeler, vadiler, köyler ve Hickory Ormanı levhanın üzerinde gösteriliyordu. Trystan'ın varlığından bile haberdar olmadığı yerler göksel parıltıyla vurgulanmıştı ama haritanın sadece bir bölgesi beş köşeli bir yıldızla işaretlenmişti.

"Burada. Aradığımız şey burada olmalı," dedi ve parmağını üzerinde gezdirdi, ışık dokunuşunun altında titriyordu. Sage ağır ağır nefes alıyordu, gözleri ışığa karşı sarkmış, şaşkın ve korkmuş bir ifadeyle kaşlarını çatmıştı.

Birden odasının kapısı açıldı. Blade tökezleyerek içeri girdi, dizlerini tutuyor ve derin nefesler alıyordu. "Patron! İyi misin? Şeflerden biriyle birlikteydim ve bir çarpma sesi duydum." Blade, Evie'yi görünce durdu ve gözleriyle odanın durumunu inceledi: Yerde kırık bir masa, yere atılmış bir battaniye, ikisi de soyunmuş bir haldeydi. Sırıttı.

"Evie!" Blade elini kaldırıp kapı pervazına yaslandı ve Trystan'ın ölmesini istiyormuş gibi onunla alay etti. "Patronun yatak odasında bir konuda yardıma mı ihtiyacı vardı?"

Trystan yerden bir kalem aldı ve avucunun içinde sıkıca kavradı. "Odama girerek ne yapmaya çalışıyorsun? Sahip olabileceğin hiçbir mazeret yok

Böyle bir aşırılık için. Burada bir katil olduğunu düşünmeniz umurumda değil," dedi Trystan alçak bir sesle.

Blade dilini şaklattı. "Senin dışında mı demek istiyorsun?" "Çık dışarı," diye hırladı Trystan.

"Yani devam edebilir misin?" Blade, Trystan'ın fırlattığı kalemden kaçmadan önce arsızca sordu. Sage ikinci bir kalemi daha fırlatamadan elinden çekip aldı ve ona kaşlarını çattı.

"Blade, canım, yukarıda ne yapıyorsun?" Sage nazikçe sordu. "Kadın şefi kontrol ediyordum, ama bu Erkek çıldırmadan ve şiddete başvurmadan bana yaklaşabilir." Ejderha eğitmeni duraksadı ve Trystan'a sırıtarak, "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi patron?" dedi.

Trystan ilerlemeye başladı ve Sage topuklarını yere vurarak onun gömleğinin arkasından tuttu. "Yapma," diye uyardı. "Ne zaman doğum yapmasını bekleyebileceğimize dair bir zaman çizelgesi var mı?" diye sordu Blade'e.

Ejderha eğitmeni hemen ayıldı. "Zaten şişmiş olan midesine ve erkeğin ne kadar dikkatli davrandığına bakılırsa - cidden, bir saniye bile gözünün önünden ayrılmasına izin vermiyor; oldukça sevimli - izinlerinin gelmesi iki haftadan altı aya kadar sürebilir."

Trystan şakaklarını ovuşturdu. "Bu hiç yardımcı olmuyor."

Blade azarlanmış bir ifadeyle başını salladı. "Özür dilerim efendim. Gerçekten. Aramaya devam edeceğim. Bana güvenebilirsiniz."

Trystan dudaklarını ıslattı ve iç çekti. Etrafındakilere karşı sinir bozucu derecede sempati duymaya başlamıştı ve Blade de bunun bir istisnası değildi. Ejderha eğitmeninin samimiyetini hissederek adama acımıştı. Eskiden samimiyetten nefret ederdi -asla gerçek gibi görünmezdi- ama Blade her zaman kendini kanıtlamaya, memnun etmeye çok kararlı görünürdü. Bu durum Trystan'a uzun zaman önceki halini hatırlattı ve içindeki sempati duygusu bir mızrağa dönüştü.

"Üzülme, Gushiken. Senin yerine birini tutacak vaktim yok. Sadece aramaya devam et ve işe yarar bir şey bulur bulmaz bana gel."

Blade ona şüpheyle baktı ve sonra bir pusu olup olmadığını kontrol edercesine etrafına göz gezdirdi. "Oh, teşekkür ederim, efendim. Bunu yapacağım." Topuklarının üzerinde dönerek el salladı. "İyi geceler! Siz ikinize iyi eğlenceler."

Patron bir kalem daha aldı ama Sage onun önüne fırladı. "Kesin şunu."

Trystan içini çekerek onu bekleyen avucuna yerleştirdi. "Çok küstah biri."

"Ben de öyle," dedi ciddiyetle.

"Bunu biliyorum," dedi Trystan, kendine rağmen sırıtarak. Sage'in gözlerinin doğrudan gamzesine kaymasını izledi. "Kalp Köyü'ne at sırtında ulaşılabilir. Hafta sonunda yola çıkacağız."

"Neden yarın değil?" Kaşlarını çattı. "Zaman çok önemli değil mi?"

Onu kapıya doğru döndürdü ve kapıyı onun için açık tuttu. "Yarın bakmam gereken şeyler var."

Öfkelendi. "Mesela neden yatağında binlerce yastık bulundurma ihtiyacı hissediyorsun?"

"Dışarı!"

Kadın aceleyle yatak odasından çıktı ama adam onun kıkırdamasının koridorda yankılandığını duyabiliyordu. Bir zamanlar yalnız ve soğuk olan bu koridorda defalarca yürümüştü. Soğuğa karşı kapıyı kapatarak battaniyeyi geri vermek için gardıroba doğru yürüdü ama açar açmaz eline başka bir kumaş parçası düştü. Bir atkı. Kan kalıntılarından nazikçe temizlenmiş ve güvenli bir şekilde saklanmış yün.

"Kan için, senin kötülüğün."

Onu avucunun içinde sıkıca kavrayarak, Sage ile ilk karşılaşmasının anısını ve onunla birlikte gelen diğer duyguları bir kenara itti. Artık tek amacı Benedict'i yok etmekti.

-Ve yoluna çıkan herkesi ya da her şeyi alaşağı ederdi.

Bölüm 28

GIDEON

Gideon Sage Katliam Malikânesi'nde geçirdiği kısa süre içinde birkaç gözlem yapmıştı. Bunlardan ilki, Kötü Adam'ın ofisinin Valiant Guard'ınkinden tamamen farklı yönetildiğiydi. Kötü Adam'ın kendisi herkesi ismiyle tanıyor, işlerinin ne olduğunu biliyor, neredeyse önemsiyormuş gibi görünüyordu. Ve Benedict'in aksine, adam etrafta bir politikacı sırıtışıyla dolaşmıyordu; bunun yerine, yüzü sürekli kaşlarını çatmış gibiydi.

Tabii Gideon'un kız kardeşi yakınlarda bir yerde değilse. Bu Gideon'un ikinci gözlemiydi.

Gideon arkasından gelen iki Kötücül Muhafız'a seslenmek için döndü. "Siz ikiniz peşime takılmadan ofiste dolaşabilir miyim?"

"Hayır, şövalye efendi." Keeley'nin bal sarısı saçlarıyla uyumlu altın sarısı bir teni vardı. Güneşe benziyordu... onu cayır cayır kızartmak için inen güneşe. O ve Min geldiğinden beri neredeyse sürekli yoldaşları olmuş, onu kahramanca bir şey yapmaktan alıkoymuşlardı. Bu muhtemelen burada hoş karşılanmıyordu.

Min daha kısa boyluydu, kuzguni saçları kafasına yakın kesilmişti ve bu da yüzünün yumuşak noktalarını vurguluyordu. Ölümcül olduğu belliydi, ama aynı zamanda nazikti, ki bu da Gideon'un hoşuna gidiyordu, çünkü Keeley onu her an bıçakla doğrayabilecekmiş gibi görünüyordu.

Tabii önce Evie yapmadıysa.

Kız kardeşi onu görünce beyaz ahşap masasından fırladı, gözleri kocaman açılmıştı, bukleleri yüzünden uzakta toplanmıştı, öfkesi açıkça görülüyordu. "Gideon! Yine odanın dışında ne yapıyorsun? Lyssa burada!"

Gideon ona sorgulayan bir bakış attı. "Öyle mi olmalı?" Keeley onun arkasından, "Aptal," diye tısladı.

"Kardeşimizle nasıl ilgilendiğimi mi sorguluyorsun?" Evie bakışlarını daralttı ve birden kendini aç kedigillerle çevrili kapana kısılmış bir kemirgen gibi hissetti.

"Hayır, tabii ki değil!" Gideon kendini açtığı çukurdan çıkarmak için bir kürek arayarak güvence verdi.

O sırada köşeden küçük bir kız geldi ve onu görünce ciğerlerindeki nefes kesildi. Sanki doğrudan annelerine bakıyor gibiydi. "Sen- Ben- Merhaba."

"Sen Gideon'sun," dedi Lyssa, elini ona doğru uzatırken küçük sesi yüksek ve melodikti. "Ben Lyssa."

Evie dikkatle Lyssa'nın uzattığı ele baktı. Elini sık, diye bağırdı ona. O da öyle yaptı. "Evet, biliyorum. Daha önce tanışmıştık." Lyssa'nın küçük elini kendi eliyle kavrarken dudakları yukarı doğru çekildi.

Lyssa çenesine vurdu. "Doğru, ama o zamanlar sadece bir bebektim, bu yüzden sayılmaz."

Gideon en küçük kız kardeşiyle göz hizasına gelene kadar çömeldi. "İyi bir noktaya değindin. Sanırım bu bizim ilk gerçek tanışmamız."

Lyssa ona dikkatle baktı. "Evie hafızanı kaybettiğini ve bu yüzden eve gelmediğini söyledi."

Gideon başını salladı, ejderha eğitmeninin, şifacı Tatianna'nın ve büyük gözlüklü, tanımadığı başka bir kadının arkalarında dolaştığını fark etti. Eksik olan tek şey- Boş ver. Kötü Adam ofisinden çıktı ve kapının eşiğine yaslanıp kollarını kavuşturarak yoğun bir dikkatle ona baktı. Kız kardeşlerinin bir sürü koruyucusu vardı ve hepsi de onu dehşete düşürüyordu.

Lyssa tekrar konuştu. "Hafızanı ne zaman geri kazandın?"

Gideon sessizliğe gömüldü. Bu kadar doğrudan bir soru beklemiyordu. İlk şokunu atlattıktan sonra, "Sanırım yaklaşık... beş yıl önceydi?" diye cevap verdi.

Küçük kız burnunu kıvırdı ve örgüsünün ucunu çekiştirdi. "O zaman neden geri gelmedin?"

Şimdi neden sonunda odasından çıkmasına izin verildiğini anlıyordu. Bu bir tuzak gibi hissettirmeye başlamıştı ve hiç de hak edilmemiş bir tuzak değildi. "Bunu çok düşündüm ve gerçekten iyi bir nedeni olduğuna inanmıyorum. O zamanlar ayrılamayacağımı hissettim ve sanırım geride bıraktığım her şeyle yüzleşmekten çok korktum."

Lyssa'nın merakı ters bir bakışa dönüştü. "Evie de korkuyordu. Her şeyi kendi başına yapmak zorundaydı." Karnıma saplanan bir bıçaktan daha kötü hissettirdi.

"Lyssa," diye mırıldandı Evie, saç örgüsünü geriye doğru tararken. "Her şey yolunda." Lyssa başını salladı ve Gideon anladı: Babasının ihaneti, Evie'nin onlara bakmak için verdiği mücadele, hepsi onun suçuydu. Tanrım, Evie'yi ormanda şövalyelerle çevrili bir halde bulduğunda, bunun kendini affettirmek, sonunda ailesiyle yeniden bir araya gelmek için bir şans olduğunu düşünmüştü. Sırf kendi istediği için onca yılın unutulabileceğini düşünmekle ne kadar bencilce davranmıştı. Benedict'ten nefret ediyordu ama O anda kendini küçümsediğinin yarısı kadar bile değil.

"Sage, yola çıkmamız gerekiyor," dedi Kötü Adam soğukkanlılıkla. "Tatianna ve Clare, malikânenin savunmasını düzeltmek için bir büyücüye dair bir ipucunu araştırmak üzere geliyorlar. Görünen kapıya ek olarak, şimdi ormandan açıkça görülebilen ikinci katta bir pencere var." Adam ileriye, Gideon'un Lyssa'nın önünde diz çöktüğü yere doğru yürüdü. "Atlar eyerlendi ve saat onu vurmadan yola koyulmak istiyorum."

Evie başını salladı, Lyssa'ya doğru eğilmeden önce Gideon'a biraz acımış gibi görünüyordu. "Üzerine fazla gitme, Lyss. Sen korkutucu bir düşmansın."

"Bekleyin," diye seslendi Gideon, kalbinin çaresizlikle çarptığını hissederek. "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz? Ben de katılabilir miyim?"

"Hayır," diye gürledi Kötü Adam Evie'yle aynı anda. Birbirlerine baktılar ve sonra hemen gözlerini kaçırdılar. "Burada kalacaksınız," dedi Kötü Adam.

Lyssa pantolonunu çekiştirdi ve Gideon tüm dikkatini ona verdi. "Onlar yokken benimle oynayabilirsin."

Gideon duygu seline kapılarak yutkundu. "Çok cömertsin Lyssa. Ne oynayalım?"

"Uçan Muhafız," dedi Lyssa kısa ve öz bir şekilde.

Gideon da Evie gibi kaşlarını çattı ve Kötü Adam kaskatı kesildi. "Bunu nasıl oynuyorsun?" Gideon sordu.

"Çatıdan uçuyorsun! Daha bu sabah muhafızlardan birinin bunu yaptığını gördüm!" Lyssa heyecanla söyledi. Gideon, söz konusu muhafızın ölümüne düşüyor olması gerektiğini fark edince gülse mi kaçsa mı bilemedi.

Ancak Evie dönüp Kötü Adam'ın omzuna bir şaplak atarken böyle bir kafa karışıklığı yaşamadı. "Ne yaptın sen?" diye fısıldadı öfkeyle.

Kötü adam aslında utangaç görünüyordu. Kız kardeşi zavallı adama ne yapmıştı?

"Diğer muhafızları rahatsız ediyordu. Zulmü affetmem, ancak dikkatsiz olduğu zamanlar hariç."

"Kimdi o?" Evie tısladı.

"Damien," diye araya girdi Keeley arkalarından. "Size söz veriyorum Bayan Sage, bu büyük bir kayıp değil. Daha ziyade şanslı bir kayıp."

Evie içini çekti ve gözlerini sımsıkı yumdu. "Luna!" diye seslendi ve mor kanatlı bir peri durdu. "Olay tahtasını sıfıra getirebilir misin?"

Patronun cinayetleri için bir olay tahtası mı vardı? Kendi çalışanlarını mı?

Kötü Adam homurdandı, "Bu pek adil görünmüyor. Damien stajyer değildi."

"Sus!" Evie azarladı. "Tati, Clare? Hazır mısınız?"

Tatianna Gideon'a göz kırptı ve omzunu okşadı.

Bu da onu iliklerine kadar dondurdu. "Ben sırlarla uğraşırım şövalye efendi ve sizin de çok fazla sır sakladığınızı hissediyorum. Onları ortaya çıkarmak için bu kadar beklememenizi öneririm."

Kadının sözlerinin gerçekliği karşısında boğazında oluşan yumruyu yutmaya çalıştı. Lyssa ve Evie'ye babalarının kendisini nasıl manipüle ettiğini anlatabilirdi. Griffin ve kralın annelerine zarar vermek için Gideon'un kendi büyüsünü nasıl kötüye kullandıklarını.

Ailesini mahveden şey bu cehalet, hayatındaki yetişkinlere duyduğu bu safça güvendi. Lyssa'ya bakmak için döndü. Tatianna haklıydı; zihninde, ortaya çıkmayı bekleyen tuzaklar gibi yaşayan pek çok sır vardı.

Bir imparatorluğu yıkabilecek sırlar, eğer onları bu şekilde kullanmayı seçerse. Ve belki de öyle yapardı.

Ama henüz değil.

Kötü Adam o sırada seslenerek Gideon'u düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Sorumluluk Gushiken ve Bayan Erring'de. Gün sonuna kadar dönmüş oluruz!"

Blade'in omzuyla ona çarpıp sırıtmasına bakılırsa, yuvarlak gözlüklü olan Bayan Erring'di.

"Hiçbir şeyi denetleyecek nitelikte değilsin, seni soytarı. Ben
sorumlu." Kadın burnunu çekti.

Blade kıkırdadı ama o sırada Gideon'un dikkati, giden grubun ardından zıplayan büyük, yeşil bir kurbağa tarafından dağıtıldı... kafasına bir taç takılmıştı.

Gideon şaşkınlık içinde, "Burası çok tuhaf bir yer," dedi.

Bayan Erring kollarını kavuşturdu ve "Daha yarısını bile bilmiyorsun," diye homurdandı.

Bölüm 29

EVIE

Evie'nin binicilik yeteneklerini gözünde çok büyüttüğünü anlamak zor değildi. İlk ipucu, bir Japon balığının dayanıklılığına sahip olmasıydı.

"Can. Biz. Ara. Mola." Her kelimeyi tırısların arasında oflaya puflaya söylüyordu. Ata binmenin rahat bir deneyim olacağını düşünmüştü ama oturduğu yerde dengesini korumaya ve kendini ayakta tutmaya çalışmaktan tüm vücudu ağrıyordu.

"Çekirdek gücünü kullan," diye seslendi Clare yanından. Hickory Ormanı'ndaki dolambaçlı patikada bir saatten fazladır ilerliyorlardı ve Evie'nin ölçülerine göre varış noktalarının yarısına bile gelmemişlerdi.

Öfkeli bir elini havaya kaldırdı. "Ne çekirdek gücü?"

Kötü Adam onun tepkisi üzerine hemen yavaşladı ve bineğinin yetişmesini bekledi. Hayvan yolculuk boyunca inanılmaz derecede sabırlı davranmıştı.

Ona garip bir şekilde baktı; bu ona sıcak hissettirdi. Adam ağzını açtı ve kadın nefesini tuttu.

"Hasta görünüyorsun."

Kötü Adam'ın yanında terlemeden, bozulmamış bir duruşla at süren Tatianna, ona kızgın bir bakış attı. "Sana görgü kurallarını kim öğretti? Bir kurt sürüsü mü?"

Kingsley, Tati'nin atının üstünde küçük başını sallıyordu.

Clare ile birlikte.

Hepsi yavaş bir yürüyüşe geçti, Kötü Adam Evie'nin yanına sokuldu. "Sadece dün gece uyumamış gibi göründüğünü kastetmiştim."

"Ben yapmadım."

Bir anda başını ona doğru çevirdi, kısrağının dizginlerini kavradı ve ikisini de durdurdu. Clare ve Tati birbirlerine baktılar, bir yandan yavaşça ilerlerken bir yandan da boyunlarını geriye doğru eğerek sesleri duymaya çalışıyorlardı.

Patron sordu, "Neden?"

Başlarının üzerinden kırmızı bir kuş süzüldü ve ağaçların arasından uçup güneşe doğru süzüldükten sonra tekrar yeryüzüne doğru dalarken Evie onu gözleriyle takip etti. Orman doğu sınırına yaklaştıkça daha da sıklaşıyor, güneş yaprakların arasında dans ederek etraflarında vahşi desenler oluşturuyordu. Gördüğü tüm güzel rüyalara benziyordu.

"Yatağınızdaki yastık sayısı beni rahatsız etti. Beni saatlerce uyanık tuttu."

Kötü Adam atların dizginlerini bırakarak ters ters baktı. "O kadar çok yastığım yok."

Clare ileriden gülerken omuzları sarsıldı. "Hâlâ mı Tryst? Karanlık, katil bir figür haline geldiğinde koleksiyonundan kurtulmuş olacağını düşünmüştüm."

Evie göğsünde minik, neşeli kelebekler uçuşuyormuş gibi hissetti. Sırtına vuran güneş onu sıcak hissettiriyordu. "Bunu siz çocukken mi yaptı?"

"Clare. Yapma," diye homurdandı Kötü Adam.

Buna gerek yoktu, Tatianna konuşmaya başlamıştı bile, fuşya boyalı dudakları kıpır kıpırdı. "Onları sakladığımız zamanı hatırlıyor musun Clare? Çılgına dönmüştü."

"Çünkü siz hırsızdınız! Ben onları kendi paramla aldım," diye homurdandı patron, siyah aygırı da onunla aynı fikirdeymiş gibi böğürüyordu.

Clare ona şeytani bir sırıtışla baktı. "Senin bir hırsızlık hayranı olduğunu sanıyordum."

Öfkelendi. "Bana ait bir şey olduğunda değil."

Kingsley, üzerinde YALNIZ yazan bir tabela kaldırdı.

Evie suratını astı ve patrona baktı, kalbi bu olasılık karşısında kabarmıştı. "Bu yüzden mi bu kadar çok kadının var? Yatağında yalnız mısın?"

Kötü Adam tabelayı Kingsley'den koparıp Tatianna'nın pembe eldivenli eline sıkıştırdı. "Saçmalama."

"Tanrım, bu o kadar garip bir alışkanlıktı ki anlam veremiyorduk. Yanında her zaman beş-altı yastık bulundururdu. Malcolm gece misafirleri olduğunu sanıyordu. Hatta bir keresinde dördümüz geceyi gözetleyerek geçirdik ama hayır, hepsi onun içindi."

Clare muhtemelen dikkatini çekmek için elini Tatianna'nınkinin üzerinde gezdirdi ama eli havada kaldı. Evie, Clare'in sözlerinin ne anlama geldiğini anlamadan önce bu dokunuşa küçük, muzaffer bir gülümsemeyle baktı. "Dördünüz onu mu gözetliyorsunuz? Clare, Tati ve Malcolm
-Bu üç eder. Dördüncü kişi kim?"

Kötü Adam'ın başı dizginlerine bakan Clare'e doğru kaydı, parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. "Üç kişi demek istemiştim! Sadece üç kişiyiz." Ama Evie onun gözlerinin Kingsley'e kaydığını fark etmemişti.

Boynunu bükerek merhametli davrandı ve konuyu değiştirdi. "Kuzenim Helena birkaç kez Kalp Köyü'ne gitti. Bana orası hakkında yazdığında, oranın bir yenilik ve ilerleme yeri olduğunu söylemişti. Bu doğru mu efendim? Ben hiç gitmedim."

Kabul etmek gerekir ki Hickory Ormanı'nda keşfetmediği pek çok yer vardı, çünkü bu evinin konforunu terk etmek anlamına gelirdi ve Evie kendini en güvende hissettiği yerden uzaklaşmayı göze almakta hiçbir zaman iyi olmamıştı. Varış noktalarını severdi; onu her zaman boğan şey yolculuktu. Ayrıca geri dönebileceği rahat bir yer olması da işe yarıyordu ama ailesiyle paylaştığı küçük kulübe artık onun evi değildi. Bu düşünce göğsünü delip geçen bir hüzne yol açtı.

Profesyonel olmaya çalışırken üzgün olamazsın, Evie!

Ama profesyonel olmanın çok üzücü olduğunu düşünüyordu.

Omzundaki yara izi bir an için karıncalandı ve eteğinin altında kılıfında duran hançer ona cevap verdi, sanki ikisi onun bilmediği bir konuşma yapıyorlardı. "Kaba," diye mırıldandı.

"Sage, dinliyor musun?" diye sordu patronu.

Kaşlarını çattı, aman Tanrım, adam konuşuyor muydu? Zihninin kafasının içindeki bir ipliği takip etmesinden nefret ederdi, o kadar güçlü bir şekilde çekiştirirdi ki dışarıda neler olduğunu tamamen kaçırırdı. Bu onu telaşlı ve aptal hissettiriyordu.

Bu yüzden "Öyleydim" diye yalan söyledi, gözleri fal taşı gibi açılmış bir masumiyetle. "Yem olmakta sorun yok o zaman?"

Dur bakalım! "Yem mi?"

Büyülü bitkiler ve çiçekler sabah güneşinin altında parlıyordu. Ne kadar az dinlediğini fark etmemek için Evie en yakın dala uzandı ve bir tane kopardı. Sapını parmaklarının arasında yuvarlayarak burnuna götürdü ve geniş bir nefes aldı.

"Tam olarak ne için yem olacağım?"

İleride büyük bir taş köprü belirdi; Kalp Köyü'nün girişiydi bu. Evie burayı duymuştu, hem de sadece Helena'dan değil; Rennedawn ile Kaliora Krallığı'nın doğu sınırında yer alıyordu. Bu nedenle, genellikle Myrtalia'nın kalbi olarak kabul edilirdi; krallığı olmayan, tamamen tarafsız, farklı insanların ve büyülü yaratıkların bir arada yaşadığı bir köydü. Ancak içeri girmek için köprü girişini geçmek zorundaydınız.

Birdenbire ne için gönüllü olduğu anlaşıldı ve kalbi düzensiz atmaya başladı. Ufukta yer biraz bulanıklaşıyor muydu?

"Köprü yaratıkları için yem olmamı mı istiyorsun?"

Kötü Adam onun yanına geldi. "Bize geçmemiz için verecekleri giriş bilmecesini çözecek kadar zekisin ve onları farklılıklarımızı görmezden gelmeye ikna edecek kadar çekicisin.

anneni bulmak için." Döndü, sırıttı, gamzesi ortaya çıktı, sonra attan indi ve onun da aynısını yapmasına yardım etti.

Büyülü çiçeği hâlâ bir elinde tutarken, diğer elini de adamın omzunda dengede durmak için kullandı; bu omuz elbette bir kayaya rakip olacak kadar sertti.

"Sanırım bu uygun bir karşılaştırma," dedi Kötü Adam, neredeyse farkında olmadan göğsünü şişirerek eğlenerek. Bunu yüksek sesle mi söylemişti? Duyuları körelmiş, kalp atışları aniden anormal derecede yavaşlamıştı.

Tati ve Clare kolayca, zarif bir şekilde attan indiler ve sonra bir şey hakkında konuştular. Bekle... Dört kişi miydiler?

Kötü Adam döndü, onu bıraktığında kadının nasıl sallandığını fark etmedi. Köprü girişindeki çiçekli kemerden sarkan altın çana doğru yürüdü. "Köprü yaratıkları benden nefret ediyor. Bir süre önce küçük bir yanlış anlaşılma yaşadık ve hafızaları uzun."

Görüşü bulanıklaşıyordu ama kendini sıcak hissediyordu, neredeyse biraz başı dönüyordu. Elindeki çiçek daha parlaktı ama sırtındaki yara izi yine karıncalanıyordu.

Biraz kıkırdadı, sonra garip bir şekilde hıçkırdı. "Nereye gidersen git hep düşman ediniyorsun, değil mi Trystan?"

Hemen olduğu yerde durdu ve vahşi bir telaşla etrafına bakındı. Kadının elindeki çiçeği ve gözlerindeki odaklanmamış bakışı gördüğünde, yüzü, aşağıdakiler anlamına geldiğini bildiği üç farklı ifade arasında gidip geldi:

Alarm, endişe ve son olarak da öfke.

"Sage! Ne yaptın sen!" Saniyeler içinde onun önündeydi ve elindeki çiçeği koparmıştı.

"Aman Tanrım, bilmiyorum." Sallantılı bir omuz silkme hareketi yaptı, yine kıkırdadı, kelimeleri bulanıklaştı ve kulağa geldiği şekliyle homurdandı.

Clare kasılarak yanına geldi, Kingsley omzuna tünedi ve çiçeği kardeşinin parmak uçlarından kopardı. "Bu bir Piony çiçeği. Kokusunun seni

sarhoş." Kız kardeşi kaşlarını çatarak ona baktı. "O sarhoş, Tryst."

"Oh, bu kötü, değil mi?" Evie burnunu kıvırarak öne doğru bir adım atmaya çalıştı ama Trystan'ın omzuna çarptı; Trystan onu hemen yakaladı. Uzandı ve Trystan'ın çenesindeki kirli sakala dokundu. "Bu dikenli. Bunu sevdim."

Korkmuş bir baykuşa benziyordu ve kadın yine kıkırdadı.

"Onlar bizi görmeden buradan gitmeliyiz," dedi patronu. Onu geri çevirdi ve atlara doğru götürdü. "Bu haldeyken hiç yardımcı olamazsın."

Köprüden bir adım uzaklaşmışlardı ki arkalarından sert bir ses seslendi, "Bu kadar çabuk mu gidiyorsun, Kötü Adam?"

Artık çok geçti.

Bölüm 30

KÖTÜ ADAM

"Doğal davran," **diye** tısladı Trystan.

Sage hıçkırdı, sonra da hıçkırığına kıkırdadı. "Böğüren bir tavuk kadar doğal." Tatianna

Yüzünü buruşturdu ve parlayan elini Sage'in gözlerine doğru tuttu. Sage burnunu kıvırdı ve gözlerini kırpıştırarak başka tarafa eğildi.

Köprü yaratıkları tüm Kalp Köyü boyunca uzanan derin sudan yukarı tırmanırken Clare'e çılgınca "Geri alamaz mısın?" diye sordu. "Bunun için bir bitki var mı?"

Clare, Sage'in elinde tuttuğu kırmızı çiçeği ormana doğru fırlattı. "Büyülü sarhoşluk için değil, Tryst. Tek çıkış yolu beklemektir ve bu saatler sürebilir."

"Saatler!" Şimdi neşeli bir melodi mırıldanan ve bir çemberin içinde zıplayan Sage'e baktı. Saatlerce buna dayanamayacağım. Ortalık birden sessizleşti ve Sage'in bakışlarını yüzüne diktiğini fark etti. "Neye bakıyorsun öyle?"

"Ağzın."

Düzeltiyorum: Dakikalarca hayatta kalamayacağım.

"Kötü adam. Neden geri döndün? Yıkmak istediğin başka bir köprü mü?" diye sordu bir yaratık ve Trystan döndüğünde Reming'den başkasını göremedi. Trystan'ın son kader karşılaşmalarından hatırladığından daha uzun boyluydu, kuma benzeyen teni çoğunlukla uzun bir tunik ve dar bir pantolonun ardına gizlenmişti. İnsan saçının olması gereken yerde deniz camı parlıyordu, canlı bir renk patlaması.

"Bir köprüyü mü yıktı?" Sage neredeyse bağıracaktı ve o da bir eliyle Sage'in ağzını kapatıp onu göğsüne çekti.

"Ona aldırmayın, kendini iyi hissetmiyor. Reming, umarım o küçük YANLIŞ ANLAMAarkasında Biz. Biz Kalp Köyü'nde önemli bir işimiz var, bu yüzden lütfen bize bir bilmece sunun ve köprüden güvenli bir şekilde geçmeyi hak edelim." Teoride Reming ve ailesinin izni olmadan köprüden geçilebilirdi ancak büyüleri mimari yapıyla bağlantılıydı. Yani pratikte, eğer istiyorum sen içinyapmak o karşısında içinde bir Parça, sen yapmazdım.

Reming, annesi ve babası ona katılırken Clare ve Tatianna'ya baktı. "Ne düşünüyorsun anne?"

Ellia köprü yaratıkları arasında büyük bir güzellik olarak kabul edilirdi - aslında herkes arasında büyük bir güzellik. Uzun boyluydu, vücudu iri ve genişti ve uzun, renkli kirpikleri güneş ışınlarında parlıyordu. "Sanırım-"

Anaerkil Trystan'ın bağırışıyla kesildi. Sage kendini kurtarmak için onu ısırmıştı. Onu ısırmıştı. "Az önce beni ısırdın mı?" diye kükredi. Sage onun elinden kurtulurken öyle neşeli görünüyordu ki Trystan bir an için ne kadar öfkeli olduğunu unuttu.

"Yesssss." S'yi gereğinden fazla uzattı, sonra başını eğdi ve odaklanmamış bir samimiyetle sordu: "Neden? Tekrar yapmamı ister misin?" Sahte bir fısıltıyla söylenen son soru, beş yüz metre içindeki her insan, kurbağa ve köprü yaratığı tarafından duyuldu.

İkincisi bitmişti.

Ailenin reisi Markeith kollarını kavuşturdu. Başındaki deniz camından taç, Trystan'a çelik bir bıçağın ucunu anımsatan bir açı yapıyordu; Sage'in konuşmasını kesmesini sağlamazsa muhtemelen bıçaklanacaktı. "Piony çiçeği kokusu aldı mı?" Markeith sordu.

"Emin olabilirsin," dedi Tatianna, Sage düşmeden önce eteğinden tutarak, yavru bir kediyi ensesinden tutan bir kedi gibi.

Markeith oğlunu ve arkadaşını iterek geçti. "Pekala. Sen

Hepsi köprüden köye geçebilir" -kumlu parmağıyla eteğindeki çiçekleri gerçekmiş gibi koparan Sage'i işaret etti- "ama bilmeceyi çözecek kişi o olmalı. Hem de hiç yardım almadan."

"Hadi ama!" Clare, işlemeli yaprakları daha iyi kavramak için eteğini çıkarmaya tehlikeli bir şekilde yakın görünen Sage'e doğru bir el sallayarak homurdandı. "Kendi adını bile zar zor biliyor!"

Reming sırıttı. "Ya o ya da hiç kimse."

"Evangelina."

Ellia başını eğdi, güneş deniz camına vurarak kaleydoskopik bir renk dizisi yarattı. "Ne var, çocuk?"

"Clare adımı bilmediğimi söyledi. Adım Evangelina."

Ellia hafifçe gülümseyerek elini uzattı. Sage hiç tereddüt etmeden kendi elini Ellia'nınkine sardı ve gözlerindeki saf bakışla, "Ellerin çok güzel," dedi.

İşleri bitmişti.

Yine de Trystan'ı şaşırtan bir şekilde Ellia bu iltifattan gurur duymuş görünüyordu.

"Yaşam deneyimlerimizin çoğunu ellerimizde tutuyoruz. Ne kadar keskin bir gözlem." Ellia'nın gözleri leylak renginde parlamaya başlarken ağzından farklı bir ses döküldü - kadim bir ses.

"Ben pek çok kişinin saklamaya çalıştığı bir terörüm.
Ben kimsenin bulamayacağı bir
sırrım. Sadece cesurlar
tarafından kullanılırım.
Düzgün bir şekilde verildiğinde, kurtaracağım.
Ben herkesin çekişmesinin kaynağıyım.
Eğer beni yanlış kullanırsan, bıçak gibi
keserim. Neyim ben?"

"Ona daha kolay bir şey veremez miydin?" Trystan sordu ama Sage'in Ellia'nın elinden kurtulup tökezleyerek geri çekilmesiyle sözü kesildi. Yere düşmeden önce onu yakalamaya çalışırken neredeyse bir omuz kasını çekiyordu. Her zaman olduğu gibi, yaptığı kahramanlık geri tepti. Onu yakalarken, gelin gibi kollarına düştü ve adam daha ne yapacağını bilemeden, burnunu boynuna dayamış, yataklarını parçalıyordu

Ofiste istenmeyen kâğıtları parçalamak için kullandıkları sihirli keçiler gibi. Gül kokulu saçları tüm benliğini doldurdu ve adam bu his saldırısına karşı gözlerini sımsıkı kapattı.

"Bilmece çözücüsünü seçer. Sevgiliniz tanımadığı bitkilere dokunmaması gerektiğini bilmiyor diye bunu kolaylaştıramayız." Reming alay etti.

Sevgilim. Trystan kelimeyi boğazında düğümledi ama Sage çoktan düzeltmeye başlamıştı, o kadar hızlıydı ki neredeyse hakarete uğramış gibi hissetti.

Kollarını bir vantilatör pervanesi gibi sallayarak adamın elinden aşağı atladı. "Hayır, hayır, hayır, hayır. Biz sevgili değiliz!" Köprüdeki yaratıklara bir sır verir gibi elinin arkasından fısıldadı: "Ben sadece onun asistanıyım."

O sadece bir şey değildi, ama bu itirafı dudaklarının arkasında tuttu.

Markeith gürledi, "Peki, Kötü Adam'ın asistanı. Cevap sende mi?"

"Bunu düşünmesi için ona biraz zaman ver. Onu başarısız olmaya hazırlıyorsun," dedi Trystan.

"Bana söylediğini sanıyordum" -sözleri hâlâ bulanıktı, bakışları köprünün ötesinde süzülen mavi bir kelebeğe doğru kayıyordu- "beni asla hafife alma hatasına düşmeyeceğini."

"Sage, bir korsan kadar sarhoşsun; eminim şu anda yapabileceğini düşündüğün pek çok şey vardır. Belki de uçmak."

Parladı.

"Hayır."

Yay şeklindeki kırmızı dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru çekildi. "Hiç eğlenceli değilsin."

Markeith boğazını temizledi. "Cevap. Şimdi."

Trystan omurgasını dikleştirirken Sage'in kolunu kavradı ama Sage ona öyle keskin ve keskin bir bakış fırlattı ki, sanki bir bıçak göğüs kafesinin üzerinde hafifçe geziniyormuş gibi hissetti. Bir elini tam göğsünün ortasına koyarak kalp atışlarını hissetti. "Cevabın ne olduğunu biliyorum."

Trystan yutkundu.

Reming alay etti. "Öyle mi?"

Tökezledi ama kendini toparladı ve vücut dilinin yansıtmadığı bir sertlikle "Cevap gerçektir" dedi.

Trystan Sage'in önüne geçti ve yüzüne bakabilmek için omuzlarını kavradı, çünkü bu-

"Doğru. Aferin, Evangelina." Ellia sıcak bir şekilde gülümsedi.

Tatianna inanamayarak başını salladı. "Nereden biliyorsun?"

Sage umursamazca omuz silkti. "Size bu kadar sık yalan söylendiğinde, gerçeği ayırt etmek daha kolay hale geliyor."

Markeith arkasındaki köprüyü işaret etti. "Arkadaşlarınızla birlikte Kalp Köyü'ne hoş geldiniz." Kemerli geçidin üzerinde bir ışık parıldadı. Tatianna sessizce soludu, sonra Clare'i kavisli taş yüzeyin diğer tarafına doğru takip etti.

Sage saçını ördüğü yerden çıkardı, kabarttı ve kurdeleyi havaya fırlattı. "Teşekkür ederim." Büyülü bir varlık olan Markeith'in hemen yanında durdu, cesur ve korkusuz görünüyordu. Ve sarhoş.

"Çok hoş bir aileniz var." Bu gelişigüzel bir yorum değildi; gerçek bir iltifattı. Sage hakkındaki en muhteşem gizemlerden biri de buydu: Övgüyü bu kadar kolay dağıtıyor ama her zaman çok spesifik oluyordu. Sanki karşılaştığı her insanın en sevdiği yanını bulup ona sunuyordu. Bu, onda neyi sevdiğini sorma isteği uyandırdı.

Markeith ona göz kırptı, yeşil gözleri sanki bu rastgele hayranlığı sorguluyormuş gibi yumuşadı. Sage onun omzunu sıktı. "Gerçek," diye mırıldandı, onun ve diğer yaratıkların yanından geçerken.

Kadın yoluna devam etti ve Trystan da hızla onu takip etmeye başladı -Tanrılar onun tek başına ne tür tehlikelerle karşılaşacağını biliyordu. Tatianna ve Clare çoktan onun önüne geçmişlerdi ama onu koruma görevi ona yüklenmiş gibi geliyordu. Lanet olası bir problemdi bu.

Ama Ellia onu durdurdu. "Kalp Köyü'ne girebilirsiniz,

Kötü adam. Ama sihrini geride bırakmalısın."

Öfkesi çok hızlıydı. "Kesinlikle olmaz."

Ellia sakince başını salladı. "Siz köyün toprağını terk eder etmez geri dönecek ama daha önce değil. Vatandaşlarımızın yakınında böyle bir yıkıma izin vermeyeceğim."

Bu bir tuzak olabilirdi. Onunla alay etmek ve hemen arkasını dönmek istedi. Bırakın içeri girmenin başka bir yolunu bulsunlar, burayı çevreleyen sihirli duvarları aşsınlar. Ama sonra Sage tökezledi. Onun kıkırdayarak tekrar tökezlemesini, bu kez gökyüzüne bakıp hafif bir gülümsemeyle başını sallamasını ve parıldamasını dikkatle izledi. Kendine gülmekten korkmuyor, yanlış adımlarına cesur bir neşeden başka bir şeyle bakmaktan korkmuyordu. Ne kadar acı verici, ne kadar trajik olursa olsun, hayatının her anını doğal bir mizahla karşıladı. İradesi dışında hiçbir şey olmadan yoluna devam etti. Onu koruyacak bir sihir yoktu. Sadece inanç, iyimserlik ve hayatta kalacağına dair inanç.

Alaycı olmak sizi bilge yapmaz. Sizi korkak yapar.

Sage'in suçlaması karşısında kalbi sıkışmıştı.

"Peki," diye çiğnedi. Zaten büyüsü son zamanlarda çok titizdi; endişelenecek bir şey daha azalmıştı.

Ellia kenara çekildi, kumlu kolunu ileriye doğru uzattı ama parmağını ona doğrultup "Zarar verme" diye tehdit etmeden önce.

Köprüye tırmanarak Sage'e ortada katıldı. Asistanı zıplamayı yeni öğrenmiş bir tavşan gibi sıçrıyordu.

Zarar vermiyor mu?

İmkansız.

Ve Heart Village'a adımını atar atmaz bunu kanıtladı.

Bölüm 31

EVIE

Evie her gün çiçek koklamak istiyordu.

Kendini çok mutlu hissediyordu, sanki hiçbir şey ona dokunamıyordu, sanki dünyada her şey yolundaydı. Köprüden inerken, Kalp Köyü'nün ihtişamı karşısında gülümsemeden duramadı. Duyduğu hikâyeler, kendi gözleriyle görmenin yanında hiçbir şeydi.

Arnavut kaldırımlı sokaklarda küçük dükkânlar sıralanıyor, çocuklar ve memnun görünen yetişkinlerle dolup taşıyordu. Bir grup sanatçı tarafından çalınan neşeli bir şarkı, mücadeleye girerken ona adım atması için neşeli bir melodi verdi. Köyün tamamı pırıl pırıl mavi su kanallarıyla çevriliydi, bazıları sokakların yerini almış ve küçük teknelerle noktalar arasında seyahat ediliyordu. Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Düz ayakkabılar giymişti, ayaklarının kemerleri topuklarının kaldırdığı yükten dinlenmeye ihtiyaç duyuyordu. Bu onu daha hızlı yapıyordu, bu da onun için mükemmel, patron içinse yorucu bir haberdi. Bir anda onun yanında belirdi ve kolunu nazikçe kavradı. "Bilge, içinde bulunduğun durumdan kurtulmaya çalışma."

Clare, "Tam burada onunla birlikte duruyoruz," diye karşı çıktı. Kingsley onun omzundan kanalda yüzen bir zambak yastığının üzerine zıpladı ve küçük uzuvlarını uzattı. "Alexander, dolaşma," diye azarladı Clare.

Alexander mı? Yanlış mı duydu? "Alexander kim?"

Clare ve Tatianna birbirlerine baktılar, ikisi de ısırıklarını

dudaklar. Bir şeyleri kaçırdığı kesindi... Ama patron ıslık çalıyor ve diğer yöne dönüyordu.

"Ayrılacağız. Siz ikiniz bariyer hakkında ne bulabileceğinize bakın ve bir büyücüye danışın. Sage ve ben de Nura Sage'in nerede olduğunu araştıracağız."

Tatianna sırıttı. "Ya da Clare seninle gelebilir ve ben de Evie ile kalabilirim?"

Evie'nin başı dönüyordu, gözleri ikisi arasında gidip geliyordu. Patronun yüzü öfkeyle çarpılmıştı ve Evie de onu taklit etmeye çalıştı.

"Bu haldeyken onu yalnız bırakabileceğimi mi sanıyorsun? Buraya son geldiğimde bir köprüyü yıkmıştım. Muhtemelen bütün köyü devirir."

"Hey!" Evie ayağını yere vurdu. Ama sıcak tereyağı ve taze hamur işi kokusu burnuna geldiğinde hakareti çabucak unuttu - tam da çeşitli şekillerde büyük, yufka ekmekler satan bir satıcıyı görmeden hemen önce. "Oh, ekmek! Ekmeğe bayılırım." Ona doğru koştu.

Ama Clare, "Evet, hepimiz için bir tehlike," diye mırıldanmadan önce değil.

"Sage! Evie! Dayan!" diye bağırdı patron ama nafile. Diğerlerine söylediği sonraki sözleri zar zor duyabildi: "Bir saat içinde burada buluşacağız. Siz ikiniz bu süre içinde öğrenebileceğiniz her şeyi öğrenin ve tanrılar aşkına, lütfen Kingsley'e göz kulak olun."

Kingsley üzerinde şöyle yazan bir tabelayı kaldırdığında Evie çoktan arabaya binmişti: RAHATLA.

Patron yanına geldiğinde kıkırdadı. Satıcı, buruşuk tenli ve güneş ışığında gümüşe çalan kırlaşmış saçları olan yaşlı bir beyefendiydi. Kadın patronuna tatlı tatlı, "Efendim, bana ekmek alır mısınız?" diye sorunca sırıttı.

Bakışlarında bir ağırlık vardı - her nasılsa, yakalanmadan öncekinden farklıydı. Yoğun ve nefes kesiciydi; kadının omurgasını ürpertti ve kollarında tüyler diken diken oldu.

Ve adam yumuşak, alçak bir sesle, "Nasıl istersen," dediğinde tüm vücudu yanıyormuş gibi hissetti.

Evie daha gözünü kırpamadan, eline sıcacık bir rulo tatlı ekmek tutuşturuldu, bu seferki bulut şeklindeydi.

Kötü Adam'ın bakışlarında şimdi neşe vardı. "Mağara arkadaşımızın onuruna bunun uygun olduğunu düşündüm."

Yüksek sesle, sınır tanımadan güldü. Bu onun için alışılmadık bir durum değildi. Sık sık eğlenir, elinden geldiğince hayattan zevk almaya çalışırdı. Bu onun dürtüsüydü, düşük kalma dürtüsünü hissettiğinde onu ayakta tutan şeydi. Ancak bu zevk çoğu zaman mizah ve hafiflik maskesini takarken bulunurdu. Şu anda, çaba harcamadan mutlu olmak çok güzeldi. Burnundan bir homurtu gelene kadar gülmeye devam etti

-Yüksek sesle. Hıçkırdı. "Berbat durumdayım."

Ancak Kötü Adam'ın ifadesindeki nazik mizah artık kaybolmuştu. "Bir noktada bunu uyuyarak atlatman gerekecek," dedi ve satıcıya tatlı ekmek için ödeme yaptıktan sonra ona yol gösterdi. Kötü Adam'ın sadece onun için yaptığı yasal bir alışveriş. Neredeyse bayılacaktı. "Şüphesiz uyanacağın baş ağrısı için sana bir tonik getireceğiz."

"Ben... Uyumakta güçlük çekiyorum." İçini çekti, kollarını uzattı ve dönerek eteğinin bir daire çizmesine izin verdi. Pantolon giymenin özgürlüğünden hoşlanıyordu ama güzel bir elbisenin içinde dönmenin baş döndürücü hissinden kurtulabileceğini hiç sanmıyordu. Şimdi her ikisine de sahip olabilirdi, seçme özgürlüğüne.

Patronu sert bir sesle, "Bunun için de sana bir tonik getireceğiz," dedi.

"Tatianna uyku-ölüm meyvesinin panzehirinin uzun süreli yan etkileri olmadığını söyledi ama ben bunu sorgulamaya başlıyorum." Ayakkabısını çıkarmak için durdu ve bir çakıl taşını silkeledi.

Kötü Adam'ın sesi karanlık ve yasaklayıcıydı. "Affedersiniz?" İtiraz edemeden dükkanların arasındaki küçük bir ara sokağa sürüklendi ve omuzlarından tutularak duvara yaslandı.

Oh, bu- Ah-oh, bu bir sır değildi.

Bu, ona kendisinin de bir kadın olduğunu kanıtlamak için pek uygun bir yol değildi.

daha kötü olabileceğini, kendisinin bir varlık olduğunu, ihtiyaç duyulduğunu düşünüyordu. Ama yine de kurtarma planı işe yaramıştı ve onun yeteneklerine inandığını biliyordu. Öfkesi muhtemelen en başta Benedict'le birlikte kapana kısılmış olduğunu hatırlamasından kaynaklanıyordu... ya da muhtemelen onu "ölü" görmüş olduğunu hatırlamasından.

"Uyku-ölüm meyvesi yiyerek ölü numarası yaptığınızı mı söylüyorsunuz?" Kötü Adam o kadar öfkeliydi ki alnındaki damar zonkluyordu. Onu dürtmek istedi.

"Bunu daha sonra, üçünüz birden üzerime çullanmadığınız bir zamanda konuşabilir miyiz?" Figürü birkaç farklı yöne doğru dönüyordu ve hepsi de kızgın görünüyordu.

Hızla devam etti. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Panzehirin zamanlamasının ne kadar mükemmel olması gerektiğini? Sadece tek bir tedavi var! Tüm o aptalca-"

Evie ekmeğinden büyük bir ısırık almadan önce, "İki," diye araya girdi.

Pul pul kabuk dilinin altında eridi. "Ne?"

Konuşmadan önce bir süre çiğnedi, bu onu kızdırmış gibi görünüyordu, bu yüzden sırf eğlence olsun diye daha yavaş çiğnemeye başladı. "Uyku-ölüm meyvesinin iki tedavisi vardır; bunu herkes bilir."

Başını iki yana salladı. "Diğeri bir efsane, çocuk hikâyeleri için uydurduğumuz bir yalan. Benim için bile kesinlikle şeytani."

Dudaklarından havayı üfledi, birdenbire garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradığını hissetti. "Tanrılar aşkına, kasabanın tellalını uyarın! Aşka inanmayan bir adam buldum."

Duygudan yoksun bir şekilde cevap verirken kaşlarını kaldırdı, başını aşağı eğdi: "Aşka inanıyorum."

Yüzüne yaklaşmak için parmak uçlarında durdu, kalbi hızla çarpıyordu. "Öyle mi? O zaman neden-"

"Ben sadece kendim için buna inanmıyorum. Ben Kötü Adam'ım. Beni sevmek isteyen her kadın aklını kaçırmış demektir." Bu sözler karşısında irkildi, sanki bu kadar dengesiz birini hayal etmek bile korkunçtu.

Elini kaldırıp şöyle dememek için kendini zor tuttu, SUÇLU!

Tekrar yere eğilerek, "Evet, tam bir ahmak insan," diye homurdandı. Bir parça ekmek kopardı ve konuyu değiştirmek isteyerek yavaşça çiğnedi. "Becky'nin meyveyi elde etmek için bir bağlantısı vardı ve Gideon beni kaleye kaçırana kadar onu yemek için bekledim. Balo salonuna getirilmeden önce bana panzehiri verdi. Tehlikede değildim."

"Ama şimdi uykunuz bölündü."

Omuz silkti. "Seni götürdüklerinden beri iyi uyuyamadım. Bu yeni bir şey değil."

Bu onu susturmuş gibi görünüyordu. Tekrar konuşmak için ağzını açtı ama Evie fırsattan istifade bir parça ekmek daha koparıp ağzına attı. "Meyveyi yedim ve hayatta kaldım. Plan işe yaradı ve şimdi nihai intikamına giden yoldayız - kralın kehanetini durdurmak ve Rennedawn'ı onun elinden almak. Dünyada her şey yolunda, Kötülüğün."

Çiğnedi, o bile lapa lapa yaratılan şeyin lezzetine karşı koyamadı, tadını çıkarırken gözleri kapandı. Yüzüne bakarken, her açısını, her eğimini, kıvrımını ve çukurunu ezberlerken, aklına bir düşünce takıldı. "Gideon... Onun sana ölmediğimi, yardımın yolda olduğunu işaret etmesi gerekiyordu. Bunu yapabildi, değil mi?"

Patronunun gözleri fal taşı gibi açıldı ve sertçe yutkundu. Sonra bir an bekledi. "Evet, öyle yaptı. Korkmayın. Gerçek olmadığını biliyordum."

Evie nefes verdi. Kötü Adam'ın olası ölümüne nasıl tepki vereceğini bilmiyordu ama umursamayacağını düşünecek kadar da kalın kafalı değildi. Umursayacaktı - muhtemelen sessiz ve kapalı bir şekilde.

Gözlerini kırpıştırdı. Başının hafiflediğini hissetti, çiçeğin etkileri biraz azalmaya başlamıştı. "Peki nereden başlıyoruz? Köyde haritanın işaretlediği belirli bir nokta var mıydı?"

Kötü Adam daha fazla ekmek için elini uzattı. Kadın memnuniyetle sırıtarak bir parça daha kopardı. Çiğnemeyi bitirdikten sonra konuştu. "Hayır, bu çok kolay olurdu. Ben

Dükkanlardan birinden başlayıp birkaç soru sormayı düşünüyoruz. Şüpheli görünmemek için annenizin adından üstünkörü bahsedin."

Ara sokaktan çıkmak için döndüğünde tartışmaya başladı. "Her zaman şüpheli görünüyorsun-"

Arkasından bir "oof" sesi duyuldu. Araştırmak için döndü. "Efendim?"

Ama cevap veremedi, çünkü soytarı kıyafetinden, kenarından tüy çıkan büyük bir şapkaya ve pembe puantiyeli kürk bir pelerine kadar değişen bir dizi kostüm giymiş birkaç adam Kötü Adam'ı yere yatırmıştı.

Teneke taçlı olan, patronun sırtına doğru bir kılıç doğrultmuş, etli elinde bir ARANIYOR ilanı vardı. Ancak bu ilanda patronunun alışılagelmiş karikatürize tasvirleri yoktu. Aslında-

Bu Kötü Adam'ın gerçek yüzüydü, neredeyse tam olarak ve daha da kötüsü... gerçek adıydı.

ARANAN KÖTÜ ADAM ORTAYA
ÇIKTI: TRYSTAN MAVERINE
ÖDÜL: BIN ALTIN.

"Kötü adamı yakaladık!"

Bölüm 32

EVIE

"Daha önce hiç bağlanmadım," dedi Evie, "ama bunu daha nazikçe yapabileceğinden neredeyse eminim. İp yanığı olacağım."

"Theodore, Kötü Adam'a yaptığımız gibi onun da ağzını tıka! Onun ciyaklamalarını daha fazla dinleyemeyeceğim."

Evie, Allah'ın belası bir nedenden ötürü kendi bağlarından kurtulmak için hiçbir şey yapmayan patronuna doğru itilip kakılırken öfke nabız gibi atıyordu. Neden sihrini kullanmıyordu?

Hakkını vermek gerekirse, kaba kuvvet kullanmaktan çekinmiyordu.

Adamların en büyüğü olan Theodore'a inanır inanmaz -Onu sırtından çekip ağzına rulo yapılmış bir bez tıkayınca, Kötü Adam çılgına döndü. Bağlı olmayan ayakları yukarı kalktı ve gürültülü bir çatırtıyla serserinin burnuna sert bir tekme attı. Diğer üç adam saniyeler içinde üzerine çullanıp onu kıstırırken, ağzından öfkeli ve boğuk bir ses çıktı.

Theodore bezi daha da içeri iterken Evie boğuldu ve sonra yüzünün alt kısmına bağladığı başka bir bezle örttü. Konuşarak bundan kurtulamazdı, sadece tekne onları bilmedikleri bir kanaldan bilmedikleri bir yere götürürken çıkan sessizliği dinlemekle yetindi. Kendini hasta hissediyordu.

Gıcır, gıcır, gıcır.

Boğazında safranın yükseldiğini hissettikçe nefes alış verişi zorlaştı. Arkadaşları tarafından Fritz olarak adlandırılan grubun liderinin gümüş rengi saçları vardı ama bunun dışında genç görünüyordu, belki de Evie'den sadece on yaş büyüktü. Ona sırıttı ama bu dostça bir sırıtış değildi.

Fritz daha da yaklaşırken, "Çok tanıdık geliyorsun," dedi. Kötü Adam tekrar çırpınmaya başladı ama Evie kıpırdamadı. Erkeklerin gözünü korkutmasına izin vermekten bıkmıştı. "Geçen ay seni yatağa ben mi attım?"

Kaşlarını çatıp omuz silkti ve hâlâ ağzında olan tıkaca baktı. Fritz'in gözlerindeki entrika, bezin bağını çözdüğünde daha da arttı ve Evie ağzındaki pis kokulu mendili tükürdü. Sırıttı. "Hayır, hiç bu kadar hayal kırıklığına uğradığımı sanmıyorum."

Fritz durakladı, elini ona vuracakmış gibi kaldırdı ama darbe hiç gelmedi. Bunun yerine elini sertçe kalçasına indirdi ve sonra bağırdı, "Bu çok iyiydi, küçük hanım! Yatakta hayal kırıklığı!" Köşedeki gözlüklü, sessiz, sarışın bir adamı işaret etti. "Bunu bir yere yaz Douglas. Bir sonraki performansta kullanmak istiyorum."

Performans mı?

Douglas, küçük siyah defterine bir şeyler yazmaya başlamadan önce Evie'ye oldukça tatsız bir bakış attı.

Tekne tekrar sarsıldı ve Kötü Adam sonunda koltuğa yaslandı. Sihrini kullan! diye gözleriyle onu teşvik etti. Ama o yapmadı. Sadece sessiz bir öfkeyle orada oturdu.

Büyüsü yoktu. Fiziksel dövüş yetenekleri yoktu. Ama aklı ve iyimserliği vardı. Bunlar yeterli olmak zorundaydı.

Evie omuzlarını geriye itti. "Eğer istediğiniz altınsa, Kötü Adam kralın fidyesini iki katına çıkarabilir."

Fritz yine güldü ve sanki gürültülü bir iskambil oyunu sırasında biralarını paylaşan arkadaşlarmış gibi onu işaret etti. "Ah, ama hem kendi fidyesini hem de senin fidyeni ödeyebilir mi, Evie Sage?"

Adam cebinden başka bir ARANIYOR ilanı çıkarınca ağzı açık kaldı ve nabzı hızlandı. Bu seferki bir

Onu mükemmel bir şekilde yansıtıyor.

KÖTÜ KADIN EVIE
SAGE
VATANA IHANETTEN ARANIYOR
SILAHLI KÖTÜ ADAMLA IŞBIRLIĞI
YAPMAK
TEHLİKELİ
ÖDÜL: 300 ALTIN

Çizim yüzünün yarı sadık bir tasviriydi, ama gözleri tehlikeli bir şekilde eğilmişti, bukleleri sanki büyük bir rüzgâr onları geri çekiyormuş gibi başının etrafında çılgınca uçuşuyordu.

"Efendim!" dedi, ayılmıştı ama çiçek yüzünden hâlâ başı dönüyordu. "Elimde bir aranıyor ilanı var!"

Kötü Adam endişeli bir ifadeyle önce kâğıda, sonra da kızın ağlayacağından endişelenmiş gibi yüzüne baktı.

"Bu... heyecan verici değil mi!" "Tehlikeli" kelimesinden olması gerekenden daha fazla gurur duyarak sırıttı. "İkinize de kesinlikle ödül miktarları ödeyebiliriz beyler. Kötü Adam on yıldan uzun bir süredir soylulardan çalıyor ve tuhaf işler yaparak bir servet biriktirdi, biz bunlara tuhaf işler diyeceğiz." Bunlar kiralık paralı askerlik görevleriydi ama bu serserilerin bunu bilmesine gerek yoktu.

Fritz öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Seni krala götürmüyorum. Seni patronumuza götürüyorum. Görüyorsun ya..." Durakladı. Evie ve Kötü Adam birbirlerine baktılar ve baş katilin ne söyleyeceğini duymak için nefeslerini tutarak beklediler. "Yerel tiyatro salonunda sonbaharda oynayacağımız tiyatro oyunundaki başrolüm için hazırlanıyorum. Karakterim bir adam kaçıran ve yöntemli olmayı seviyorum."

Evie'nin kaşları alnına doğru kalktı ve patronuna bakarak, "Tahminim yakın bile değildi," dedi.

Patron burnunun köprüsünü o şekilde sıkıştırabilseydi

O anda, onun bunu yapacağına dair inanılmaz güçlü bir inancı vardı. Aslında bu güzel bir şeydi; birini, bir sonraki adımda ne söyleyeceğini ve yapacağını tahmin edebilecek kadar iyi tanımanın verdiği bir rahatlık vardı. Çok az insanla böyle bir aşinalığı vardı.

Tekne sarsılarak durdu. Fritz sıçradı, neredeyse kafasını tavana çarpıyordu.

"Onları içeri getirin ve görünmediğinizden emin olun. Konuklardan herhangi biri bunu öğrenirse patron çok kızar."

Sert kollar onu kaldırdı ve sallanan tekneden dışarı, yakıcı güneş ışığına doğru sürükledi. Hava, tenini nemlendiren ve elbisesinin vücuduna rahatsız edici bir şekilde yapışmasına neden olan nemle ıslanmıştı. Kapının arkasından gelen bağrışmaları ve insan hareketlerinin gürültüsünü, onlar kapıdan içeri itilmeden çok önce duydu ve içeri girdiklerinde ter ve eski ayakkabı kokularıyla karşılaştı. Bir duvar onları diğer taraftaki oyun evi olduğunu tahmin ettiği yerden ayırıyordu.

Kötü Adam bağlarına ve onu içeri çeken üç adama karşı mücadele etti. Kötü bir şakanın başlangıcı gibiydi. Kötü Adam'ı indirmek için kaç tiyatro sanatçısı gerekir?

Kendi kendine kıkırdadı ve "Douglas, bunu yaz" diye mırıldandı.

Kötü Adam ona gözlerini devirdi ama o daha gözlerini kırpamadan küçük yan merdivenlerden inmişler, ahşap bir panelden geçmişler ve küçük ama şaşırtıcı derecede temiz bir hücreye girmişlerdi.

Fritz, "Eskiden kabadayı müşterileri çok içtikten sonra kurutmak için su mahzeninde tutarlardı," diye açıkladı. Su mahzeni adının hakkını veriyordu. Uzun, dikdörtgen pencereler üst duvarlar boyunca eşit aralıklarla yerleştirilmişti ve ötesinde nehir kanallarının şırıltılı sularından başka bir şey yoktu. Yerin altında, nehir hattının altındaydılar. "Sabaha kadar ikiniz için güzel ve rahat bir yer olmalı."

İkisi de kaskatı kesildi. Kötü Adam tıkacının arkasından kısık bir ses çıkardı ve Evie'nin ağzı açıldı. "Sabah mı dedin?"

Adamların geri kalanı dışarı süzüldü, ama Fritz onlara küçük bir selam verecek kadar geride kaldı. Kız rahatsız göründüğünde yüzünde beliren o kötücül gülümseme geri dönmüştü.

"Sıkı oturun, muhabbet kuşları."

Bölüm 33

BECKY

Bu arada, malikanede.

Gideon Sage ona bakıyordu.

Becky gözlerini kısarak imzaladığı maaş bordrolarına baktı. Titiz bir çalışmaydı, akılsızcaydı - onun tercih ettiği türden.

En azından köşedeki şövalye tarafından bu kadar yakından incelenmediği zamanlarda.

Keeley ve Min, malikâneye tesadüfen rastlayabilecek kişilere karşı ekstra güvenlik sağlamak için muhafızlardan bir grubu ormana götürmüşlerdi; ön kapıya ek olarak, ağaçların tepesinde iki serseri pencere de görünüyordu. Bu durum gün geçtikçe daha da endişe verici bir hal alıyordu. Becky'nin artık bu şövalyenin bebek bakıcısı olduğu gerçeği de öyle.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Sage?" Kollarını kavuşturarak doğrudan adama baktı. Kendini gizlemesi adamı daha da şüphelendirecekti ve şüphelerin kendisine yönelmesine izin veremezdi. Bu çok tehlikeliydi.

"Hayır, özür dilerim. Valiant'ta çalıştığım dönemde gördüğüm birine benziyorsun." Gideon başını salladı, kahverengi saçları çukurlu çenesine doğru dökülüyordu. Gözleri çocuksuydu; tam da kadının hatırladığı gibiydi. "Kral güçlü bir aileyle diplomasi görüşmesi yapmak için güneye gittiğinde."

Endişesini kayıtsızlık görüntüsünün altına gömdü. "Yiğit Muhafızlar'la bir ilişkim yok ve güçlü ailelerle ilgili bir deneyimim de yok."

Lyssa elinde bir tepsi kurabiyeyle içeri daldı, yanaklarına pudra şekeri bulaşmıştı. "Edwin'in bir parti daha tatlı yapmasına yardım ettim! Ama karamel parçaları ve peri ışıltısı kullandık! Benim doğuştan fırıncı olduğumu söylüyor." Çikolata kaplı dudakları geniş bir sırıtışa dönüştü. "Bir tane ister misiniz, Bayan Erring?"

Becky küçük kıza omuz silkti, ancak pişmiş şeker ve tereyağı kokusu ağzını sulandırdı. "Bir çürük ister misin? Günün her saatinde tatlı yemeyi bırak."

Lyssa Sage onun bu huysuz tavrını ciddiye almadı. Aslında, kız büyük bir ısırık daha alırken kınamadan güç almış görünüyordu.

"Fazladan varsa ben de bir tane alayım Lyssa," dedi Gideon. Lyssa küçük tepsisinden bir tane alıp ağabeyine uzattı.

Gideon bir ısırık aldı ve dengesini sağlamak için Becky'nin masasına sıkıca tutunarak neredeyse düşecekmiş gibi bir gösteri yaptı. "Kutsal tanrılar! Bu yediğim en güzel kurabiye."

Lyssa utangaç görünüyordu ama gülümsemesi muazzamdı. İyi oynadın şövalye. "Gerçekten mi?"

Gideon başını sallayıp Becky'ye göz kırptı, tam o sırada Blade avlu girişinin köşesinden döndü, gömleksizdi, ter ve kir içindeydi, bronzlaşmış, kaslı karnı parlıyordu - ve Becky'nin ağzı farklı, çok daha utanç verici nedenlerle tekrar sulandı. Adam onu iğrendirmeliydi ama iğrendirmiyordu. Dürüst olmak gerekirse hiçbir zaman da olmamıştı.

Ama tabii ki bunu asla kabul edemezdi. Ofis arkadaşlığına, ofis dostluklarına ya da profesyonel mesafenin dışındaki hiçbir şeye inanmıyordu. "İğrenç görünüyorsunuz Bay Gushiken, hemen banyo yapın."

Ofisten bir başka ses daha yükseldi. "Bayan Erring, stajyerler birbirlerini öldürecekler!"

İnledi. İşte bu yüzden. "Bu sefer ne var,

Marvin?" diye sordu, ön kapı muhafızı hızla içeri girerken, yükselen merdiveni işaret ederek.

"Yemekhanede kavga ediyorlar! İçlerinden biri bariyeri onarmanın bir yolunu buldu ve bunu sana ve patrona kimin sunacağı konusunda kavga ediyorlar!"

Dişlerini sıktı. "Ve kimse bunu bozmaya çalışmıyor mu?" Becky ayağa kalktı, masasının etrafında döndü ve merdivenlerin dibini dinledi. Gürültülü çığlıklardan başka bir şey duymadı. "Onlar... tezahürat mı yapıyorlar?"

Marvin yüzünü buruşturdu. "Kimin kazanacağına dair bahisler oynandı."

Stajyer havuzu neredeyse tamamen gözden düşmüş soyluların çocuklarından oluşuyordu. Hepsi şımarık, hepsi çekilmez. Başka bir zaman olsa, birbirlerini parçalamalarına izin verirdi. Ama son derece ciddiye aldığı bir şey varsa, o da İnsan Kaynaklarının başı olarak üstlendiği roldü. Ne kadar sinir bozucu olursa olsun, tüm insanlara ve büyülü yaratıklara bir kaynak olmak için buradaydı.

Masasının çekmecesini çekip altın mektup açacağını aldı ve merdivenlere yöneldi.

"Bayan Erring? Kötü Niyetli Muhafızları çağırayım mı?"

"Gerek yok Marvin," dedi şüpheci Blade'in yanından geçerken. "Ben kendim hallederim."

Sıcak bir el koluna kapandı; döndü ve Blade'in viski gözlerini gördü, kahverengi saçları yarım bir topuzla geriye toplanmıştı. "Dur, sevgili Rebecka. Ben gidiyorum. Ne yapacaksın? Alfabetik sıraya mı koyacaksın?"

Sırıttı, kolunu adamın elinden çekip aldı ve merdivenlerden çıkmaya başladı.

"Onun gibi bir şey."

Bölüm 34

KÖTÜ ADAM

"Ellerinden birini eteğimin içine sokabilir misin?"

Trystan'ın tıkacın arkasından çıkardığı sesin "huh?" olması gerekiyordu ama onun yerine, çok şaşkın bir şekilde verdiği yanıt "herg? "e çok daha yakındı.

"Hançeri kalçama bağlamak için," diye açıkladı, dudaklarını yaladı ve omuzlarını geriye atarak göğsünü baştan çıkarıcı bir açıyla yukarı kaldırdı.

Bu sesi boğazının kurumasına bağlamanın, Sage'in göğüslerinin sonsuza dek beynine kazınmış olmasından daha kolay olacağına karar verdi. Kalp atışları hızlandı ve görüşünün kenarlarında oluşan siyah noktaları temizlemek için gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında Sage kara kaşlarını çatmış endişeyle ona bakıyordu. Boynunun bir hareketiyle ona yaklaşmasını işaret etti ve beceriksizce bir manevrayla eteğinin kenarını kaldırdı. Kızın nefesi kesildi ve adam bunu ya da burun deliklerinden gelen sert nefesi duymamış gibi yaptı.

Kumaşın bacağından yukarı kayarken çıkardığı ses olması gerekenden çok daha şehvetliydi, pamuğun çıplak tene değerken çıkardığı hışırtı daha sonra kendisi için bir işkence kaynağı olacağını biliyordu. Nasırlı parmakları deri kayışa değene kadar kızın kalçasının ince yumuşaklığından yukarı doğru kaydı ve bu sırada gözlerini sıkıca kapalı tuttu.

Özlemi bu şekilde görmesi daha az olasıydı.

Hançeri serbest bıraktığında dudaklarından boğuk bir zafer çığlığı çıktı ama hançer elini yaktığında neredeyse düşürüyordu. Acı içinde yüzünü buruşturarak bağlarını kesip ağzındaki tıkacı tükürdükten sonra iblis hançerini yere fırlattı. "Bu da ne böyle!" Avucunu sıkıca tuttu; sanki elini sıcak bir sobaya koymuş gibi yakıcı bir yanık vardı. "Ona her dokunduğunda seni yakıyor mu?"

Ona şaşkınlıkla baktı ve kaşlarını çatarak yanığı inceledi. "Hayır, tuttuğumda iyi hissettiriyor. Sanki beni ısıtıyor."

Kendini toparlayarak hançerin sapını kavradı ve kadının bağlarını kesip attı, kadın kurtulur kurtulmaz da hançeri bıraktı. "Hangi büyüyle yapılmışsa benimkini püskürtüyor olmalı." Bu ya da silahlar bile ona karşı dönmeye başlamıştı.

Sage bileklerindeki ip yanığını ovuşturdu, sonra avuçlarını düz tuttu. Hançer daveti kabul etti ve sahibini selamlayan bir tazı gibi eline atladı. Saçma.

Suratını asarak bıçağı her yöne çevirdi. "Bu hiç hoş değil."

"Bu zarar vermek için bir araç, Sage; iyi olması gerekmiyor." "Sus, seni duyacak." Sırıttı. İç çekti.

Paslanmış ve eski olan hücrenin parmaklıklarına gitti. Şansları varsa kolayca kırılabilirlerdi. Bir alet bulmak için hücrenin etrafına bakındı ama tek mobilya parmaklıkların diğer tarafındaki cılız tahta sandalye ve masaydı, bu yüzden kaba kuvvet kullanması gerekecekti. Onları sallamakla uğraşırken aklına bir düşünce geldi ve peşini bırakamadı. "Yara izinin acısı ne zaman geçti?" diye sordu gelişigüzel.

"Otto Warsen'in boğazını kestiğimde." Sesi kopuktu ve hemen midesinde bir çukur hissetti - henüz ona iyi olup olmadığını bile sormamıştı. "Ondan sonra yara izi acımayı bıraktı ama şimdi karıncalanıyor ve uğulduyor, sanki hançerin emdiği parçam vücudumda bıraktığı ize cevap veriyormuş gibi."

"Hmm," dedi, sesinin tonunu değiştirmeden -pek çok yeteneğinden biriydi bu-. Boynunu geriye doğru eğerken metal parmaklıklar ellerinin altında soğuktu. "Onu öldürmek zorunda kalmamalıydın."

Cevabı anında ve kısa oldu. "Oh, inanın bana, benim için bir zevkti."

Ürperti buzlu bir yağmur gibi omurgasında sıçradı, bu his o kadar sarsıcıydı ki ferahlatıcı mı yoksa nahoş mu olduğundan emin olamadı.

Saçları kolunu gıdıklayarak yanına geldiğinde vanilya ve gül kokusu zihnindeki düşünceleri bastırdı. "Merak etme," dedi sessizce, yüzünde sahte olduğunu anlamaya başladığı bir gülümseme, ağzının sert çizgileri kadar bir maske. "Hayatta kaldım. Şimdi hareket et. Bırak deneyeyim." Kolunu yukarı kaldırdı ve hançeri indirdi. İki metal birbirine çarparak yankılandı ama kırılma olmadı, sadece tatsız bir çınlama oldu ve parmaklıklar hançerin yaptığı gibi ısındı.

Trystan ellerini sallayarak bir çığlıkla onları serbest bıraktı. Sage irkilerek hançeri bırakıp Trystan'ın elini tuttu ama ileri doğru adım attığında topuğu bir zamanlar Trystan'ın bileklerini bağlayan atılmış ipe takıldı. Ayağı kaydı, adamın bileğinin en zayıf yerine çarptı ve ikisi de dengede durmaya çalışıp başaramayınca bileği büküldü.

Önce Sage düştü ve o da peşinden düştü. Onun üstüne.

Vücudu onunkinin altında sıcak ve kıvrımlıydı, sert kasları onun yumuşaklığıyla aynı hizadaydı. Nefes nefese kalarak kendini dirseklerinin üzerine itti. "Seni ezdim mi?"

Göz kapakları düşmüştü, gözleri adamın ağzındaydı. Hareket etmeliydi; muhtemelen hâlâ çiçeğin etkisi altındaydı ve Trystan'ın kötülük anlayışı ne yaptığını bilemeyecek kadar sarhoş olan kadınları kapsamıyordu. Ellerini bileklerinden ayırmayı tercih ederdi.

Ama çok geç kalmıştı.

Bodrum katının kapısı hızla açılıp duvara çarparak adamın vücudunun koruyucu bir şekilde kadının üzerine kıvrılmasına neden oldu.

"Kötü adamı yakaladığımızı duydum! Ve- Oh, bölüyor muyum?"

Bu, daha önceki derin seslerden biri değildi; hafif, hafif hırıltılı bir sesti ve sonraki sözleri Sage'in altında kaskatı kesilmesine neden oldu. "Evie, sen misin?"

Genç bir kadın kapı aralığında duruyordu. Koyu kahverengi kaşları altın sarısı tenine doğru kavis çiziyor, gölgeli kapı aralığından loş ışıklı alana adım atarken ışıldıyordu. Gözleri yanık altın rengindeydi ve sürmeyle kaplanmıştı, bu da onlara kedi gibi bir görünüm veriyordu ve uzun kahverengi saçları -Evie'ninkinden bile daha uzundu- bir kulağının arkasına iterken düz ve parlaktı.

Sage onu itti ve o da hemen harekete geçerek kızın ayağa kalkmasına yardım etti.

Asistanı ağzı açık bir şekilde kadına baktı. "Helena mı?"

Söz konusu kadın, Helena, dudaklarını tehditkâr bir sırıtışla gerdi.

"Uzun zaman oldu... küçük kuzen."

Bölüm 35

EVIE

"Burada ne yapıyorsun?" Evie kuşkuyla sordu.

Kuzenini yıllardır görmemiş ya da ondan haber almamıştı. Her gün posta kutusunun başında Helena'nın mektuplarını nasıl beklediğini çok iyi hatırlıyordu, belki yeni bir cevap gelir diye ama iki yıl sonra umut etmekten vazgeçmek zorunda kalmıştı.

Helena parmaklıklara doğru süzüldü, odanın tek köhne sandalyesine otururken arkasında süzülen hoş bir safir elbise giymişti. Parmağını düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Ben burada çalışıyorum." Kuzeninin gözleri önce ona sonra da patronuna kaydı, gözlerinde keskin bir ilgi vardı. "Peki sen burada ne yapıyorsun?" Parmağı çenesine vurmayı bıraktı ve şimdi hücrenin etrafını işaret ediyordu.

Birdenbire Evie kendini kızgın hissetti, çok kızgın. Hiçbir fikri yoktu.

Helena kendini Heart Village'da buldu, bir tiyatroda çalıştığından haberi yoktu, kuzeninin yaptığı hiçbir şeyden haberi yoktu. Çünkü hayatındaki diğer herkes gibi o da ortadan kaybolmuştu.

"Duymadın mı?" diye sordu göz devirerek. "İçkiyi fazla kaçırdım ve sahnenizde çırılçıplak soyunmaya çalıştım."

Patronu arkasından bir yumruk atarak göğsüne bastırdı. Bunu çok sık yapıyordu; belki de Tatianna'ya mide ekşimesi için bir şeyler hazırlatmalıydı.

Helena kahkaha attı -kendisiyle uyumlu, hoş, yumuşak bir ses.

yüz ifadesi. Evie patronunun bu güzelliği fark edip etmediğini merak etti. Bu düşünce kafatasına bir ağrı sapladı. "Hâlâ çok eğlencelisin kuzen."

Evie önce parmaklıklara, sonra da kapının yanındaki kancada asılı duran anahtarlara bakarak, "Hapsedilmek beni gerçekten güldürüyor," dedi.

Helena onun bakışlarını takip ederek başını salladı ve onları duvardan çözdü. Hem Evie hem de Kötü Adam hücre kapısının açılmasına hazırlanmak için diken üstünde durdular. "Sana bir iyilik yapmadan önce, belki bana Kalp Köyü'nde ne aradığını söyleyebilirsin" -sırıttı- "kötü kadın?"

Kötü Adam yüzünü buruşturdu ama Evie sıçradı ve küçük bir alkış kopardı. "Oh, arandığıma dair ilanlar yayılıyor efendim! Ne kadar heyecan verici."

"Bu kelimenin farklı tanımları var," diye homurdandı şakaklarını ovuşturarak.

Evie omuz silkti, eldeki durumu ele almanın en iyi yolunun doğrudan konuşmak olduğuna karar verdi. "Annemi arıyoruz Helena ve yüzündeki korkunç ifadeye bakılırsa onu yakın zamanda gördüğünü tahmin ediyorum."

Helena irkildi. Onu yakaladım. "Evet," dedi, saklamaya çalışmadan. "Nura Teyze bir süre buradaydı."

Ama artık değil, Helena'nın söylemediği sözlerdi bunlar. Sessizlik Evie'nin son sabırlı nezaketini de aşındırdı. "Helena, her ne kadar yazışmalarımızı özlemiş olsam da, nezaketten bıktım. Anlat bana."

"Burada birkaç ay geçirdi. Belki iki ya da üç yıl önce." Helena perişan görünüyordu. "O geldiğinde ben köye yeni taşınmıştım, babam yeniden evlendikten sonra."

Evie, Vale Amca'nın yeniden evlendiğini bile bilmiyordu. "Peki ya yeni eşi?"

"Üvey annem biraz sıkıcı olmasa da çok sevimli. Sanırım babamın ihtiyacı olan şey de buydu. Sadece onlar yeni hayatlarına başlarken ayak bağı olmak istemedim ve bana Kalp Köyü'nün hareketli bir girişim ve fırsat merkezi olduğu söylendi." Helena bu sözlerle alay etti.

Şaka.

Şimdiye kadar konuşmayı Evie'nin yönetmesine izin vermiş olan Kötü Adam, sessiz ama kararlı bir şekilde söze karıştı. "Anladığım kadarıyla artık böyle hissetmiyorsun."

Helena'nın gözleri parladı. "Yöntem kaçıranlarla çalışıyorum.

Sen ne düşünüyorsun?"

Anlaşıldı der gibi dilini şaklattı ve geri çekilerek Evie'nin devam etmesine izin verdi.

"Annem nereye gittiğini söyledi mi? Ya da en başta neden size geldiğini?" Evie çaresizlik içinde sordu.

Helena başını salladı, ilgisizliğinin altında neredeyse sempatik görünüyordu. "Sanırım bana gelmenin babamdan daha güvenli olduğunu düşündü. Kız kardeşini seviyor ama sen de biliyorsun ki onu Griffin Amca'ya geri gönderirdi." Sıcak bakışları uzaklara gitti ve sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşları birbirine dolandı. "Yıldızlar hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu sanırım? Babamın bana öğrettiklerini. Sadece o zaman konuşurdu. Çoğunlukla gerçekten bir hayalet gibiydi, Evie. Hoş bir şey değildi. Konuştuğunda da, gitmeyi istemekle ilgili saçma sapan mırıldanmalar olurdu. Hiç kimse olmamak. Gece yarısı tarafından yutulmak istiyordu. Delirdiğini düşündüm."

Annesini bulma çabası sırasında Evie'nin tutunduğu belli bir mesafelilik düzeyi vardı. Ama bunu görebiliyor, hatırlayabiliyordu; Nura'nın gözlerindeki kayıp bakışı. Bunun ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar küçük olduğundan beri Evie'nin içine işlemişti. Annesinin çocukluğuna hükmeden canlı, güzel kadından bir insan kabuğuna, sonra da bir hiçliğe dönüşmesini izlemişti.

Evie'ye annesi tarafından pek çok şey verilmişti; parmaklarının uzunluğu, saçının kıvrımı, dudaklarının kıvrımı -Ama annesinin acıyı yüzeyin altına gömme yeteneğinin ona geçeceğini asla tahmin edemezdi. Ve annesi gibi Evie de bir gün kendisinin de kırılacağından korkuyordu. Annenin kusurlarını görmek trajik bir miras.

ve bunu bilecek farkındalığa sahip olmak ama bunu nasıl durduracağınızı bilmemek.

Helena, "Gideon'u öldürdüğü için duyduğu suçluluk duygusunun onu buna ittiğini tahmin ediyorum," diyerek Evie'yi sarmalından kopardı.

Gözleri yanıyordu. "O ölmedi."

Bu kuzenini şaşırttı ama onu şok etmemiş gibi görünüyordu. "Oh, ne harika! Bana borcu var."

"Cesur ol," dedi Kötü Adam Helena'ya ama gözleri Evie'nin üzerindeydi; Evie onları hissedebiliyordu.

Helena güldü ve anahtarlığı parmağında salladı. "Kötü Adam'ın acımasız, yıkıcı büyüsü hakkındaki söylentilerin abartılı olup olmadığını merak ediyorum, eğer basit paslı metal parmaklıklar seni zapt edebiliyorsa."

Kötü Adam cevap vermedi, sadece ters ters baktı ve Evie'ye bir adım daha yaklaştı. "Bizi dışarı çıkarırsan sana göstermekten mutluluk duyarım."

Helena sırıtarak anahtarları odanın diğer tarafına fırlattı ve anahtarlar kapının yanındaki küçük masanın üzerine düştü. "Ne yazık ki bunu yapamam."

Evie parmaklıkları sıkıca kavradı, öfkeliydi. "Helena, biz bir aileyiz. Patronunun bizi krala satmasına gerçekten izin vermeyeceksin, değil mi?"

Helena tısladı, kapıya doğru süzülürken elbisesinin kuyruğu arkasından süzülüyordu. "Ah, kaz. Yukarıdaki soytarılardan herhangi birinin bir şeyi yönetebileceğini mi düşünüyorsun? Umutsuz kariyerlerini yerin dibine sokmaktan başka." Helena sözlerini süsleyerek bitirdi ve Evie ile Kötü Adam'ın meşhur tabutlarına bir çivi çaktı.

"Ölü Topraklar Tiyatrosu benim oyun evim ve patron benim."

Bölüm 36

EVIE

Helena kapıyı arkasından çarpıp çıktıktan sonra Kötü Adam, **"**Senin aile üyelerin benimkileri piknik gibi gösteriyor," **diye** homurdandı.

Evie ona boş bir ifadeyle baktıktan sonra merakla sordu: "Malcolm nasıl? Bir süredir ondan haber alamıyoruz."

"Ben yakalandığımda malikaneye bir mektup göndermiş ve idam edilmemeyi umduğunu söylemiş."

Her iki kaşı da yukarı doğru kalktı. "Oh, şey, bu umut verici." Sesini yumuşattı. "Peki ya Arthur? Eve döndüğünden beri ondan haber aldınız mı?"

"Bana da bir mektup gönderdi. Görünüşe göre ikimizin ailesi de kötü zamanlanmış yazışmaları alışkanlık haline getirmiş."

Evie genelde burnunu sokmamak için elinden geleni yapardı, ama adam biraz burnunu sokmasını ister gibi görünüyordu. Hevesli bir düşünce. "Ne diyordu, Trystan?" Hafifçe onun koluna dokundu.

Kötü Adam aslında adının söylenmesiyle biraz yumuşamış gibi görünüyordu. "Bilmiyorum. Buruşturdum ve bir çekmeceye attım. Muhtemelen hiç açmayacağım."

Bunun için onu azarlamak kolay olurdu. Ama onun kendisine karmaşık duyguları nasıl yöneteceğini söylemesine ihtiyacı yoktu. Kendi duygularını nasıl yöneteceğini bile zar zor biliyordu. "Eğer açmak istersen, seninle otururum. Yüksek sesle okumak zorunda falan değilsin. Ama eğer yanında birini istersen...

senin için orada."

Hafif dokunuşu bir kasını germiş gibi kolunu döndürerek uzaklaştı. "Bunu aklımda tutacağım."

Küçük masanın üzerinde ulaşamayacağı bir yerde duran anahtarlara baktı ve sonra tekrar Kötü Adam'a döndü. "Pekâlâ." Başını salladı, konuyu hızla değiştirdi ve bir elini ona doğru salladı. "Gömleğini çıkar."

"Pardon?" diye kekeledi. "Ne amaçla?"

Gözlerini devirdi. "Sakin ol, Kötü Derebeyi. Hassas duygularınızı rencide etmeye çalışmıyorum. Anahtarları bize getirmesi için bir ip yapacağım." Sözcükler kolaylıkla çıksa da yüzü alev alev yanıyordu.

Beyaz gömleğinin düğmelerini çözdü ve başının üzerine çekti.

Korkunç bir plan. Korkunç, korkunç, berbat bir plan.

Baş ağrısının başlamasıyla çiçeğin etkisinin geçtiği zaten belli olmasaydı, bu onu tamamen ayıltırdı. Onu daha önce de gömleksiz görmüştü, Kötücül Muhafızlar'la antrenman yaparken ya da Dağılma Günü koşusu sırasında ara sıra aşırı ısındığında. Ama her zaman bakmaktan kaçınmıştı, en azından uzun bir süre ve kesinlikle bu kadar yakından değil.

Kapa çeneni! O kadar sıktı ki dudakları rujun altında kansız kaldı. Tişörtü olmadan daha tehditkâr görünüyordu, sanki son birkaç saniyede bir metre uzamış gibiydi. Göğsü kaslarla genişlemiş, omuzları sertleşmişti ve... esniyor muydu?

"Al bakalım küçük kasırga," dedi sessizce, sıcak giysiyi kızın ellerine bırakırken.

Gözleri, adamın üst kolunu çevreleyen, sarmaşıklar ve yapraklar gibi derisine yaldızla işlenmiş altın benekli mürekkebe gitti. Serçe parmağındaki iş yüzüğünün neredeyse aynısıydı - ona asla ihanet etmemesi için güven amacıyla verdiğini iddia ettiği yüzük.

"Benimkine benziyor," diyerek uzandı ve karşılaştırmak için parmağını onun işaretinin üzerinde gezdirdi. Adam nefesini içine çekti ve kadın adamın yüzüne baktı. Yüzü kararmaya başlamıştı ama

Ofisteki herkese gösterdiği normal ilgisizlik - hayır, bu zorlamaydı. Duygusuz olmaya çalışıyordu.

İlginç.

"Bir... tesadüf." Eğitimsiz bir kulağa kendinden emin geliyordu ama Evie onun en küçük hareketlerini gözlemlemek için gereğinden fazla zaman harcamıştı. Adam gergindi.

Gözlerini kıstı ve kollarını kavuşturdu. "Altın mürekkep pazarlığını bizi sihirli bir şekilde birbirimize bağlamak için kullandığın için olmadığına emin misin, böylece tehlikede olduğumu her zaman bilecektin?"

Gözleri o kadar açılmıştı ki, bir karikatür çizimini andırıyordu. Tam da umduğu gibi. Hatta daha iyi. "Biliyor musun?"

Kıkırdadı ve parmak eklemlerini şakacı bir şekilde adamın çenesinin altına vurdu. "Korkarım bir süredir biliyordum, Şeytan Hazretleri."

Bir eli kalçasına düştü, diğeri neredeyse kendi kendine kalkana kadar saçlarını sürükledi. "Sen-sen- Nasıl?"

Omuz silkti. "Tahmin ettim. Clare doğruladı."

Kelimeler normalde onun için bir mücadeleydi, ama şimdi tamamen ulaşılmaz görünüyorlardı. Kadın onun acısına son verdi. "Eninde sonunda bana söyleyeceğini düşündüm, bu yüzden bir şey söylemedim ama sabırsızlandım. Özür dilerim."

Özür, ironik bir şekilde, onu uçurumun kenarına getiren şeydi. Bir anda kız onun pençesine düştü. "Üzgünsün, kızgın değil misin? Bunu senden sakladığım için benden nefret etmiyor musun?"

Her bir elini dikkatlice kaldırdı ve ona şüpheli bir sırıtışla baktı. "Vücuduma beni öldürecek bir mürekkep sürmek yerine beni koruduğun için senden nefret ediyor muyum? Oh, evet. Seninle birlikte darağacına, seni sapkın canavar." Alaycılığı pek iyi karşılanmış gibi görünmüyordu - patronu hâlâ çok şaşkındı, kafası çok karışıktı, bu yüzden biraz daha alçakgönüllülükle ekledi, "Efendim, sırlarınızı size çok görmem. Benim de kendime ait sırlarım var."

Başını ona doğru eğdi, şaşkınlığı daha keskin bir şeye dönüştü. "Ne gibi?"

Onu görmezden gelerek elindeki gömleğe kaşlarını çattı. "Bu yeterince uzun değil." Onu bıraktı ve hiçbir uyarıda bulunmadan,

elbisesini başının üzerine kaldırdı.

"Sage!" diye kükredi patron, ellerini asi bir yangını söndürmeye çalışır gibi sallayarak.

"Sakin ol Kötü Derebeyi. Köyümdeki gölette yüzerken bundan daha azını giyiyorum ve oradaki erkekler ürkmüyor," dedi, gözlerini devirdi ve iki giysiyi birbirine bağlarken kendi gözlerindeki vahşiliği fark etti ve ağırlık vermek için ayakkabılarından birini hemen çıkardı.

"İsimleri ne?" Kadın, bezin kuyruk kısmını ayakkabının etrafına sarma işine odaklanırken sesi mesafeliydi.

"Kim?" diye homurdandı, sonunda sözünü bitirdi.

"Köyünüzde sizi iç çamaşırlarınızla gören erkekler."

"Hatırlamıyorum. Neden?"

"Sadece merak ettim." Sesi alçaktı.

"Anladım!" Ona sırıttı ve yüzünü görünce hemen kaşlarını çattı. "Acı bir şey yutmuş gibi görünüyorsun."

"Yaptım," dedi dişlerini sıkarak.

Onun tepkisini pek dikkate almadı, sadece ayakkabıyı kavradı, düğümlenmiş giysilerinin ucuna sıkıca tutundu ve anahtarlara doğru yöneltti - ama bunun yerine yaklaşık dört metre ötedeki yontulmuş bir vazoyu devirdi.

Dudağını ısıran Evie patronuna mahcup bir ifadeyle baktı. "Ayakkabıyı düğümlemek için o kadar heyecanlıydım ki berbat bir nişancılığım olduğunu unuttum."

Vazo için elini uzattı. "Eğer vazoyu hedeflediysen, mükemmel bir atıcısın." Gamzesi ortaya çıktı. Onu dışarıda tutmak, kendini korumak için kalbinin etrafına kurmaya başladığı tüm barikatlar yıkıldı. Huysuz kötü adamla, katil kötü adamla, işkenceci kötü adamla başa çıkabilirdi, ama büyüleyici kötü adamla? Bu kesinlikle mantıksızdı.

Stajyerlerle birlikte Dağılma Günü'ndeki duruşuyla durarak kendi nişan alma denemesine başladı.

Dikkatini odaklamıştı, sanki kendisi ve anahtarlar dışında her şeyi engelliyordu. Ayakkabıyı fırlattı ve Evie nefesini tutarak ayakkabının havada süzülüşünü ve... anahtarları bir metre kadar aşarak pencerelerden birine sertçe çarpışını izledi. Çatladı ve içeri yavaşça su sızmaya başladı.

Evie başını eğdi ve hiçbir şey söylemedi, sadece kendini beğenmiş ifadesinin onun adına konuşmasına izin verdi. Kötü Adam ayakkabıyı geri çekti ve sanki onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi ters ters baktı. "Düşündüğümden daha hafifmiş."

"Yani onu pencereden mi çıkardın?" diye cevap verdi.

Ayakkabıyı bir kez daha tuşlara yöneltmek için hazırladı, şimdi masanın etrafında rahatsız edici bir şekilde su birikiyordu. "Mekaniği hallettiğime göre bu sefer başaracağım."

"Efendim... su," dedi endişeyle.

"Bu küçük bir sızıntı, Sage. Tiyatroyu Fritz ve grubuna bırak." Ayakkabıyı tekrar fırlattı, bir kez daha cama çarptı ve çatlak daha da büyüdü. "Lanet olsun."

Ona ters ters baktı. "Bu sefer bilerek vurdun!"

"Fırlatışımda çok fazla güç var," diye mırıldandı acımasızca. "Evet, gücün öyle bir engel ki.
Buna dayanabilir misin?" diye alaycı bir şekilde cevap verdi, ama sözlerinin etkisi ayaklarının dibinde biriken, ayak bileklerine kadar ıslanan ve ayak parmaklarını üşüten su yüzünden kalp atışlarının hızlanmasıyla azaldı.

Derin bir nefes aldı, birilerinin tüm bu gürültüyü duyacağına, suyun yeterince yavaş sızdığına ve bolca zaman kalacağına kendini ikna etmeye çalıştı.

Ta ki korkunç, keskin bir ses odayı doldurana kadar. Pencerenin camı kırılıyor, çatlaklar tüm berrak yüzeyi kaplıyordu ve sonra patladı. Su çekincesiz, dalgalar halinde içeri aktı ve kapana kısıldılar.

Hiçbir çıkış yolu olmadan.

Bölüm 37

BECKY

Bu arada, malikanede.

İki adam kavga ediyordu. Tabii ki.

Birbirlerine çarpıyor, masaları ve sandalyeleri deviriyorlardı. Kırılan mobilyaların hasar raporları Becky'ye düşecek ve sonsuza kadar sürecekti. Önceden kızgındı ama şimdi öfkeliydi.

Kasıla kasıla odaya girdi, ayak sesleri arkasından geliyordu.

"Rebecka, yaralanabilirsin!" Blade'in sesi yankılandı ama umursamayacak kadar kızgındı. Küçük fareler.

"Derhal durun!" Bağırmadı; sadece normal ses tonundan daha yüksek bir sesle emretti. Büyükannesi ona her zaman düzgün ve gururlu derdi.

İki stajyer yumruklarını birbirlerinin bağırsaklarına vuruyor, yüzlerinden kan damlıyor, diğer stajyerler ise duvarlara dizilmiş, küfürlerle birlikte yiyecek fırlatıyorlardı. Bazıları onun komutunu fark edip durdu, bazılarıysa isyanlarını umursamayacak kadar kendilerini kaybetmişlerdi. İki dövüşçü, biri onları hemen durdurmazsa birbirlerini öldürecekmiş gibi görünüyordu.

Güzel. Doğru yolu denemişti.

Şimdi gururlanma zamanıydı.

Aşağı uzandı, daha fazla hareket edebilmek için eteğini ortadan yırttı ve Blade'in ve şimdi de Gideon'un bağırışlarına karşı mücadeleye daldı. İlk stajyeri saçlarından kavradı ve onun şaşkınlığını kendi avantajına kullanarak

Dirseğini adamın suratına indirdikten sonra ayağını savurarak adamı yere düşürdü ve adam güm diye yere yığıldı. Hâlâ adrenalini yüksek olan kısa boylu ikinci stajyer ona saldırdı ama adam kaba kuvvet kullanıyordu, kız ise çevik bir zekâya sahipti. Stajyer, adamın sırtına vurup bir sinirine bastırarak acı içinde inlemesine neden olduktan sonra diğerinin yanına yığıldı.

Bir adım geri çekildi ve gözlüklerini düzeltti. "Eğer bu salon mesai bitimine kadar tertemiz olmazsa, patrona sorumluların kim olduğunu ve ne tür cezalar vermeyi uygun gördüğümü ayrıntılı bir şekilde anlatacağımdan emin olabilirsiniz - enerji vermeyen kazan demlemesine geçmekle başlayarak." Panikle mırıldanmalar oldu ama kimse kıpırdamadı. "Şimdi!"

Bir sürü insan telaşla çıkışa doğru koşmaya başladı. Becky memnun bir şekilde başını sallayarak topuklarının üzerinde döndü, kalçası malikânenin en yüksek noktalarından birindeki serin havaya kısmen maruz kalmıştı. Başını kaldırıp Blade'in karşısında durduğunu görmeden önce, eteklerinden geriye kalanları onu örtmek için oynattı.

Ağzı bir karış açık, bembeyaz dişleri görünür bir şekilde ona bakıyordu. "Bu da neydi böyle?"

Adamın normalde kendinden emin olan yüzündeki şaşkınlıktan hoşlanmadığını söylerse yalan söylemiş olur. "Ben işimi yapıyordum."

"Hayır, hayır, hayır. Dur bakalım, asker. Böyle dövüşmeyi nereden öğrendin?"

Kendi kendine sırıttı ve saçını düzeltmek için yakındaki bir aynayı buldu. Düşen tokaları kaydırarak çıkardı ve kalın, ipeksi kahverengi dalgalar sırtından aşağıya düştü. Parmaklarını saç tellerinin arasından geçirerek tekrar tutturmaya başladı. "Evrak işlerinin kasları nasıl güçlendirdiğini bilsen şaşarsın." Bir iğneyi düşürdü ve en sevdiği perilerden biri tarafından çabucak çıkarıldı. "Teşekkür ederim, Nalia." Periye küçük bir gülümseme verdi ve yüzündeki deri sıkıca çekilmiş halde iğneleri geri itmeye başladı.

Blade parmağını onun arkasında sallayarak güldü. "Oh, hayır.

Bundan o kadar kolay kurtulamayacaksın, sevgili Rebecka. Sen vazgeçene kadar ben de vazgeçmeyeceğim-"

Ama kavga eden stajyerlerden biri, Caden, ayağa kalkıp onu omzundan öyle sert kavradı ki acı içinde inledi. "Ben kazanacaktım! Bu benim terfi şansımdı, seni frijit cadı!" diye bağırdı yüzüne.

Blade saniyeler içinde adamı kendisinden uzaklaştırdı ve hiç çaba harcamadan tuğla duvara yasladı. Stajyer kurtulup tekrar ona uzanmaya çalıştığında, Blade bir kolunu adamın göğsüne sokarak Caden'ı olduğu yerde sabitledi. "Özür dile," diye gürledi Blade. "Şimdi!"

Stajyer alay etti, burnundan hâlâ kan damlıyordu.
Becky saç tokalarını unutmuş, hareketsiz bir şekilde izliyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı stajyer, hâlâ kıvranıyordu ama Blade kolunu stajyerin göğsüne daha sıkı bastırınca durdu.

"Daha yüksek sesle." Ejderha eğitmeni gülümsedi ama bu, herkesi büyüleyen ve her gün ofiste flört eden neşeli adamdan çok farklıydı. Bu, yüzeyin altında yatan şeydi. Bu sadece onun içindi. "Böylece seni duyabilir."

"Özür dilerim Bayan Erring," dedi Caden yüksek sesle ve alçakgönüllülükle. Blade onu serbest bıraktı, vücudunu Caden ile onun arasında tuttu ve sonra adamın sırtına vurdu.

"İşte. Şimdi daha iyi oldu, değil mi? Görgü kurallarının neden önemli olduğunu anladık mı?" Blade daha sonra stajyeri yakasından kavradı ve kendine doğru çekti. "Onunla bir daha bu şekilde konuşursan seni ejderhamın önüne atar, kemiklerinle dişlerini karıştırmasına izin veririm."

Stajyer ağladı ve serbest bırakılır bırakılmaz koşarak uzaklaştı.

Becky sadece ağzı açık bir şekilde bakabildi.

Ama Blade sanki bu karşılaşma hiç yaşanmamış gibi yoluna devam etmiş, gök mavisi yeleğini düzeltmişti bile. "Ee? Böyle dövüşmeyi nereden öğrendin?"

"Ben, uh... işe geri dönmeliyim," dedi tereddütle,

geri çekiliyor.

Blade başını kaşıyarak kaşlarını çattı. "Elbette. Belki daha sonra?"

Yutkundu. "Belki!" Ama Gideon Sage'in gözlerinde bilmiş bir bakışla duvara yaslandığı merdivenlere doğru koşmaya başlamıştı bile.

Gideon başını sallayarak, "Demek haklıymışım," dedi. "O sensin." "Tek kelime edersen inkâr ederim," diye tısladı, bu kadar dikkatsiz olduğu için kendine kızmıştı. Elbette onu tanımıştı. sadece verilen onu bariz kanıt ile onu Şovmenlik.

Gideon ağzını sert bir çizgi halinde düzleştirdi. "Sırları anlıyorum Bayan Erring." Adının altını çizdi, artık bunun yanlış olduğunu biliyordu. "Tek kelime etmeyeceğim. Merak etmeyin."

Arkasına döndü ve Blade'in kaşlarını çatarak onunla Gideon arasındaki küçük boşluğa nasıl baktığını fark etti. Yanlış anlıyordu ve ona izin vermek zorundaydı. Sırrı sadece bir sır olarak kalmalıydı.

Yoksa tüm dünyası yıkılacaktı.

Ve onunla kendine kurduğu hayatı.

Bölüm 38

KÖTÜ ADAM

"Boğulmanın en acı verici ölüm şekli olduğunu duymuştum," dedi Sage, odadaki su baldırlarının etrafında toplanırken.

Hâlâ anahtarları almaya çalışıyordu ama sadece onları masanın kenarına yaklaştırmayı başarmıştı. "Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum, öyle mi?"

Sage suyu tekmeledi; tavandan gelen sağanak onu da, ikisini de sırılsıklam etmişti. İç çamaşırları ona ikinci bir deri gibi yapışmıştı ve Trystan sessizce boğulmaktan çok daha acı verici şeyler olduğunu düşündü. Elleri onun iki mükemmel bedenine yapışmadan ölmek gibi-

"Performans kaygısı mı yaşıyorsun?"

Ayakkabı elinden kaydı ve suya çarptığında bir tık sesi çıkardı.

"Özür dilerim?" Az önce duyduklarını duymasına imkân yoktu. Ama ona bakmak için döndüğünde, kadın sempatik bir şekilde gülümsüyordu.

"Sorun yok, efendim." Ses tonunda şaka yaptığını gösteren bir neşe yoktu ama Trystan başkalarının mizahını genellikle yanlış okurdu. "Tatianna bana bunun herkesin başına geldiğini söyledi." Ciddi miydi? Lanet olası ölü topraklar.

Kızgınlık çenesinin seğirmesine neden oldu, ona doğru hışımla ilerlerken bacaklarına su sıçradı. Göz korkutma faktörü belki de botlarının çıkardığı sesle azalmıştı.

Ama kızın göğsüne hayranlıkla bakarken yanaklarının kızardığını fark edince tatmin oldu. Gözlerinde köye girdiklerinde olmayan net, ayık bir odaklanma vardı.

"Son derece emin bir şekilde söyleyebilirim ki" -gözleri onu taradı ve nefes almayı bıraktı- "ayrıcalık verildiğinde, performans sergilemekte hiçbir sorunum yok." Saçlarından dudaklarına su damladı, kırmızı yanağına biraz bulaştı.

Nefesleri kısa soluklarla geliyor, göğsü hızla kıpırdıyor, elini uzatıp adamın çıplak göğsüne, tam kalbinin üzerine koyuyordu. Gözlerinde bir pırıltı -bunu söylemekten utanıyordu ama öyleydi- belirdi ve ağzını küçük, eğlenceli bir şekilde eğdi. "Ben sizin büyünüzden bahsediyordum, efendim."

Aferin sana. Ben değilim.

Boğazını temizleyerek, suyun artık dizlerine kadar geldiğini fark ederek, büyük bir bıkkınlıkla, "Köye girebilmek için gücümü teslim ettim," dedi.

Onu hiç zorlamadan, sadece kınayarak itti. "Bu inanılmaz derecede aptalcaydı!"

Ona bakmadı, ayakkabıyı tekrar eline aldı ve bir kez daha anahtarları hedefledi. "İçeri girdiğimde tek şartları buydu ve senin yalnız kalmanı istemedim."

Tekrar nişan aldı, ıskaladı. Yine ıskaladı. Tekrar nişan aldı ve bu sefer tuşları tam isabetle vurdu... Suyun içine, bir taş gibi battıkları yere. Kalbiyle birlikte.

Yukarıdaki tiyatrodan biri gelecekti. Buna inanmak zorundaydı. Burada ölmeyeceklerdi, değil mi? Sage burada ölmeyecekti. Ama omurgasına çivi gibi inen panik başka bir masal anlatıyordu.

"Keşke bunu yapmayı bıraksan," dedi sessizce.

Su artık beline kadar gelmiş, neredeyse Sage'i göğsüne kadar yutacaktı. Ona doğru koştu ve kalçalarını kavrayarak daha fazla yer açmak için onu suyun üzerine kaldırdı.

Nefes al. Ama elleri gevşekçe omuzlarına düşerken yüzlerini birkaç santim ayırdı. "Neyi yapmayı bırakayım?" diye sordu, utanç verici bir şekilde nefes nefese kalmıştı ama kızın bunun efordan kaynaklandığını düşüneceğini umuyordu.

"Çok iyi davranıyorsun," dedi sakince, sanki ofisinde normal bir konuşma yapıyorlarmış ve suyun altındaki bir mahzende mahsur kalmamışlar gibi, ki bu da yakında ölümlerine yol açacaktı.

Yüzü tiksintiyle buruştu. Hoş mu? "Şimdi de beni bilerek gücendirmeye çalışıyorsun."

Yüzündeki ve boynundaki karıncalanma hissini başlatan, kırmızı dudaklarının seğirmesiydi. Sonra parmaklarını omuzlarına bastırarak onu olduğu yerde dondurdu ve zarif burnunun üzerinde belli belirsiz tozlanmış çillere baktı. Başını kaldırıp ona baktığında gözleri adamın ağzına sabitlenmişti ve gözlerinde çaresiz bir şey vardı.

"Boğulacağız," diye fısıldadı.

Gözlerini sıkıca kapadı ve onu tabutunda yatarken gördü, sonra da kralın sarayının merdivenlerinde ayakta durduğunu ve yanaklarının renginin yerine geldiğini gördü. Dudaklarında bir karıncalanma hissetti ve Sage sanki orada istenmeyen bir hissi yeniden yaşıyormuş gibi parmak eklemlerini sıkmak için elini çekti.

Duyguları yüzeyin altına itti, içindeki her duyguyu öldürmeye çalıştı, böylece yenilgiyle başa çıkmasına gerek kalmadı. Uyuşmuştu. Ta ki Sage - ta ki Evie salladığı elini onun yanağına koyana ve sesinde ruhunu parçalayan bir çatlakla, "Lütfen öp beni," diyene kadar.

Başını onunkine yaklaştırdığında, tüm kasları zorunluluktan donduğunda çektiği acının hiçbir karşılığı yoktu, çünkü çözülürlerse artık kendini tutamayacaktı. Ve neden yapsın ki? Eğer kadın bu son anlarda rahatlamak istiyorsa, o neden bunu vermesin? Bu küçük isteğin ona ne yaptığını, bunu ne kadar umutsuzca istediğini bilemezdi.

Hep ne kadar istemişti.

Kadının tatlı nefesi adamın ağzına değdi ve

sarhoş hissetti- Ve bu kelime her şeyi paramparça etti. Sarhoş. Çiçek etkileri. Ondan böyle bir şey istemesinin tek nedeni bu olabilirdi. Çaresizliği, elinde kalan son küçük onur kırıntısının ötesine geçemiyordu; bu onur sadece her şeyden çok istediği tek kişiye aitti.

"Bunu yapamam" derken gözlerindeki hüznü görüp göremediğini merak etti.

Sage'in gözlerindeki yaralı bakış neredeyse fikrini değiştirecekti ama sonra, hiçbir uyarı olmadan, üstlerindeki köşede bulunan bir başka pencere kırıldı. Sage çığlık attı ve Trystan başını göğsüne çekerek vücudunu onu düşen camdan korumak için kullandı; bu sırada kafasına küçük ve yapışkan bir şey düştü.

"Tanrılar

aşkına-"

"Kingsley!"

Bölüm 39

EVIE

"Kahramanım benim!" Evie mutlu bir şekilde seslenerek amfibiyi yerden kaldırdı.

Dudaklarını kurbağanın yanağına bastırmasına birkaç santim kalmıştı ki kurbağa elinden çekildi. Patron ona karanlık bir bakış attı. "Başkaldırıyı ödüllendirmemeliyiz, Sage." Sözleri kesik kesik çıksa da yine de kurbağaya ters ters bakmayı başardı. "Senin gelmen bile gerekmiyordu, seni küçük baş belası."

Tatianna paramparça pencereden göründü, güzel yüzü yaşadıkları umutsuzluk anından sonra hoş bir manzaraydı. Ve Evie'nin öngörülebilir bir gelecek için gömüleceği utanç. Ve kendinden en ufak bir şüphe duyduğunda bile duyacağı sözler.

Bunu yapamam.

Bu onun tek güven dalgasıydı ve acı verici bir reddedilmenin altına gömülmüştü.

"Tanrıya şükür ikiniz de ölmemişsiniz," dedi Tatianna, öfkeli düşüncelerini yatıştırarak.

Kötü Adam kaşlarını çattı. "Bu tartışmaya açık mıydı?"

Kingsley suya atladı ve anahtarların battığı köşeye doğru yüzdü. "Akıllı çocuk!" Evie, kafası yutulmadan ayak parmakları yere değmeden suda ilerleyerek mırıldandı. Patron homurdanarak dudağını hoşnutsuzlukla büktü, sonra bir elini kalçasına doladı ve onu yukarı kaldırdı.

Tatianna ortadan kayboldu ve yerine Clare geldi; Clare odayı incelerken şaşkın bir ifadeye sahipti. "Tanrım, siz ikiniz inanılmaz derecede yıkıcısınız."

Evie sırıttı. "Bu noktada rutin bir şey."

Clare gözlerini devirdi. "Ve bu ikinizin de neden çıplak olduğunuzu açıklamıyor."

Evie mantıklı bir açıklama getiremeden Kingsley küçük kurbağacık ağzında anahtarlarla geri döndü. Patron kafesin kapısını açtı ve suyun basıncına karşı tüm gücüyle itti. Sırtındaki kaslar güçle birlikte dalgalanıyor, başını serin yüzeyin altına sokma isteği uyandıracak şekilde hareket ediyordu. Sadece birkaç saniye önce ellerinin onun teninin her yerinde olduğuna inanamıyordu...

Sonunda başını çevirecek gücü kendinde bulduğunda, Tatianna ve Clare ona bakıyor... ve kıkırdıyorlardı. Onlara bir parmağını çevirdi - hoş olmayanı.

Kafesin kapısını başarıyla açtığında, Kötü Adam, kız kardeşi ve şifacıyla yaptığı alışverişi fark etmemiş gibi görünerek, arkasında suda ilerlediği yere döndü. "Önce sen, Sage." Patron parmaklıklardan geçmesine yardım etti ve onu köşedeki kırık pencereye doğru kaldırdı. İki elin uzanıp onu çekiştirdiğini ve suyun üstündeki ahşap kaldırıma çıkardığını hissetti. Nefes nefese sırtüstü düştü, tükürdü ve öksürdü. Nefes almaya çalışırken tepedeki sıcak güneş tenini ısıttı.

Elleri hâlâ Tati'nin ve Clare'in ellerindeydi. Clare sessizliğe karışmadan önce hepsi derin bir nefes aldı, "Buraya nasıl geldiğimizi gerçekten bilmiyorum. Çok normal bir çocukluk geçirdik."

Bir kıkırdama nöbetine tutuldu ve Evie parmaklarını her iki elin etrafında sıktı. Kurtarıcılarına karşı sıcaklık ve şefkat hisseden Evie, Trystan'a uzanmak için onları çabucak bıraktı.

Ama orada değildi.

Ve elbette, tanrıların emrettiği gibi, işler çok iyi olduğunda, o anın çok iyi olduğunu biliyordu.

çok kötüleşmek üzere.

"Trystan?" Clare de onunla birlikte eğildi ve taşan suya uzandı. "Nerede o?"

"Kapıyı diğer taraftan açmayı başardı mı? Belki de mahzenin merdivenlerinden çıkıp normal çıkışı kullanmıştır?" Evie panikle sordu, bakmak için başını eğdi ve hemen pencerenin üst kenarına çarptı.

Tam o sırada arkalarından bir ses seslendi. "O yaptı."

Helena ve oyuncuları, gömleksiz ve ıslak olan, yüzü öfkeyle kaynayan Kötü Adam'ı tutuyordu.

Ve Evie'nin hançeri boğazında.

Bölüm 40

EVIE

"O benim, Helena," dedi Evie yumuşak bir sesle.

Clare ve Tati'nin onun hançerden bahsettiğini düşüneceklerinden emindi ama baktığı şey hançer değildi, daha doğrusu kime baktığı değildi. Trystan iki iri yarı serserinin arasında tutulmuş, onların pençesinde debeleniyordu.

Lütfen öp beni.

Şimdi olmaz, diye yalvardı kendine. Süregelen utancı, yalnız kalana ve bir yastığa doğru düzgün çığlık atana kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Clare öne çıktı. "Kardeşimi hemen serbest bırakın, haydutlar."

"Aktörler," diye düzeltti Fritz, diğer arkadaşları başlarını sallayarak.

Bu herkesi sessizliğe gömdü. Helena ellerinin içine doğru inledi. "Fritz, şimdi olmaz!"

Adam incinmiş görünüyordu ve tutuşunu gevşetti ve bu açıklık onun içinde bir şeyi ateşlemiş gibiydi. Yara izi karıncalandı, ama sadece bu his yerine, Otto Warsen'i halletmeden önce olduğu gibi tüm omzu parladı - ama bu sefer parıltı bir dizi gökkuşağı tonundaydı. Omuzları çıplaktı, sadece korsesi kombinezonunu tutuyordu, bu yüzden sadece görünür olmakla kalmıyor, aynı zamanda ciddi şekilde parlaktı.

"Tanrım, Evie!" Tati gözlerini kapatarak konuştu.

"Benim," dedi tekrar, gözleri hala hançerde değildi, ama hançer yine de çağrısına cevap verdi, aynı gökkuşağı tonunda parladı - ve sonra Fritz'in elinden çıkıp kendi eline geri döndü. Kötü Adam adamların şaşkınlığının yarattığı boşluğu boşa harcamadı; omuzlarını kaldırıp onun yanına doğru fırladı. Evie vücudunu onunkinin önüne doğru eğdi ve hançeri elinde sıkıca kavradı.

"Bitti, Helena. Biz gidiyoruz." Evie hançerini, çağrısına cevap veren parlayan sihirli kılıçtan başlarını kapatıp eğilen serserilere doğru salladı. Gerekirse savaşmaya hazırdı. Kimse ona ya da Trystan'a bir daha zarar veremeyecekti. Hançerini nasıl kullanacağını biliyordu ve ağır ahlak anlayışını kolayca bir kenara bırakabilirdi.

Helena'nın dolgun dudakları somurttu, sonra yere bakıp tırnaklarını karıştırdı. "Pekâlâ."

Evie'nin hızla akan zihni durdu. "Bekle, bu kadar mı? 'Tamam' mı?"

Helena omuz silkti ve bir eliyle saçlarını taradı, her şeyi aşmış gibi görünüyordu. "Zaten gitmene izin verecektim. Sadece bir süreliğine birlikte kilitli kalmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istedim." Kuzeni sırılsıklam olmuş iç çamaşırlarına bakarak sırıttı. "Atılan giysiler için on jetonum vardı."

Elini, elinde hâlâ kitapla kenarda duran Douglas'a uzattı. Ceplerini boşaltıp Helena'ya bir deste bozuk para uzatırken Evie'ye ters ters baktı.

Kötü Adam'ın öfkesi ondan yayılıyordu. "Kuzenini ve beni krala satmayı planladın ve bizim üzerimize kumar mı oynadın?"

Helena homurdandı. "Bu kesin bir bahisti. Ve seni asla satmayacaktım. Tiyatromuzun neredeyse iflas etmesinin sebebi kral."

Evie kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

Helena mağrur duruşunu korudu ama Evie onun gözlerinin perili olduğunu anlayabiliyordu. "Bu tiyatro eskiden

Tanrıların büyüsü. Nesneler canlanıyor, hayvanlar ekibe katılıyor, setler adeta kendi kendilerini inşa ediyor. Ama son zamanlarda sanki sihir..."

"Soluyor," diye bitirdi Evie.

Helena bu kez gözlerindeki acıyı saklamadı. "Aynen öyle." Bir elini binanın yan tarafında gezdirdi. "Ölü Topraklar Tiyatrosu ölüyor."

"Ve sen kralı mı suçluyorsun?" Clare, Kingsley bir sineğin peşine düşmeden önce onu kaldırarak sordu.

Saçlarının uçlarıyla oynayan Helena, "Bu onun hatası. Yıllardır büyünün sınırlarını zorladığına dair söylentiler vardı; belli ki söylentiler doğruymuş. Ve şimdi bedelini hepimiz ödemek zorundayız."

Evie kuzenine doğru yürüdü ve ellerinden birini tuttu. Çok çabuk affettiği için daha sonra kendini uyaracaktı ama ailesinden geriye çok az şey kalmıştı ve Helena ne kadar dikkatsiz olsa da o da hâlâ ailenin bir parçasıydı. "Ne demek istiyorsun? Kral, Rennedawn'ı kurtarmak için kehaneti gerçekleştirmeye çalıştığını iddia ediyor."

Helena içini çekti, omuzları çöktü ama Evie'nin elini bırakmadı. "Kalp Köyü'nde Benedict hakkında fısıltılar var. Herkes senin düşündüğün kadar sadık değil. Benedict büyüyle oynayarak aileleri yok etti ve benim fikrimi soracak olursan, bence hepsini çalmayı planlıyor."

Evie'nin kalbi hızla çarpıyor, düşünceler teker teker değil, bir anda aklına geliyordu. Benedict'in Rennedawn'ın Hikâyesi'ni gerçekleştirme konusundaki çaresizliği... gerçek niyetini gizlemek için bir hile olabilir miydi? Kötü Adam sadece kendi kötülüklerini gizlemek için bir günah keçisi miydi? Ama Helena eteğinin cebinden bir kese çıkarıp Evie'nin titreyen ellerine bıraktığında düşünceleri durdu. "Nura Teyze bunu geride bıraktı. Göndermeliydim ama benden doğru zamanı beklememi istedi. Sanırım o zaman şimdi."

Kadife kese en az on kilo ağırlığındaymış gibi hissettiriyordu.

"Sanırım onu aramaya geleceğini biliyordu, Goose. Tekrar ortadan kaybolmadan bir gün önce, bunu bana

Bu not." Evie'nin işaret parmağından daha büyük olmayan, rulo haline getirilmiş küçük bir parşömen kırmızı bir kurdeleye sarılmış halde keseye iliştirilmişti. "Okumadım," diye ekledi Helena.

"Nereye gittiğini söylemedi mi?" Evie az önce olduğundan çok daha nazik bir şekilde sordu. Kendisinin iki versiyonu savaştaymış gibi hissediyordu. Biri öfke ve kızgınlıkla avazı çıktığı kadar bağırıyor, diğeri ise sessizce oturuyor, derinden acı çekiyor ve birinin bunu fark etmesini bekliyordu. Önemsemesini.

Helena başını salladı ve sonunda az da olsa sempati duyduğunu gösterdi. "Hayır. Sadece sende olduğundan emin olmamı söyledi."

Evie kaşlarını çattı ama üst perdeden konuşmaya karar verdi. "Teşekkür ederim Helena." Ve bunda ciddiydi.

Helena başını salladı ve dramatik bir reverans yaptı. "Gitmelisin. Seni ihbar etmek istemeyebilirim ama burada bunu yapacak pek çok kişi var."

Haklıydı; gitmeleri gerekiyordu ama veda etmeye de dayanamadı. "Helena?" Kuzeni durdu, parlak saçları güneş ışığında parlıyordu. Evie devam etti. "Büyünün kaybolması... seni incittiği için üzgünüm."

Helena'nın sesinin içi boştu. "Bu herkese zarar veriyor, Evie."

Helena ve oyuncuları tiyatroya yeniden girmek için arka kapılara yönelirken, Helena parşömenle birlikte keseyi de elinde tutuyordu.

Helena durdu ve kuzenine döndü. "Evi kontrol etmelisin. İçimde hep oraya geri dönmeye çalışacağına dair bir his vardı."

Evie hançeri göğsüne yakın tutarak gözlerini sımsıkı yumdu. "Hiç geri dönmedi Helena."

Kuzeni omuz silkti. "Onu görmemiş olman orada olmadığı anlamına gelmez."

Hançer elinde titreşiyor, yara izi de ona cevap veriyordu; sanki her ikisi de kalbinde savaşan karanlığa fazla yaklaşmaması için onu uyarıyordu. Sanki onu kendine, umuda tutunmaya çağırıyorlardı.

Ama hepsi sessizce köprüye doğru yürürken

Nura ve daha da fazla dünya ona çirkinliğini gösterirken, Evie onunla savaşması gerekip gerekmediğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Bölüm 41

EVIE

Bir kez daha hiçbir ipucu bulamadılar.

Eve dönüş yolculuğu ciddi ve sessizdi. Evie atın üzerinde dik durmaktan karnına saplanan ağrıyı ve uyluklarındaki kaşıntıyı görmezden geldi. Daha büyük bir sorun kendini gösterdiğinde rahatsızlığın göz ardı edilebilmesi tuhaftı. Aklı çok uzaklarda geziniyordu ve Tatianna ile Clare'in kötü haberleri de yardımcı olmuyordu.

"Hancı, köyde yaşayan büyücünün on bir yıldır ortalıkta görünmediğini söyledi," dedi Tatianna, bir örgüsünü omzunun üzerinden atarak ve zorlukla terleyerek.

Patron siyah aygırının dizginlerini sıkıca tutuyordu, soğukkanlıydı, sanki Evie'ye bakmamak için çaba sarf ediyordu. Sorun değildi, zaten muhtemelen onunla bir daha göz göze gelmeyecekti.

"Bu hiç de yardımcı olmadı," diye homurdandı Kötü Adam. "Elde ettiğiniz tüm bilgi bu kadar mı?"

Clare acayip bir şekilde ağabeyine benziyordu, konuşurken Tatianna ile göz teması kurmaktan kaçınıyordu, omurgası kaskatı kesilmişti. "Büyücü kadın şu anda güney krallığında yaşıyor, Trystan. Veliaht prensi öldürdüğü için kral ve kraliçe tarafından hapsedildi."

Üçünün de yüzünde sert ve tedirgin edici bir ifade vardı. Normalde tatlı ve masum bir ifadesi olan Kingsley bile daha keskin görünüyordu. O

Bir şeyleri kaçırıyorlardı ve onların gözleriyle sessizce iletişim kurmalarını izlemek Evie'nin kendini daha da yabancı hissetmesine neden oluyordu.

Tatianna, Evie'nin dudaklarını çekiştiren kaşlarını fark etmiş gibiydi çünkü Clare'in bıraktığı yerden konuşmaya devam etti ve Evie'ye bakarak onu da konuşmaya dahil etti. Bir nezaket. "Her halükârda, hancı büyücünün kızından başka bir uygun seçenek olarak bahsetti. Annesiyle birlikte Kalp Köyü'ndeyken henüz bir kızmış ama şimdi yetişkin sayılır, yirmi yaşlarında falan. Bu tür güçlerin çocukları genellikle miras kalır."

Kingsley canlandı ve gözlerini Tatianna'ya dikti.

Trystan başını salladı. "Bir hevesle güney krallığını dolaşacak vaktimiz yok. Daha iyi bir çözüm olmalı."

Tatianna başını hafifçe salladı. "Evet, efendim. Aramaya devam edeceğiz."

Sessizce yollarına devam ettiler, ama Evie gözlerini Kingsley'den alamıyordu, daha iyi bilmese oldukça üzgün göründüğünü düşünecekti.

...

Malikâneye yaklaştıkça gece kararmaya başladı. Tatianna ve Clare döndüklerinde, malikânenin giderek büyüyen gizlenme sorununu yarın araştırmayı tercih ettiler ve geri kalanlar Nura'yı bulmak için atacakları sonraki adımları planlamak üzere mutfakta toplandılar. Patron trajik bir şekilde bir gömlek giymişti ve Evie de daha uzun durmasına yardımcı olacak rahat bir çift topuklu ayakkabı ve sıcak tutan kırmızı yün bir elbise giymişti.

En sevdiği pencereye gülümseyerek rahat mutfak alanına girdiğinde taze turta kabuğunun kokusu ruh halini hafifletti. Blade, demini yudumlayan ve tadından irkilen Gideon'un yanında sertçe durduğu yerden selamlamak için bir kupa kazan demi kaldırdı.

"Alışırsın," diye onu rahatlattı Becky, fincanını yudum yudum içerken. Gideon ona sanki birkaç kafası varmış gibi baktı. Blade de Gideon'a sanki kendi kafasını çıkarmak istiyormuş gibi baktı. Bu... yeni bir şeydi.

"Döndünüz! Harika! Turta için tam zamanında," diye seslendi Edwin onlara doğru dönerek. Beyaz aşçı şapkası mavi başına tehlikeli bir şekilde oturmuştu ve küçük gözlüklerinin camları fırının ısısından dolayı hafifçe buğulanmıştı. Her birinde bir parça yapışkan elmalı turta bulunan tabakları ahşap masanın üzerine koyarken yanakları koyu mor bir renge bürünmüştü.

"Tekrar hoş geldiniz, fetihçi kahramanlar!" Gideon sırıttı, bir haftadır gitmediği ofiste evindeymiş gibi görünüyordu ama patronun bakışını görünce büzüldü. "Yoksa... kötüleri fethetmek mi? Konuşmayı keseceğim."

"Tanrılara şükürler olsun," diye mırıldandı Kötü Adam, bir sandalye çekip Evie'ye işaret ederek. "Sage? Bir koltuk?"

Otururken yanakları elbisesiyle uyumluydu, odadaki tüm gözlerin bu hareketin üzerinde olduğunun farkındaydı. Etraflarında sular yükselirken Evie ile patronu arasında neler olduğunu okuyamazlardı... okuyabilirler miydi?

Lütfen öp beni.

Neredeyse ellerini kulaklarına götürüp çığlık atacaktı.

Lyssa sobaya doğru döndü, hülyalı bir sevinçle yaltaklanıyordu. "Tam bir centilmen!"

Blade köşede kıkırdadı, kazan deminden bir yudum aldı ve sonra nefesinin altında mırıldandı, "Tabii, kafa kesmediği ve gözbebeklerini yolmadığı zamanlarda."

Ama tabii ki Lyssa duydu, çünkü on yaşındaki çocuklar duymaları gereken hiçbir şeyi duymuyor, duymamaları gereken her şeyi de duyuyor gibiydiler.

"Koridorda bir göz küresi gördüm! Kocaman bir şeydi!" Lyssa küçük bir sıçrayışla çığlık attı, tam da Edwin kafasına minik bir şef şapkası geçirirken.

Blade yüzünü buruşturdu. "Olamaz."

"Lyssa! Hazırlamamız gereken tarçınlı çörekler var," dedi Edwin neşeyle ve Evie'ye göz kırptı.

dikkatimi dağıttığın için.

"Haritada herhangi bir değişiklik oldu mu efendim?" Evie cebinden kadife keseyi yavaşça çıkarıp iki parmağını içine sokarak sordu.

Kötü Adam yüzünü buruşturarak salona doğru yürüdü ve bir zamanlar kendi masası olan büyük haritayı masaya sürükledi. Artık ne parlıyor ne de herhangi bir şekilde işaretlenmişti. "Korkarım yıldız tozunun etkisi geçti."

Parmakları kesenin içindeki soğuk ve sert bir şeyin üzerinde durdu. Kaşlarını çattı ve başını kaldırıp baktı. "Etkisi geçebilir mi?"

Kötü Adam büyük, işe yaramaz levhayı bir köşeye bıraktı. "Görünüşe göre öyle. Elimizde küçük bir yüksük dolusu kaldı. Şansımızı deneyip üzerine dökerek başka bir ipucuyla aydınlanıp aydınlanmayacağını görebiliriz."

Kesenin içindeki nesnenin bir ucu sivriydi, yüzeyi dokuluydu ve Evie içindekileri avucuna boşaltırken kalbinin teklediğini hissetti.

Becky yaklaştı ve şaşkınlıkla nesneye baktı. "Nedir bu?"

"Annemden."

Evie'nin avucunda, kırılmış altın bir çerçevenin büyük bir köşe parçası duruyordu. Küçük bir kızken izini sürdüğünü hatırladığı girdaplı kakmalarıyla gösterişliydi... Evie hızla çevirdi ve arkasındaki yazıyı okuyunca kaskatı kesildi.

Sage Ailesinin Mülkiyeti

Gideon yaklaşırken elindeki fincanı neredeyse düşürüyordu. "Bunu tanıyorum."

Kötü Adam'ın kulakları dikildi. "Öyle mi?"

Gideon Evie'ye bir el uzattı. "Tutabilir miyim Eve?"

Dudaklarını yaladı ve altın parçasını Gideon'un bekleyen avucuna bıraktı. Gideon altını incelerken, Evie kurdeleye iliştirilmiş parşömeni çözdü. Üzerine kazınmış kelimeleri okuduğunda parmakları dudaklarına gitti. Beni burada bul, Hasibsi. Bulacağım.

Güvende ol. Arkadaşımın yanında olacağım.

Kaşlarını çattı, bir elini yanağına götürürken kaşları çatıldı. "Arkadaşı mı?" Başını kaldırıp ağabeyine baktı. "Gideon mu?"

"Bu evimizdeki bir tablodan, Eve. Babamın bu çerçevelerden bir sürü vardı, hatırladın mı? Annemin doğum günü için köydeki bir satıcıdan özel olarak yaptırmıştı hepsini, sanat koleksiyonu için."

Kelimeler beyninin derinliklerinden bir anıyı çekip çıkardı, sanki o ana kadar arşivlenmiş gibiydi. Annesi sanatı çok severdi, onun için anlam ifade eden insanların ve yerlerin portrelerini ve manzaralarını çok severdi ama babası, annesi ortadan kaybolduğunda neredeyse hepsini depoya kaldırmıştı. Onlara bakmaya dayanamadığını söylemişti, ama şimdi nedenlerinin romantik olmaktan çok haince olup olmadığını merak ediyordu. Bu hep böyleydi, diye düşündü. Birisi düşündüğünüzden daha kötü bir şey olduğunu ortaya çıkardığında, o zaman onun içindeki iyi kısımların gerçek olup olmadığını ayıklamakla görevlendirilirdiniz.

"Bunca zamandır köyümüzde olabileceğini mi ima ediyorsun? Satıcıyla birlikte? Arkadaş mıydılar?"

Gideon omuz silkerek çerçeve parçasını ona geri uzattı. "Eğer notta öyle yazıyorsa, bu mümkün."

"O zaman hemen satıcıyı bulmalıyız! Köye gideriz ve sorarız-" Ayağa fırladı ama patronun omzundaki ağır eliyle bölündü ve onu koltuğuna geri itti.

"Sage, hiçbir yere gitmiyorsun. Sevinçle kutladığın gibi sen aranan bir kadınsın. Eğer köyüne gidip sorular sorarsan, tutuklanır ve gözaltına alınırsın."

Ne yapıp ne yapamayacağının söylenmesine karşı içinde bir meydan okuma hissi vardı. Makul olsa bile, adam haklı olsa bile. "Kurnaz olabilirim," diye karşı çıktı, çenesini inatçı bir çizgiye oturttu, ayağa kalktı ve adamın elini omzundan çekti.

"Bir koçbaşı kadar kurnazsın," diye karşılık verdi Kötü Adam, çenesi gerilerek.

Gideon yüzünü buruşturdu ve Blade bir adım geri çekildi. Lyssa ve Edwin onları bilerek görmezden geliyor gibiydi, elleriyle hamurları sağa sola itiyorlardı.

Evie bunu yapmasına izin veremezdi - soruşturmaya devam etmesini engellemesine, bu kadar yaklaşmışken onu saf dışı bırakmasına. Onu hücrede sert bir şekilde reddetmiş olabilirdi ama burada, profesyonel olarak reddetmesine izin vermeyecekti. "Efendim, mantıklı olmanız için size yalvarıyorum. Beni bu işin dışında bırakmayın." Sözlerinde, kaşlarının kalkışında, kırmızı dudaklarının yukarı doğru eğiminde bir uyarı vardı. Tüm bu işaretler midesinde zehir gibi biriken öfkenin bir yansımasıydı.

Adamın ağzını hafif bir gülümseme kapladı ve bu, kızın adamın kendini beğenmiş suratına bir yumruk indirmek istemesine neden oldu. "Hadi ama Sage. Yalvarmak sana yakışmıyor."

Bir nefesle geri döndü.

Gideon bir elini kafasına vurdu ve Blade ateşe çok yaklaşmış gibi bedenini geri çekti.

Kingsley elinde bir tabelayla masanın üzerine zıpladı. TEHLİKE.

Evie bu hakaret karşısında ilk başta bir şey söyleyemeyecek kadar şok olmuştu, sadece dudaklarını araladı, adamın ölümün eşiğindeyken yaptığı savunmasız bir ricayı bu kadar kolaylıkla dile getirmesinin verdiği acıyla kelimeleri boğuldu. Yüzündeki acıyı okuduğunda şaşkınlıkla kaşlarını çatma cesaretini bile gösterdi ve bunun da ötesinde, bir elini havaya kaldırırken gözlerini kocaman açarak şaşırmış gibi davrandı.

"Sage, hayır, hiç de öyle değil-"

"Ne dediğin umurumda değil. Senin kararın bizi neredeyse o mahzende öldürtüyordu; şimdi buna uymam zor. Ben de geliyorum." Başında bir damar zonkladı, şakaklarında bir çarpıntıyla birlikte. Yanakları kızardı ve gözleri yarıklara dönüştü.

Kötü Adam çabucak toparlandı ve inanılması güç bir kahkaha attı. "Hayır, gitmeyeceksin. Yalnız gideceğim ve

bulduğum her bilgiyi geri getireceğim."

Hayal kırıklığıyla bir hırıltı çıkardı. "Sen de isteniyorsun! Oracıkta tutuklanacaksınız!"

"Hayır yapmayacağım, Sage." Kollarını kavuşturdu. "Bende ölüm büyüsü var. Kukuletamın altından beni tanıyan herkes kendini yüzüstü toprağın içinde bulacak."

"Gidiyorum!" diye bağırdı, kendini daha fazla sakinleştirmeye çalışmadı.

Adam da titremeye başlayarak ona ters ters baktı. "Hayır, değilsin!
Bu çok tehlikeli!"

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!" diye bağırdı.

Elleri sinirli bir hareketle havada uçuştu. "Ben sizin işvereninizim! Kesinlikle yapabilirim!" Becky'ye döndü. "Değil mi, Bayan Erring?"

Becky çoktan kapıdan çıkmıştı ve arkasından el sallayarak, "Hayır, bu işe karışmıyorum. Güle güle!"

Patron kaşlarını çattı ve Evie'ye doğru dönerken biraz heyecanlandı. "Sen burada kalacaksın. Bunun için sana ihtiyaç yok. Kararım kesindir."

Elini uzatıp suratına bir tokat atsa bile onu daha fazla incitemezdi. Tüm hayatına ihtiyaç duyuluyordu; bu onun değeriydi; bu dünyadaki zayıf yer tutucusuydu. Onun asistanıydı. Onun tarafından ihtiyaç duyulmamak onun amacını elinden alıyordu. Bu zalimceydi ve o da bunu biliyordu.

O kötü adam, Evie.

Bu hatırlatma öfkesini hiç yatıştırmadı. Sadece tehlikeli bir şekilde gülümserken vücudunun titremesini durdurmayı başardı. Patron yutkundu ve Kingsley üzerinde şöyle yazan bir tabela kaldırdı: KOŞUN.

"Peki o zaman. Nasıl isterseniz, Bay Maverine." Dramatik bir şekilde reverans yaptı. "Size daha iyi yardımcı olabileceğim başka bir yol varsa, lütfen bana bildirin."

Patron onun soyadını resmi bir şekilde kullanmasına temkinli baktı. "Evie... lütfen anla..."

Gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla ona baktı. "Asistanınız olarak çok iyi anlıyorum efendim. Sakın

başka bir düşünce."

Dönüp süzülerek odadan çıkarken Blade'in ona seslendiğini duydu. "Evie, dayan!"

Arkasını döndü ve "Ne istiyorsun?" diye bağırdı ve hemen ardından pişman oldu. Öfkesi ona değildi. Derin bir iç çekti. "Özür dilerim, Blade. Üzgün olduğumda iyi bir arkadaş olamıyorum. Sadece öyle hissediyorum- Ve o sadece
-"

Blade sırıtarak onu nazikçe kolundan tuttu. "Aşağıda benzer bir rahatsızlığı olan iki hayvan var. Neden gidip merhaba demiyoruz? Bu seni daha iyi hissettirir."

Pek olası değildi ama yine de mahzenlere kadar ona rehberlik etmesine izin verdi.

Her iki şef de memnun görünüyordu. Blade onları yeni beslemişti ve Evie parmaklıklara yaklaşıp onlara gülümserken erkek güzel, renkli bedenini dişinin üzerine korumacı bir şekilde kıvırdı. Böylesine derin bir bağlılığa bakmanın neden göğsünü ağrıttığını kendi kendine sessizce merak ediyordu.

"Böyle mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Sevdiğin kişiyle birlikte bu kadar mutlu olmak," diye fısıldadı Evie ama kiler o kadar sessizdi ki bağırmış da olabilirdi. Blade'e baktı ama o gözlerine ulaşmayan yarım bir gülümsemeyle önüne bakıyordu.

"Evet. Bunu ben de merak ediyorum. Her zaman merak ediyorum."

Evie başını Blade'in koluna yasladı ve Blade ona baktı. "Patron gitmene izin vermeyerek akılsızlık etti, Evie. Özür dilerim."

Cevap vermedi, sadece omuz silkti ve veda etmek için kolunu sıvazlayıp merdivenlerden yukarı çıktı.

Göğsündeki sızı dinmedi, ama onu tutacaktı - yakıttı. Trystan Maverine'in bunun ne kadar akılsızca olduğunu öğrenmek üzere olduğunu bilerek rahatlamış bir şekilde ilerlerken topukları taş koridorda tıkırdadı.

Bölüm 42

KÖTÜ ADAM

Periler ona ters ters bakıyordu.

Son üç saattir her on dakikada bir, ofiste olup bitenleri duyabilmek için hafif aralık bıraktığı kapısının aralığından süzülen kanatların pırıltısını duyuyordu. Kesinlikle Sage üç gündür onunla konuşmadığı ve onun sesini duymak için yanıp tutuştuğu için değil. Geçtiğimiz günlerde her sabah boş bir ifadeyle içeri giriyor, masasının üzerine sevdiği gibi demlediği kazanı koyuyor, elinde eski, yıpranmış defterini tutuyordu. İçinde öpücük çizimleri olan defter. Meraktan yanıp tutuşmasına neden olan ama ona soramadığı çizimler. Kadın acı verici ve doğal olmayan bir şekilde sessizdi.

Bu hoş bir değişiklikti. Hatta sevindirici. Sıkılı dişlerine rağmen bundan oldukça keyif alıyordu.

Mırıldanmamıştı, gülmemişti. Ağzına bir vanilya şekeri attığını bile görmemişti ve onu mutlak utanç noktasına kadar izliyordu. Her şeyi fark etmişti. Ayağa kalktığında, masasının yerini değiştirdiğinde, bir tutam saçıyla oynadığında, nefes aldığında.

Ve tek yapabildiği onun yalvarışını tekrar tekrar dinlemek oldu.

Lütfen öp beni.

Şövalyelik ölmemişti, ama onu içine soktuğu berbat durumlara bakılırsa ölmüş olmalıydı.

Sage'in sessiz ricasını hatırlamak onu çıldırtıyordu. Bunu kastetmiş miydi? O anın stresinden başka bir şey değil miydi...? Onu gerçekten istiyor muydu? Şimdi bu yüzden mi bu kadar kızgındı?

Ya da belki de bu öfke sadece onu malikânede kalmaya ikna etmesinden kaynaklanıyordu.

"Önemli değil," diye homurdandı, kendini toparlamaya çalışıyordu.

İşte bu yüzden romantik bir yakınlaşma her zaman bir hataydı. Tüm bu karmaşaya ya da daha kötüsü duygulara yol açıyordu. Tek istediği onun güvenliğiyken onu incitmesi.

Asistanı olarak. Daha fazlası değil.

Trystan o sabah bir kuzgun almıştı; Sage'in köyünde bir festival olduğuna dair bir ipucu. Fark edilmeden içeri sızmak için mükemmel bir zamandı ama zafere sevinememişti bile. Birlikte eğlenebileceği kimse yoktu. Herkes ona kızgındı. Herkes. Kendi işçileri, kendi ailesi. Rebecka Erring bile yerde yanından her geçişinde ona küçümseyici bakışlar atıyordu.

Kalan tek müttefiki Kingsley, Trystan'ın olmadığı her şeyin yansıması olarak masasında oturuyordu. Nazik, iyi, cesur.

Kurbağa bir tabela kaldırdı, bu tabelada şöyle yazıyordu: DİKKAT.

"Şifrelerini çözecek vaktim yok Kingsley. Neye dikkat edeyim?" Trystan bir elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. Son üç gecedir neredeyse hiç uyumamıştı ve bu belli oluyordu. Gözlerinin altında gölgeler vardı ve çenesinde aşırı bir büyüme vardı. Yorgun gözlerini elleriyle ovuşturdu ve ışığı engellemek için orada bıraktı.

"Efendim?" Sage'in hafif sesi aralık kapıdan içeri süzüldü. Elleri yüzünü terk etti ve o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesini devirdi. Sakarlık, asistanı tarafından tamamen ele geçirildiğini düşündüğü bir özellikti, ama görünüşe göre yakalıyordu.

Siyah sandalyesini kaldırdı ve ona ters ters baktı. Boğazını temizleyerek dik durdu ve sinirlenmemiş görünmeye çalıştı. Ve başarısız oldu.

"Köyüme yapacağınız yolculuğa hazırlanmanıza yardımcı olmak için yapmamı istediğiniz bir şey olup olmadığını merak ediyordum."

Sesi neşeliydi ve bu nedense ona korkunç bir his veriyordu. Masasının etrafında dolandı ve gözlerini onun yüzüne dikti. Sıcak siyah bukleleri iki altın kelebek tarakla geriye tutturulmuştu ve beyaz tuniği bol bir pantolonun üzerine sarkıyordu. Taraklar, korsesinin desenine boyanmış kelebek deseniyle eşleşiyordu. Toparlanmış ve iyi dinlenmiş görünüyordu.

Birden tarakları çıkarıp saçlarını karıştırmak, tıpkı onun kendisini yaptığı gibi onu da çözmek için bir dürtü duydu.

"Hayır, Sage. Her şeyin kontrolüm altında olduğuna inanıyorum." Kingsley arkasından iki işaret kaldırdı.

A ve MESS.

Küçük hain.

Sage kaşlarını kaldırdı ve kollarını göğsünde kavuşturdu, bakışlarını tekrar yüzüne çevirmeden önce bir anlığına dikkatini oraya çekti. "Peki o zaman," dedi sertçe, "sanırım bana hiç ihtiyacın yok."

Vücudu tam tersini haykırıyordu.

Ama bu iyiydi. Herhangi bir profesyonel gelecekleri olacaksa aralarındaki bu dikkatli mesafeye ihtiyaçları vardı. Onu su mahzeninde neredeyse öptüğünü unutmak gibi bir umudu olacaksa -Rennedawn'ı müdahalesiz bir şekilde ele geçirmekten bahsetmiyorum bile- bu en iyisiydi.

Göğsündeki ağrı geçecekti.

"Arabamı alıyorum; Keeley ve Nesma önlem olarak arkamdan gelecekler. Yolun geri kalanına tek başıma devam edeceğim," diye sözlerini tamamladı ama kendini hiç de hazırlıklı olmadığı bir sınavdan geçiyormuş gibi hissediyordu. Ve yardımcısının gözlerindeki ifadeye bakılırsa...

Bütün cevapları yanlış verdi.

Ama gözleri bunu yansıtan tek yerdi. Yüzünün geri kalanı, dişlerinin arkasına bir askı sıkıştırmış gibi, neredeyse mükemmel derecede hoş bir görünümde kaldı. "Mükemmel. Şey, ben

Umarım iyi bir yolculuk geçirirsiniz ve size başarılar dilerim." Kadın ayrılmak için telaşla hareket etti ve her şey düşünüldüğünde, adam temize çıkmıştı.

Yine de, neredeyse içgüdüsel olarak, onun elini sıkmak için neden öne atıldığını açıklamanın bir yolu yoktu. Dokunuş elini ve kolunu sarsarak kalbine ve daha az nazik başka yerlere doğru yöneldi.

Yutkundu. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mıydı efendim?"

Sen.

Düşünceleri şimdi ihanet ediyor, ona ve fethetmeye çalıştığı her şeye karşı çıkıyordu. Duyguları, bedeni, kalbi, anıları, hepsi savaşıyordu ve öfkelerinin ve arzularının nesnesi o kadar yakındaydı ki, mavinin altına gömülmüş irislerindeki gri benekleri sayabiliyordu.

O senin çalışanın, diye düşündü umutsuzca.

Ama kalbi bunu kısalttı.

O senin.

"Hayır!" diye yüksek sesle bağırdı. Lanet olsun.

Sage elini onunkinden çekti, muhtemelen az önce yıldırım çarpmış gibi davrandığı içindi. Neyse ki onun bu çıkışını sorusuna bir yanıt olarak algıladı. Ya da belki de neyse ki değil, şu anki yüz ifadesindeki sessiz öfkeye bakılırsa. "Pekâlâ. İyi akşamlar."

Her bir tırnağını sökerek daha keyifli bir akşam geçirebilirdi. Ama o, "Başarılı bir şekilde döneceğim." diye cevap verdi.

Başını sallamadan önce gözleri yumuşadı. "Eminim yapacaksın."

"Peki akşamınızı nasıl geçireceksiniz?" diye sormadan edemedi.

Ellerini arkasında kavuşturdu ve başını öne eğdi. "Bazı muhafızlar beni içki içmeye davet etti."

Kadının sesindeki havadan hoşlanmamıştı. "Muhafızlar mı?

Hangi

olanlar?"

"Dante, Amar, Daniel..."

"Daniel bir zamparadır," diye uyardı.

Sage şakacı bir şekilde göz kırptı.

"Umalım da öyle olsun."

Kadın kapıyı arkasından kapattı ve adam koltuğuna yığıldı, kolçağı öyle sert sıktı ki bir tahta parçası kırıldı.

Kingsley iki pankart daha kaldırdı: BUNA PİŞMANIM. "Zaten pişmanım, eski dostum. Çoktan pişmanım."

Bölüm 43

KÖTÜ ADAM

Trystan kahkaha sesine dayanamadı.

Kahkaha neşeyi yansıtırdı ve ne yazık ki bu akşam yoluna çıkan herkes için neşeyi bir böcek gibi ayağının altında ezmeye kararlıydı. Kapüşonunu yüzüne doğru çekerek köyün karmaşasına girdi. Her sokak köşesine fenerler serpiştirilmişti; müzik çalıyor, çiftler dans ediyordu. Çocuklar kukla gösterilerini izliyordu ve hatta bir kenarda, kaybolan aşk ve trajediyi konu alan bir tür tiyatro oyunu sergileyen bir sahne bile vardı.

Ne kadar duygusal. Ne kadar saçma.

Satıcılar cadde boyunca sıralanmıştı. İki düzineden fazla olmalıydı ve o sırada yürürken dinledi, ciğerlerindeki havayı söküp alan bir isim duyduğunda çarpılmış hissetti.

"Zavallı Otto Warsen. Kötü Adam'ın onu kurtlarına yem ettiğini duydum!"

"Kötü Adam'ın kurtları mı var?" dedi diğer ses.

"Huzur içinde yat, Otto! Bu da gösteriyor ki hiçbir iyilik cezasız kalmıyor. Otto'ya o garip adaçayı kızı işe almamasını söylemiştim ama o yaratığa acıdığını söyledi ve kız da ona karşılığını böyle ödüyor! Hain fahişe. Onda bir terslik olduğunu hep biliyordum. Kötü adam için çalışıyor! Ve tüm bunlar olurken hasta babası kayıp!"

Yürümeye devam et, diye emretti kendine. Dikkat çekmeyin

kendin.

İleriye doğru sert bir adım attı ve koyu renkli kapüşonunu gözlerinin üzerine doğru çekti. Büyüsü çoktan dışarı sızmaya başlamıştı, gri sis etrafını sarmış, saldırmak için bekliyordu. Hayır, diye emretti. Henüz değil.

"O her zaman güzel bir parçaydı. Ama o ağzı yok mu! Ağzını telle kapatabilseydim, ondan daha uzun süre zevk alabilirdim."

Bekle. Bu sesi tanıyordu.

Tamam, sihrini söyledi. Devam et.

Yanındaki vitrinlerden birine yaslanmış içen adamlara doğru sızdı. Konuşan adamın dizi canlı bir kırmızıyla aydınlandı; bu Rick'ti, Sage'in talihsiz eski eşiydi. Trystan'ın büyüsü adamın dizindeki noktaya sertçe vurdu ve adam haykırarak tatmin edici bir gümbürtüyle yere düştü.

"Bacağım!" diye bağırdı. "Bacağımda bir sorun var!" Bir grup adam etrafını sarmış, endişeyle mırıldanıyordu. Trystan sırıttı ve yaşlı bir kadın kolunu çekiştirene kadar yürümeye devam etti.

"Affedersiniz, efendim? Yüzünüzü boyamak ister misiniz?" Yaşlı kadının yıpranmış bir gülümsemesi ve uzun gri saçları vardı. Büyük arabaları ve gösterişli tabelaları olan diğer satıcılara kıyasla onun tezgahı hüzünlü bir görüntüye sahipti; elinde sadece boyalar ve eski görünümlü fırçalarla dolu küçük bir masa vardı ve görünürde tek bir müşteri bile yoktu.

Bu kadına yüzünü göstermesi kesinlikle akıllıca olmazdı. Kadının çığlık atma ya da muhafızları çağırma ihtimali çok yüksekti ve bu da Nura Sage'i bulma şansını yok edecekti. Ama kadın çok umutlu görünüyordu ve onun cevabını beklerken elleri titriyordu. "Lütfen efendim? Söz veriyorum ben iyiyim! Ve sizden sadece bir bakır parçası alacağım."

Küçük bir dilim ekmek için bir bakır parçası zor yeterdi. Lanet olsun. Muhakeme yeteneği olmayan zayıf bir ahmağa dönüşmüştü. Ama yine de tabureye oturdu. "Biraz

Beni bir kurda mı dönüştürecek?" diye sordu, sesi alçak ve gergindi.

Kadın o kadar mutlu görünüyordu ki, neredeyse onunla birlikte gülümseyecekti - neredeyse. Hâlâ kendini kontrol edebiliyordu. "Elbette, efendim!" Kadın fırçalarını boyalara batırmaya başladı, elleri titriyordu, gözlerini öyle bir kısmıştı ki bu onu rahatlattı. Onu tanıma ihtimali yoktu; zar zor görebiliyordu bile. "Çok yakışıklı bir kurt olacaksın!"

O resim yaparken, o da sokaklara baktı, herhangi bir tür portre çerçevesi satan bir stand bulmaya çalıştı. Tek bir tane bile göremedi, ama bu sokağın sadece bir tarafıydı. Kadın, elleri bu kadar titrek biri için hızlı çalışıyordu ve aynayı kaldırdığında ağzı hayretle açıldı. Kadın bir yüz ressamı değildi; o bir sanatçıydı. Yüzünün tamamı gri, siyah ve beyazın koyu renkleriyle kazınmıştı. Dönüşmüş görünüyordu. Kendisine hiç benzemiyordu.

Mükemmel.

"Ne düşünüyorsunuz efendim?" diye sordu kadın endişeyle, hafifçe gülümseyerek. "İsterseniz yeniden yapabilirim."

"Adın ne?" diye sordu, sesini yumuşatmaya çalışarak.

"Edna, efendim," dedi fırçalarını fincanlarına geri yerleştirirken.

Belinden bir kese çıkardı -otuz altınla dolu bir kese- ve tamamını kızın ellerine bıraktı. "Yüzümden bir şaheser yaratmışsın."

"Ama efendim!" Edna hararetli bir ifadeyle keseyi açarak şöyle dedi. "Bu çok fazla."

Dudağı seğirdi. "Sanatın dünyanın en değerli metası olduğuna inanıyorum. Lütfen alın. Daha değerli olabilecek tek bir şey bile düşünemiyorum."

Edna'nın gözleri sulandı, bu onu o kadar rahatsız etti ki başını çevirdi ama artık çok geçti. Kızın eli onunkini kavramıştı. "Teşekkür ederim, efendim! Size her türlü nimeti diliyorum! Her türlü mutluluk!"

Elini yavaşça onunkinden ayırdı ve sonunda elini

kadının güzel gözlerine bakmak için kendini zorladı. Kadın çok güzeldi. Ve bir kez olsun iyi bir şey yaptığını biliyordu. "Teşekkür ederim Edna. Ben de senin için aynısını diliyorum."

Masasına geri döndü, koltuğunu yuvarladı ve arkasındaki duvardan bir tabela kopardı. Fener ışıklarına çarptı ve ARANIYOR ilanını gördü. İlanı yırtıp rüzgara fırlatmadan önce ona göz kırptı.

Lanetleneceğim.

Cesur bir selam ve çarpık bir sırıtışla kadına veda etti ve yüz boyasıyla keşfedilmekten pek de çekinmeden aramaya devam etti. "Affedersiniz," dedi elinde büyük bir peri ipi külahıyla yürüyen çelimsiz bir genç adama. "Burada portre çerçevesi satan bir satıcı tanıyor musunuz acaba?"

"Bay Gully'yi düşünüyorsunuz. Şu yürüyüş yolunun hemen üstünde! Sokağın çoğunu kendine ayırıyor," dedi çocuk şeker kaplı bir ağızla.

Bay Gully. "Teşekkür ederim." Trystan çocuğun gösterdiği yöne doğru ilerledi ve mümkün olduğunca dikkat çekmeden soru sormaya hazırlanmaya çalıştı.

Ama arabaya vardığında, biri çoktan oradaydı.

Sırtını ona dönmüş genç bir kadın arabanın yanında durmuş, Bay Gully'ye sorular soruyordu. Uzun gümüş rengi saçları dalga dalga aşağıya dökülüyordu. Elbisesi, sırtının hatlarını mükemmel bir şekilde görebileceği kadar dardı. Belindeki bir kesik, adamın yutkunmasına neden olan yumuşak bir deri parçasını ortaya çıkarıyordu ve kadın döndüğünde onları gördü.

Saçlarını geriye çeken iki altın kelebek tarağı ve tavşan gibi boyanmış bir yüz.

Şaşkınlıkla boğazını temizledi. Bu ses kadının dönmesine neden oldu.

"Oh, özür dilerim, bayım. Konuşmayı bölmek ister misiniz?"

Bir elini açıkta duran kalçasına koyarken kırmızı dudakları kibirliydi.

Yanından geçen bir adam ona neşeli bir dostluk havası içinde fısıldadı. "Evet, çok güzel, değil mi? Gir içeri, evlat."

Tabii ki güzeldi. O Evie

Sage'di.

Bölüm 44

EVIE

Evie Sage'e hayatı boyunca pek çok kez inatçı olduğu söylenmişti. Ve bu kusurunun farkında olsa da, bunun en büyük kusuru olmadığını biliyordu - hem de hiç. Hayır, Evie Sage'in hayattaki en büyük sıkıntısı kindarlığıydı.

Ağabeyi ona yamalı bohça yapamazsın dediğinde inatla mükemmel dikiş dikmeyi öğrenmiş, sınıftaki çocuklar ona tavuk dediğinde havuzun dibine balıklama atlamış ve istihdam piyasası bunun imkansız olduğunu söylediğinde bir kötü adam için çalışacak bir iş bulmuştu. "İmkânsız" kelimesinin, insanların dengeyi bozmamanız için uymanızı istedikleri sınırlamaları tanımlamak için kullandıkları bir kelime olduğunu defalarca düşünmüştü.

Bu yüzden, dikkatlice oynadığı bir darbeyle, Tatianna'dan bir elbise ve peruk temin etmesini istemişti - bu köyde yaşarken olduğu kadının tüm izlerini gizleyecek bir elbise. Garip bir şekilde, aynı kadın olmadığı için kılık değiştirmeye ihtiyacı olmadığını hissediyordu.

O daha kötüydü ve bunun için daha iyiydi.

"Az önce en ilginç parçaların Mr.
Gully, bayım. Siz de onları dinlemek ister misiniz?"

Kötü Adam, muhtemelen Edna'dan aldığı yüz boyasıyla kasabanın gözünden gizlenmiş bir şekilde orada duruyordu. Onların yaşlı

Evie işte olmadığı zamanlarda komşuları Lyssa'ya bakma konusunda her zaman çok nazik davranmışlardı. Edna bu arkadaşlığı seviyordu ve Evie de Edna'yı çok seviyordu. Özellikle de Evie o akşam geldiğinde ve ondan yüzünü gizlemesini istediğinde. Edna onu hemen tanımış ve fazlasıyla korunduğuna dair güvence vermişti.

"Patron onun sorusunu, sesi o kadar alçak ve sertti ki, içgüdüleri uyarı fişekleri atıyordu. "Lütfen."

Gerginliği hissetmiş gibi görünen Bay Gully, arabadan uzaklaşmadan önce yakasını çekti. "Tesisleri kullanmam gerekiyor, ama lütfen istediğinize göz atın. Ödemeler için hemen geri döneceğim."

Bay Gully gözden kaybolur kaybolmaz havalanmıştı. Patronun pençesinde inledi ve kıvrandı, bir patates çuvalı gibi omzuna asılırken sinir bozucu derecede mükemmel arka bacaklarının manzarasının tadını çıkarmak için en ufak bir saniye durdu. "Aklını mı kaçırdın sen? İndir beni!" diye çığlık attı ve iki bina arasında uzanan küçük bir taş patikadan aşağıya doğru hantalca inerken sırtına vurdu.

"Sessiz ol!" diye emretti, kızın kalçalarını sıkıca kavramıştı. Yalnız kaldıklarında ve gözden uzaklaştıklarında, onu nezaketsizce ayağa kaldırdı. Kadın tökezledi, kendini toparladı ve peruğunu düzeltti. "Bu da ne böyle?" Kılık değiştirmesini, yüzündeki boyayı ve genel olarak kendisini işaret etti.

"Bir peruk," diye homurdandı.

"Bir peruk!" diye tekrarladı, saçlarının uçlarını çekiştirmeden önce bir elini yüzünde gezdirdi. "Bunu neden yaptın? Neden kendini bu kadar pervasızca ve anlamsız bir şekilde riske attın? Lütfen tam olarak ne düşündüğünü açıkla!"

Kollarını kavuşturdu ve aklına gelen en tehlikeli şeyi söyledi. "Şimdi gelin, efendim. Yalvarmak size yakışmıyor."

Evie'nin deneyimine göre, öfkenin farklı seviyeleri vardı. Sinirlilik, kızgınlık ve sonra gerçek şeyler geldi. O

sonunda patronun öfke eşiğindeki en yüksek noktaya ulaştı: sessiz tür.

Adamda öyle sert bir soğukluk vardı ki Evie neredeyse tüylerini diken diken etmek için kollarını tutacaktı.

"Benim ikiyüzlü olduğumu mu ima ediyorsun?" diye fısıltıyla sordu.

Cesaretinin nereden geldiğinden emin değildi. Evet, her zaman aklından geçenleri tam olarak söyleyen biri olmuştu ama genellikle bunları yumuşatıyor, saklıyor ya da durmadan analiz ediyordu. Kırmamak için her zaman çok çaresizdi, yanlış bir şey söyleyeceğinden çok endişeliydi. Ama sözlerinin Trystan tarafından nasıl algılanacağı konusunda hiç endişelenmezdi; Trystan bir şekilde her zaman onun ne demek istediğini tam olarak bilirdi.

Ama onu neredeyse öpmesinden sonra gösterdiği soğukluk her şeyi değiştirdi. Bu onun şöyle demesini kolaylaştırdı: "'İma etmek' sadece ikiyüzlülüğünüzü ima ettiğim anlamına gelir. Hayır, efendim. Ben size öyle olduğunuzu söylüyorum."

"Seni itaatsizlikten kovabilirim."

Bu sözler onu korkutmalıydı ama o kadar boş bir tehditti ki omuz silkip "Yap" demeden önce şaşkınlıkla iki yanına baktı.

Kekeledi. "Aslında seni kovmayacağım! Sadece bu kadar meydan okuyabileceğine inanamıyorum."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Gerçekten mi?"

İnledi ve başını onun üzerindeki tuğla duvara yaslayarak vücudunu olması gerekenden çok daha fazla yaklaştırdı. "Hayır, buna inanıyorum. Sanırım bunu bekliyordum bile."

Mücevherlerle süslü topuklarının üzerinde zıplıyordu; bu topuklar ayak parmaklarını o kadar rahatsız ediyordu ki sabaha kristal büyüklüğünde kabarcıklar oluşacaktı. "Nezaketimizi de aradan çıkardığımıza göre, beni takip edin." Acıya rağmen, topuklu ayakkabılar yürürken kaldırım taşlarında tatmin edici bir tıkırtı sesi çıkarıyor ve daha dik durmasını sağlıyordu.

"Bu küçük gezintinin tüm amacı Bay Gully'ye annenizin nerede olduğunu sormaktı. Nereye gidiyor olabilirsiniz?" diye sordu ama hemen ardından

Arkasında.

"Evim ya da en azından büyüdüğüm yer," dedi gurur duyduğu bir kararlılıkla. Aile kulübeleriyle olan ilişkisi o kadar değişmişti ki, bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi. Yıllar geçtikçe boyunun ne kadar uzadığını gösteren gravürlerin hâlâ kapı girişinde durduğu bir yerden nefret etmek zordu. "Ve Bay Gully'yi zaten sorguladım."

Köyün ana meydanına doğru ilerlediler, kalabalığın daha yoğun olduğu bir bölümden geçerken adamın eli kızın sırtındaydı.

Alaycı bir tavırla kızın kulağına konuştu ve içini bir ürperti kapladı. "Beni merakta bırakma, Sage. Ne buldun?"

"Bay Gully annemle hiç tanışmadı bile."

"Umarım ona öylece sorup tüm şüpheleri üzerine çekmemişsindir." İşte şimdi aşağılayıcı olmaya başlamıştı.

Gözlerini devirdi, dizini tutmuş ağlayan Rick'in başında bekleyen kalabalığın yanından geçerken kaşları saç çizgisini selamlamak için yukarı kalktı. "Aman Tanrım! Ona ne olmuş böyle?"

"Nereden bileyim?" Adam rahat edemeyeceği kadar hızlı cevap verdi ama kadın buna izin verdi çünkü o küçük sansarı acı içinde görmek aslında oldukça hoştu. Onun daha çok canının yanmasını istiyordu. Sanki biliyormuş gibi, patronunun sadece kendisinin görebildiği gri sisi Rick'in üzerinde gezinerek dizine daha sert bastırdı. Rick de daha sert bir çığlık attı ve topuklarının üzerinde dönerek durmuş olan patronuna baktı, sisi ona geri dönerken kafası karışmış görünüyordu.

"Efendim, bunu neden yaptınız?" diye sordu, hançerinde ve sonra da yarasında garip bir uğultu hissederek.

Boğazını temizledi ve bir elini kızın sırtına koyarak devam etmesi için onu teşvik etti. "Ben... Boş ver, Sage. Gel hadi."

Ana patikadan ayrıldılar, ayak sesleri artık

çimenler tarafından yumuşatılmıştı. Topuklu ayakkabılarını, çamura batmamak için çıkardı; ayak parmakları da ancak bu kadar hırpalanmaya dayanabilirdi.

"Ben sadece Nura Sage'in koleksiyonuna her zaman hayran olduğumu ve o zavallı kadın hakkında yazılanların ne kadar saçma olduğunu söyledim. Ondan sonra çenesini kapatmasını sağlayamadım. Bu köyde insanları ailem hakkında dedikodu yapmaya teşvik etmek çok kolay. Yıllarca kınama konusu olduk."

Kötü Adam bunu takdir etmemiş gibi görünüyordu. "İnsanlar sıradan varoluşlardan sıkıldıklarında böyle olur. Olağanüstü olanları seçmek zorunda kalırlar."

Durdu ve bir elini elbisesinde gezdirdi. "Ailemin geçmişine pek de olağanüstü diyemem."

"Senden bahsediyordum."

Onun üzerine atlamaya çalışmaması nasıl beklenirdi?

-Onu aşıyordu. Bu, yüzünün önünde çikolata sallandırıp ona sadece bakmasını söylemek gibiydi. Ama onun koymayı seçtiği profesyonel sınırlara saygı duyması gerektiğini biliyordu. "Çok naziksin."

"Bu nazik bir davranış değil," diye üsteleyerek dikkatini uzakta beliren kulübeden uzaklaştırdı. "Bu sadece doğru. Gerçi o adama annenin adını nasıl açıkladın ve seni hemen tanıyacağından nasıl endişe etmedin bilmiyorum. Burası küçük bir köy."

Başını iki yana salladı ve her gün yürüdüğü çakıllı patikadan yukarı doğru zıpladı. "Kılık değiştirmem sadece tedbir amaçlıydı. Gerçek şu ki, muhtemelen köyde her zaman olduğum gibi pek fark edilmeden dolaşabilirim."

"Bunu hayal bile edemiyorum."

Kapının önüne geldiklerinde "Ne?" dedi. "Seni fark etmedim."

Ne kadar korkunç bir şey söyledin. Bu adam onu öldürmeye mi çalışıyordu?

Kapıyı çekerek açtı ve ona bakmadan içeri girdi. Kapı kilitli değildi, ama kulübe

çoğunlukla sağlam görünüyordu. Edna her şeye göz kulak oluyordu. "Her neyse, annemin birlikte oynayan iki küçük kızı resmettiği bir tablosu olduğunu hatırladım. Çerçevenin bu köşesinin o portreye ait olduğundan şüpheleniyorum ve eğer onu bulursak, bu arkadaşın nerede yaşadığına dair bize bir ipucu vereceğini umuyorum."

Adam homurdandı ve kadın ona bakmak için boynunu geriye doğru eğdiğinde adamın gözlerinde garip bir parıltı vardı. "Pekâlâ. Evi aramamız gerekecek."

Ona temkinli bir bakış attı, topuklu ayakkabılarını kapının yanına bıraktı ve cızırtılı peruğunu başından çekti. "Evet, sanırım yapacağız..."

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, çünkü Kötü Adam "Önce çocukluk odanı kontrol edelim mi?" derken birdenbire çok şeytani görünüyordu. Oh, yastıklarıyla yaptıkları onca eğlencenin intikamını almaya çalışıyordu.

"Hayır! Oraya bakabilirim; sizin bakmanıza gerek yok- Efendim! Trystan!" diye bağırdı adam yanından hızla geçip merdivenleri çıkarken.

"Bu adil, Sage," diye seslendi koşarken. "Utanmana gerek yok."

"Sadece bir yastığım var! Neden utanayım ki?" diye çığlık atarak onun peşinden koştu.

Köşeyi döndü ve bir şekilde ilk kapıyı doğru tahmin etti - çünkü elbette etti.

Arkasından nefes nefese ofladı, saçlarını çözmek için sıkı tokaları çekti. Saç tutamları küme küme sırtından aşağı süzüldü ve başını kaldırıp baktığında patronu artık hiç de eğleniyor gibi görünmüyordu. Tehlikeli görünüyordu.

Ve onun yatak odasındaydılar.

Bölüm 45

KÖTÜ ADAM

Siktir. Siktir. Siktir.

Zihninde tekrar eden bir cıngıl gibiydi. Bu, şakacı olmaya çalıştığı için aldığı bir cezaydı - bir şekilde odada ağır bir gerilime neden olmuştu. Yaşanan onca şeyden sonra, Sage'le yataklı bir odada yalnız kalmalarına izin vermemesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi. Gitmek zorundaydı. Ama arkasını döndüğünde masanın üzerinde duran bir taslak gördü: yüksek yakalı ve iri, koyu renk gözlü bir adamın taslağıydı. Kötü çizilmişti ama Trystan bile kim olduğunu anlayabiliyordu.

"Beni sen mi çizdin?" Kaşlarını kaldırdı, memnun bir yarım gülümseme dudaklarını kıvırdı.

Kadın ona dudak büktü ve ellerinden çekip alırken yüzü onun en sevdiği renkte kızardı. "Evet, ama boynuzları eklemeyi unuttum."

Yüzünü buruşturdu. "İyi oynadın." Sonra küçük, pek de düzenli olmayan alanı baştan sona taradı. Gerçi sadece ay ışığında görmek inanılmaz derecede zordu. "Burası biraz karanlık, mum var mı?"

Sıçradı, saçındaki son iğneyi çıkarırken çekmeceye doğru koştu. "Evet, tabii ki! Çok özür dilerim; çok düşüncesiz davrandım. İyi misin?" Elindeki kibriti karıştırdı ve pencere kenarında ve küçük sehpanın üzerinde duran birkaç mumu hızla yaktı.

Neden özür dilediğini sormak için ağzını açtı ama sonra fark etti. Karanlıktı, neredeyse zifiri karanlıktı ve o bunu düşünmemişti bile. Bir kez bile. Bu en son ne zaman olmuştu? On yıl önce. Şimdi onda farklı olan neydi?

"İyiyim," dedi, gerçekten iyi olmasa da. Cebinden altın bir mendil çıkardı ve yüzüne sürdükten sonra tekrar yerine yerleştirdi. "Önce nereye bakalım?" Köşedeki dolabın bir çekmecesini açtı.

"Yapma!" diye bağırdı.

Ama artık çok geçti. Açtı ve içine uzandı, fildişi dantelli, ipeksi bir şey buldu. Panikledi ve açık pencereden dışarı fırlattı.

Çekmeceyi kalçasıyla çarparak kapattı ve ona ters ters baktı. "İç çamaşırlarım patlamayacak."

"İnsan asla çok dikkatli olamaz." Kız ona bir yastık fırlattığında kıkırdayarak eğildi.

Eğlence, onunla eğleniyordu. Göğsündeki bu baş döndürücü, sevinçli duygu buydu. Bundan neredeyse zevk aldığı kadar nefret de ediyordu, çünkü eninde sonunda bitmesi gerektiğini biliyordu.

"Neden buraya gelmemi istemedin, gerçekten?" diye sordu. Ve son çoktan gelmiş gibi görünüyordu.

Dürüst bir cevap tavsiye edilmezdi. Küfürlü, kötü niyetli bir cevap onu uzak tutacak ve onları doğru yola sokacaktı. "Çok riskliydi." Güvenliği tercih etti.

"Neydi o?" Sage sordu. "Benim gelmem mi? Yoksa sadece beni bir yük olarak gördüğünü itiraf etmek mi?"

Bir dakika bekle. "Hangi senaryoları oynadığını bilmiyorum Sage, ama seni bir yük olarak görmediğimi garanti edebilirim. Sadece güvenliğiniz konusunda temkinli davrandım."

Ama kollarını kavuşturdu, bu onun için yeterli bir cevap bile değilmiş gibi görünüyordu. Elbisesi odaklanmasını neredeyse imkânsız hale getiriyordu; o kadar çok şey vardı ki

Parlayan teni açıktaydı ve elbisesindeki siyah ışıltı onu gece yarısı gibi gösteriyordu. "Daha önce saha görevlerine gitmem konusunda hiç çekingen davranmamıştın."

"Daha önce aranan bir kadın değildin," diye cevap verdi.

Yüz boyasının beyaz çizgilerini işaret ederek alay etti. "Belli ki bu sorun kolayca çözülmüş."

Cevap vermedi, onu oyalayacak bahaneleri tükenmişti. Ne diyebilirdi ki? Onu tehlikeye atma düşüncesine katlanamadığını mı? Kızın, onun odaklanması ve kendini kontrol etmesi için bir cinayet olduğunu mu? Hayır, bunların hepsi sıkı bir şekilde kontrol altında tutulması gereken düşüncelerdi, ama ona doğru attığı her adımda yüzeye çıkıyorlardı.

"Kötü bir şey olmayacakken neden birdenbire benim iyiliğim için bu kadar endişelendiğinizi anlamıyorum."

Ama kötü bir şey olmuştu.

"Sage, bırak onu," diye uyardı, kontrolünün son ipliğinin de gerildiğini hissederek.

"Hayır, bırakmayacağım. Güvenliğim hiç söz konusu değildi. Geride kalmam için beni bu kadar zorlaman için hiçbir sebep yoktu."

"Bu riski göze alamazdım," diye karşı çıktı ve çok geç olmadan durması için onu izleyen tanrılara yalvardı.

"Hiç şans yoktu. Tehlike yoktu! İyiydim!"

Olay olduğundan beri umutsuzca yapmaya çalıştığı gibi, anıyı engellemek için gözlerini sıkıca kapatsa da, o anda daha fazla dayanamadı. İtiraf, o daha durduramadan ağzından dökülüverdi.

"SEN ÖLMÜŞTÜN!" diye kükredi, göğsü az önce savaşmış gibi inip kalkıyordu ve öyleydi de. Aklıyla ve o aptal ağzıyla. Ve kaybetmişti.

Gözlerini açtığında Sage'in yüzünün düştüğünü, şaşkınlığın omuzlarını geriye çektiğini gördü. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen ölmüştün." Dudağını büktü. "Senin öldüğünü sanmıştım.

Öldün. Işıltılı Saray'da bir odaya girdim ve cesedinizi gördüm."

"Ama Gideon'un sana öyle olmadığımı söylemesi gerekiyordu. Neden yalan söyledin?"

Büyük bir adım daha yaklaştı. Tüm oda onun gibi kokuyordu; tüm duyularına saldırıyordu. "Bundan bahsetmek istememiştim. Önemli değil." Bunu tekrar yaşayamazdı.

Bir elini buklelerinin arasından geçirip masasındaki sandalyeyi iterek adamın önüne geçerken hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Sorun da bu zaten! Bir nefeste ayak bağı olacağımı ima ediyorsun. Sonra da bana olağanüstü olduğumu söylüyorsun! Beni omzunun üzerinden kaldırıyorsun, senin için önemliymişim gibi davranıyorsun, oysa beni açıkça reddettin ve sonra da bununla benimle alay ettin!"

"Seni reddetti mi?" Çılgına dönecekti. "İstek baskı altında yapıldığında seni öpmeyecektim!"

Alaycı bir şekilde ofladı. "Zorlama mı? Lütfen! İtiraf et, işin özüne yaklaştığımızda hep geri çekiliyorsun! Kafamı karıştırmaya mı çalışıyorsun? Oyun oynamak kötülüğün bir parçası mı? Beni önemsiyormuş gibi yapıp sonra da soğuk bir şeyle halıyı söküp atmak?"

Bir heykel gibi hareketsiz kaldı. "Seni önemsiyormuş gibi yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Sage hatasını çok geç fark etti. Tehlikeyi sezmiş gibi gözleri büyüdü ve bir adım geri çekildi.

Onun peşinden gitti. "Umursamadığımı mı sanıyorsun? Sanki seni ve senin iyiliğini düşünmek beni her gün rahatsız etmiyor. Her gece. Ayrı kaldığımız her saniye! Ölmeni izledim! Seni bir daha asla göremeyeceğimi sandım! Böyle bir karanlığı hiç yaşamadım ve bir daha asla yaşamak istemiyorum. Bunun beni zorba yaptığını düşünüyorsan, öyle olsun. Ama sakın seni önemsemediğimi iddia etme. Sen bundan daha akıllısın, Evie. Aptal olma."

Sertliği onu korkutmak içindi ama işe yaramadı. Öylece bakakaldı, sessiz ve şaşkın, sanki

odak dışında kalan bir resim.

Bir elini göğsüne koyarak ona göz kırptı ve "Veba mı? Beni bir hastalıkla mı kıyaslıyorsun?"

Son kontrol ipliği de koptu.

"Kahretsin!" diye homurdandı.

Hareket etti ve Sage daha ne olduğunu anlamadan onu öptü.

Bölüm 46

KÖTÜ ADAM

Trystan bir şeyi kırılmadan önce ancak bir yere kadar bükebileceğini düşünüyordu ve dudakları Evie'nin ağzına yerleştiğinde kırılmış, paramparça olmuştu. Adamın iki eli de yüzünün yanlarına indi ve ateşli öpücüğün tam tersi bir şekilde başını nazikçe kavradı.

Buna pişman olacaktı - kontrolü kaybettiğine, ona teslim olduğuna, ona teslim olduğuna. Direnmişti. Ona yakın olma arzusundan, onu istemekten vazgeçmeyi ummuş ve istemişti. Ama o kaçınılmazdı, onu ilk gördüğü andan itibaren ve o zamandan beri her an.

Onu seviyordu. Bu, asla yüksek sesle söylememeye yemin ettiği, hiç bitmeyen bir yankıydı. Ve kesinlikle daha sonra, öpüşme sona erdiğinde, geri çekilip garip mazeretlerini sıraladığında, gerçeklerden kaçmak için kelimelerinde tökezlediğinde, ondan bu tadı aldığı için kendinden nefret edecekti.

Ama şimdi değil.

Şimdi sadece tadını çıkaracak, söyleyemediği sevginin her zerresini bu ana, bu kadına, bu öpücüğe dökecekti. Kadın kıpırdamamıştı, geri çekilmemişti -düşünecek olursak, onu da öpmemişti- ve bu onu öyle bir duraklattı ki dudaklarını onunkilerden ayırdı.

Bunu nasıl yapabildi? Muhtemelen kızın ödünü koparmıştı. Ellerinin altında kaskatı kesilmişti. Büyük bir adım geri atarak ondan uzaklaştı. "Sage," diye nefes aldı. "Ben

Üzgünüm-"

"Gerçekleşti," dedi şaşkınlıkla ona bakarak. "Gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim."

Sözler onu etkilemişti ama nedenini anlayamıyordu. "Ne demek istiyorsun?" Gözleri pencereye, yıldızlara kaydı ve sonra hatırladı. O ilk haftayı. Ofisinde geç saatlere kadar süren geceyi. Onun dileği.

Gerçekleştiğinde size haber veririm.

Kadının ne söylediğini, sözlerinin ne anlama geldiğini kavrayamıyordu. Genelde düzenli ve verimli olan beyni karmakarışıktı. "Sen diledin- Senin dileğin-"

Ona doğru atılarak dudaklarını tekrar onunkilere bastırdı. Adamın gözleri bir an için açılmış, kızın sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi adamın omuzlarına yapışmasını izliyordu. Sanki ona ihtiyacı varmış gibi.

Ve bu sefer dondu kaldı.

Bu, dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar oynadığım en kötü elim sende oyunu.

Ama onun dudaklarına karşı mırıldandığında, kalan tüm soğukluk çözüldü.

Sadece ısı kaldı.

Gerçekleştiğinde size haber veririm.

Kollarını kıza sarıp onu kendine çekerken boğazının arkasında kısık bir ses yükseldi. Nazik bir tutku olarak başlayan şey, arzuyla vahşileşti. Kontrolüne göz dikmek için yaratılmıştı ve bu kadın onu çözmek için yaratılmış gibi görünüyordu.

Ve ona izin verdi.

Başının arkasını kavradı, ensesindeki tüylerle oynadı ve öyle hissettirdi ki. Sikişmek. İyi hissettirdi.

Ona cevap olarak saçlarını kavradı, boynu ortaya çıkana kadar hızlı ama nazikçe çekiştirdi. Gözlerini açtığında, kızın açık renk gözlerinin karardığını ve kapaklarının sadece yarı açık olduğunu gördü.

Dudakları onun nabzına değdi, oraya küçük öpücükler kondurdu ve bu sırada onun işaretlerini dinledi. Her şeyin yolunda olduğundan, onun iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

Adam kızın tenini hafifçe ısırdı ve kız nefes nefese kaldı, adam diliyle o noktayı yatıştırdığında bir kez daha iç çekti.

Çok ileri, diye uyardı zihni. Çok ileri gidiyorsun.

Umurunda değildi. Onun içinde boğuluyor, onunla sarhoş oluyordu. Burada yaşamak, günlerinin geri kalanında, hayatının geri kalanında onu öpmek istiyordu ve birdenbire bu yeterli gelmedi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ağzı onunkine döndü ve dudakları buluştuğunda neredeyse rahatlayarak hırladı. Eğilerek dizlerinin arkasından kavradı ve onu yukarı kaldırdı, yavaşça masasına yerleştirdi ve kalçalarının arasına girdi.

Siyah elbise dizlerinin hemen üzerinden yukarı doğru itilmişti. Kalçalarının her birini kavradı, elbisenin yumuşak kumaşının arasından hissederek şekillerini hafızasına kazıdı. Toprağın altına gömüldüğünde, artık bu toprakların kötü adamı olarak hüküm sürmediğinde, onu taşıyacak bu tek anıya sahip olacaktı.

Öpüşmelerine ara vermeden, boynundan başlayarak, kendine işkence edene kadar bir parmağını döndürdüğü vücudunu izlemeye başladı. Daha aşağıya indi ve dikkatli bir elini göğüslerinden birinin üzerinde gezdirdi. Kızın nefesi kesildi ve adam onu daha sert öptü.

Ama içindeki aciliyet yavaşladı ve tekrar yüzünü kucaklamak için uzandı. Onu şefkatle öptü, her gece hayal ettiği gibi, her zaman istediği gibi, onu Hickory Ormanı'nda ilk gördüğü andan beri yapmayı hayal ettiği gibi. Yumuşak elleri ve eğlenen gülümsemesiyle. Nazik meydan okuyuşuyla.

Elbette tam da bu anda, onun tadını çıkarırken -durup az önce yaptıklarını, aştığı çizgiyi düşünmeye hazır değilken- bir ses kısmen kapalı yatak odası kapısının arkasından savunmacı bir şekilde seslendi: "Kim var orada? Silahım var!"

Yakalandılar.

Bölüm 47

EVIE

Evie melodramatik biri değildi (evet öyleydi), ama oldukça kolay irkilirdi. Bu yüzden, genç hayatının en erotik ve tutkulu anını bir ses paramparça ettiğinde çığlık attı. Hem de çok yüksek sesle.

Kapı çekilerek açıldı ve girişte bir adam durdu. Karanlık koridorda yüz hatlarını seçmek imkânsızdı ama bunun bir önemi yoktu. Trystan ona saldırmaya başlamıştı bile, ama adam Trystan kapı çerçevesine ulaşamadan gitmişti. "Burada kal, Sage!" diye bağırdı.

Homurdandı. "Evet, doğru."

Masadan zıpladı ve titreyen bacaklarının üzerine indi. Dizlerinin bağı çözülmüştü, küçücük bir öpücükle dizlerinin bağı çözülmüştü.

Asıl mesele, bu konuda hiçbir şey yapılmamış olmasıydı.

Hâlâ nefesini tutmaya çalışırken yan masadaki mumlardan birini kaptı ve peşlerinden koridora fırladı. Davetsiz misafir babasının çalışma odasında saklanmaya çalışıyordu ama patron rahat durmadı, onun peşinden gitti ve adamı yere yatırıp elleriyle boğazını sıktı.

Ocakta yanan bir ateş vardı, eski evinin terk edilmiş olduğunu düşünmesi garipti. Yine de oda, içinde meydana gelen korkunç olaylara rağmen sıcaktı. Kalbindeki ürpertiyle savaşırken bile

yanaklarının ısındığını hissetti. "Efendim, siz- Hey!" Altındaki adamı tanıyordu, onu hemen tanıyordu.

"Seni zırvalayan ahmak!" Trystan adamın yüzüne doğru bağırdı ve hırıltılı bir iç çekişle boynunu serbest bıraktı. "Seni öldürebilirdim."

Adam dizlerinin üzerine çöktü, öksürüyor ve boğazını ovuşturuyordu. "Bu bizim için o kadar da sıra dışı bir şey değil, değil mi kardeşim?"

Malcolm Maverine, bir zamanlar uzun ve parlak olan kahverengi saçlarının şimdi kafasına yakın kesilmiş olması dışında pek değişmemişti. Hâlâ geniş omuzluydu, hâlâ kolayca eğlenen bir ifade taşıyordu ve hâlâ ağabeyinin canını sıkıyor gibiydi.

"Malcolm, kaba ya da kötü bir ev sahibi olmak istemem," diye başladı Evie, avucunu ona doğru uzatarak, "ama evimde ne yapıyorsun?"

Malcolm başını ovuşturarak onun elini tuttu ve ayağa kalktı. "Size söylemeden önce hepimize birer içki doldurabilir miyim? Korkarım sıvı cesareti olmadan açıklamak çok acı verici." Daha önce orada olduğunu hatırlamadığı bir büfeye gitti ve üç bardak doldurdu.

Bir içki tam ona göreydi. Vücudunun zihnine yetişmesini sağlayacaktı ama her iki tarafı da hâlâ yukarıda olduğu, hâlâ Trystan'ı, Kötü Adam'ı, patronunu öptüğü konusunda hemfikir görünüyordu. Öpüşme tamamen karşılıklıydı, gerçi ilk çekilen o olmuştu ve sonra kadın onu hemen... hırpalamıştı. Ama adam hırpalanmaktan zevk almış gibiydi. Ondan hoşlanıyor gibiydi ama yüz ifadesinde o kadar çok mesafe vardı ki, kadın her şeyi yeniden sorgulamaya başlamıştı.

Evet, bir içki. Malcolm'dan kehribar renkli sıvı dolu bardağı aldı ve bir dikişte içti, sonra da öksürmekten kendini alamadı. "Oh, bu iğrenç!"

Malcolm kaşlarını çattı. "Korkarım Redbloom Tavernası'ndan bana kalan tek şey bu."

Eğer bu o korkunç likörün sonuncusuysa, bunun oldukça iyi bir şey olduğunu düşünerek hafif bir suçluluk duygusuyla ürperdi.

şey. Trystan köşeye çekilmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzü taş kesilmişti. Sessizdi ve ona neredeyse hiç bakmıyordu.

Korkunçtu.

Ama Malcolm'un sözleri onu yakaladı. "Bekle, ne demek istiyorsun? Redbloom Tavernası'na ne oldu?"

Trystan içkisini Malcolm'un elinden dikkatle aldı ve üç uzun yudumda bitirdi. Hiç irkilmedi. İnanılır gibi değildi. "Kart oyununda mı kaybettin, Malcolm?"

Malcolm bu suçlamaya ters ters baktı, kendi bardağını bitirip onunkini doldurdu; Malcolm bunu istememişti ve başka bir durumda olsa reddederdi -bunun tadı bakır kokulu bir ilaca benziyordu- ama içkisi içini ısıtıyor ve o öpücük hakkındaki çılgınca düşüncelerini silip süpürüyordu. Büyük bir yudum daha aldı.

Malcolm sessizce, "Senin yüzünden kaybettim, Tryst," dedi. Patron kaskatı kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Kötü Adam'ın kardeşim olduğunu öğrendiklerinde insanlar gelmeyi bıraktı. Sizinle ya da işinizle hiçbir ilişkim olmamasını boş verin. Maverine ismi benden nefret etmeleri için yeterliydi. Birkaç gece önce uzaktaydım ve bir grup emekli Valiant Muhafızı bir araya gelip burayı yaktı. Artık... yok."

Malcolm'un sesindeki acıyla yüreği burkuldu. "Çok üzgünüm Malcolm. Bu çok kötü."

Patronun yüzü darbe almış gibi irkildi ve onun nasıl karşılayacağını bildiği için sözlerinden neredeyse anında pişman oldu. Korkunç içkiden bir yudum daha aldı; başı hafiflemiş, uçar gibi olmuştu. İçkiyi bırakmak akıllıca olacaktı.

O yapmadı.

"Yeniden inşa etmen için sana ödeme yapacağım. Nereyi istersen," dedi Trystan sessizce. Başını öne eğerek, alçakgönüllülükle, sanki işlediği suçlara tam bir yenilgiyle boyun eğiyormuş gibi teklif etti. "En iyi likörleri, en iyi bal likörünü, en zengin şarapları stoklamana yardım edeceğim. Ne istersen, senindir."

Malcolm şakasız ve sabırsız bir şekilde güldü. "As

Teklif beni ne kadar cezbetse de, halkın sadece küçümseyeceği veya çıra olarak kullanacağı bir kurumu yeniden inşa etmekle ilgilenmiyorum. Sorun değil Tryst, gerçekten. Uzun sürmeyeceğini biliyordum. Bunun için kefaret ödemeye gerek yok."

Trystan bunu pek iyi karşılamadı. Omuzlarının düşüşünden bunu anlayabiliyordu, sanki bir iblisi yenmiş de bir başkası tarafından hırpalanmış gibiydi. "O halde, bir kardeş olarak bana katlanmak zorunda kaldığınız için özür dilememe izin verin."

Malcolm öne doğru bir adım attı, uzanıp elini Trystan'ın omzuna koydu, ukalalık yerini ailevi bir samimiyete bıraktı. "Seni temin ederim, bunun için özür dilemene de gerek yok."

Duygusallığın tatlılığından neredeyse ölecekti, köşede ürpertici bir seyirci gibi izliyordu. Ta ki "Bilge, tanrılar aşkına! Ağlıyor musun?"

Kollarını iki yana sallarken içkisi bardağında şıpırdadı. "Benden ne istiyorsun? Bu çok şirin!"

Malcolm güldü ve sonra patron da güldü - Malcolm'unkinden daha küçüktü ama gamzesini görmüştü, bu yüzden şikâyet etmeye gerek yoktu.

Malcolm parmaklarını şıklatarak, "Ah," dedi. "Alışılmışın dışındaki girişime gelince, Evie, bir süreliğine saklanacak bir yer arıyordum. Yerel dedikodulardan evinin boş olduğunu duymuştum, bu yüzden bir sonraki hamlemi belirleyene kadar burada saklanmanın güvenli olacağını düşündüm. Senin için sorun olmayacağını umuyordum. Aslında hiç öğrenmeyeceğini umuyordum."

Gülümsedi ve Malcolm'un yanağını okşadı. "Benim için sakıncası yok. Lütfen burada istediğin kadar kal, ama elbette malikâneye gelip bize katılabilirsin. Clare de orada ikamet ediyor; eminim arkadaşlığınızdan hoşlanacaktır."

Malcolm'un açık kahverengi gözleri büyüdü. "Clare sizinle mi kalıyor? Kız kardeşimiz Clare mi? Bir de bakmışsınız tek boynuzlu atlar tavşan doğuruyor."

Trystan tek bir kelime söylemeden önce Malcolm'a sert bir bakış attı: "Tatianna."

Malcolm bu bilgiyi kararlı bir homurtuyla hemen sindirdi. "Tahmin etmeliydim."

Hâlâ şişmiş dudaklarını yalayan Evie cebinden çerçeveyi çıkardı. "Buraya annemin bir tablosunu aramaya geldik. Burada geçirdiğiniz süre içinde onu gördünüz mü? İki küçük kızın oynadığı bir açık hava manzarası."

Malcolm'un nefesi kesildi. "Ah, evet! Mutfağınızdaki küçük dolapta birkaç tane var. Senin için getireyim." Kapıdan uçarak çıktı ve bir an için yine sadece o ve Trystan baş başa kaldılar.

Hava yoğunlaştı, gözleri kızın dudaklarına gelene kadar yüzünün her santimini dolaştı. İleri atıldı ve sanki fiziksel olarak kendini ondan uzak tutmak zorundaymış gibi, sanki onu hareket edemeyecek kadar çok istiyormuş gibi durdu. Evie hayatında hiç bu kadar aşılmış hissetmemişti.

Ama sonra Malcolm elinde bir portreyle içeri daldığında Trystan kendini duvara çarptı. Bir köşesi eksik, yaldızlı bir çerçeve içindeydi.

"İşte bu!" diye haykırdı, artık tamamen resme odaklanmıştı. Bir parmağını kaba tuvalin üzerinde gezdirdi ve resmi daha iyi görebilmek için bir adım geri çekildi. Belki de Lyssa'dan daha yaşlı olmayan iki genç kız, garip ve büyük görünümlü bitkilerle çevrili bir tarlada oynaşıyordu. Açık alanın her santimetresinde sarmaşıklar dönüyordu ve renkler o kadar özgür ve canlıydı ki neredeyse içindeki insanların dikkatini dağıtıyordu. Annesinin küçük kızlardan biri olduğu belliydi; tıpkı Lyssa'ya benziyordu. Sanki kız kardeşi doğrudan sanatın içine yerleştirilmiş gibiydi.

Arkadan tutturulmuş örgüler; yuvarlak, koyu gözler; altın sarısı bir ten; yanındaki küçük kızın eliyle kenetlenmiş bir el. Diğerinin de örgüleri vardı ama ateş gibi koyu kırmızıydılar. Gözleri Evie'ye şekerlemeyi hatırlatan açık kahverengiydi, soluk teninde burnunun hemen karşısında çiller vardı ve elinde altın yaldızlı bir anahtar tutuyordu. Evie bir sanatçı işareti, bir yazı, kızıl saçlı kızın kim olduğuna ya da bu resmin nerede yapıldığına dair herhangi bir ipucu aradı. Ama orada

altta sadece iki soluk F vardı.

Lanet olası bir sikiş anlamına gelmediklerini varsayıyordu, ama yine de oldukça uygun hissettiriyordu. "Bunun nerede olduğunu biliyor musunuz efendim?" Portreyi Malcolm'dan aldı ve patrona doğru çevirdi.

Gözlerini iyice kıstı ve çenesini ovuşturdu. "Korkarım hayır, Sage. Onu hiç tanımıyorum. Ama belki kasabadan biri tanıyabilir. Etrafa sorarız."

Gözlerini sıkıca kapattı. Ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyordu ama cesareti buna yetmiyordu, kalbi en son bu şekilde meydan okuduğunda aldığı darbeden henüz iyileşmemişti. Ama duygusal yaralar bazen yeniden açılmayı gerektirirdi; acının geri kalanının dışarı çıkmasına izin vermek, sizi ondan kurtarmak için.

"Hayır, daha fazla zaman kaybedemeyiz," dedi Evie, midesinde bir korku çukuru birikerek. "Şefler ve malikânenin koğuşları başarısız olduğu için zamana karşı yarışıyoruz ve bu portrenin tam olarak nerede çizildiğini ve bu küçük kızın kim olduğunu bileceğinden emin olduğum tek bir kişi var."

Trystan başını sanat eserine doğru eğdi, sonra da ona sorgulayan bir bakış fırlattı. "Kim?"

"Babam."

Bölüm 48

EVIE

Evie kiler kapısına bakarak, "Bunu yapamam," **diye** fısıldadı.

Patron bir yanında, Tatianna diğer yanında durmuş, gülümseyerek onun elini sıkıyordu. Dokunuştan sıcaklık sızıyordu, sanki şifacı sihrini Evie'nin kalbindeki her kırık parçaya gönderiyordu. "Gel bakalım, küçük dostum. Bundan çok daha zor şeyler yaptın."

Evie tartışmak istedi ama Tatianna her zaman kesin kararlarla konuşma eğilimindeydi, sanki inandıkları gerçekti ve tartışmaya açık değildi ve sinir bozucu bir şekilde şifacı genellikle haklıydı.

Evie ve patron rahatsız edici bir sessizlik içinde malikâneye geri dönmüş, ikisi de hayatları buna bağlıymış gibi odadaki devden kaçınmışlardı. Malikânede kendilerine katılma teklifini reddeden Malcolm'u evinde ikamet etmeye devam etmesi için bırakmışlardı.

"Muhtemelen burada kalmam en iyisi. Tryst ve ben çok yakın olduğumuzda kavga etmeye meyilliyiz."

"Malikâne çok büyük," diye karşı çıkmıştı.

Patron, "Yeterince büyük değil," diye homurdandı.

Böylece yalnız döndüler ve odayı gerginlikle dolduran tüm hararetli istekler soğuk ve kafa karıştırıcı bir şeye dönüşerek dağıldı. İkisi de yatağa çekilip sabah babasını sorgulamaya başlamaya karar vermişlerdi ve Evie güneş doğduğunda bu konunun

öpücük intikam için yeniden ortaya çıkacaktı. Ama onu arayıp sormamış, konuyu tekrar açmamış, sadece göz temasından kaçınmış ve arada bir elinin tersini garip bir şekilde dudaklarına bastırmıştı. Sanki acıyormuş gibi.

Artık iş günü iyice ilerlediğine göre, her şey normale dönmüş gibiydi ve onu hiç düşünmemenin her ikisi için de en iyisi olacağına karar verdi.

Tek sorun, kadının hâlâ onu düşünüyor olmasıydı - hem de onu ve görgü kurallarını kalp yetmezliğine sürükleyecek bir şekilde.

Bakışlarını önündeki kapıya çevirdi, elindeki işe odaklanmaya çalışırken tahtadaki izler onunla alay ediyordu. Bundan sonsuza dek kaçınabileceğini, babasıyla tekrar konuşmaktan kaçınabileceğini düşünmesi aptalcaydı. Onun yerine, kendisinden çalmaya çalıştığı saygınlığıyla hayatına devam edebileceğini düşünmek aptallıktı. Ama gömülemeyecek bazı şeyler vardı ve arayış onsuz devam edemezdi. Bu bugün olmalıydı ve o olmalıydı.

Patron kulağına fısıldadı: "Bunu senin yerine yapmayı teklif edersem hassas bölgelerim nasıl bir risk altına girer?"

"Duruma göre değişir." Ona bakmak için dönmedi ama vücudundan yayılan sıcaklığı hissetti, yeni yıkanmış gömleğinin temiz kokusunu aldı. Burnunu içine gömmek istedi. "Hangi hassas bölgelerden bahsediyoruz?"

Alçak sesle eğildi, skandal bir şey söyleyecekmiş gibi elini ağzına götürdü, ama konuşması düz ve kuruydu. "Kulağım."

Olamaz. İçinden hızlı ve yüksek sesle bir kahkaha patladı. Ses boş koridorda yankılandı. Sadece Tatianna, Kötü Adam ve şimdi de neşeli bir ifadeyle köşeyi dönmekte olan Blade duyuyordu.

"Dişi şefin gebeliği güzel bir şekilde ilerliyor millet ve karnına bakılırsa bebeğimizin doğmasına en az bir ay var diyebilirim. Erkek de

"Kafesin etrafına yığılmış pul ve yaprakların sayısına bakılırsa yuva yapıyor gibi görünüyor" -Blade gülümserken yüz ifadesi hoşgörülü bir hal aldı-. Blade'in limon sarısı yeleği kırmızı işlemeli güllerle parıldıyordu, renk düzeni gün ışığıyla uyumluydu. Durdu ve kaşlarını çattı. "Bir şaka mı kaçırdım?"

Tati duvara yaslandı, tüllü pembe kollarından biri ön kolunu kaldırırken yükseliyordu. "Patron bir tane yaptı."

Blade bayılmış gibi yaptı.

"Gidebilir misin?" Kötü Adam, Evie'ye dönüp neşesinde bir çatlak olup olmadığını kontrol etmeden ve üzüntüsünün geri dönmesini beklemeden önce ısırdı.

Ama arkadaşları buradayken kendini daha hafif hissediyordu. "Ben gideceğim. Tek başıma." Bunu odanın tamamına yönelik olarak söyledi, kapının mandalını kaldırmak için uzandı ama parmakları kolun üzerinde durdu.

Yap, diye kendini zorladı.

Ama yerinde kaldı, kolları kilitliydi, kalan yumuşaklığını da kaybetme olasılığı onu korkutuyordu. Yaşadıkları yüzünden sertleşmek istemiyordu; olduğu gibi kalarak onlara meydan okumak istiyordu. Nazik, kibar, bağışlayıcı. İlerlemenin bir yolu nasıl olabilirdi? Bu parçalarını kaybetmeden bunu nasıl yapabilirdi?

Zindan kapısının önünden geçen iki stajyer ona kıs kıs gülüyordu. Patronun önünde cesur bir hareketti ama onlara seslenen Trystan değil, diğer köşede beliren Rebecka Erring'di.

Onlar.

Sıkı topuzu her zamanki gibi yüz hatlarını sert bir ifadeye büründürmüştü ama Evie'nin bunu görünce kendini bu kadar rahatlamış hissetmesi tuhaftı.

Becky stajyerlere dönerek, "Siz ikinizle karşılaşmayı umuyordum; bugün ejderha için temizlik görevindesiniz. Bay Gushiken'in elleri şeflerle dolu ve Fluffy'nin temizliği son derece önemli."

Her iki stajyer de kekelemeye başladı. "Bayan Erring, biz

Muhtemelen bu kadar büyük bir görevi üstleneceklerdir," diye yakındı içlerinden biri. "Bu hayvan tam bir karmaşa."

Becky gözlerini devirerek onlara doğru eğildi ve alaycı bir şekilde, "O zaman başlamanızı öneririm," diye fısıldadı.

"Ama-"

"Sana bir emir verdi," dedi Blade, ses tonunda ve ifadesinde alışılmadık bir sertlik vardı. "Buna uymanı öneririm."

Dağıldılar. Becky'nin dudakları Blade'e doğru hafifçe yukarı çekildi ve cevap niteliğinde bir gülümseme ona doğru yöneldi.

Evie ağzını zorla kapatmak zorunda kaldı ama Tatianna'nın yüzünde de aynı hoppa ifade vardı. Yeni filizlenmekte olan bir aşk kadar umut verici bir şey yoktu.

Becky topuklarını taş zemine vurarak Evie'ye doğru yürürken yüzünde kararlı bir ifade vardı. "İlk gününde sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Evie hatırlamaya çalışarak zihnini yokladı ama şaşkındı, alaycı bir hakaret içermeyen bu doğrudan hitaba alışık değildi. Aklına gelen tek şey, "Sanırım 'Başarısız olacaksın' demiştin?" oldu.

Becky'nin gözleri parladı. "Ama sen yapmadın."

Ve Evie o anda Becky'nin onun yapmacık gülümsemelerinin içini, özünü gördüğünden emindi ve Becky arkasını dönmedi. Şu anda Evie için sadece olmak güvenliydi.

Becky kapıya doğru başını salladı ve ona gülümsedi - belki de ilk kez gerçek bir gülümseme. "Bunda da başarısız olmayacaksın. Söz veriyorum bunu başarabilirsin."

Evie kolu kavradı ve dönerek kapıyı açtı.

Yapabilirsin.

O da öyle yaptı.

Bölüm 49

EVIE

Karanlıktı.

İnsanlığın tartışmasız en çirkin yanı olan ihanetle yüzleşmek için uygun bir sahne.

Babasının malikânenin altındaki zindanlara hapsedilmesinden sonraki ilk gece, patronun kaçırılmasından dolayı çok kederlenmiş, umutsuzluktan ve o kadar yaygın bir endişeden acı çekmişti ki o zamandan beri rahat uyuyamamıştı. Ona ne yaptıklarını, ona nasıl zarar verdiklerini hayal etmiş ve bu onu neredeyse öldürmüştü. Sırf hayatta kalabilmek için onu kurtarma planına balıklama atlamış, başka hiçbir şeyle vakit kaybetmemişti. Her şeyin en ince ayrıntısına kadar uygulandığından emin olmuştu.

Ama Trystan geri dönmüştü, başarmıştı ve şimdi müzikle yüzleşme zamanıydı.

Mahzen kapısının ardındaki loş koridorda yürürken acı kalbini iki parçaya ayırdı. Burası kirli, karanlık ve soğuktu - babası için uygun bir yerdi- ama yine de hissettiği acıma duygusuna karşı koydu. Aşk farklı şekillerde buruşup yok oluyordu, bazen yavaş, bazen hızlı, ama şimdi fark ediyordu ki en acımasız, en acı verici olan terk edildiğinde oluyordu.

Sevgisi çok büyüktü ve onu hak etmeyen insanlara çok özgürce verilmişti.

Onun bulunduğu hücreye yaklaşırken yutkundu.

gözetimleri altındaki diğer Yiğit Muhafızlardan ayrı tutuluyordu. Kötü Niyetli Muhafızlar rotasyonları için ayrılmıştı ve patron, o bitene kadar bir sonraki grubun aşağı inmesini engelliyordu.

Duvara asılı tek fenerin yanından geçerken, hücresinin zemininde dizlerini içe çekmiş oturan bir adam silueti gördü. Gölgeye bürünmüştü, bu yüzden Evie ilk yaklaştığında onu görmedi; ta ki Evie düz olmayan bir çimento levhaya takılıp, üzerinde metal bir tepsi bulunan bir masaya çarpana kadar. Son yemeğinden arta kalanlar.

Griffin başını kaldırdı ama vücudu hareketsiz kaldı, ta ki karşısındakinin başka bir Kötü Niyetli Muhafız olmadığını görene kadar. Tırnaklarını ellerine geçirdi ve rahatsızlığını görüp ona karşı kullanmaması için ellerini hızla arkasına yerleştirdi.

"Merhaba baba." Sesi hissettiğinden daha güçlüydü ve çenesinin ucunu yukarı doğru eğik tutuyordu, böylece babasının onun ötesine baktığını görebiliyordu.

Meşaleye yaklaştığında ışığa çarpan ilk şey yüzü oldu. Bir zamanlar onu görmek rahatlatırken, şimdi sadece acı veriyordu. Gülme çizgileri o kadar derindi ki, ona bakan biri hayatını sürekli mizah içinde geçirdiğini düşünebilirdi. Hiç kimse bu mizahın onun zalimliğini gizlemek için olduğunu tahmin edemezdi.

Şaşkın ama tuhaf bir şekilde sağlıklı görünüyordu. Cildi, Evie'yi kralla olan ilişkisini gizlemek için Mistik Hastalığa yakalandığına ikna etmek için mümkün olan her şeyi yaptığı son birkaç yıla göre daha renkliydi.

Bir aldatmaca, bir yalan gibi görünüyordu. Ona baktığında ne gördüğünü merak ediyordu; kulaklarının arkasına topladığı dağınık saçları, botlarına kadar inen bol pantolonu, yanaklarında ve dudaklarında annesinin rujuyla o da değişmiş görünüyor muydu?

Değişiklikleri gördüyse de kabul etmedi. "Ah. Demek kızım sonunda beni onurlandırmaya tenezzül etti.

Varlık."

Keskin. Karnında keskin bir his vardı - nihayet onunla yüzleştiği ya da bu kadar çok acıya neden olduğu için değil, ama hiç pişman görünmediği için. Daha da kötüsü, kendini beğenmiş görünüyordu.

Rol yapamıyordu. Yüzü öfkesini yansıtıyordu. Kan dolaşımından buz akıyor, hiçbir şey kalmayana kadar kalbinin yırtık parçalarını parçalıyordu. Çenesi yukarıda, kalp atışları göğsünde sabit bir şekilde ona doğru bir adım attı ve "Ve bunu ne kadar az hak ediyorsun" diye karşılık verdi.

Babası alay ederek başını salladı. "Ama yine de buradasın. Beni aşağıda çürümeye terk etmeye kararlı olduğunuzu sanıyordum."

Evie'nin ağzı düz bir çizgi halinde kaldı. "Sanırım ikimiz de buraya gelmeden önce çürümüş olduğunu biliyoruz."

Yeşil gözlerini devirerek onu çileden çıkardı ve buzları eriterek kaynayan bir öfkeye dönüştürdü. "Şimdi, Evangelina, gerçekten. Dramatik. Gerçekten de aile için bir iş bulmanın seni yetişkinliğe taşıyacağını düşünmüştüm ama şu anda bile böyle toyca davranıyorsun."

Yapma, diye kendini uyardı. Onun istediği de bu. Onun konumundaki biri mantık duymak istemezdi, sadece duygu. Onu etkilediğini bilmek istiyordu. Ama onu kontrol etmiyordu. Edemezdi de. Artık edemezdi.

"Size sorularım var ve cevaplarım da olacak," dedi. "Ama nazik olacağım ve size seçenekler sunacağım." Hücreye yaklaşarak bir elini yanına bıraktı, diğer eli ise arkasında kaldı. "Ya bana şimdi ve burada anlatırsın-"

Diğer eli adamın kirlenmiş gömleğini kavrarken, gizli eli etrafında döndü ve onu hançerin keskin kenarının boğazına saplanacağı kadar sert bir şekilde öne doğru çekti. Oradaki deri sert metale karşı titredi.

Bu onu güç sarhoşu yapan bir tatmin noktasıydı. "Ya da güzel işkence odalarımızı ziyaret edebilirsiniz. Elbette bizimle kalışınıza dahil.

Biz... olanaklarımızla tanınırız."

Griffin'in ağzı alaycı bir ifadeye büründü ama gözlerinde az da olsa korku vardı. Kız onu etkilemeye başlamıştı. Onun için bir puan.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu.

Hançeri daha da yaklaştırdı ve bir damla kan adamın boynundan aşağı süzüldüğünde memnuniyet hissetmemeye çalıştı. Bu his onu biraz telaşlandırdı ve görmezden gelmenin ne kadar zor olduğunu fark etti. "Annemin kaybolmadan önce sahip olduğu iki küçük kızın resmi. Birinin o olduğu çok açık. Diğer kız kimdi? Nerede çizilmişti?"

Şaşkınlık içinden fırladı ve bıçağa karşı sarsıldı. "Nasıl yaptın-"

"Söyle bana," diye emretti, hançeri elinde uğulduyor, omzundaki yara izi karıncalanma hissiyle cevap veriyordu.

Gözlerini kısmıştı. "Annenin pek arkadaşı yoktu. Hiç resim yaptığını hatırlamıyorum."

Hançerle bir kez daha bastırdı. "Küçümseyen bir kocayla iyi bir arkadaşlık kurmanın zor olduğuna eminim."

"Elma uzağa düşmedi, değil mi?" Griffin Sage sırıttı, gözleri boynundaki bıçakta. "Tüm çabalarıma rağmen, sen de onun gibi oldun."

Bu suçlama onun en derin korkularına çok yakındı - kendisinin de kırılacağı, kendisinin de sevdiği insanların hayatlarını mahvedeceği. Ve bu suçlamanın onu en çok inciten, ruhunda asla iyileşmeyecek yaralar bırakan kişi tarafından yapılması... Tam da babasının onu suçladığı şeyi yaptı.

Tersledi.

Hançer elinde titredi ve sonra onu adamın kalçasına gömdü.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı adam, kadın silahı hızla çıkarırken kanayan yarasını tutuyordu. Adam yere düşerken empatisi ile kendisine bu kadar acı çektiren adamın da canının yanmasından duyduğu memnuniyet arasında gidip geliyordu

yere düştü, iki eliyle bacağını tutarak kanı durdurmaya çalıştı.

Cebinden hücre kapısının anahtarlarını çıkardı, sonra kapıyı çekip açtı ve içeri süzüldü. Babası ondan sürünerek uzaklaşmaya başladı. Hayatının yıllarını onun sağlığıyla ilgilenerek, ona ancak bir çocuğun bakabileceği şekilde bakarak geçirmişti; bu duygu o kadar kolay gitmiyordu, ama sarmallaşan öfkesi ya da esneyen acısı da gitmiyordu.

"Bu kadar çabuk gitme. Lütfen biraz daha kal." Topuklarını adamın ellerine dayadı ve içini yırtan çığlığı sessiz bir memnuniyetle dinledi. Bu ona, çocukken babasının kasaplık için kestiği hayvanlardan birinin sesini hatırlattı. O zamanki babasını hatırladı. Hayvanlar için ağlarken onu nasıl kucakladığını, eve dönüş yolu boyunca onu nasıl omuzlarında taşıdığını.

Topuğunu o kadar hızlı kaldırdı ki neredeyse yere düşecekti, göğsünü tuttu ve ani zalimliği karşısında telaşla ağır ağır nefes aldı. Bunu hak etmişti ama... onu bu şekilde değiştirecek gücü hak etmemişti.

Adam ayağa kalktı ve kadın da ona yardım ederek omuzlarını duvara yaslanana kadar kaldırdı; adamın kanı kadının giysilerine bulaşmıştı. "Ne istiyorsun?" diye sordu ihtiyatla.

Evie sesini sertleştirdi. "Bana anneme ne yaptığını söylemeni istiyorum. Kralla birlikte onun büyüsüne ne yaptığınızı anlatmanı istiyorum ve her şeyden çok, tanrıların beni neden senin gibi bir babayla lanetlediğini bilmek i s t i y o r u m ." Elini onun omzundan çekti ve Griffin'in diğer taraftaki duvara, ondan uzağa doğru geri çekilmesini, ellerini yarasına götürmesini dikkatle izledi. Gözlerini sıkıca kapattı, sonra bir kez daha açtı, derinliklerinde yorgun bir kararlılık vardı. "Portredeki küçük kız annenin en iyi çocukluk arkadaşı Renna Fortis'ti."

Bu onu şaşırttı. "Renna Fortis mi? Fortis ailesindeki gibi mi?" Fortis ailesi krallıkta cesur savaşçılar olarak tanınırdı ve soyları çok eskilere dayanırdı.

Rennedawn'ın başlangıcı. Kalelerinin bulunduğu topraklara sihirli bir şekilde dokunulduğu ve bitkilerin bile canlandığı söylenirdi. Evie yetersiz bir eğitim almıştı ama o bile bunları çok iyi biliyordu; bunlar efsanelere konu olmuştu.

Griffin solgun görünüyordu, sanki sahte hastalığı gerçek olmuş gibiydi.

-Muhtemelen kan kaybından. Tatianna'dan verdiği zararı onarmak için elinden geleni yapmasını isteyecekti ama Evie acele etmeyecekti. İstediği bilgiye, sağlam bir ipucuna ve annesini Rennedawn'daki en soylu ailede bulma şansına sahipti -kan bağıyla değil, onur bağıyla.

Ama daha işi bitmemişti. Yıllar önce annesine olanlardan daha fazlası vardı, onu neredeyse ele geçiren güçten daha fazlası vardı ve ihtiyacı olan cevaplara sahip tek insanlardan biri önünde kanlar içinde yatıyordu.

Çok zayıf görünüyordu. "Bana merhamet et, Evie. Ben senin babanım. Bunun senin için hâlâ bir anlamı olmalı." Görünüşe göre Evie'nin kendi oyununa gelmesini sağlayabileceği izlenimine kapılmıştı ama Evie artık bu oyuna gelmeyecekti.

"Sen ve kral anneme ne yaptınız?" Kadın bir adım daha yaklaştı, adamın yanında duruyordu, kan lekeli hançer yanından süzülüyordu.

Griffin'in gözleri ellerindeydi ve "Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım" diye cevap verirken de öyle kaldılar. Bu gerçekti. Bunu nasıl bildiğinden emin değildi ama yüz ifadesine sinen utançtan bunu hissedebiliyordu.

"Onu yok ettin," diye cevap verdi, kendini boşlukta hissederek.

Adam başını kaldırıp ona baktı. Onun gözünde daha da alçalmasının mümkün olmadığını düşündü ama sonra fısıldayarak, "Bunu yapmak istememiştim," dedi.

Bu sözler yüreğini ağzına getirdi, çünkü bu da bir yalan değildi; şu anda ne kadar işe yaramaz olsa da onun bunu kastettiğini biliyordu.

Birdenbire konuşmayı bitirmişti, onunla işi bitmişti ve ne kadar güçlü bir istek duyduğundan rahatsız olmuştu.

onu incittiği gibi incitmek istiyordu. Ama bu onu hiçbir yere götürmeyecekti. Artık ona üzüntüden başka verebileceği bir şey yoktu.

"Beni bir daha asla görmeyeceksin," dedi soğuk bir sesle. "Seni unutacağım. Ben hayatıma devam edip mutlu olacağım ve sen burada kalacaksın. Çürüyen, zayıf ve yalnız, sadece seni sıcak tutacak yiğit onurunla." Başını iki yana salladı. Bir zamanlar onun gözünde dağ olan bu adam çok küçük görünüyordu. "Umarım buna değmiştir."

Hançerinin ucundaki kan çizmesine damladı. Hücre kapısı gıcırdayarak geri çekildi, neredeyse gitmişti, neredeyse ondan uzaklaşmıştı, neredeyse işkenceden kaçıyordu. Ama bir sonraki sözleri onu durdurdu, öfkesini yeni bir şeye dönüştürdü - neredeyse tanınmaz bir duygu, sanki açık kalbine yapılan bir vahşeti izliyormuş ve bunu durdurmak için hiçbir yolu yokmuş gibi.

Sadece bir an için gardını düşürmüştü ama artık çok geçti.

"Kral ve benim annenin büyüsüne ne yaptığımızın cevabını istiyorsan..." Babası, büyük bir darbe için yavaşça geri çekilen bir yumruk gibi durakladı.

Griffin Sage, mide bulandırıcı bir sırıtışla bunu söylemek için sabırsızlanıyormuş gibi görünüyordu: "Belki de kardeşine sormalısın."

Bölüm 50

KÖTÜ ADAM

Trystan yirmi dakika boyunca mahzen kapısının önünde bekledi.

Tanrılar nedenini biliyordu. Yapabileceği pek çok başka şey vardı: paralı asker taleplerini yönetmek, yeni işçilere gerçekten zalimce bir şeyle işkence etmek - buz kırıcı bir aktivite gibi. Ama bunun yerine, kiler kapısının yeniden açılmasını bekleyerek gergin bir şekilde volta attı.

O öpücük beynini allak bullak etmişti.

Bunu unutmaya çalışmıştı, tıpkı birinin yüzüne doğru uçan bir tuğladan kaçmaya çalıştığı gibi. Kaçınılmaz, acı verici ve gerçekten kaçması imkansız.

Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Bir kargaşaya.

İhtiyacı vardı.

Kingsley! Kurbağa görüş alanına girdi, hemen ardından Gideon Sage geldi; kurbağanın peşinden atlarken ter içindeydi ve sert bir şekilde yüzüstü düştü. Amfibi Trystan'ın ayaklarının dibine indi ve memnun altın gözlerle ona baktı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun, Kingsley?" Trystan kollarını çözdü ve çömeldi, kurbağa boştaki ayağıyla bir kelime not ederken sabırla bekledi, sonra hayvanın kim bilir nerede tuttuğu işareti kaldırdı.

GETIR.

Trystan homurdandı ve Gideon ayağa kalkıp suçlayıcı bir parmakla Kingsley'i işaret ederken ters ters baktı. "Gerçekten güzel, seni dengesiz

kaplumbağa."

Trystan bir kaşını kaldırmadan önce Sage'in kardeşine boş gözlerle baktı. "O bir kurbağa."

Vitray pencereden içeri süzülen bir parça güneş ışığı, Kingsley ve minik tacının tam üzerinde parlıyordu. Gideon dilini şaklattı. "Her zaman bu kadar gerçekçi misin, Maverine?"

Trystan kaşlarını çattı ve Gideon'a bakarak, "Evet," dedi. Gideon kıkırdadı. "Senden neden hoşlandığını anlıyorum."

Trystan burnunu çekti ve Sage'in aylar önce güvenlik için yerleştirdiği su hortumu tesisatlarından birini incelemeye başladı. Çalışır durumda olduğundan emin olmak için, kesinlikle yanaklarının üst kısmındaki kırmızılığı gizlemek için değil.

Trystan'ın asistanına duyduğu bağlılığın farkına varmak için kimseye, özellikle de düşmanı için çalışmış olan Sage'in kardeşine ihtiyacı yoktu. Başka biri bir duygunun farkına vardığında, o duygu gerçek ve kaçınılmaz oluyordu. Avlanan bir canavar gibi sizi kovalar.

Scatter Day gibi ama çok daha az eğlenceli. "Sage herkesi sever," diye mırıldandı Trystan.

Gideon ensesini ovuşturdu, hâlâ sırıtıyordu. "Evie herkesi sevmez."

Tartışmak için ağzını açtı ama Gideon devam etti. "Biz çocukken o hep aynı fikirdeydi, hep söyleneni yapardı. Anne ve babamızın her ikisinin de memnun olmasını sağlamak için elinden gelenin fazlasını yapardı. Bu bana hiç doğru gelmedi ama sanırım onu daha çok eleştiriyorlardı. Daha fazlasını beklerlerdi."

Gideon başını sallayıp eline hafifçe öksürdükten sonra, yeşil gözlerinde cam gibi bir parıltıyla devam etti. "Yaygara koparmaktan her zaman nefret ederdi, kendi rahatsızlığına yol açacak kadar. Bir keresinde komşulardan biri ona bir şal yapmıştı, o kadar kaşınıyordu ki isilik olmuştu ama 'hediye olduğu için' şalı çıkarmayı reddetmişti." Sage'in erkek kardeşi, sanki bu hikâye çok sevimliymiş ve Trystan'ın küçücük, kullanılmayan kalbinden gün ışığını söküp

atmıyormuş gibi gözlerini devirdi.

"Ama yanlış anlama," dedi Gideon. "Anlaşılabilirlik her zaman gerçek sevgi anlamına gelmez, özellikle de Evie için. Kalbini bunca yıldır korudu."

Trystan ayaklarına baktı. "Artık onu böyle bir değerlendirme yapacak kadar iyi tanıdığınızı sanmıyorum."

"Belki de değil," dedi Gideon, "ama seninle aynı fikirde olmamaktan, seninle tartışmaktan, gerçekten ne hissettiğini söylemekten korkmadığını görebiliyorum. Ona sırtını dönmeyeceğine güveniyor."

Sana güveniyor.

Bunu bana neden söylesin ki?

Trystan yutkundu ve tekrar kapının önünde yürümeye başladı, Kingsley yürürken onun çizmesine tutunuyordu. "Bu sadece ihtiyatlı bir davranış. Ben onun işvereniyim ve herhangi bir başarı ölçüsüne sahip olabilmemiz için belirli bir düzeyde güven ve dürüstlük olması gerekiyor."

Gideon ona neredeyse acıyarak baktı. "Çok ileri gittin, değil mi?"

Rebecka o sırada köşeyi döndü ve hâlâ kapalı olan kiler kapısına bakarken rahat görünmeye çalıştı. "Henüz dışarı çıkmadı mı?"

Trystan'ın ağzında bilmiş bir gülümseme belirdi ve bu Rebecka'nın alay etmesine neden oldu.

"Kendim için istemiyorum! Kimse iş yapmıyor! Babasıyla yüzleştiği haberi ofiste yayıldı ve bir kargaşaya neden oluyor. Orada acele etmesi gerekiyor." Rebecka ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Eğer bir gardiyan daha bana provolone peynirinin nerede olduğunu sorarsa, sırf onlara daha fazla bakmak zorunda kalmamak için gözlüklerimi betona çarparak kıracağım!"

Köşeden bir baş daha sallanarak Rebecka'nın konuşmasını böldü. "Hâlâ içeride o zaman?" Gushiken gergin bir şekilde kıpırdandı.

Trystan burun kemiğini sıktı. "Herkesin işinin başına dönmesi için emir verdim."

Tatianna, Blade ve Rebecka'nın yaptığı gibi köşeyi gizlice dönmedi ama etrafta öyle bir otoriteyle süzüldü ki

Trystan artık sahip değil gibiydi. "Bunun sadece bir öneri olduğunu sanıyordum."

Trystan homurdandı. "Görünüşe göre!"

Tatianna sırıttı ve kapıya doğru başını salladı. "O nasıl?" Ama Clare yanından geçip gidince şifacının sarsılmaz soğukkanlılığı bir an için dağıldı.

Sage'den gelen bir dokunuşun fısıltısı bile onu tiksindirecek şekilde zayıflatmasaydı, bu daha mide bulandırıcı olurdu.

Ve ilgisini çekti... ama çoğunlukla onu iğrendirdi.

"Henüz bir haber yok," dedi Rebecka. "Ama önümüzdeki altmış saniye içinde oradan çıkmazsa, hepinizi masalarınıza geri gönderiyorum."

O sırada kapı patlayarak açıldı. Sanki Rebecka'nın öfkesi onu çağıracak kadar güçlüymüş gibi, Evie yanağından ve boynundan kanlar akarak koridora fırladı.

"Sage, tanrılarım!" Trystan bağırdı ve hemen onun yaralı olup olmadığını araştırdı.

"Tanrıya şükür," dedi Rebecka. "Lütfen herkese iyi olduğunu söyler misin, böylece onlar da kendi- Evangelina!" Rebecka bağırdı, Sage'in vücuduna ve yüzüne bulaşan kanları yeni fark ettiği belliydi. Ama Sage'in gözleri sadece duvarın dibinde bekleyen Gideon'u görüyor gibiydi.

Sage hançerini kaldırdı, gözlerinde vahşi bir bakışla kardeşine doğru yürüdü ve sırtı yüzeye çarpana kadar onu sertçe itti. "Eve! Ne yapıyorsun sen?" Gideon bağırdı.

"Az önce babamızı görmeye gittim."

Gideon gitmek için hareket etmeden önce gözlerini etrafta gezdirdi, Sage'in yanından öyle sert geçti ki Sage geriye doğru tökezledi, engebeli zeminde ayağı takıldı ve acı dolu bir çığlık atarak yere yığıldı.

Onunla tanışmadan önceki her hayatında, Trystan şu anda koridorda hızla ilerleyen şövalyenin peşinden gider, uygun olmayan nedenlerle kaçardı. Ama vücudunun tanıdığı tek şey onun yere çarpmasıydı ve

Hemen ardından, onu zerre kadar acı içinde görmekten duyduğu rahatsızlık göğsünde oynaşmaya başladı. Panik içinde yerde onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Ama Trystan, Sage'in gözlerindeki şiddeti görebilecek kadar kıvırcık siyah saç tutamını ittiğinde, Sage çoktan ayağa fırlamıştı bile, hançer hâlâ elindeydi.

"Sage, kan..." diye başladı, duygusuz görünmeye çalışarak.

Ama bunun bir önemi yoktu - açıkça görülüyordu ki onun endişesiyle ilgilenmiyordu, sadece şu anda kardeşinin peşinden koridorda ilerliyor ve sıkıntılı bir şekilde gözden kaybolmadan önce arkasından sesleniyordu: "O benim değil."

Tenine düşen bir yıldırım gibiydi, ani ve sıcak. Kendini sıralayamayan, birbirine karışmış pek çok duygu parçacığıyla onun ardından baktı. Merak, gurur, endişe. Ama en net şekilde ortaya çıkan endişe oldu.

Ellia'nın Kalp Köyü'ne geçmeden önce söylediği sözler buz gibi bir su gibi üzerine aktı. Sakın zarar verme.

Sage karanlığa daha da yaklaşıyordu ve onun hak ettiği acımasızlıktan ne kadar zevk alsa da, azmine ve gücüne ne kadar hayran olsa da, zihnindeki o ses - ona her gün sadece tek bir amaç için iyi olduğunu hatırlatan ses...

O ses, vereceği en büyük zararın, kurtarmak istediği tek kişiye vereceği zarar olup olmayacağını merak ediyordu.

Bölüm 51

EVIE

Evie kardeşini açık ofis alanına kadar kovaladı, stajyerler ve periler yollarından fırladı. Bir masaya çarptı ve kâğıtlar uçuştu, içlerinden biri inatla yüzüne yapıştı. "Gideon, dur!" diye bağırdı.

Tanrılara şükür, tam Gideon kaçmak üzereyken içeri giren Marv tarafından durduruldu. Bir an için birbirlerinin etrafında dans ettiler. Marv kibarca, "Affedersiniz, efendim," dedi.

"Marv, gitmesine izin verme!" Evie çığlık atarak ileri atıldı. Etrafındaki işçiler onun tenine bulaşan kana baktı ve ağzı açık bir şaşkınlıkla sahneyi izledi. Katliam Malikanesi'nde kan anormal bir görüntü olmasa da (özellikle de stajyer oryantasyonu sırasında), onları tam olarak suçlayamıyordu. Muhtemelen bir kâbus gibi görünüyordu.

Marv, sağ olsun, ikinci kez söylenmesine gerek duymadı. Kısa boylu, tıknaz bedenini Gideon'a doğru fırlatarak kardeşini yere düşürdü. "Yakaladım onu, Bayan Sage!"

İleriye doğru yürürken adama karşı yumuşadı ve adamın kana ya da kıyafetsizliğine gözünü bile kırpmamasını takdir etti. "Teşekkür ederim, Marv."

"Peki burada kim var?" Marv sordu.

"Gideon Sage. Memnun oldum," diye boğuk bir ses çıkardı kardeşi -Marv hâlâ onun üzerinde yatıyordu.

Marvin sanki ofis katında samimi bir şekilde tanışmıyorlarmış da el sıkışıyorlarmış gibi gülümsedi. "Sizinle resmen tanıştığıma memnun oldum Bay Sage. Ofiste hepimiz kız kardeşinizi çok severiz."

Gideon gülümsedi. "Annemiz çok sevinecek. Ayın elemanı, değil mi?" Bunun bir şaka olduğunu bilse de, her şey düşünüldüğünde pek zevksizdi.

Onların yanında yere otururken oflayıp pufladı. "Eğer seni bırakırsa, bana gerçeği söyleyecek misin?"

Gideon başını salladı, Marv'a bakıp gülümsedi. "Pekâlâ, kibar beyefendi, sanırım bu sizin işaretiniz."

Marv'ın yanakları pembeleşti ama hemen kardeşinin üzerinden atladı. "Size ve patrona haber vermeye geliyordum Bayan Sage: Keeley ve diğerleri Valiant Muhafızlarının malikânenin sınırlarına yaklaştığını söylediler. Kötücül onların dikkatini dağıtmayı ve şimdilik farklı bir yöne yönlendirmeyi başardı, ancak malikânenin bazı kısımları yeniden görünür hale gelmeye devam ediyor."

Evie'nin kalbi iki kez çarptı. Clare ve Tatianna hâlâ bariyeri sıfırlayacak bir büyücü bulamamışlardı ve büyü kullanmayanlar hâlâ görünmezlik büyüleri yapabilseler de bu büyüler çok uzun süre kalıcı olmuyor gibiydi. Kendilerine sadece biraz zaman kazandırdıkları aşikârdı.

"Teşekkür ederim, Marv." Evie nazikçe gülümsedi, muhafızı zaten olduğundan daha fazla telaşlandırmak istemiyordu.

Marv odadan çıkıp görev yerine dönerken yanakları tekrar pembeleşti.

Evie yerde kaldı, Gideon'u izlerken o da onu izliyordu. "Peki, birbirimize garip garip bakmaya devam edebiliriz ya da benden sakladığın her şeyi bana anlatabilirsin," dedi.

Gideon dudaklarını içe doğru kıvırdı. "Garip garip bakmak kulağa hoş geliyor."

Hançerin sapını avucunun içinde yuvarladı ve burnunu buruşturdu. "Gözlerinden birini oysam bile mi?"

Ağabeyi kaşlarını çattı. "Senin böyle olduğunu hatırlamıyorum

kana susamış."

"İşgalin tehlikesi."

Omuzlarını düzeltti ve geriye doğru yatırdı. "Her zaman bir şövalye olmak istemişimdir Eve. Eminim bunu hatırlıyorsundur."

Belli belirsiz, kraliçe ya da koyun çobanı olma hevesleriyle birlikte. Ya da onuncu yaş gününden önceki yaz, ateş kullanan bir trapez sanatçısı olmayı denemiş ve hemen çatıdan düşmüştü.

Ve çimenlerde bir daha asla büyümeyecek bir delik açtı.

Ama bunlar çocukluk düşünceleriydi. Evie her zaman Gideon'un köylerine yerleşeceğini, belki de büyüdüğünde babalarının kasaplığını üstleneceğini düşünmüştü. Gençken yaptıkları saçmalıkların gerçek bir işe dönüşebileceğini hiç düşünmemişti.

Eğer durum böyle olsaydı, peşinde bir koyun sürüsü ve başında bir taç olması gerekirdi, ki kuşkusuz bu ofisin tanık olduğu en garip manzara olmazdı, ama patronunun kan damarının patlamasına neden olmak için haftanın sonuna çok yakındı. Gerçi muhtemelen çoktan yapmıştı, mahzenden dışarı fırlayıp kardeşini koridorda kovaladığı gibi, kendisine ait olmayan kanla kaplanmıştı - çünkü kanın kendisi değil, yerde izini sürüyordu. Patronu dağınıklıktan nefret ederdi.

"Devam etmeden önce..." Gideon kaşlarını çattı. "Sorabilir miyim? Babamızı sen mi öldürdün?"

"Gideon, bu çok kaba bir soru."

"Özür dilerim. Önce oturup çay içelim mi?"

Adamın omzuna bir tokat attı ve çenesindeki kanın bir kısmını sildi. "Onu ben öldürmedim. Onu sadece kalçasından bıçakladım."

Gideon gözlerini kırpıştırdı. "Sonra da kanını yüz boyası olarak kullanmaya mı karar verdin?"

Öfkeyle gözlerini devirdi. "Hücreden çıkarken ayağım kaydı ve sonuç bu oldu. Mutlu musun?"

Kardeşinin eli ağzının üzerine düştü. "Kaydın mı?" Her ne kadar iyi saklamaya çalışsa da, kız onun

titreyen uzantısının altından gülüyordu. "Kurbanının kanıyla mı?"

Gözlerini devirdi ve kollarını kavuşturdu. "Bunun neden bu kadar eğlenceli olduğunu anlamıyorum. Kan kaygandır. Öyle değil mi efendim?" diye sordu, arkalarından gelen adamın varlığını hissetmişti.

Kötü Adam boğazını temizledi, muhtemelen tüm bu gösteriyi tatsız bulmuştu. "Sanırım böyle tanımlanabilir."

Gideon kaşlarını kaldırdı ve bir kolunu desteklediği dizine yasladı. "Ama hiç içine düştün mü?"

Kötü Adam öfkeyle alay etti. "Hayır, bu çok saçma olurdu." Ama gözleri kızın kısılmış yüz hatlarına takılınca, yüzü alışılmadık bir paniğe büründü. "Öyle demek istemedim-" Patronu içini çekti ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Senin için kardeşini öldürmemi ister misin?"

"Hayır." Kadın tatlı tatlı gülümsedi ve Kötü Adam geriye doğru bir adım attı. "Bu çok saçma olurdu."

Ama Gideon ayağa kalkıp ona doğru bir el uzatarak onların ileri geri konuşmalarını böldü. Kadın tereddütle elini tuttu, botunun topuğuna takılmamaya çalışıyordu. "Altına atıldığım arabanın tekerleklerinden kurtulduktan sonra devam edeyim mi?" diye sordu.

İşçilerin geri kalanı her zamanki gibi işlerine döndü ya da en azından öyle davranmaya başladı. Evie birden fazlasını yazar gibi yaparken yakaladı, tüy kalemleri gerçek kâğıttan bir santim kadar uzakta duruyordu. Bu ara şüphesiz çalışanlar için ofisin arka köşesinde sihirli bir şekilde su fışkırtan çeşmenin yanında dedikodu kaynağı olacaktı. En iyi dedikodular orada başlardı.

"Babam bana kral hakkında ilk kez geldiğinde odamda ödev yapıyordum. Belki on iki ya da on üç yaşındaydım." Gideon gergin bir şekilde kıpırdandı. "Yiğitlerden biri olmayı hayal etmiştim: asil, cesur, herkes tarafından sevilen. Onları köyümüzden geçerken gördüğümü hatırlıyordum ve bizim anlattığımız hikâyelerin dışında böyle adamların var olduğuna inanamıyordum.

yatmadan önce okunurdu. Bunu çok istiyordum Eve."

Ağabeyi arkasını döndü ve en yakın pencereye doğru yürüdü, belli ki bir sonraki söyleyeceği şey sırasında onunla yüzleşmek istemiyordu. "Tüm sihirler bir travma sonucu uyanır ve benimki de öğretmenlerimden birinin ateşine yakalandıktan sonra uyandı." Evie büyünün bu yönünü ve büyünün en saf neşeden de uyandırılabileceği efsanesini biliyordu. Ama bu gerçek değildi, sadece bir masaldı. Bu dünyadaki gerçek sihir her zaman acıdan kaynaklanırdı.

Onu değerlendirmeye gelen şifacıya göre bu Mistik Hastalık değildi. Ama Evie kardeşi için ne kadar endişelendiğini hatırlıyordu -ve Lyssa'ya hamile olan annesi için de. Gideon ateşten kurtulmuştu ama ondan sonra ondan uzaklaşmıştı; bunun kendi hatası olduğunu düşünmüştü. O zamanlar her şeyin kendi suçu olduğunu düşünme alışkanlığı vardı.

"Ondan sonra babam beni gizlice bir büyü uzmanıyla eğitmeye başladı. Büyü gücümün ne kadar güçlü olduğunu kimsenin bilmesine izin vermeyecek kadar küçük bir köy olduğunu söyledi. Bu bir tür engelleme büyüsüydü - ne kadar güçlü, ne kadar kuvvetli olursa olsun diğer insanların büyülerini bastırabiliyordum ve bu da babamı temkinli yapıyordu. Anneme söylememe bile izin vermedi, bunun onu strese sokacağını ve bebeğe zarar vereceğini söyledi." Gideon başka bir yöne bakıyordu ama pişmanlık fiziksel bir eziyetmiş gibi vücudunun titrediğini görebiliyordu.

"Ve sonra kralla tanıştım," dedi Gideon. Patronu onun yanında kaskatı kesilmiş, yumruklarını sıkıca sıkmıştı. "Benim büyümden çok etkilendi, hatta Annem'in büyüsünün gelişmesi onu daha da heyecanlandırdı. Lyssa'yı yeni doğurmuştu ve yıldız ışığı büyüsü gelişiyordu. Bunun bir kurtarıcının büyüsü olduğunu... ve tek başına kullanamayacağı kadar güçlü olacağını söyledi."

Evie'nin kafasında uyarı zilleri çaldı. Hikayenin nereye gittiğini biliyordu, trajik bir sonu olduğunu biliyordu. Çünkü peri masallarının güzelliğinin aksine, gerçek hayat düzgün ve derli toplu bir fiyonkla bitmiyordu.

"Benden dolgunluğu bastırmak için sihrimi kullanmamı istediler.

Annemin gücünün onu ezmemesi için. Bana bunun güvenli olduğunu ve krallığa karşı görevimi yaptığımı söylediler. Bu yüzden her gece o uyuduktan sonra büyümü onun üzerinde kullanıyordum. Lyssa yüzünden içine kapanmıştı ve ben ona yardım ettikten sonra büyüsü dengelenince her şeyin yeniden yoluna gireceğini düşünmüştüm. Ama bir gece erkenden uykuya daldım ve uyandığında gücü tüm gücüyle ortaya çıktı."

Her şeyin değiştiği o erken sabah, şafak vakti; karahindiba tarlaları, çocukluğunun sona erdiği gün.

Gideon arkasını dönüp herkesi görmezden geldi, gözlerinde gerçek yaşlarla sadece ona baktı ve bu onun içinde bir şeyleri kırdı. Onu on beş yaşında görmüştü, sonra on iki yaşında, sonra yedi yaşında, ta ki ağabeyinin en eski anısı ona çarpana kadar.

"Bu benim hatam. Anneme olanlar," dedi. "Gücünün kontrolünü kaybetmesi. Krallığın iyiliği için, şövalyeliğin iyiliği için onun sihriyle oynadım... Ve sonra onu yok ettim."

Bölüm 52

EVIE

Evie yapmadı vurmak ne zaman o girildi Bu Kötü Adam'ın yatak odasını iterek açarken omzu tahtaya çarpmadı. "Efendim, size ipucumu söyleyemeden gittiniz! Şimdi de Lyssa'yı bulamıyorum." Kesinlikle kapıyı çalmalı, ıslık çalmalı ya da en azından bir kuzgun çağrısı göndermeliydi, çünkü tanık olduğu şey... gerçekten bir şeydi. Kötü Adam kendini yerde bir kalas gibi tutuyordu, gömleksizdi, sırt kasları yere inip kendini yukarı iterken arka tarafının tepesine kadar dalgalanıyordu. Kadının sesini duyunca dondu kaldı, bu hareket duruşunu korurken kollarındaki kasların titremesine neden oldu.

"Bilge, umarım size odamda misafir ağırlamaktan hoşlandığım gibi yanlış bir izlenim vermemişimdir."

"Efendim, öğleden sonra saat dörtte tek başınıza şınav çekiyorsunuz. Kimse böyle bir izlenime kapılmaz."

Ayağa kalkıp avuçlarının etrafındaki beyaz kanvas sargıları çözerken ve boynundaki teri silerken ters ters baktı. Artık temiz olan kıyafetlerine baktı, kanı teninden temizlenmişti. "Babandan ne haber? O ne dedi? Korkarım kardeşin küçük itirafıyla planlarımı altüst etti."

Benim. Bizim değil. Bu kasıtlı bir ayrımdı. Bunu adamın yüzündeki ince değişimden anlayabiliyordu.

Annesinin ortadan kaybolması ve onu takip eden tüm olaylar için, patronuyla arasını daha da açacak gibi görünen ifşaat için kardeşini suçlamak istiyordu ama bu adil değildi. Gideon sadece on beş yaşındaydı ve en az onun kadar babalarının ve kralın entrikalarının kurbanıydı. Hem zaten şu anda en çok endişelendiği kardeşi değildi.

"Sonra görüşürüz. Lyssa'nın nerede olduğunu öğrenmeden hiçbir şey yapamam. Edwin'e, Becky'ye, Blade'e ve muhafızlara sordum. Edwin genellikle öğlen saatlerinde yatak odamızda hikâyelerini yazmak için ortadan kaybolduğunu söyledi -yazma zamanını oldukça ciddiye alır- ama orada değil."

Kaşlarını çattı, gardırobu açmak ve bir gömlek almak için odayı geçti, sonra sanki onun içini görmesini istemiyormuş gibi hızla kapattı. Konuşmadan önce koyu renk kumaşı başının üzerinden kaydırdı. "Tatianna ile belki?"

"Ben de onu bulamıyorum." Ona imalı bir bakış attı. "Ya da Clare'i."

"Şaka yapıyorsun," dedi küçük bir sırıtışla. Birdenbire çay içip dedikodu yapan iki eski arkadaş oluverdiler.

Sırıtarak ellerini birbirine kenetledi. "Hayır!" Gülümsemesi düştü. "Bekle. Odaklan. Lyssa. Lyssa kayıp."

Trystan ciddiyetle başını salladı ve cebinden bir ametist çıkarıp içine emretti: "Herkesin Lyssa Sage'i aramasını ve onu görürse bana bildirmesini istiyorum." Evie'nin omzuna güven verici bir el koydu. "O buralarda bir yerde. Endişelenmene gerek yok."

"Endişeli değilim; katilim."

"Sen de öyle yapma," diye öğüt verdi, onu düşünerek. "Tati babanı bacağından bıçakladığını söyledi."

İnkâr etmedi, sadece omuz silkti.

"İyi misin?"

"Hayır!" dedi neşeyle, sonra da herhangi bir rapor beklerken konuyu değiştirecek bir şeyler bulmak için umutsuzca etrafına bakındı.

Odası gündüz farklı görünüyordu. Kapitone yorganı ve yatağındaki milyonlarca yastık boyunca daha fazla ayrıntı görebiliyordu. Arkasını döndü ve yatağın üzerine uzandı - acımasızca rahatsızdı. Patronu bir sosyopattı.

"Bu çok saçma," diye homurdandı.

"Ben de bunu yatağımda yatmanla ilgili söyleyecektim," dedi boğuk bir sesle, bir eli kalçasında, diğeri görmeye dayanamıyormuş gibi gözlerinin üzerine bastırılmıştı.

Kız kardeşi kayıptı, muhtemelen Tanrı bilir ne yaramazlıklar yapıyordu -muhtemelen bir orduyu deviriyor ya da onu bir solucana dönüştürecek bir iksir yapıyordu- ama bu Evie'nin odadaki ejderhayı tanımasına engel olmadı. "Pekâlâ, öpücüğümüz hakkında konuşacak mıyız? Yoksa bu bir tür halının altına süpürme durumu mu?"

"Bilge," diye homurdandı, gökyüzünün aşağı yuvarlanmasını umuyormuş gibi yukarı bakıyordu.

"Neden bu kadar öfkelendiğinizi anlamıyorum. Önce sen beni öptün!" "O bir kazaydı!" diye itiraz etti ve sonra yüzünü buruşturdu,

Muhtemelen kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkındaydı.

Kaza mı? Daha iyi bir mazereti hak ediyordu. Kaşlarını kaldırarak ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Hatırladığım kadarıyla oldukça uzun bir kaza."

Bakışları onunkiler üzerinde daraldı. "Hatırlarsan? Daha dün oldu. Bu kadar kolay mı unutuyorsun?"

Ona cesaretle baktı. "Öyle mi?"

Kaskatı kesildi, kasları o kadar gergindi ki sanki taşa dönüşüyor gibiydi. İfadesinde kızın teşvik ettiği bir yoğunluk vardı, ama şimdi onun yerine ellerine baktı, bakışlarını kendi bakışlarıyla tutamadı.

"Anlık bir yanılgı belki. Güzel göründüğü için baharatlı bir şey yemek ve sonra midenizi bulandırmak gibi," dedi ve kısa ve öz bir şekilde başını salladı.

Kadın başını kaldırdığında, adam ellerine bakıyordu ve "Baharatlı yemekler asla midemi bulandırmaz," derken sesi son derece rahatsız geliyordu.

Baharatlı yiyeceklerden bahsetmiyorlardı, ama bu pek

önemliydi. Perili görünüyordu.

Bu yüzden ona en ufak bir merhamet göstermeye karar verdi. "İstediğin buysa bırakırım. Ama annem bulunduktan sonra bu konuyu tekrar görüşmeyi talep ediyorum. Sonuç ne olursa olsun."

Tereddüt etti. Korkak. "Peki," diye kabul etti sonunda. "Baban ne dedi? Resimde kim vardı?"

"Renna Fortis," diyerek çekmecelerine doğru yürüdü ve onları karıştırmaya başladı. Garip bir şekilde renkli bir çift çorap çıkardı. Dudağını ısırarak onları havaya kaldırdı. "Puantiyeli mi?"

"Ver şunları bana! Bir rakundan daha kötüsün," diye çıkıştı ve kadının elindeki çorapları çekip aldı. "Renna Fortis, Fortis ailesinin reisidir. Eğer annen Fortis Ailesi'nin kalesindeyse, bu... ciddi bir sorun olabilir."

Kaşlarını çattı ve gardıroba doğru yürüdü. "Neden?"

Sonra bir de baktı ki, yine adamın omzunun üzerinde, bir bez bebek gibi yavaşça yatağa yuvarlanıyor. Ani ve aptalca bir umutla adamın vücudunun kendisininkinin üzerine düşeceğini düşündüyse de öyle olmadı. Bunun yerine, adam çoktan odanın diğer ucuna geçmiş, gardırobun kapağına yaslanmıştı. Orada onun bulmasını istemediği bir şey vardı.

Bu da ne olduğunu öğrenene kadar rahat etmeyeceği anlamına geliyordu. "Birincisi, kale tamamen erişilemez durumda.

halka. Ve..."

Dirseklerinin üzerine oturdu. "Peki ne?" diye sordu.

Rahatsız görünüyordu ama bunun kadının yatağındaki varlığından mı yoksa o lanet gardıropta sakladığı şeyden mi kaynaklandığı konusunda kararsızdı. "Bunu söylemek bana düşmez. Biraz araştırma yapmama izin verin, oradan devam ederiz."

Marv aniden odaya daldı ve Evie'nin irkilerek yataktan düşmesine neden oldu. "Problem, büyük problem

-büyük sorun!"

Marv'ın onu görmemiş olmasını ummak çok fazlaydı. Ve hayatını kurtarmak için sır saklayamazdı. Muhteşemdi.

"Avluda kasıtlı olarak yangın çıkarıldı!"

Marv bağırdı.

Kötü Adam kaşlarını çattı ama soğukkanlılığını korudu. "Bu ilk kez olmuyor, Marv. Sage'in değerli hortumlarından birini kullan ve söndür."

"Onlar değerli değil," dedi kızgın bir ifadeyle. "Onlar güvenlik önlemleri!"

Marv gergin bir şekilde kıpırdandı. "Efendim... Korkarım bunun arkasında Valiant Muhafızları var."

Kötü Adam'ın yüzündeki boş ifade, Evie'nin peşinden odadan çıkarken çenesinin kararlı bir şekilde kapanmasına dönüştü.

Marv haklı olabilirdi; malikânenin bariyerlerinin etrafında dolaşan şövalyeler vardı. Ama Evie'nin de şüpheleri vardı ve bunların hiçbiri Yiğit Muhafızlar'a yönelik değildi.

Hayır, sorumlu kişinin tamamen başka biri olduğuna dair korkunç bir his vardı içinde.

Bölüm 53

KÖTÜ ADAM

Trystan eskiden sorumlu olmayı severdi.

İnsanlara emir vermek ve onların kendi kontrolüne boyun eğmesini sağlamak onun görevi, kaderiydi; iyi olmak için çabalayabileceği tek şey kötülük yapmak, krallığa karşı suç işlemekti. Ama Sage'le birlikte malikânede koştururken, dürüst olmak gerekirse, uzun zaman önce zihninin bir köşesine ittiği o uzun süreli umudu kabul etmesine izin verirse, kehaneti yerine getirmenin, Rennedawn'ı kurtarmanın... yok etmek yerine kurtarmak için bir şeyler yapmanın... onu hak ettiğini kabul edebileceğini düşündü.

Barıştan, dostluktan, aileden ve hatta belki de- "Ateş!"

Sözcük ağzından hiç beklenmedik bir anda çıktı.

O ve Sage arka avluya koştuklarında ağaçları alevler içinde buldular.

Sage irkildi, yan tarafını tuttu, nefesi kesilmişti, nefes nefese kalmıştı, derisi efordan nemlenmişti- Zihni korkunç bir yere gitti ve yatağıyla... ve birkaç yastığıyla ilgiliydi. "Sanırım biliyor efendim," diye soluk soluğa bağırdı. "Ona bağırmak zorunda değilsiniz."

Trystan başının iki yanını kavradı. "Sadece hortumu çıkar. Böylece bunun sorumlusu kimse onu bulabilir ve ağır bir şekilde cezalandırabilirim."

Avlunun zeminindeki çimento levhayı kaldırmaya çalıştı.

Kıpırdamadı ve kaşlarını çattı. "Altına koyduğum şeyin bu olduğundan emindim."

Adam ona bakakaldı. "Nerede olduğunu bilmiyor musun? Sen, lastik hortum meraklısı?"

Parmağını onun yüzüne doğrulttu. "Acil bir durumda güvenlik için plan yapmak beni meraklı biri yapmaz, Kötü Derebeyi."

Trystan kaşlarını kaldırdı ve kollarını kavuşturarak onu düşünmeye başladı. "Bu konuda bir kitap aldın mı?"

Suçlulukla gözlerini kaçırdı.

"...Evet." "Ha!"

Ellerini havaya kaldırdı. "Güvenlik üzerine biraz okuma yaptım! Son iç gıcıklayıcı kitabımdan sonra damak temizleyici oldu."

Bu kitapların ne anlama geldiğini tahmin etmek için dahi olmasına gerek yoktu.

"Başlık neydi?" diye sordu.

Kafasını kaldırdı, saçma sapan tekerlekleri açıkça hareket ediyordu. "Sanırım İşyeri için Yangın Hortumları ya da buna benzer bir şey."

Evet, kesinlikle hortum kitabından bahsediyordu. Trystan burnunun kenarını sıktı ve ayaklarını yeniden yere basmak için ondan uzaklaştı.

Bu hareket botunun altındaki bir levhanın gevşemesine neden oldu ve onu öyle bir şaşırttı ki ayağını tamamen kaybetti. Bu yeterince akıl almaz bir şeydi ama sonra... çırpındı. Tüm hayatı boyunca bir kez bile çırpındığını sanmıyordu. Kıçı kafatasını çatırdatacak kadar sert bir şekilde yere çarptı. Ama levha kalkmış, uzun bir lastik borunun ucunu ortaya çıkarmıştı.

Sage "Buldun!" diye bağırdı ve ellerini çırptı. Sonra onu çıkardı, ustalıkla tuttu ve görevindeki etkinliği, yüzündeki odaklanma... garip bir şekilde tahrik ediciydi.

Kadın bir kalem bile açsa, adam küplere binerdi.

Kaşlarını çatarak yerdeki pozisyonuna baktı. "Sage, ben

"Dengesizliğinizin fark edilmesinden korkuyorum."

Onu görmezden gelerek hortumun tepesindeki başlığı çekti ve su bir anda fışkırdı. Adam ayağa fırladığında, suyun gücü kadını geriye ve göğsüne doğru savurdu. Elleri içgüdüsel olarak dirseklerini kavramak için yukarı kalktı ve yüzünü göremese de, hareket etmemek için ayaklarını sıkıca dikerek sertleştiğini hissetti. "Denge eksikliği çekmiyorum," diye karşı çıktı. "Yer sadece bana yaklaştığını haber verme nezaketinden yoksun."

"Herhangi bir şeyi tartışarak halledebileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu.

Birkaç tanesi hâlâ titriyor olsa da, alevler su saldırısı altında dağılıyordu. Ama havadaki sıcaklığın nedeni ateş değildi. Üzerlerine vuran güneş ya da arka avlu boyunca uzanan taşlardaki çatlaklardan çıkan çiçekler de değildi. Yaramaz gülümsemesi ve nazik gözleriyle ona bakan Sage'di.

"Bu işe tartışarak girdim, değil mi?"

Elbette bunu, bir işe ihtiyacı olduğunu söylediği anda işin kendisine ait olduğunu bilmeden söyledi.

İlk tanıştıklarında yetersiz besleniyormuş gibi ince omuzlarında, vücudunun zayıf kamburunda açıkça taşıdığı yükleri hafifletmenin bir yolunu, herhangi bir yolunu bulacağını. O ilk gece geç saatlere kadar nedenini merak etmişti.

Malikânede vanilyalı şeker siparişi vardı ve bu siparişin başlangıç tarihi -tesadüfen- onun ilk vardiyasının ertesi günüydü, masasının üstündeki teneke kutuda saklı olanları ne kadar sevdiğini gördükten sonra. Aslında şu anda, arka kapının kömürleşmiş tahtasını gördüğünde içinde yükselen öfkeyi yatıştırmak için bir tane kullanabilirdi.

"Yangını söndürmeyi bitir, Sage. Bundan kimin sorumlu olduğunu bulmam gerek."

Sage hortumu yere bıraktı. "Gerek yok."

Bir şaşkınlık dalgası onu sardı, şevkini azalttı.

Aslında neredeyse mahvediyordum. "İstediğinizi yapabilirsiniz ama neredeyse bir haftadır kimseyi öldürmedim ve sanırım bunu hak ettim. Olay kurulu beni çok özlüyor."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Sorumlu kişiyi yaralayamazsınız."

Tehditkâr bir şekilde öne doğru eğildi ve yasaklayıcı kötülük havasına bürünmeye çalıştı. "Bilge, ne istersem yaparım."

Ona attığı bakış ancak bir meydan okuma, bir cüret olarak tanımlanabilirdi. "Lyssa!" diye seslendi. "Hemen buraya gel!"

Sage'in o tek ebeveyn emriyle verdiği otorite sırtını dikleştirdi. Sanki ona öyle yapmasını söylese o da koşarak gelecekmiş gibi.

"O bir Yiğit Muhafız değildi," dedi Sage yüzünde ve duruşunda sessiz bir hayal kırıklığıyla. "O benim kız kardeşimdi."

Bölüm 54

EVIE

Evie Sage her zaman ebeveynlik becerilerinin arzulanan bir şey olmadığını biliyordu. Bu asla üstesinden gelemeyeceği ebedi bir zayıflıktı. Bakıcı rolünü çok genç yaşta üstlenmişti, en büyük sorununun okuldaki zor bir konu ya da hangi arkadaşının arkasından fısıldadığı konusunda endişelenmek olması gereken bir yaşta. Ağaçlara tırmanıp dilek tutması, dünya aydınlık, açık ve eğlenceliymiş gibi davranması gereken bir yaşta.

Çok erken kaybettiği çocukluğu için zaman zaman nostaljiye kapıldı.

Ama ne olursa olsun, dünyanın iyilik, umut ve neşe barındırdığına inanmaya devam etmek için elinden geleni yapmıştı ki Lyssa da buna inanabilsin. Belki de hayatta kalmak için iyimserliğine biraz fazla yaslanmıştı. Belki de kız kardeşinin ihtiyacı olan ebeveyn varlığı bu değildi? Şu anda kundakçılık yaptığını düşünürsek?

Lyssa'nın küçük, siyah saçlı kafası arka duvarlardan birindeki bir boşluğun arkasından belirdi. "Burada olduğumu nereden bildiniz?" diye sordu duvarı yuvarlayıp temkinli bir şekilde onlara yaklaşırken. Kahverengi gözleri iriydi, düğme burnu ve yuvarlak yanakları sadece yüzünü değil, ellerini ve diz boyu elbisesinin eteklerini de kaplayan siyah isle kaplıydı.

Evie parmağını kaldırdı ve mor bir kurdele gösterdi.

yerde buldum. "Bir şey mi kaybettin?"

Lyssa ipek şeridin eksik olduğunu fark ettiğinde eli örgüsünün ucuna gitti. "Fareler! Kötü adamlığın ilk kuralı: Arkanda asla kanıt bırakma."

Evie'nin patronu yanındaki kahkahayı bastırdı. Evie ona kuşkulu bir bakış attı ve kahkahalar kesildi. Adam ciddiydi, "Doğru söylüyor. Gerçi bazen kartvizit bırakmaya izin veriliyor."

Lyssa gözlerinde yıldızlarla Trystan'a baktı ve söylediği her şeyi daha sonra kullanmak üzere katalogluyormuş gibi başını salladı. Hay Allah.

Patronunun omzunu itti. "Ona bahşiş vermeyi kes!"

Kemiklerini sızlatan bir yorgunluk uzuvlarını sarmış, beklentiler ve sorumluluklar vücudundaki yaşamı tüketmişti. Lyssa'ya yalvardı. "Aklından ne geçiyordu? Bunu nasıl yapabildin?" Evie, Lyssa ile ilişkisini hafif tutmaya çalıştı; onun ablası, arkadaşı ve sadece gerektiğinde ebeveyni olma dengesi içinde yaşadı.

Bu bir ebeveynlik anıydı.

Lyssa yüzündeki isi ovuşturarak Evie'nin kalbini yumuşattı ama Evie kıpırdayamadan patronu öne doğru eğildi ve cebinden çıkardığı siyah bir mendili Lyssa'ya uzattı. Kız kardeşi yüzünün kenarlarını ovuşturdu ama isi tamamen gözden kaçırdı. "Anladım mı?"

Evie onun gözle görülür bir şekilde dudaklarını yukarı kaldırarak sırıtmasını, ifadesini ciddi, ses tonunu profesyonel tutmasını izledi.

"Baca temizleyicisi gibi görünüyorsun, küçük kötü adam." Lyssa'nın küçük ellerinden mendili aldı ve önüne doğru kaldırdı. "Alabilir miyim?"

Lyssa ona utangaç bir şekilde baktı ama başıyla onayladı. İşkenceden kundaklamaya, kemik kırmaya, el kırmaya, kafa asmaya kadar farklı şiddet hallerinde gördüğü patronunu izlemek şaşırtıcı bir şeydi... Devam edebilirdi.

Ama bu adam farklıydı ya da belki de aynıydı, sadece daha yumuşak, daha güvenliydi. Lyssa'nın yanaklarındaki is lekelerini hafifçe ovuşturdu, ta ki siyah renk yanaklarına geçene kadar.

Mendili tekrar cebine sokarken ayağa kalktı. "İşte buradasın," dedi yürek parçalayan bir sırıtışla.

Ya da daha doğrusu, kalp onarımı. O küçük hareketinde olduğu gibi, Evie'nin iki kırık parçasına bir iğne ve iplik geçirmiş, onu yavaşça bir araya getirmiş, yavaşça bir bütün haline getirmişti.

Adamın az önce önünde yaptığı mutlak nezaket vahşetini düşündü. O böyle şeyler yaparken nasıl bağımsız kalabilirdi ki? Onun hayatındaki büyük kötü olarak kendini yeniden göstermesini istiyordu ama artık çok geçti. O çoktan kalbinde çok değerli bir yer edinmişti - o kadar değerliydi ki onu kaybetmek içini boşaltacaktı. Asla toparlanamayacaktı. Duyguları onu yutmakla tehdit ediyordu.

Onları aşağı it. Bu sağlıklı hissettiriyor.

Kız kardeşinin önünde durmak için onu omuzlayarak geçti. "Pekâlâ, o zaman sen onunla bir keman gibi oynarken ben kötü adam olacağım."

Lyssa elinin içine doğru kıkırdadı.

Kötü Adam gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Evie sempatik bir şekilde başını salladı. "On yaşında bir çocuk tarafından dolandırılmışsın."

İnançsızlıkla gözlerini kırpıştırdıktan sonra alçak, çakıllı bir ses tonuyla, "Bunu kimse bilemez," dedi.

Onu varoluşsal kriziyle baş başa bırakan Evie, dikkatini tekrar kız kardeşine çevirerek kollarını kavuşturdu. "Lyssa. Yangın. Nasıl?"

Lyssa ayak parmaklarını ayakkabılarının içinde oynatarak yere baktı. "Ejderhaya yardım ediyordum."

Kötü Adam başını eğdi. "Fluffy?"

Lyssa başını salladı. "Ona Fluffy adını vermemiz çok komik. Bizim de aynı isimde bir köpeğimiz vardı!"

"Biliyorum," dedi Kötü Adam karanlık bir sesle.

Evie kaşlarını çattı. "Devam et- Ah!" diye bağırdı, Fluffy'nin kendisi yeşil ve mor pulları parlayarak Lyssa'nın omzunun üzerinden belirdiğinde göğsünü tutarak. "Bu kadar büyük bir hayvan için anormal derecede sessiz ayak sesleri var."

Fluffy'nin başı aşağı eğildi ve Lyssa'nın omzunu dürttü. Lyssa onun burnunu okşadı ve o da bir kedi gibi elinin içine doğru mırıldandı.

"Lyssa..." Evie başladı. "Ejderhanın ateş püskürtmesini sağladın mı?"

Kız kardeşi Fluffy'yi okşamayı bıraktı, Fluffy de protesto için küçük bir hırıltı çıkardı. "Evet, öyle yaptım! Arka duvarı yaktığı için üzgünüm ama buraya geldiğimden beri ofisteki herkesin benim yardımıma ihtiyacı olduğunu çok iyi anladım. Bu yüzden korkarım ki bu sadece bir teminattı."

Evie ona şüpheyle baktı. "Teminatın ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Daha büyük bir şey yapabilmek için feda ettiğiniz bir şey." Lyssa, her zaman yaptığı gibi, karmaşık görünen şeyleri en basit terimlerle ifade ediyordu.

Kötü Adam kendi koluyla onun kolunu dürttü. "Aslında bu oldukça iyi bir ifadeydi."

Evie ona tısladı. "Kimin tarafındasın sen!"

Tam o sırada, Tatianna ve Clare avluya daldılar, perişan ve öfkeli görünüyorlardı. "Lyssa Sage! Başın büyük belada!" Ah, sonunda müttefikler.

Lyssa, onu her türlü zarardan korumaya hazır bir şekilde başını onun üzerinde gezdiren Fluffy'ye doğru atladı. Evie ejderhanın başının üstündeki Kingsley'e bir göz attı; elinde "MASUM" yazılı bir tabela tutuyordu.

Hiç sanmıyorum. "Onlara ne yaptın?" Evie kız kardeşine sordu.

Tatianna öfkelendi, normal soğukkanlılığı bozulmuştu, kıyafetleri kırışmış, saçları dağılmıştı. "Bizi bir dolaba kilitledi!"

"Lyssa!" Evie ona döndü.

"Tekrar aşık olmalarına yardım etmeye çalışıyordum! Özür dilerim!" Lyssa yüzünü buruşturdu. "Bunu Bayan Erring ve Blade için de yapmak istedim ama bazen Blade'in ondan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını anlamak zor oluyor, o yüzden yapmalı mıyım emin olamadım."

Clare ters ters baktı. "Bizde her şey çok mu açık?"

Kötü Adam kaşlarını kaldırdı. "Clare, pembe rujun var mı?

ne oldu?"

Clare öksürdü, ağzındaki fuşya rengini sildi - Tatianna'nın giydiğinin aynısı. "Hayır."

Bu iş bittiğinde Evie kesinlikle bunu daha fazla araştıracaktı.

Lyssa bu dikkat dağınıklığını yavaşça uzaklaşmak için bir fırsat olarak değerlendirmişti ama Evie onu elbisesinin yakasından tutup geri çekti. "Oh, hayır bilmiyorsun. Başka kime 'yardım' ettin?"

Kız kardeşinin yüzü kızardı; boğazını yakan bir şey yutmuş gibi görünüyordu. "Ben de sana biraz yardım etmiş olabilirim."

Sonra bir şey oldu. Kayıp günlüğü patronunun masasında belirmişti. Bunun stajyerlerden birinin bir şakası olduğunu düşünmüştü ama hayır, çöpçatanlık yapan küçük kız kardeşiydi. "Ne kadar saçma şeyler! Lyssa, niyetinin iyi olduğunu anlıyorum ama başkalarının hayatına burnunu sokman hiç hoş değil."

Lyssa'nın ağzı kapandı. "Ama bu grup bunu her zaman yapıyor."

Bu herkesi susturdu. Ta ki Rebecka Erring avluya girene kadar. "Yangın mı çıktı? Lyssa'yı buldular mı? Yapamam-" İnsan kaynakları müdürü onların birbirine sokulduğunu görünce olduğu yerde durdu, Lyssa'yı ortada, sağ salim bulunca omuzları düştü. Becky rahatlamış görünmek yerine bir şekilde şüpheci görünmeyi tercih etti. "Yangını sen başlattın, değil mi Lyssa?"

Lyssa utangaç bir sırıtışla Becky'ye yaklaştı. "Teknik olarak konuşursak, Fluffy'ydi."

Ardından Blade dışarı fırladı; bu kötü yapılmış bir skeç gibi hissettirmeye başlamıştı. "Evet öyleydi!" Blade Lyssa'yı kucağına aldı ve etrafında döndürdü. Lyssa kıkırdadı, küçük elleriyle Blade'in boynuna tatlı bir şekilde sarıldı. "Lyssa Sage, seni küçük dahi. Nasıl yaptın bunu?"

Lyssa omuz silkti ve neşeyle cevap verdi: "Sadece özgüveni üzerinde çalıştık. Kingsley de yardım etti!"

Kingsley, Lyssa'ya doğru zıpladı ve Lyssa'nın arkasına saklandı.

Patron ters ters bakmaya başladı.

Becky bütün bu olanlardan rahatsız olmuş gibiydi. "Harika. Peki siz ikiniz neredeydiniz?" -suçlayıcı bakışları Evie ve Kötü Adam'ın üzerindeydi- "O 'ejderhanın özgüvenini inşa etmesine' yardım ederken ve mimariyi ateşe verirken neredeydiniz?"

Önce Evie cevap verdi, arkadaşlarını ve iş arkadaşlarını haberdar etmeleri gerektiğini biliyordu. "Renna Fortis hakkında konuşuyorduk."

Becky kaskatı kesildi, yüzündeki renk soldu. "Ne? Neden?"

Bu onun verdiği garip bir tepkiydi. Evie bir adım daha yaklaştı ve endişeli bir ifadeyle, "Renna Fortis annemle birlikte resimdeki kadındı. Çok iyi arkadaşlardı. Şu anda onunla birlikte Fortis Ailesi'nin kalesinde olduğunu düşünüyoruz ama onu bulmamızın bir yolu yok."

Becky yutkundu ama patron araya girerek sessizce, "İstemiyorsanız söylemek zorunda değilsiniz Bayan Erring," dedi.

Oh, şimdi ne kaçırıyorum?

Blade'in gözleri Becky'nin üzerinde keskinleşti. "Neler oluyor?"

Becky topuzunu düzeltti ve hepsine hitap etmeden önce gözlüklerini burnuna doğru itti. "Bizi kaleye götürebilirim."

Tatianna şaşırmış görünmüyordu ama Clare'in çenesi gevşedi. "Nasıl? Halka açık değil ki."

Becky'nin gözleri Evie'ninkileri buldu ve orada gördükleri Evie'nin her gün aynada gördüklerini o kadar andırıyordu ki neredeyse Becky'nin elini tutacaktı: Korku. İsteksizlik. Endişe. Ama aynı zamanda... güç. İnanç.

"Benim için erişilemez değil... çünkü Renna Fortis benim annem." derken Becky'nin yüz ifadesinde her şey savaşıyordu.

Bölüm 55

EVIE

Kardeşinin onu rahatsız etmesi için kötü bir zamandı. Grup onu avluda bekliyordu ve o çoktan geç kalmıştı. Her zamanki gibi bavulunu fazla doldurmuştu.

"Biz yokken ona göz kulak ol, Keeley, hem de çok yakın," dedi içi dolu bavulunu koridorda taşırken. Sırları açığa çıktıktan sonra Gideon'u koruma görevine geri dönen Kötü Niyetli Muhafızların başı ona başıyla hızlıca bir selam verdi.

Gideon'un yanakları kızardı. Başı öne eğikti. "Bunu hak ediyorum."

Onun kendine acımasını istemiyordu; bu, acısına dayanmasını çok daha zorlaştırıyordu. Birine hem kızıp hem de onu teselli etmek istemek korkunç bir duyguydu ve bu ihtiyacı hissetmemek için kardeşinin biraz daha kötü olmasını diledi.

Merdivenlere ulaştılar ve Gideon bavulu onun elinden alarak, kendisine eşlik etmesini işaret etti. Lanet olası şövalyelik. "Kandırıldığın için öfkemi hak etmiyorsun," diye izin verdi. Evie kendi babaları tarafından oyuna getirilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Öfkelenmesi doğru değildi ama o da bir insandı. Duygular her zaman doğruyu ya da nüansı bilmezdi; sadece biri acıya neden olduğunda incinmeyi bilirlerdi.

Merdivenlerin dibine vardılar ve Gideon dikkatle çantasını uzattı. "Buyurun. Katılmak istemediğimi biliyorum ama bana Lyssa'nın nerede olduğunu söylersen, sen yokken onunla biraz vakit geçirmek isterim."

Evie gözlerinin arkasında bir sızı hissederek başını salladı. "Edwin'le birlikte yemek yapıyor. Gidip yardım etmelisin, eminim çok hoşuna gidecektir."

Gideon parladı. "Mükemmel! Şimdi oraya gidiyorum. Keeley, bana katılır mısın?"

Keeley gözlerini devirirken onun arkasında nöbet tutmaya devam etti. "Ne yazık ki."

Tatianna'nın kalın kaşlarını birbirine yapıştırıp ağzını öfkeyle kapatarak merdivenlerden hışımla inmesiyle yarıda kesildi.

Tatianna'nın normalde sahip olduğu sarsılmamış özgüvenden çok farklıydı. "Her şey yolunda mı, Tati?"

Tatianna saç örgüsünü gözlerinden uzaklaştırdı. Yüzü şaşkın görünüyordu ve kahverengi teni terden parlıyordu. "Kız kardeşinin tehdidi günlüğümü çaldı."

Evie bavulunu yere bıraktı ve eliyle ağzını kapattı. "Olamaz!"

Tatianna'nın göz kapakları yarı kapalı hale gelirken koyu renk kirpikleri aralandı. "Orada gülümsüyor musun?"

Konuşmak istemeyerek başını salladı, çünkü aslında gülüyordu. Tıpkı bir "ha!" diye havladıktan sonra elini ağzına ve çenesine götürerek maskeleyen Gideon gibi.

Tatianna pembe kollarını düzeltti. Yolculuğa daha iyi uyum sağlamak için uzun, ipeksi pembe bir pantolon giymişti. Canlı pembe farlarla tozlanmış gözlerini kısmıştı. "Sanırım bu bir aile özelliği."

Evie arkadaşına dikkatle baktı ve dudaklarını büzdü. "Tati, dolapta bir şey mi oldu?"

Clare onun arkasından merdivenlerden inerken şifacı dondu kaldı, daha da sertleşti. "Ben de geliyorum," diye duyurdu en genç Maverine.

Clare'in kafasındaki her saç teli yerli yerinde değildi. Her biri. Tek. Bir.

"Gereksiz," diye homurdandı Tatianna kapıya doğru ilerlerken, Clare de arkasından onu takip ediyordu. Birbirlerine yakın ama ayrıydılar, dokunmak istemeyen ama yakın kalmaktan da kendilerini alamayan karşıt güçler gibiydiler.

Onlar gittikten sonra sessizliği ilk bozan Gideon oldu. "Kız kardeşimiz... bir şey." Durduramadan kahkahası patladı.

Evie elini ağzından çekip ikisini de gözlerinin üzerine koydu. Yankılanan kıkırdaması hafifti; şu anda onu ağırlaştırmaya çalışan her şeye karşı onu son derece sakinleştirdi.

Adamın kısık kahkahası kızınkiyle uyumluydu ve kız ellerini kaldırıp kardeşine baktığında gülümsemesi soldu. Onun gözlerinin kızarmasını ve cam gibi olmasını izledi. "Gerçekten üzgünüm Eve. Her şey için. Her şeyi baştan yaşamayı ne kadar istediğimi sana anlatamam. Bana inanmayabilirsin ama söz veriyorum bunu telafi edeceğim."

Bu kadarı yeterliydi.

Kollarını kardeşine doladı ve yüzünü onun boynuna gömdü. "Sorun yok. Seni seviyorum. Sorun yok."

Gideon sessizce omzuna doğru kokladı, Evie'yi bir çocuğun annesinin eteklerini tuttuğu gibi tuttu, sanki yine küçük bir çocuktu, çok fazla korkusu vardı ve onlarla başa çıkmanın bir yolu yoktu. "Özür dilerim."

Onu susturdu ve sırtında daireler çizdi. "Bir daha kimse bizi incitemeyecek. Söz veriyorum."

Yavaşça birbirlerinden ayrıldılar, sulu gülümsemeler ve kuruyan gözyaşları her ikisinin de yüzünü yapış yapış ve kırmızı yapmıştı. Keeley köşeye çekilmişti, bu görüntüden rahatsız olduğu belliydi.

Evie çantasını aldı. "Döndüğümüzde Lyssa ve Edwin'le birlikte bana lezzetli bir şeyler hazırlar mısın? Ve biz yokken eşyalara göz kulak ol."

"Bundan emin olabilirsin." Gideon titreyen çenesiyle bir eliyle arka kapıya doğru işaret etti. "Şimdi oraya git ve bizim

Anne."

Neredeyse kapıya varmıştı ki durdu ve arkasını döndü. "Gideon."

Ona baktı, her zamanki yaldızlı kahraman. O iyiydi - ondan farklı bir tür.

Bu yüzden dikkatlice şöyle dedi: "Krala zarar vermek istiyorum. Kötü şeyler yaptığı için değil. Rennedawn için kötü olduğu için değil. Benim canımı yaktığı için onun da canının yanmasını istiyorum, çünkü o hepimizin canını yaktı. Sence bu beni kötü biri mi yapar?"

Tereddütle gülümsedi; Keeley bile bu soru karşısında şaşırmış görünüyordu. "Hayır, Eve. Böyle hissetmende bir sorun yok."

Ama Becky'nin ailesinin evine yapacakları uzun yolculuk için artık eyerlenmiş ejderhaya doğru yürürken, kardeşinin gözlerinin ve sözlerinin ardında gördüğü bir şeyi fark etti.

Korku.

Bölüm 56

KÖTÜ ADAM

Trystan gergin değildi.

Belki de mide bulantısı ve mide kıvrımları sadece ejderhanın gökyüzünde alçalıp dalmasının ve ara sıra ağzını açıp bir ağacı tutuşturmasının bir sonucuydu - Sage'in çok güçlü bir şekilde itiraz ettiği bir şeydi, her yeşil dal turuncu bir alevle yükseldiğinde tırnaklarını avuçlarına batırmasının kanıtladığı gibi.

"Gushiken, lütfen Fluffy'ye Hickory Ormanı'nı kül etmeyi bırakmasını söyle," dedi. "Yıkımdan hoşlanıyorum ama ağaçlara karşı kötü niyet beslemiyorum." Bakışlarını Sage'in ellerinden ayırmadı, uzanıp onun yerine yapmamak için ellerinin gevşemesini diledi. Bu aralarındaki anlaşmanın ruhuna aykırı olurdu.

Annem bulunduktan sonra bunu tekrar gözden geçirmeyi talep ediyorum.

Bunu kabul etmemeliydi, çünkü şimdi, şeflerin ve başarısız koğuşların yanı sıra, o da saatin tik takları üzerindeydi ve zaman dolduğunda ne olacağı bilinmiyordu. Aralarında hiçbir şey olamazdı, en azından iyi bir şey. Sage'in hayatı sadece onun için çalışmakla zaten darmadağın olmuştu; başka bir şeye, daha fazlasına dönüşürse onu nasıl yok edeceğini hayal bile edemiyordu.

Ejderha eğitmeninin, kazara yok etme korkusu olmadan istediği kişiyi takip etme özgürlüğüne sahip olması Blade'i kıskanmasına neden oldu.

Gushiken dizginleri daha sıkı kavradı, gözleri çenesi elinde eğilmiş ve bir insanın olabileceği kadar uzağa bakan Bayan Erring'deydi. Gidecekleri yerden korktuğuna şüphe yoktu. Trystan kadının omuzlarındaki yükü anlayamasa da, korkunç anılarla dolu bir yere dönmenin sinir bozucu korkusunu tahmin edebiliyordu. Kendi köyüne, annesinin evine, gücünü kabul etmek yerine onu yok etmeye çalışan kadına döndüğünde de aynı şeyi hissedecekti.

Onu öldürmeye çalışmıştı.

Rebecka Erring Trystan'ın anlayabileceği biriydi. Üç yıl önce, Rebecka şu anki kadının umutsuz ve çok daha az sakin bir versiyonuyken ona iş teklif etmesinin nedeni de buydu. İlk tanıştığı kadın evinden tökezleyerek uzaklaşmış, bir arayış içindeydi- "Kurtarmak" demeyecekti, çünkü bu onun repertuarında yoktu, ama onu işe alması kaçış aradığı bir zamana denk gelmişti. Onun korkutucu bir müttefik olacağını biliyordu ve o zamandan beri kendini fazlasıyla kanıtladı.

Blade, Rebecka'nın çaresiz ifadesine kaşlarını çattı ve ejderha eğitmeninin en sevdiği taktiği kullandı: oyalama. "Sevgili Rebecka, dümene geçmek ister misin?"

Bayan Erring ona bakıp boş boş başını salladıktan sonra uzaklara bakmaya devam etti. Sage'in elleri gevşedi ve Trystan parmaklarının küçük hareketlerinden derinden etkilenerek içten içe nefes verdi. Annem bulunduktan sonra bu konuyu tekrar görüşmeyi talep ediyorum.

Bu hızla giderse, mezarının başında tekrar ziyaret edecekti.

Sage Bayan Erring'e yaklaştı, bir elini ona doğru kaydırdı ama dokunmadı. "Geri dönmek için çok geç değil. Eğer onlarla yüzleşmek istemiyorsanız, buna mecbur değilsiniz. Başka bir yol bulabiliriz."

Bayan Erring kaşlarını çattı. "Anneni bulmak istiyorsun, değil mi?"

Sage rüzgârda savrulan bir tutam saçını kulağının arkasına itti. "Senin pahasına değil. Sen teminat değilsin Becky. Ben

Sadece ailenin kim olduğu yüzünden incinmeni istemiyorum." Tatianna da söze karıştı. "Bu bir zorunluluk değil,
Rebecka, bu bir seçim. Ne yapmak istersen iste, biz seni destekleyeceğiz."

Becky her iki kadının arasına baktı, ağzı sıkıştı, duygularını bastırdı. Bunu biliyordu çünkü o da kendini tutarken sık sık aynı yüzü takınırdı. "Duygularını takdir ediyorum ama ailemden sonsuza dek kaçamam. Eğer annen oradaysa... Eğer onu bulmak Benedict'i yenmemize yardımcı olacaksa, o zaman bunu yaparız." Çenesini sallayarak elini hafifçe boğazını tutmak için kaldırdı. "Ama seni uyarıyorum, kalenin ihtişamı gözlerini kamaştırmasın. Her şey göründüğü gibi değil, ailem de öyle."

Clare, onun karşı tarafında, Tatianna'dan mümkün olduğunca uzakta, "Ailevi sorunları biliyoruz Rebecka. Merak etme; tetikte olacağız. Benimkilerden biriyle birlikte olduğumda her zaman tetikte olduğumu biliyorum."

Trystan'ın gücü dışarı fırladı ve kız kardeşinin bacağının yan tarafına çarptı. Kız suçlayıcı gözlerini ona çevirdiğinde, ıslık çalarak başka tarafa baktı.

"Sen olduğunu biliyorum, Tryst. Hep böyle düşmanca davranmak zorunda mısın?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Evet."

Sage sessizce kucağına parşömen kağıdına sarılı sıcak bir şey koydu. Paketi açmadan önce bir kez daha baktı ve geniş bir nefes çekti. Ekmekti bu, tıpkı Kalp Köyü'nde paylaştıkları gibi. "Karnı acıktığında hep huysuz olur," diye açıkladı Sage. "Bir keresinde ona bir çörek ikram ederek bir köyü yerle bir etmesini engellemiştim."

Ters ters baktı. "Bu doğru değil."

Sage suçlu görünüyordu. "Haklısın." Clare'e sırıttı. "O bir kurabiyeydi."

Hakkında inatçı bir çocuk gibi konuşulması hiç hoş değildi ama Sage'in tam olarak neye ihtiyacı olduğunu, tam olarak neye ihtiyacı olduğunu ne kadar iyi ve kolay bildiği onu daha çok şaşırtmıştı.

o isterdi.

Bu onun işi, seni aptal.

Onun bir somun ekmeği dikkatle paketlediğini düşünmenin, göğsündeki ipleri iğrenç bir duyguyla çekiştirmesi saçmaydı.

Duygularının yok olmasını dileyerek boğazını temizledi. "Teşekkür ederim, Sage. Öğleden sonraki kötülüklerime yakıt olacak." Bir kahkaha attı.

Ancak Rebecka gözlüklerini ağırbaşlı bir suratla düzeltince kahkahası söndü. "Kaleye vardığımızda kötülük yapmak diye bir şey kalmayacak. Yüzleriniz dünyaya bu kadar açıkken ikinizin içeri girmesine izin vermeleri bile bir mucize olacak."

Eyerin üzerinden onun ve Sage'in bekleyen ellerine iki parça parşömen tutuşturdu. ARANIYOR ilanları; Helena'nın Heart Village'daki uşakları tarafından tutulanların aynısı. Birinde işlediği suçlar ve gerçek adı, şimdi üç katına çıkmış bir miktar altın ve bir kroki vardı-

"Bu çok saçma - benim kafam bu kadar büyük değil," diye homurdandı.

Sage omzunun üzerinden baktı, nefesi kulağını gıdıklıyor ve yıldızları görmesine neden oluyordu. Yüzünüze sert bir darbe aldıktan sonra göz kapaklarınızın arkasında parlak ve rahatsız edici olan çirkin türden. "Gerçekten mi?" Mavi bakışları söz konusu başın ölçüsünü aldı. "Sanırım onu daha küçük yapmışlar."

Güneş üzerlerine daha sert vuruyor, Sage'in yanaklarını kızartıyor ve burnunun ucundaki çilleri ortaya çıkarıyordu. Ona dokunmak istedi. Yanaklarındaki renk derinleştiğinde daha da fazla.

Dudağını ısırarak, onun anlayamadığı nedenlerle devam etti. "Gerçek kafanız büyük olduğundan değil. Daha çok vücudunuzun geri kalanıyla orantılı, ki o da oldukça... büyük." Kadın boğuldu, neredeyse adam da boğulacaktı. "Vücudunun tamamı değil tabii ki! Başka şeylerin de büyük olup olmadığını nereden bilebilirim? Gerçi vücudunun geri kalanına bakarak diğer her şeyin de orantılı büyüklükte olduğunu varsayabilirim..."

Tatianna rujunu sürmek için tuttuğu küçük aynaya gülümsedi. "Evie, canım, yerin üç metre altındayken bırak."

Sage selam verdi ve ondan uzaklaştı - tam da ihtiyacı olan şeydi. Ellerinin onu daha yakına çekmek için kaşınması rahatsız ediciydi.

Büyük bir rüzgâr saçlarını savurdu ve ikinci ARANIYOR ilanına doğru ilerlerken yüzünü korumak için bir elini kaldırdı: Sage'in.

WICKED WOMAN ilanı Sage'in mükemmele yakın ve sevimli bir tasviriydi. Koyu renk bukleleri, sanki ressam onu sert bir esintiye kaptırmış gibi her yöne doğru uçuşarak yüzünden uzaklaşıyordu. Dudakları kıvrılmıştı ve gözleri uğursuz bir parıltıyla parlıyor gibiydi.

Hayatında gördüğü en güzel kâbusa benziyordu.

Ancak son el ilanından bu yana suç listesi uzamıştı.

İHANET
KAÇIRMA
KRALIYETE YÖNELIK TEHDITLER
DÜŞMANLA KOMPLO KURMAK KÖTÜ
ADAMIN ÇIRAĞI

Birdenbire elindeki kâğıdı yırttı. Kâğıda baktığında gözleri büyüdü ve ağzından küçük bir çığlık çıktı, parmakları dudaklarına değdi.

"Sage..." dedi yatıştırıcı bir sesle. Belki de Katliam Malikânesi İlişkiler Departmanı'ndan biri Sage'i bir mahkûm gibi göstermenin bir yolunu bulabilirdi; böylece her şey sona erdiğinde, taşlar yerine oturduğunda, onu ve işini sonsuza dek geride bırakmaya hazır olduğunda Rennedawn'da normal bir hayat sürmeye devam edebilirdi. Kalbinin aniden iki katına çıkıp ayaklarına doğru düşmesine aldırmadı; bunun tek nedeni ekmeğin kuru olmasıydı. Henüz bir ısırık bile almamış olmasına aldırmadı.

Fluffy sanki gökyüzünde kaybolmaları gerektiğini hissetmiş gibi yukarı doğru yelken açtı ama havanın aniden yükselmesi Sage'in çığlığını bastıramadı.

Trystan duyguları okuyabilen biri değildi. Ne kadar az kullanmaya çalışsa da kendi duygularını bile zar zor yorumlayabiliyordu. Ama dikkatinin neredeyse tamamını çeken kadın... zıplıyor muydu?

"Onlar... beni terfi ettirdiler!" Gülümsemesi o kadar genişti ki ışıl ışıldı. Sanki içinden renk ışınları yayılıyordu: dudaklarında ve yanaklarında kırmızı, gözlerinde mavi, örülmüş saçlarından yansıyan beyaz bir parıltı ve sonunda teninin ışıltısına yerleşiyordu.

Daha fazla broşür mü bastırmak istiyordu? Bunu ayarlayabilir.

Blade dizginleri gevşetti ve eğilerek kadının ona uzattığı kâğıda baktı. "Çırak, ha? Çok resmi. Dürüst olmak gerekirse, zamanı gelmişti. Son zamanlarda ofisteki asistanlık görevlerinden çok daha fazlasını yaptın."

"Haklısın," dedi kendini beğenmiş bir tavırla ve Clare uzandığında onu geri aldı. "Sakın yırtma," diye uyardı Sage Clare'e uzatmadan önce.

Kız kardeşi karanlık ve alaycı bir kaş kaldırdı. "Aklımın ucundan bile geçmezdi." Evie'ye dönmeden önce kıkırdadı. "Eskiz sanatçısı her kimse, sana yarı yarıya aşık."

"Altta sanatçının adı var mı?" diye sordu hiç düşünmeden.

"Evet, alt köşede," diye yanıtladı Clare.

Parşömeni elinden kaptı ve parşömen biraz yırtıldı, Sage'in öfkeli bir çığlık atmasına neden olurken, kuru ve duygusuz bir şekilde, "Baş ölçülerim konusunda onunla görüşeceğim," dedi.

Sage, ARANIYOR ilanını geri alıp göğsüne bastırmadan önce gözlerinde cinayet bakışlarıyla ona baktı. "Bu çok heyecan verici. Artık neredeyse senin seviyendeyim!"

Sırıttı, dakikalar sonra bu olayın büyüklüğünü kavradığında dehşete dönüşeceğini bildiği bir eğlence hissetti. Ama ş i m d i l i k buna izin verdi. "Pek sayılmaz,

Sage."

Yine de onun bu unvanı ve daha fazlasını hak ettiğini biliyordu. "Sen sadece bir çıraksın," diye devam etti. "Senin bir
kötü adam olmadan önce gitmen gereken yollar var."

Bölüm 57

EVIE

"Buradayız," dedi Becky. "Burası ailemin kalesi."

Ancak herhangi bir arazinin yakınında değillerdi, sadece Hickory Ormanı'nın hemen dışında sisle çevrili boş bir açıklıktaydılar. Hepsi etrafına bakınırken grubun üzerine bir sessizlik çöktü. Patronun normalde boş olan ifadesi değişerek açık bir şüpheciliğe dönüşüyordu. Evie sadece gözlerini kırpıştırarak sisin içinden bir şey çıkmasını bekledi ama hiçbir şey çıkmadı. Becky onlara bir oyun mu oynuyordu?

Sessizliği ilk bozan Blade oldu. "Buraya yaptıkları şey gerçekten çok güzel."

Hepsi inledi.

Becky onları görmezden gelerek ilerledi, cebinden altın bir anahtar çıkardı, açık havada çevirdi ve sonra olduğu yerde durup bir şey bekledi... bir şey.

"Rebecka'nın gözlükleri ona yüksek görüş mü sağlıyor? Orada hiçbir şey yok." Tatianna havayı endişeyle taradı, uzun parmakları parlıyordu, gerekirse sihrini kullanmaya hazırdı.

Blade kollarını kavuşturdu ve onlara tıslayarak karşılık verdi, "Hepimiz ona kendini toparlaması için bir şans verebilir miyiz? Bizim kınamamıza ihtiyacı yok. Korktuğunu görmüyor musunuz?"

Evie bunu Becky'nin omuzlarından uzanan eline kadar uzanan hafif, neredeyse fark edilmeyen titremede görebiliyordu. Bir şefkat acısı Evie'nin kalbini kavradı ve öne çıkıp nazik bir avuç içini

Becky'nin omzuna. "İlk günümde sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Becky'nin gözleri soruyu düşünürken yuvarlaklaştı. "Benimle tanıştığına memnun olduğunu ve arkadaş olacağımızı umduğunu söylemiştin."

Evie sırıttı. "Başka ne var?"

"Başka bir şey hatırlamıyorum. Sen arkadaş dedikten sonra dinlemeyi bıraktım."

Evie içini çekti. "Korkunç göründüğünü ve kendini kontrol edebildiğini söyledim. Ailen, ne olursa olsun, seni bundan mahrum edemez. Kontrol sende. Ve daha da önemlisi, yalnız değilsin."

Becky omuzlarını dikleştirip anahtarı yukarı kaldırırken Evie hâlâ korkuyu görüyordu. Bunun için kadına hayranlık duydu, çünkü en şiddetli savaşları kazanan düşüncesiz cesaret değildi - kalbinizde, zihninizde yaşayan korkuyu kabul etmek ve sizi kontrol edemeyeceğini bilerek ayaklarınızı ileri taşımak için onu kullanmaktı.

Rebecka Erring -ya da daha doğrusu Rebecka Fortis- anahtarı çevirmek yerine boş havaya doğru iterek ilerledi.

Ve sonra etraflarındaki dünya çatırdayarak açıldı.

Bölüm 58

BECKY

Rebecka Eriania Fortis ölü topraklar hakkında pek bir şey düşünmemişti.

Ama şu anda bulunduğu yere, ailesinin kalesine -bir daha asla dönmeyeceğini düşündüğü bir yere- tercih edilebilecek bir yer olduğuna karar verdi. Arkasındaki grup, önlerinde beliren ihtişam karşısında büyülenmiş bir halde, ahlayıp vahlıyordu. Şimdiden uyarılarını unutmuş, güzellik karşısında hipnotize olmuştu.

Buna şaşırabilmeyi diledi.

Büyük eflatun kapılar açıldı ve ötesinde eski hayatının renkli ihtişamı vardı. Kale çok büyüktü - malikâne kadar büyük değildi ama arazisi daha geniş, açık ve çok daha renkliydi. Bitkiler ve ağaçlar her yerdeydi, o kadar uzun ve ihtişamlıydı ki, bir ağaç dalı uzanıp selam vermek için yanağını okşadığında o bile hayret etti.

Ağlamaktan nefret ederdi, bunu alışkanlık haline getirmemişti ama şimdi gözyaşlarının yakıcılığını hissediyordu. Ailesi masum değildi, ama toprakları masumdu: ağaçlar, çimen, ön yürüyüş yolunu kaplayan dans eden mantarlar, onun çiçeklerle kaplı patikadan kale girişine doğru yürüdüğünü gördüklerinde küçük mırıltılı sesler çıkarıyorlardı. Bu ses, bunca yıldan sonra hem rahatlatıcı hem de yabancıydı. Evin ön kapıları aynıydı, her santimini altın sarmaşıklar sarmıştı ve ailesinin arması evin kapısına kazınmıştı.

Her kapının önünde, yeşil yaprakları dökülen büyük bir eflatun çiçek.

Fortis ailesinin denenmiş ve güvenilir uşağı Archibald, kapılar açıldığında ortaya çıktı ve onu dizginlenemez bir sıcaklıkla karşıladı. Ona göre, onu son gördüğünde aynı kapıyı suratına çarpmış olduğu düşünülürse, bunu hak etmemişti.

"Leydi Rebecka. Evimize geldiniz," dedi sesi çatallaşarak. Kâhya, anne ve babasının her ikisinden de yaşlıydı; büyükannesi henüz küçük bir kızken ailesine hizmet etmeye başlamıştı.

"İçeri gelin, içeri gelin! Hepiniz, lütfen," diye ısrar etti Archibald. Onun görgü ve nezaketine her zaman gıpta etmiş ve ayrıldıktan sonra bile onları taklit etmeye çalışmıştı.

Üniforması etraflarını saran parlak renklerle uyumlu bir şekilde onları giriş salonuna yönlendirdi. Canlı pembeler, yeşiller ve sarılar, üzerinde yaşadıkları kıta olan Myrtalia'ya bir övgü niteliğindeydi. Bu, Fortis ailesinin herhangi bir hükümdara değil, topraklarına bağlılıklarını ilan etmelerinin ince bir yoluydu. Rennedawn'ın Hikâyesi'ne ya da kehanetine inanmıyorlardı. Ya da en azından öyle olmaları gerekmiyordu.

Annesi Nura Sage'den ya da yıldız ışığı gücünden hiç bahsetmemişti ama ailenin asi ruhları barındırması o kadar da sıra dışı bir şey değildi. Korunma ve güvenlik arayışıyla kaleye gelip giden pek çok insan vardı.

"Aileni çağırdım. Baban dışarıda baharat bahçesiyle ilgileniyor, kardeşlerin de Hendek'te eğitim görüyor." Archibald onun arkasından içeri süzülen insanlara baktı - benim insanlarım, diye düşündü biraz gururla ve bir tutam dehşetle. "Siz ve misafirleriniz yeşil odada onları bekleyebilirsiniz. Ben içecek bir şeyler getireceğim."

Blade kulağına fısıldadı, "Bütün ev yeşil oda değil mi?" Kadın ona dirsek attı ama Archibald'ın peşinden koridorda ilerlerken kahkahasını bastırdı.

Yabani bitkiler o yanlarından geçerken düzeldi. Bir gül

Asılı vazo uzandı ve onu karşılamak için elini dürttü.

Bunu görmezden gelmeye çalıştı ve çiçeğin sapı Becky'nin bileğine dolandı, misilleme olarak onu şakacı bir şekilde kendine çekti. "Kes şunu!" Gül grubu bir an için irkildi ve soldu ve Becky alay etti. "Hepinizi bu zavallı rolünüzden daha iyi tanıyorum." Saplar hemen canlandı ve güller zıpladı.

Kendine rağmen gülümsedi, kalbi sert kabuğunun içinde yumuşadı. Onları çok az da olsa özlemiş olabilirdi. "Tekrar ayrılmadan önce veda edeceğim," diye fısıldadı.

Clare onlara dokunmak için uzandı ve onlar da nazikçe Clare'in parmaklarına doğru eğildiler. "Hiç böyle bir şey görmemiştim! Ve ben büyülü bitkilerle uğraşıyorum."

"Kaledeki büyülü bitkiler toprak tarafından kutsanmıştır. Rennedawn'daki en güçlü noktanın tepesinde oturuyoruz." Yıllarca ezberledikten sonra kelimeler dilinden kolayca döküldü.

Yeşil odaya girdiklerinde ilk duydukları şey bir çarpma sesi ve ardından derinden gelen bir vıraklamaydı.

"Kingsley!" Patron uzandı, kurbağayı ortasından kavradı ve amfibiyi diliyle bir sineği mızraklamaktan kurtardı. "Onu kim getirdi?"

Becky elini salladı. "Boş verin onu, ailem pek fark etmez. Bu ev hayvanlarla dolu. Dinleyin." Cıvıl cıvıl sesler, gıcırtılar, gevezelikler ve hatta bir yerlerde bir havlama sesiyle birlikte boşlukta dans ediyordu.

Hayır. Havlama sesi koridordan, Becky'nin tüylerini diken diken eden bir ses uğultusuyla birlikte gelmişti. Boğazı o kadar daraldı ki yutkunmayı unuttu. Saksıdaki eğrelti otlarından birine baktı, o da ona el salladı, sonra dışarıdan gelen gürültülü bir sesle sarsıldı. Sesler onlara gittikçe yaklaşıyor, her geçen saniye daha yüksek ve daha gürültülü hale geliyordu.

Evie'nin dudakları aşağı çekildi ve gözleri büyüdü. "Ne... ya da sanırım, daha doğrusu, kim o?"

Becky içini çekti ve kapı çarparak açılırken şakaklarını ovuşturdu.

"Kardeşlerim."

Bölüm 59

EVIE

Bir adam ve küçük bir çocuk odaya döküldü.

Becky'nin daha önceki uyarısına rağmen Evie'nin hayranlığını gizleyemediği bir oda. Duvarlar canlıydı. Malikânenin içindeki sihir gibi değil, başka bir şeydi bu, gelip giden bir şey. Her çiçek, her yaprak onları selamlıyordu - içeri girdiğinde, köşedeki en büyük bitkiden küçük bir sarmaşık kıvrılıp Evie'nin ayak bileğine dolanmıştı, sanki merhaba der gibiydi.

Ne büyülü bir yer.

Ve burada ne kadar büyüleyici insanlar yaşıyordu.

Yaşlı erkek yakışıklıydı. Becky'ye benziyordu; açık kahverengi teni, geniş yanakları, tıraş edilmiş saçları ve en dikkat çekici özelliği: muhteşem burnunun üzerinde duran ve neredeyse burnunun üzerinden geçen kısa yara izini gizleyen yuvarlak gözlükleri.

"Bex!" İkisinden daha genç olanı -Lyssa'dan belki bir ya da iki yaş büyük, daha uzun koyu kıvırcık saçlı olan- Becky'ye doğru atıldı ve iki kolunu birden ona doladı. "Eve dönmüşsün! Seni çok özledim."

Becky kollarını küçük çocuğa doladı, ağzı küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Rudy, seni iki ay önce gördüm ve sana her hafta mektup gönderiyorum."

"Ama seni burada hiç göremiyoruz!" Rudy kollarını açtı ve odadaki bitkiler kıpırdanıp Rudy'nin kollarını kokladılar.

Sadık tazılar gibi ayaklarını sevecen bir tavırla onun ayakkabılarına dayadı. "Bizi her zaman kendine getiriyorsun!"

Becky'nin gülümsemesi, yüzünde yumuşak bir ifade olan yaşlı adama baktığında soldu. Omuzlarının kıvrak çizgisi Evie'ye onun bir savaşçı, onuruyla savaşacak biri olduğunu söylüyordu ama gözleri ve dudaklarının kıvrımı nazik olduğunu anlatıyordu.

Sarmaşıklardan biri -muhtemelen baktığı için- ayağına çarparak koptu. "Ah!" Evie tısladı. Sarmaşığın sanki ona gülüyormuş gibi sallandığına yemin etti.

"Sage." Arkasından gelen sert bir ses donup kalmasına neden oldu. "Ne yapıyorsun?"

Masum bir ifadeyle patronuna göz kırptı. "Ev bitkileri benimle dalga geçiyor."

"Demek ki senden hoşlanıyorlar," diye nazik bir ses girdi hayranlıkla baktığı adamın içinden ve bitki ayağını tekrar tokatladı.

Adam ilerleyip kollarını kız kardeşine doladığında Becky hafifçe irkildi. "Seni özledik, Bex."

Blade yeleğini düzeltirken boğazı düğümlendi ve "Bex, ha?" diye sorarken sabit bir ifade tutturmaya çalıştı.

Becky kardeşiyle ayrılırken gözlerini devirdi. "Eski bir lakap. Nasılsın Roland?"

Roland-Becky'nin kardeşi, Evie'nin tahmin etmesi gerekirse daha büyüktü- geri çekildi ve diğerlerini değerlendirdi. Gözleri şüpheyle Blade'e dikilmişti, bakışlarında koruyuculuk vardı.

İyiydi. Becky'nin her zaman başkaları için yaptığı gibi onu kollayacak birinin olması hoşuna gitmişti.

"Ben iyiyim," dedi Roland. "Ama buraya kadar sadece sağlığımı sormak için gelmediğinizi sanıyorum." Roland kaşlarını kaldırdı ve kollarını kavuşturarak tuniğinin altın astarlı beyaz kumaşını gerdi. "İçeri nasıl girdin? Annemin anahtarına el koyduğunu sanıyordum."

Becky bir an için farklı göründü; daha canlı, daha kararlı. "Giderken onu geri çaldım. Eğer bununla ilgili bir sorunu varsa, parmaklarımdan kendisi alabilir."

Roland gözlüklerini düzeltip yana baktı. "Hoş olmayan bir şey söylemekten asla çekinmiyorsun, değil mi küçük kardeşim? Annem seni çok özlüyor; burada olduğun için çok sevinecek. Anahtar umurunda değil."

Becky kaşlarını kaldırdı. "Eminim."

İyilik ve onurla büyüyen bir ailenin kendilerinden birini ortadan kaldırmaya çalışacağını duymak Evie'yi şaşırtmıştı ama sonra Rebecka'nın uyarısını ve buraya gelmelerinin tehlikesini hatırladı. Becky, Evie'nin bilmediği eylemleri yüzünden ailesinden atılmayı hak etmiş olabilirdi ama bunun bir önemi yoktu. Ne olursa olsun insan kaynakları müdürünün tarafını tutmaya kararlıydı.

"En sevdiklerinizle birlikte bir akşam yemeği planlandı bile. Babam onur konuğumuz için ayarlıyor, ya da sanırım..." Roland diğerlerine doğru gülümsedi. "Onur konukları. Büyükanne sizi gördüğüne çok sevinecek. Sanırım en çok sizi özledi."

"O nasıl?" Becky sessizce sordu.

"Mistik Hastalık onu yıpratıyor ama azimle devam ediyor. Bu konularda iyi bir tutumu olduğunu biliyorsunuz."

Becky bu bilgiyi tarafsız bir ifadeyle özümsedi. "Peki Reid ve Raphael nerede?"

"Kardeşlerimizin genelde olduğu yerde." Roland şakacı bir şekilde sırıttı. "Onları Hendek'ten çıkaramadım. Ama onlar da seni görmeye can atıyor."

Evie Becky'nin üzerine yürüdü. "Başka kardeşlerin de mi var? Hepsi bu kadar yakışıklı mı?" Roland'ı işaret etti ve Roland ona ilgiyle baktı.

Pek çok şey onun kafasında kalmalı. Aslında çoğu şey.

Kızardı ve Roland onun elini tutup arkasına bir öpücük kondururken patron ters ters baktı. "Evie Sage, anladığım kadarıyla? Rebecka senden sık sık bahsediyor. Sizinle tanışmak bir zevk."

Evie ellerini önünde kavuşturmuş, kardeşine hain bir öfkeyle bakan Becky'ye sırıtıyordu. "Becky, benim hakkımda mı yazıyorsun?"

"Güzel olduğunu söylemedi," diye homurdandı.

Roland içten bir kahkaha attı. "Ağabeylerimize gelince, Bayan Sage, sizi temin ederim ki onlar benden çok daha yakışıklı."

Evie burnunu kıvırarak nazlı bir ifadeyle, "Sanırım buna ben karar vereceğim," dedi.

Roland'ın gözleri gözlüklerinin arkasından parlıyordu ve Becky de Kötü Adam'la birlikte ters ters baktı. "Kardeşimle flört etmeyi bırak."

"Evet," dedi Kötü Adam sıkılmış dişlerinin arasından. "Rebecka'yı rahatsız ediyorsun."

Tatianna'nın gözleri patronlarının ahşap bir sandalyenin arkasını tuttuğu yere kaydı. "Tahtayı büküyorsun, Trystan."

Roland'ın yüzü Trystan'a doğru dönerken alarm sinyalleri veriyordu. "Bekle, sen Kötü Adam mısın? Seni buradan götürmeliyiz-" Ama artık çok geçti.

Odanın her köşesinden bir anda fışkıran bitkiler, avının etrafını saran bir yılan gibi patronun etrafını sıkıca sardı. Ve sonra sıktılar.

Clare bağırdı, Tatianna'nın elleri parlamaya başladı ve Blade botundan bir sustalı çıkardı, sarmaşıkları kesmeye hazırdı ama Evie daha hızlıydı.

"Hayır!" diye bağırdı, hançerini çoktan çekmiş, onları kesmek için koşuyordu. Kingsley onunla birlikte koştu, ilk sarmaşığın üzerine atladı ve ona öğrettiği şekilde ısırdı. Sarmaşıklar saldırıya uğramayı pek iyi karşılamadı; etrafta sürünerek patronuyla birlikte kurbağayı da tuzağa düşürdüler.

Ama Roland Evie'nin elini tuttu ve kılıcını düşürene kadar döndürdü. "Onlara zarar veremezsin!" Roland yalvardı, ses tonunda özür vardı.

Trystan'dan acı dolu bir çığlık geldi, sarmaşıklardan biri ağzını sararken gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı,

Ve daha tek bir kelime bile edilmeden bitkiler onu tamamen sarıp sarmaladı, odanın bir ucundan diğer ucuna sürükledi ve kitaplığın arkasındaki gizli geçitten geçirdi.

O gitmişti.

"Bırakın beni!" Evie ağladı.

Becky kardeşinin yüzüne sert bir yumruk indirene kadar Roland Evie'nin bileğini bırakmadı. Onu yere düşürdü ve Becky Evie'yi kendine doğru çekti. "Senin neyin var Roland?" Becky çığlık attı. "O benim patronumdu!"

Clare kitaplığa doğru koştu, yerinden oynatmaya çalıştı ama nafile. "Onu nereye götürüyorlar?"

Roland artık kanayan burnunu tuttu, gözlükleri yerinden çıkmıştı. "Kara büyüye sahip tüm kötü niyetli davetsiz misafirlerin Fortis topraklarına girdiklerinde götürüldükleri yer."

Tüm oda hareketsiz kaldı.

Becky dehşet içinde fısıldayarak onun cümlesini tamamladı: "Hendek."

Bölüm 60

KÖTÜ ADAM

Trystan ölecekti.

Sarmaşıklar ve yapraklar burnunun ve ağzının üzerine kapandı, havasını kesti, ortasını sardı ve ciğerlerini sıktı. Siyah noktalar görüşünü bulanıklaştırdı ve zihninde bir ilahi başladı.

Kendinden geçme. Sakın bayılma. Kendinden geçme.

Ama vücudu onu yüzüstü bırakıyordu. Önümüzdeki birkaç dakika içinde oksijen alamazsa gözleri kapanacaktı ve bir daha açılıp açılmayacağı belli değildi. Zihni tutunacak bir şey aradı, onu sürünen karanlığa karşı ayakta tutacak bir şey.

İntikam. Eğer hayatta kalamazsa, Benedict herkesin hayran olduğu cesur lideri oynamaya devam edecekti. Tahtta kalmak için ne gerekiyorsa yapacaktı, bu halkına tedavisi olmayan bir hastalık bulaştırmak anlamına gelse bile. Kehanet Trystan'ın yerine getirmesi gereken bir şeydi; intikam almaya devam edebilmesi için yaşaması gerekiyordu.

Ama gitmesine izin veriyordu.

Evie.

Güzel yüzü adamın önünde belirdi: dudakları, gözleri, gülümsemesi. Ondan çıkan homurtular ve her zaman ardından gelen yüzündeki şaşkınlık, sanki bu kadar sınırsız bir eğlenceye sahip olabileceğini fark etmemiş gibiydi. Yüzünün solgun, cansız bir şekilde mermer bir masanın üzerinde, ellerinin üzerinde kenetlenmiş olduğunu gördü.

çiçekler, gözleri kapalı.

Siyah noktalar. Hava yok.

O yaşıyordu. Hayattaydı ve bu dünyanın yaratıcıları, ondan bir daha ayrılacağına inanırlarsa gerçek bir sürprizle karşılaşacaklardı. Ağır göz kapakları gözlerinin üzerine çöktü ama gücü uyumadı.

Uyandı.

Siyah sis kendini bir bıçak gibi açarak sarmaşıkları kesti ve ortası ile ağzının etrafındakileri serbest bırakarak tatlı havayı içine çekmesini sağladı. Bir daha asla basit nefesleri hafife almayacaktı. Bir tane daha ve bir tane daha çekti, kontrolünü yeniden kazandı, öksürürken kendine geldi.

Sage onu kurtarmaya çalışmış ama zorla durdurulmuştu.

Bir öfke çığlığı onu terk etti.

Öfke dalgası, büyüsünün sarmaşıkları tamamen serbest bırakıp onu sert toprak zemine düşürene kadar kesip biçmesi için yeterliydi. Tökezleyerek ayağa kalktı, loş ışıkta gözlerini kırpıştırdı-

Bu lanet otlar onu ölü topraklarda nereye götürmüştü? Bir tür arenaya benzeyen bir yerin ortasındaydı, etrafı yüksek duvarlarla çevriliydi. Açık bir kaçış yolu yoktu. Yukarıdaki bir tavan penceresi güneşin yüzüne vurmasına izin veriyordu. Gömleği ortadan yırtılmıştı, sanki az önce Bir devle savaşmak, aşırı büyümüş bir ev bitkisiyle değil.

Uzak duvarda alçaltılmış bir kapı vardı. Ona doğru yürüdü. Siyah sis etrafını araştırdı, gücü karanlığın arasında yaşayan herhangi bir şey için ileriyi hissediyordu. Büyüsü için hiç o anki kadar minnettar olmamıştı.

"Yerinizde olsam o kapıya daha fazla yaklaşmazdım," diye seslendi alçak bir ses yükseltilmiş duvarın ötesinden.

Trystan sesin kime ait olduğunu ararken, kapının ötesindeki karanlıktan hayvani bir hırıltı yankılandı ve geriye doğru uçmasına neden oldu. Bu da neydi böyle?

"Adını söyle!" diye emretti aynı ses ve Trystan başını kaldırdığında arenanın dışında, bir izleme sahnesinin üzerine tünemiş, kollarını kavuşturmuş kendisine bakan iki adamla karşılaştı. Trystan onların Rebecka'nın diğer iki erkek kardeşi olduğunu tahmin ediyordu.

"Ben Kötü Adam'ım," dedi hissetmeden. "Korku içinde sin ve bunu yapmayı bitirdiğinde, nazikçe bir merdiven indir." Ayağına bir şey düştü ve yere baktığında, tüm bunların yarattığı hayal kırıklığı yüzünden neredeyse ağlayacaktı. "Kingsley, beni öldürüyorsun."

Kurbağa ona baktı ve adam içini çekerek onu yukarı çekti.

"Bu bir kurbağa mı?"

Arkadaşı Kingsley'i olabildiğince nazikçe yukarı doğru fırlattı. Amfibinin ayağı yan duvarı kavradı. Başarı. "Sayılır," diye cevap verdi. "Bırak gideyim, onu alabilirsin."

Kıvırcık saçlı adamdan bir kıkırdama sesi geldi. "Korkarım buradan ayrılmanız pek olası değil, iyi efendim. Ya da daha doğrusu, kötü efendim, sanırım." Adam çenesini sıvazladı ve Trystan'a hayal edilebilecek en küçümseyici ifadeyle bakan diğer Fortis kardeşinin bakışlarını görmezden geldi. İK müdürü muhtemelen bu iki ahmağı büyüsüyle sakatlamasını hoş karşılamayacaktı. Bu utanç verici bir şeydi.

"Ben sadece iş için buradayım, sana zarar vermek için değil... Raphael?" Sessiz adam sertçe başını salladı. Rebecka'nın en büyük erkek kardeşinin adını, onu işe aldığında hayatıyla ilgili paylaştığı yetersiz bilgilerden tahmin etmişti. Trystan unutmak istese bile isimleri her zaman hatırlardı.

"Ben de Reid." Kıvırcık saçlı kardeş eğildi. "Madem birbirimize hoş geldin diyoruz."

Trystan kollarını yırtık gömleğinin üzerinde kavuşturdu. "Bunu hoş mu buluyorsun?"

Reid omuz silkerek duvarın kenarına yaklaştı. "Biliyorum. Buralar oldukça sıkıcıydı ve Hendek'teki kişi ben değilim.

Istırabın."

"Reid. Kapa çeneni," diye tersledi Raphael, iyi bir şey başlatmak için fazla tehditkâr görünen bir kola doğru ilerleyerek.

Trystan boğazını temizleyerek iki adama ve ötesinde düşmanca hırıltıların yükseldiği kapıya baktı. "Sanırım ıstırap içerideki her neyse ondan geliyor?" Kapıyı işaret etti.

Raphael soruyu yanıtsız bıraktı. "Buraya gelmemeliydin, Kötü Adam. Kız kardeşimi de getirmemeliydin."

Reid tedirgin bir şekilde kıpırdandı. Trystan bu tedirginliği dosyaladı; ailevi yükümlülükten daha derin görünüyordu.

Raphael'e dönerek, "Kız kardeşinin meselelerini sana anlatmak ona düşer," dedi. "Ben buradayım çünkü cevaplar bulmak için krallıkta yaptığımız neşeli kovalamaca bizi sizin kapınıza getirdi."

Reid, "Bir yıldız arıyorsun," diye tahmin etti. Bu lanet dedikodu yayılıyor muydu? Bir doğum günü mumu aradığını da söyleyebilirlerdi - bu onun itibarı için daha iyi olurdu.

Onları düzeltmek zorunda kaldı. "Bir kadın arıyorum." Reid'in ağzı düzleşti. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Reid! Artık konuşmak yok." Raphael'in emredici sesi odanın içinde gümbürdüyordu, tıpkı geriye doğru çevirdiği kolun gıcırtısı gibi. "Kötü adam, senin büyün Rennedawn halkının başına bela oldu." Kapı kalktı ve alçak bir gümbürtü Trystan'ın ensesindeki tüyleri diken diken etti. "Sana zarar vermek istemiyorum. Ama kendini buraya getirdin ve bize başka seçenek bırakmadın. Şimdi kaderin elleriyle, dünyanın en eski büyüsüyle sınanacaksın."

Karanlıkta gümbürdeyen adımlar yankılanırken Trystan bir korku dalgası hissetti. "Ya geçemezsem...?"

Bir şey ortaya çıktı - Kader'in yaratıklarından daha kötü, ölümün kendisinden daha kötü.

Raphael'in cümlesini bitirdiğini zar zor duydu. "Sen ölürsün."

Bölüm 61

BECKY

Hepsi onun suçuydu.

Patronlarının girişten geçmesine asla izin vermemeliydi. Aptalca bir şekilde ailesinin koşulsuz kabul inancının Kötü Adam'ı da kapsayacağını düşünmüştü. Burası bir sığınak olmalıydı ama onun hapishanesi olacaktı.

Yine de testten sağ çıkabilir, layık görülebilirdi. Bir şans vardı.

"Rebecka, aman Tanrım! Eve geleli daha yirmi dakika oldu ve ev telaş içinde. Sorun nedir?" Annesi Renna odaya süzüldü, uzun kızıl saçları kumral dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. "Tatlı kızım, eve dönmüşsün." Renna ona doğru bir adım attı ve Becky dört büyük adım geri çekildi.

Renna irkildi.

Blade Becky'nin yanına ilerledi, vücudunu hafifçe Becky'nin önüne doğru eğerek onu annesinin acısından korudu. Mor yeleği garip bir şekilde ortama uyuyordu, sanki buraya ait olan o değil de Becky'ydi. Tatianna ve Clare, ailevi çatışmadan kaçmak ister gibi yavaşça odanın arka köşesindeki kitaplığa doğru sürüklendiler. Becky de bundan kaçabilmeyi diledi.

"Anne." Becky dudaklarını büktü ve başını salladı, kendini yirmi beş yaşında bir kadın değil de on iki yaşında bir kız çocuğu gibi hissediyordu. "Anne.

kale bir sonraki kurbanı olarak patronumu aldı. Bunu nasıl tersine çevirebileceğimize dair bir fikriniz varsa, şimdi tam zamanı." Her zaman yaptığı gibi bu soru karşısında da soğukkanlılığını korudu. Ancak patronunun zarar göreceği ve bunun diğerlerine de yansıyacağı düşüncesiyle gergin bir paniğe kapıldı. Onun için gerçekten önemli olan çok az insan vardı. Uygunsuz bir şekilde, neredeyse her biri bu çatı altındaydı.

Becky'nin babası peşinden içeri dalarken Renna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Julius Fortis, Becky'nin annesiyle yerel bir panayırda tanıştığında ailelerine gelin gelmişti. Adam çiçek satıyordu, annesi onları dans ettirmişti ve gerisi bir peri masalıydı. Babasının aşkı anlık ve yoğundu, herkesi sevdiği gibi - Becky'yi sevdiği gibi. Becky'yi rahatlatmaktan çok rahatsız eden bir düşünceydi bu, bir başkasına duyduğun sevginin tüm sağduyunu ve itidalini alt üst etmesi. Becky hayatının ve kendisinin kontrolünü elinde tutmayı tercih ediyordu. Gözlerinin Blade'i arayıp durmasına aldırmıyordu. Bu duygu geçecek ve her türlü sevgi belirtisi hafifleyecekti. Babası böyle prensiplere sahip değildi.

Julius ona geri çekilme şansı vermedi, sadece uzun boylu gövdesini ona doğru hareket ettirdi ve onu yerden kaldırıp etrafında döndürdü. "Benim küçük Becky'm! Seni ne kadar özlemişim!" Onu yere bıraktı ve kaşlarını çattı. "Çok zayıfsın. Kötü Adam seni aç mı bırakıyor? Yöntemlerinden biri de bu mu?"

"Julius!" Renna azarladı. "Biraz duyarlılık göster. Kızın adam için oldukça endişeli. Yargılanmak üzere Hendek'e götürüldü."

Julius kaşlarını çattı, bahçıvan şapkasını çıkarınca parlak siyah saçları ortaya çıktı. Kahverengi teni güneşin yakıcı sıcağından dolayı ter içindeydi. "Ah canım." Ona fısıldadı, "Başka bir iş bulabilir misin?"

Becky alnına bir tokat attı ve Roland'ın ellerinin içine doğru inlediğini duydu. "Hayır, baba," dedi Becky, şaşkın şaşkın olanları izleyen Evie'ye bakarak. "İyimserlikten yana olacağız ve akşam yemeğine kadar hayatta kalacağını varsayacağız."

İş arkadaşına güvence verdi, "O hayatta kalacak, Evie. Bundan eminim."

Değildi ama tahammül edemediği bir şey varsa o da Evie'nin üzüntüsüydü. Bu, yavru bir geyiğin sert bir rüzgâr tarafından aşağı itilmesini izlemeye eşdeğerdi: üzgün, çaresiz ve biraz da acınası.

Renna'nın başı yavaşça Evie'ye doğru döndü ve dudaklarından küçük bir nefes kaçtı. "Ah. Sensin. Ah, canım benim." Annesi saniyeler içinde Evie'nin önündeydi ve ellerini yanaklarında kenetlemişti. Evie kıpırdayamayacak kadar şaşkın görünüyor, gözleri Becky'ninkilere kayıyordu. "Ne yapacağım?" der gibiydiler.

Becky cevap vermek istercesine ellerini havaya kaldırdı, Bilmiyorum!

"Merhaba Leydi Fortis," dedi Evie titrek bir gülümsemeyle - gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle. Endişeden gözleri dönmüştü. "Siz, şey... Yani... Benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

Renna, Evie'nin gevşek saçlarından birini geriye iterek gülümsedi. "Sende annenin bukleleri var. Bana öyle olduğunu söylemişti ama onları başının üzerinde görmek bambaşka bir şey."

Evie yumuşamıştı, Becky'nin annesi onu ateşe çok yakın bırakılmış tereyağı gibi eritmişti. Annesinin insanlar üzerinde sık sık böyle bir etkisi olurdu. Becky gözlerini devirdi.

"Annem mi?" Evie sordu. "Demek haklıymışız. O burada mı?" Renna Evie'yi bıraktı ve elini tutarak oturması için yanına çekti. "Archibald, en yakın arkadaşımın kızı için Kötü Adam'ın durumu hakkında bizi bilgilendirmek üzere Reid'i getirebilir misin?" Archibald hemen emri yerine getirdi ve annesi sempatik bir ifadeyle Evie'ye döndü. "Keşke bu konuda yardımcı olmak için daha iyi imkânlarım olsaydı. Fortis büyüsü zaman zaman asi ve öngörülemez olabiliyor. Her ne kadar kontrol altına alabilsek de, tamamen kontrol edilemiyor. Korkarım ki Kötü Adam, eğer söylendiği gibi bir güce sahipse, kadim kaderin sınavlarından muaf olmayacak. Ancak umut kaybolmuş değil."

Evie'ye sakin bir merakla baktı. Becky'nin annesi her zaman insanların içini, duygularının özünü görebilmişti;

Becky çocukken bundan nefret etmişti. O da nefret ediyordu.

Şimdi daha da fazla, bu kadar savunmasız biri üzerinde kullanılmasını izlemek. "Ona çok değer verdiğinizi görebiliyorum."

Evie'nin gözleri yaşardı. "Ben... Ben biliyorum."

Yeşil odanın kapısı daha da açıldı ve büyükannesi Ramona bir uşak tarafından tekerlekli sandalyeyle içeri alındı, uşak selam verip hemen odadan çıktı. Büyükannesi genişçe gülümsüyordu, yüzünün yüksek düzlemleri çizgili ve sivilceliydi. Ama Becky'nin onu son gördüğünde olduğundan daha canlı görünüyordu. Becky iki adımda ona ulaştı ve eğilerek Ramona'nın buruşuk yanağına nazik bir öpücük kondurdu. "Onu gördüğüme sevindim. kalkıp dolaşıyorsun, büyükanne."

Ramona Fortis, saçmalıklara karşı çok az toleransı olan bir inatçıydı. Hastalandığında, bu aileyi o kadar büyük bir yıkıma uğratmıştı ki, asla dağılmayan gerginlikler yaratmış, asla iyileşmeyen yaralar açmıştı.

"Küçük bir büyülü hastalığın yaşlı bir kızı zapt edebileceğini mi sanıyorsun?" Büyükanne güldü, sonra sertçe koluna doğru öksürdü. Ama büyükannesi odadaki herkesin endişeli bakışlarının ağırlığını, "Bu hastalık tam bir kaltak," diyerek hafifletti.

Becky bir kahkaha attı ve eliyle ağzını kapattı. "Büyükanne!"

Büyükannesinin kahverengi gözleri, geriye doğru topuz yaptığı saçlarından bir tutamı çekerken parıldadı. Parmaklarını birbirine geçirirken yaptığı hareket Becky'nin kalın bir şey yutmuş gibi hissetmesine neden oldu.

Renna eğilip annesini de yanağından öptü ve sonra Evie'ye gülümsedi. "Anne, bu Nura Sage'in kızı Evie."

Ramona'nın gözleri büyüdü, dudaklarından bir nefes sesi geldi. "Aman Tanrım. Aralarında bir benzerlik var, değil mi?"

Evie'nin yüzündeki hoş gülümseme zorlamaydı ve parmakları avuçlarının içinde acı verici bir şekilde sıkışıyordu.

Becky daha fazla dayanamadı. "Yeter anne. Ona işkence ediyorsun. Annesi nerede? Nura Sage nerede?"

Renna kaşlarını çattı. "Rebecka, kabalaşma. Bizim çatımız altındayken hâlâ görgü kurallarına uymanı bekliyorum."

Becky'nin yüzü ısındı, hissi boynuna tırmandı; kendini bir kez daha kurabiye çaldığı için azarlanan bir çocuk gibi hissetti. Ama bir de baktı ki Blade itiraz ediyor. "Affedersiniz Leydi Fortis, ama bu kıtada kızınızdan daha terbiyeli başka biriyle karşılaşamazsınız."

Keşke bunu yapmasaydı. Çünkü şimdi annesinin ve büyükannesinin şahin gözleri onun üzerindeydi. Renna, "Peki sen kimsin?" diye sorarken keskin ve zeki gözlerle onu değerlendiriyorlardı.

Blade sinmedi, sadece nazik bir selamla öne çıktı. "Bladen Gushiken, Leydi Fortis. Gleaming City Gushiken'lerinden."

Bladen mı? Becky elinin içine doğru homurdandı ve Blade'in bu ses üzerine gözlerini ona dikmesini izledi. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı, sanki bunu ondan duyduğuna inanamıyormuş gibiydi.

Renna etkilenmiş görünüyordu. "Ortak olarak bir politikacının oğlu mu, Rebecka? Ben de senin bu tür işlerle ilgilenmediğini sanıyordum." Annesi Rennedawn'daki tüm soylu ailelerden haberdar olmaya özen gösterirdi. Elbette Blade'in soyadını hemen öğrenirdi, babası kralın değerli danışmanlarından biriydi. Blade'in çenesini kapalı tutması için bir neden daha.

Becky elini havada salladı. "Anne, o benim ortağım değil. O sadece bir iş arkadaşım: ofisteki bir canavar eğitmeni." O sadece bir şey değildi, ama Becky bunu söyleyemezdi - kendisine karşı bu kadar kolay kullanılabilecekken.

Yine de Blade bunu anlayışla karşılamış görünüyordu. "Bu doğru leydim. Artık babamla hiçbir ilişkim yok. Evlatlıktan reddedildim ve toplumda hiçbir yerim yok. Unvanım yok. Ben bir canavar eğitmeniyim, başka bir şey değil ve kesinlikle kızınızın ortağı değilim."

Renna başını sallayarak bilgiyi özümsedi. Becky

kaşlarını çattı ve Blade sonuna bir kelime eklerken sırıttı: "Henüz."

Annesi güldü ve büyükannesi ıslık çalarak Blade'e değerli bir et parçası gibi baktı. "Sana söyleyeyim, eğer altmış yaş daha genç olsaydım..."

Becky'nin gözleri parladı ve Renna elinin arkasından kıkırdadı. "Rebecka, lütfen tekrar düşün. Hayvanlarla iyi geçinmek ve büyüleyici olmak en takdire şayan özelliklerdir."

"Kollar." Büyükannesi yine ıslık çaldı ve Becky yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Becky, "Ölü topraklar beni gömüyor," diye homurdandı.

Sonunda kafasını kaldırdığında, Blade dudağını patlatacakmış gibi sırıtıyordu, annesi ve büyükannesi de ona gülümseyerek karşılık veriyordu. "Bay Gushiken, sanırım şu anda çimlerimizi mahveden ejderha sizin?"

Becky annesiyle geçirdiği yirmi yıldan beri onun ne zaman konuyu değiştirmeye çalıştığını biliyordu. "Nura Sage, anne? En sevgili arkadaşın mı? Nerede o?"

Renna parladı. "Elbette. Bağışlayın beni, çok heyecanlıyım. Kanım kaynıyor." Evie ellerini öyle sert sıkıyordu ki Becky ellerinden su akmasını bekledi. "Annen bir süre bizimle kaldı, Evie. Sevgili arkadaşımın yeniden bu kadar yakınımızda olması büyük bir nimetti. Ama ne yazık ki Leylak Denizi kıyısındaki ikinci evimizde, şifacılarımızdan biriyle birlikte."

Becky inanamıyordu. "Onu neden gönderdin ki? Kralın onu aradığını bilmiyor musun? İçinde bulunduğu tehlikeyi?"

Becky'nin boyuna yetişmek için ayağa kalkan Renna'nın da gözleri parladı. "Nura'yı senin hayatta olduğundan daha uzun süredir tanıyorum. Onu hayatının her evresinde gördüm ve kapımızın önüne düştüğünde nasıl bir hayalet olduğunu bilmiyorsun. Çocuklar bile dehşete düşmüştü. Değil mi Roland?"

Roland gözlükleriyle oynayarak yüzünü buruşturdu. "Oldukça kötü durumdaydı ama zavallı kadın çok şey yaşadı," dedi nazikçe.

"Gözlerinin arkası boştu. Bir kabuk. Tanıdığım kadın kahkaha ve ışıkla doluydu ama sanki tüm bunlar içinden çekilip alınmış gibiydi. Uzman, büyü tarafından bu kadar kötü bir şekilde sakatlanmış bir insan görmediğini söyledi. Ona yardım etmek için elimizden gelen her şeyi denedik ama sonunda onu en iyi bakımın yapıldığı en iyi yere göndermeye karar verdik ve tüm hesaplara göre iyileşiyor." Renna nefes verdi, gerginlik omuzlarını terk etti. "Artık kızı da burada olduğuna göre, hemen dönmesi için haber göndereceğim. En geç iki gün içinde burada olur."

Renna Becky'ye baktı ve özel olarak konuşmak için köşeyi işaret etti. Becky isteksizce onu takip etti ve annesi kısık sesle konuşurken kollarını ovuşturdu. "Nura döndüğünde ve diğer iş arkadaşların gittiğinde, birkaç gün daha kalmayı düşünebilir misin?" Annesi o kadar umutluydu ki, canı yanıyordu.

Becky içini çekerek bir parmağını gevşek saç tutamının üzerinde gezdirdi. "Ne kadar istesen de yaptıklarını öylece unutamam anne."

Annesi Mistik Hastalık'a bir çare bulma umutsuzluğuyla, Kral Benedict'e bir davetiye göndermeyi ve ortak kaynaklarının bir çözüme yol açıp açmayacağını görmeyi kendine görev edinmişti. Becky o zamanlar rengârenk giysileri ve dağınık saçlarıyla bambaşka biriydi; gözlükleri bile daha parlaktı, ön kapıdaki çiçeğe uygun eflatun bir pembeydi. En büyük suçu memnun etmeye hevesli olmaktı.

Fortis ailesinin büyüsünün varisi mükemmel olmalıydı. Toprak tarafından miras için seçilmişti. En büyük ağabeyi Raphael bunun ortaya çıkmasına çok kızmıştı ve her şeye rağmen onun olması gerekiyordu. Ama Becky olağanüstü yeteneklerle doğmuştu. Bu topraklar onu çağırıyordu, o da toprakları.

Benedict bu yeteneği ve fırsatı görmüştü. Mistik Hastalığın tedavisi için büyük iddialarda bulunmuş ve Becky'nin tek yapması gerekenin sihrini kullanmayı teklif etmek olduğunu vaat etmişti. Becky'nin

Annesi onun yerine kabul etmişti; Becky'nin ne istediğini sormak aklına gelmemişti.

"Bana verdiğin tüm kurallara uydum," dedi Becky annesine alçak bir ses tonuyla. "Hayatım boyunca dar bir çizgide yürüdüm ve karşılığında aldığım tek şey, bana ait olanı vermek istemediğim için kınanmak oldu."

Renna irkildi. "O korkunç bir gündü. Benedict'in beni, büyükanneni iyileştirmenin tek yolunun senin büyün olduğuna inandırmasına izin verdim ve o zaman çok çaresizdim. Tacı nasıl geri püskürttüğümüzü biliyorsun; yanlış yönlendirilmiştim. Ama artık her şey farklı. Hatalarımdan ders aldım."

Becky kendini çelikleştirdi ve kararlılığının etrafına demir parmaklıklar yerleştirdi. "Hangileri? Seni reddettikten sonra Benedict'in gitmesine izin vermen mi? Yoksa yine de sihrimi çalmaya çalıştığın zaman mı?"

Renna'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ama gözleri odanın uzak köşesine dalarak onu hızla uzaklaştırdı. "Lütfen ona dokunma canım," diye seslendi Renna, kitaplıktan uzaklaşmış ve pencerenin yanındaki inci gibi yaprakları olan büyük, saplı bir çiçeğe doğru uzanan Clare'e.

Clare başını eğdi ve elini çekti. "Bu bir hafıza bitkisi, değil mi?"

Tatianna kaşlarını çattı, hâlâ kitaplığa bakıyordu. "Hafıza bitkisi nedir?"

Becky bu nadide çiçeği çocukluğundan hatırlıyordu, şimdi gözünde ne kadar kararmış olsa da - dünyada sadece üç tane kalmıştı ve ikisi kalede yaşıyordu. "İnsanların yaptığı gibi anıları saklıyor; hatta bazen onları taklit bile edebiliyor." Annesine dikkatle baktı. "Ve bazı insanlar geçmişte onu sihir çekmek için kullanmaya çalıştı."

Annesi irkildi.

Clare çiçeği dinlemek için kulağını eğdi, Becky ya da annesinden gelen sıkıntıyı anlamadı ama Reid her zamanki gibi çocuksu ve sert bir şekilde odaya dalınca hepsi irkildi. "Hey, abla!" Reid ona el salladı, asla

aşırı sevecen. Her zaman onun favorisi olmuştu. "Biz, um. Kötü adam..."

Evie canlandı, yüzünde panik ifadesi vardı. "O ne?"

Onu görünce Reid'in gözleri büyüdü ve yutkundu. "Sanırım ölüyor."

Bölüm 62

KÖTÜ ADAM

Trystan bir başlangıçla uyandı.

Önünde, sarsılarak uyanmadan önce başını yasladığı yerde ahşap bir masa duruyordu. Bir rüya. Her şeyi rüyasında mı görmüştü? Karanlıktan ona saldırmak üzere olan canavarı bile mi?

Oturduğu yerden kalkıp odayı kolaçan edene kadar tencere ve tava sesleri kulaklarında çınladı.

Burası malikane mutfağı değildi, burası...

"Bugün iyi bir şeyler hazırladın mı, kardeşim?"

Malcolm?

Küçük kardeşi odaya girdi ve gerçekten de daha gençti. En fazla on yedi yaşında bir gençti. Malcolm'un saçları o zamanlar daha uzundu ve kırmızı bir bandana ile başının arkasından bağlanmıştı.

Bu bir halüsinasyondu. Bir şey onu buraya getirmişti ama ne olduğunu ya da nasıl olduğunu hatırlayamıyor, kendisiyle ilgili ayrıntıları zar zor hatırlayabiliyordu. Ne zaman katı bir şey oluşsa, toz ya da mutluluk ya da koyu, kıvırcık saçlar gibi parmaklarının arasından düşüyordu - Bekle, kimin saçları?

Bu arada, şimdi fark etti ki parmakları sıcak bir şeyin etrafındaydı. Şekerli hamurla dolu bir turta tepsisiydi bu ve yoğun yaban mersini kokusu, çocukluğunun geçtiği evin mutfağının küçük alanını ısıtan lezzetli bir aromaya dönüşmüştü. Birisi ona bir pasta gösteriyordu.

Ama bu anıyı tam olarak saptayamıyordu.

"Kral için çalışmayacak, Arthur! Buna izin vermeyi reddediyorum!"

Deadlands onu kurtardı, o annesiydi.

"Küçük bir kan davası yüzünden çocuğun geleceğini mahvedeceksin. Bu onun için iyi olacak, Amara. Sarayda sosyalleşecek. Şu anda tek yaptığı odasına kapanıp gecenin her saati yemek tarifleri uydurmak. Tek arkadaşı Edwin! Köyün geri kalanından onun hakkındaki fısıltıları duymuyor musun? Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Oh. Bunu şimdi hatırlıyordu. İnsanın kafasına büyük bir taşla vurulduğunu hatırladığı gibi. Küçük kardeşi endişeli bir ifadeyle, "Tryst?" diye sordu.

"Bir şey yok," diye fısıldadı genç sesinin, genç benliğinin yankısına karşı.

Tekrar karardı.

Tanıdık bir koku ve acı dolu çığlıkların sesi etrafını sardı - hücresi; karanlık. Nefesi ağır hırıltılarla geliyordu ve çığlıklarının anısı hiçbir uyarı olmaksızın ağzından çıkıyordu. "Benedict! Lütfen! Özür dilerim! Daha iyi olacağım, yemin ederim! Sihrimi bırakacağım! Lütfen geri dön! Kötü olmak istemiyorum!" Bağırdı ve yumruklarını parmaklıklara vurdu, dizlerinin üzerine düşene kadar ellerini parmaklıklardan aşağı kaydırdı. "Lütfen benim için geri dön."

Gözleri tekrar kapandı.

Gözlerini bir kez daha açtığında, midesini geniş bir çim parçasına boşalttı, ağzını siyah koluna sildi ve sonra gözlerini kırpıştırdı. Güneş ışığı gözbebeklerini yakıyordu. Etrafta yeşil çalılıklar ve... akan bir dere vardı. Hickory Ormanı.

"Argh." Acı çeken ortasını tuttu ve yapışkan kızarıklık kanı geldi. Belindeki bir itiş kakış çantasına uzanmasına neden oldu ve Kingsley'in içinde oturduğunu görmek için kapağını açtı. Bu -görüyordu-

Onu.

Ağaçların kaplamasına karşı, kenarda yürüyen birinin ışığı parlıyor, çatlaklardan içeri bir renk şoku giriyordu. O kadar parlaktı ki, erkek seslerini duyana kadar neredeyse ona doğru yürüyecekti. Peşindeki adamlar, Kingsley'in peşindeki adamlar. Bitkilerin arasına saklanmak için yere çöktü, ellerini başının üzerine eğdi... Orada saklanacaktı ve iyi olacağını biliyordu.

Bir an geçti ve az önceki kişinin yaklaştığını hissetti. Kılıcın kınından çıkarılma sesi onu gerdi ama siyah pelerininin örtüsünden başını kaldırıp baktığında hafifçe kıvrılmış kalçalar ve mantıklı çizmeler gördü. Başka bir şey yoktu... Başını yukarı kaldırma riskini göze alamazdı. Aptal bir köylü kızıydı. Ne baş belası.

Adamın kolu dışarı fırladı, kadının bileğini yakaladı ve sertçe çekti. Kız yere düştü ve adamın eli kızın dudaklarının yumuşaklığına kapandı. Sage, Sage'di. Zihninin berrak kısmı bir an için göründü ama sonra tekrar yutuldu ve yerini şu anki gerçekliğine bıraktı.

Bu onların ilk buluşmasıydı.

Onu kendine doğru çekti ve bunun gerçek olmadığını hatırlamak için mücadele etti. Bu geçmişe dair bir hayaldi, bir sınavdı. Bir test. Ama anı yine de devam etti. "Sessiz ol, seni küçük çocuk, yoksa ikimizi de öldürteceksin."

Kadın ona karşı mücadele ediyor, gül kokusu baş döndürücü bir sis gibi etraflarına yayılıyordu.

Her şey tekrar karardı.

Gözleri kapandı ve açıldı.

Bu kez ofisinde, masasının başındaydı ama bu bir anı gibi gelmiyordu; odanın her yerinde yanan mumların dumanı odayı puslu bir hale getirmişti. Gece gökyüzü karanlıktı ve ay, parlayan bir yıldızla birlikte pencerelerden içeri süzülüyordu.

Neden buradaydı? Durakladı, hatırlamaya çalıştı. Bu gerçek değildi. Gerçek miydi? Ofisinde ne işi vardı?

Yönünü şaşırmış ve kafası karışmış bir haldeyken, ofisinin kapısının diğer tarafından acı dolu bir inilti duydu. Bununla ilgili bir şey

damarlarındaki kan dondu. Kapıları çekerek açtı.

Koridorun sonunda, yarısı karanlıkta gizlenmiş, yarısı mum ışığıyla aydınlanmış bir şekilde -güvenli yerinde, imparatorluğunda çok yabancı bir manzara- Kral Benedict, kraliyet başının tepesinde bir taçla duruyordu.

Ve Evie'nin boğazına bir bıçak.

Bölüm 63

EVIE

Trystan'ın çığlıkları yüreğini ağzına getirirken, arenanın merdivenlerinden aşağıya, yüksek bir izleme platformuna benzeyen bir yere doğru koştu, diğer çalışanları ve arkadaşları da onu takip etti.

"Bu onu öldürüyor!" Evie ağladı. "Trystan! Kendine gel!"

Arenadaki yaratık her neyse, insan değildi. Üzerinden parıldayan beyaz ışıltılar, bakmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Aldığı biçim neredeyse hiç biçim değildi, sadece ona yeryüzüne inen güneş ışınlarını hatırlatan, doğal olmayan ve dünyanın tersine döndüğünün bir işareti olan bir dizi parıltı. Ona bakmak bile midesini bulandırıyordu.

Becky Raphael'i yakasından yakaladı. Reid onları Hendek'e götürdüğünde olay yerinde nöbet tutuyordu. "Durdurun şunu. Hemen durdurun!"

"Yoksa ne olur?" Raphael'in gözleri soğuk bir şekilde kısıldı. "Beni öldürecek misin? Aileyi mahvedecek misin? Zaten her ikisi için de adil girişimlerde bulundun, Rebecka."

Becky geri çekildi ve Evie ona dönerek tüm öfkesini adama yöneltti. "Sen bir pisliksin!" Hançerini kaldırarak adama saldırmak istedi ama Becky onu bileğinden tutup geri çekti.

"O bir Fortis savaşçısı, seni ahmak. İçini boşaltacak."

Trystan'ın çığlıkları arenanın zeminindeki tüm alanı çınlattı.

öfkesini zayıflatıcı bir acıya dönüştürdü.

"Ona yardım etmeliyim," diye fısıldadı, bir damla gözyaşı yanağından aşağı özgürce süzülüyordu. Bir sulama kabından farksız hale gelmişti. Ama gözyaşları sessiz bir sorundu... eğer burnunu çekmeye başlamazsa.

Burnunu çekti ve ihanete içten içe öfkeyle baktı.

Ayağa kalkarak izleme platformunun yan duvarına tutundu, tam o sırada Raphael onu içten bir şekilde uyardı. "Kaderin yaratığını durdurmaya çalışıp da hayatta kalan hiç kimse olmadı. Onun büyüsü zamanın kendisinden bile daha eski, zamanın ta kendisi. Şu anda, Kötü Adam'ı hayatının her anında böyle bir sihirle sarıyor. Kader tarafından. Eğer müdahale edersen, kendini öldürteceksin!" Raphael şimdi ona bağırıyordu.

-Can sıkıcı, çünkü onunla tanışalı daha beş saniye olmuştu. Yeni bir rekor.

Titrek bir nefes aldı ama elbette Raphael haklıydı. Raphael bu büyülü yaratığı ondan çok daha iyi tanıyordu. Ama cephaneliğinde çok daha güçlü ve çok daha saçma bir araç vardı.

Kin.

Kendini platformun kenarından aşağıya bıraktı ve narin bir şekilde toprağa düştü. Başını kaldırdı ve kenardan sarkan öfkeli en yaşlı Fortis kardeşine sırıtarak baktı. Işığa yaklaştı ve kadim büyü dondu, hastalıklı parıltısını ona çevirdi. Gözleri ya da bir yüzü yoktu... ya da bir kafası. Ama onun kendisini izlediğini hissedebiliyor, ışığın şok edici ışıltısı etrafındaki farkındalığını sezebiliyordu. Eğer daha iyisini bilmeseydi, onun gümüşten bir güneş olduğunu düşünürdü - inanılmaz derecede büyük ve inanılmaz derecede tehlikeli. Bu yanlış bir hesaplamaydı.

"Kader yaratığı kurtarılmaya değer bir parça iyilik arıyor," diye seslendi Raphael ona. "Onun kararlılığını, ruhunu sınayacak ve çığlıklarına bakılırsa kurtarılamayacak. Yaratık onu ve ruhunu tüketecek. Sen ne yapabilirsin ki?"

Onu tüketmeye çalışan paniğe karşı omuz silkti ve

Üç uzun adımda Trystan'a ulaştı ve elini onun elinin üzerinde gezdirdi. Parmaklarını kaderin ve onun ezici ışığının etrafında birleştirdi ve kesinlikle sahte olan bir eminlikle şöyle dedi

"Ona benimkini vereceğim."

Bölüm 64

KÖTÜ ADAM

Eğer bu bir rüyaysa, parasını geri almak isterdi. Ya da bu düşünceyi kafasından söküp atmak için kafatasına matkapla vurulmasını.

Geleceğini çalan adam önünde duruyordu. Onu hiç planlamadığı bir yola sokan kişi. Benedict ona, "Sen kötü olmak için yaratıldın," demişti, "büyüsü acı ve incinme için yaratılmıştı. Trystan için başka bir yol olamazdı.

Ama vardı. Onu Hickory Ormanı'nın kenarındaki dereye götüren, uzun ağaçların en büyük kötülükleri sakladığı bir yol. Onu Evie'ye götüren yoldan başka bir yol yoktu.

"Bırakın onu," dedi duvarları sarsacak kadar büyük bir öfkeyle.

Benedict bıçağı Sage'in boğazına dayarken sırıttı. "Yapabilirim. Ya da seni kaçınılmaz sondan kurtarabilir ve onun hayatına hemen burada, şimdi son verebilirim."

Sage inledi, bu biraz tuhaftı ama aklının odaklanabildiği tek şey onun acısıydı, özellikle de "Trystan, bana yardım et" diye fısıldadığında.

Bakışlarının yumuşadığını hissedebiliyordu. Bu konuda berbat olduğunu bilmesine rağmen ona ulaşmak, onu rahatlatmak istedi. Onu öylesine parçalara ayırmıştı ki, soğukluğuna rağmen birini ısıtmaya çalışmanın beceriksizliğine aldırmıyordu. Bir şeyleri denememeyi imkansız hale getiriyordu, hatta

başarısız olacağını bildiğinde. Denemeyi severdi.
onu daha da fazla.

Çok sevdim.

Yine mi o kelime, diye düşündü, zihinsel olarak kendine vurarak.

"Ne istersen yaparım," dedi ciddiyetle, boyun eğerek.

Benedict'in kaşları havaya kalktı, ilgisini çekti. "Sanırım ona zarar vermek istiyorum. Senin büyünü görebiliyor Trystan, seni zayıflatıyor. Sana bir iyilik yapmış olurum."

Bıçak tenine doğru daha sıkı çekildi ve boğazından aşağı tek bir damla kan süzüldü.

"Dur!" Acı çekiyordu. "Bedeli ne olursa olsun, ödeyeceğim. Kimi öldürmem, neyi yok etmem gerektiği umurumda değil; eğer onu sağ salim bırakırsanız, emrinizdeyim."

Kral gülümsedi ve Benedict onu serbest bırakırken Sage de gülümsedi. Kız boş ofiste uçarak onun kollarına atıldı. Ama bu... yanlış hissettirdi. İçinden bir ses kıza dokunduğunda irkildi ama kız titriyordu ve Benedict ona sıkıca sarılmaktan, saçlarının kokusunu içine çekmekten kendini alamadı.

Yanlış! Vücudu çığlık attı.

Ama Sage kendini yukarı kaldırdı ve her santimini ona doğru bastırdı. O Kötü Adam olabilirdi ama şu anda sadece bir insandı ve pek çok zaafı vardı. Bunlardan biri de vücudunun sıcaklığına, kalçalarının, göğüslerinin ve kalbinin atışına tepki vermemesi için yerin altı metre altında olması gerektiğiydi. Atışları saydı: bir, iki, üç, dört.

Ona doğru daha da bastırıp kulağına fısıldadığında teninde şişlikler oluştu: "Fortis ailesini yok et, kaderin ellerini kafesinden kurtar ve beni alabilirsin."

Sage ayak parmaklarının üzerinde yükselip tatlı nefesi dudaklarına değerken beyni, "Yanlış," diye karşı çıktı.

Dudakları dudaklarının üzerinde tozlanırken, "Kapa çeneni," diye karşılık verdi ve ağzı tamamen onunkine değip de kendini kaybedene kadar bir iniltiyi bastırdı. Odada daha önce de bir tehdit vardı.

bunu biliyordu ama her kimse, artık gitmişti. Tek düşüncesi oydu; onun sesi, dudakları, ellerinin altındaki bedeni.

Yanlış.

Yanlış.

Yanlış.

"Sence" -dudaklarının sıcaklığına karşı sessizce konuştu- "böylesine açık, aşağılık bir numaraya kanacağımı mı sanıyorsun? Bu saçmalığın gerçekle kıyaslanabileceğini mi?" Adam onu itti ve elinin tersiyle ağzını sildi.

Sahte Sage geniş, masum gözlerle geri döndü. Gözler ona ait değildi. Artık bunu açıkça görebiliyordu. Onlara baktığında hiçbir şey hissetmedi.

"Öyle bile olsa," dedi sahte Bilge, sesi farklı, çok yanlış geliyordu. "Bu senin onunla tam anlamıyla birlikte olma şansın. Gerçek dünyada buna asla sahip olamayacaksın. O da sana asla sahip olamayacak. Ben kaderden yaratıldım ve onun ve senin direncini görebiliyorum. Eninde sonunda senden uzaklaşacak. Ya da şimdi bir şekilde ona sahip olabilirsin."

Sahteyi nazikçe daha geriye itti, ona bu kadar benzeyen bir figüre gerçek bir zarar vermekte zorlanıyordu. Bu da başka bir güçsüzlük gösterisiydi.

Bu noktada, dengesiz küçük biblolar gibi zayıflıkları topluyordu.

"Kendimi ucuz bir taklide adamaktansa, onun ayaklarımın dibine serdiği kırıntıları almayı tercih ederim," dedi.

Sahte Bilge'nin dudağı bir hırıltıya dönüştü ama bu, havada süzülen bir nesnenin kafasının arkasına çarpmasından önce olmadı.

İkisi de sesin geldiği yöne döndüler ve orada, üstü başı kir içinde, saçları çözülmüş ve yüzü öfkeyle parlayan Evie duruyordu - gerçek Evie. İliklerine kadar -onu insan yapan, bütün kılan her şeyin derinliklerinde- onun gerçek olduğunu biliyordu. Ve Evie

Burada, rüyasında. Nasıl?

Gülümsedi. "'Kendini hırpalama' düşüncesini oldukça ciddiye alıyorum, ama sen bunu çok cazip hale getiriyorsun."

Kendine rağmen gülümsedi ve uzak tuttuğu kelime tekrar yankılandı, ama bu sefer onu itmedi.

Sevgiler.

Bedeli ne olursa olsun onun için savaşacaktı.

Bölüm 65

EVIE

İnsanın kendi kıçına bakmak zorunda kalması her anlamda yeni bir alçalıştı.

Sahtekarı ilk gördüğünde paniklemişti. Sonra, sahtekârın patronuna ne kadar yakın olduğunu görünce... çok sinirlenmişti. Bulabildiği ilk nesneyi alıp sertçe fırlatacak kadar.

Bu bir kağıt ağırlığı mıydı? İyi bir silah olabileceklerini biliyordu. Kıkırdadı.

"Özür dilerim, bu gerçekten acıttı mı?" Sahtekârının başını örten eli görünce yüzünü buruşturdu.

"Sage?"

Hazır olda durdu. "Evet, efendim?"

"Lütfen kadim canavardan özür dilemeyin." Sesi, kızın maskaralıkları karşısında genellikle yaptığı gibi öfkeli değil, daha ziyade... rahatlamış geliyordu.

Burnunu buruşturdu. "Ama ona bir kağıt ağırlığıyla vurdum."

Sahte Her tısladı ve köşede hırlayarak geriye doğru eğildi.

"Not al," dedi patronu, hızla önüne geçerek. "Sabah kazanı demlemeden önce böyle görünüyorsun."

Yaratık tekrar tıslayıp hırlarken kadın kolunun arkasını kavradı. Yüzünde ekşi bir ifadeyle, "Ben

kağıt ağırlığını sana fırlatmalıydım."

Fortis arenasında göründüğü haline geri dönmekte olan bedenden bir ses geldi: yüzü olmayan doğal olmayan beyaz ışık. Trystan'ın kolunu kavramış olmak ne kadar güven verici olsa da, kalbinin göğsünde düzensiz bir şekilde çarptığını hissetti.

"Çok geç kaldınız - o çoktan başarısız oldu," diye alay etti ışık. "Onun karanlık ruhu benim. Onu bana teslim et yoksa sonsuza dek burada kapana kısılır, büyük bir kötülük tarafından işkence görürsün."

Evie dudağını büktü ve ciddiyetle başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, ofiste oldukça ortalama bir çalışma haftası bu."

Patronun bakışları ona kaydı. "Teşekkür ederim," diye kestirip attı.

"Bir şey değil!" dedi şakacı bir sırıtışla.

"Dur!" diye tısladı ses yine. Yüzü olmasa bile sabırsızlığını hissedebiliyordu.

Patron iç çekerek ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Kaderin elleri, teslim oluyorum. Şeytani özümü al ve gitmesine izin ver."

Doğru, sanki sırf o fedakâr kahramanı oynayabilsin diye kendini bu işe atmıştı. "Saçmalama. Al." Belindeki hançeri çıkardı ve ışığa doğru uzattı. "Bir takasa ne dersin? Bu hançer büyülü ve garip bir şekilde omzumdaki yara iziyle bağlantılı. Muhtemelen beni bir kukla gibi dans ettirebilirsin." Kaderin elleri -ki Becky'nin haksız yere çekici olan ailesinde neden "kaderin elleri" diye bir şeye yer olmasın ki?

Yine tıslıyor. Dikkate değer.

Ama patronun sesi onun düşüncelerini bastırdı. "Hançerini özgürlüğümüzle takas etmiyorsun, Sage. Bu pek de eşit bir takas sayılmaz."

Kader tekrar konuşarak sözlerini kesti. "Böyle sapkın bir kötülüğü kurtarmak için en değerli varlığınızı mı sunacaksınız?"

Gözlerini devirdi. "İyi olduğunu iddia edenlerin elinden, iyi olduğu düşünülenlerden daha çok acı çektim.

kötü ol." Hançeri yukarı kaldırdı. "Al onu."

"Hayır." Kötü Adam'ın yüzü öfkeyle kaynıyordu. "Hayır, Bilge. Kadim büyüden kaçmanın yolunu tartışarak bulamazsın. Kendini ne kadar ikna edici sanırsan san, doğa kanunlarına karşı gelemezsin. Anlaşmayı kabul et ve buradan git."

Şimdi ışığa döndü.

"Ben kötüyüm," dedi Kader'e. "Sayısız insanı öldürdüm, bilgi almak için bir düzinesine daha işkence ettim ve Rennedawn'daki neredeyse herkesin ve muhtemelen tüm kıtanın kalbine korku saldım ve işkence ettim. Hiçbir iyilik testini geçememeliyim."

Evie eliyle ağzını kapatarak onun sözünü kesti. "Mutfak bıçağını eline almış bir oyuncak ayı gibi."

Kötü Adam burnunun kenarını sıkarak kadının elini savuşturdu ama Kader'in yaratığı, kadim sesinde bir parça eğlenceyle araya girdi. "Tartışmaya devam etmene gerek yok. İnsanların ne kadar yorucu olabileceğini unutmuşum. Sen çoktan geçtin."

Patronu yine tartışmak ister gibiydi ve ayakkabısını onun botunun üzerine bastırıp öfkeyle başını salladı.

Tabii ki onu görmezden geldi. "Bu nasıl mümkün olabilir? Test neydi - kim en uzun süre didişebilir?"

Kaderin elleri ışıklı başını salladı. "Hayır, Trystan Maverine." Işık üzerlerinde gezinirken, eğilip patronun kulağına öyle bir şey fısıldadı ki, patron öyle kaskatı kesildi ki, sanki kemikleri çatlayacakmış gibi oldu.

Sonrasında bildiği tek şey, arenanın toprak zeminine doğru savrulduğu oldu. Evie dönüp öksürdü ve gözlerini kırpıştırarak dünyayı yeniden odak noktasına getirene kadar öksürdü. Sanki gelişigüzel bir ressam vücudunu parçalara ayırmış ve yanlış yerlerinden tekrar bir araya getirmiş gibi hissediyordu.

Etrafta Trystan'ı aradı ama gömleğinin yumuşaklığını ya da teninin sıcaklığını yakalamak yerine elinin tersi, yanıyormuş gibi hissettiği alnına yakın bir yere düştü.

Arka planda kafesin kapısının kapandığını duyabiliyordu ama odaklanabildiği tek şey adamın kapalı gözleri ve göğsünün çok yavaş inip kalkmasıydı.

"Efendim?" Onun omzunu sıktı. "Trystan?" Adamın gözleri irkilerek açıldı ve ona öyle merakla baktı ki, Evie ağzından hangi kelimelerin çıkacağını görmek için başını sallamak istedi.

Trystan'ın gözleri ona bakarken odaklanmamıştı. "Olamaz."

"Ne? Ne olamaz?" diye sordu sessizce, alnındaki nemli saç tellerini itti ve başını kucağına almak için hareket etti. "Sana ne fısıldadı? Hasta mısın? Neyin var?"

"Keşke farklı olsaydı. Keşke... Keşke..." diye mırıldandı, gözleri dalgın dalgın kapandı.

Keşke...ne?

Evie yutkundu ve onları izleyenlere baktı. Renna ve Julius tıbbi bir sedyeyle hizmetkârları aşağı indiriyorlardı. Tatianna onun yanında diz çökmüş, parlayan ellerini Trystan'ın hareketsiz formunun üzerinde gezdirirken, Kingsley ortaya çıktı ve perdeli ayağını patronun alnına vurdu.

Özellikle kimseye hitap etmedi. "Sanırım... akşam yemeğine geç kalacağız."

Patronun parmakları onun parmaklarının etrafında dönerek elini sıkıca kavradı, sedyeye bindirilirken gözleri bir solukta açıldı. "Beni bırakma."

Elini olabildiğince sert bir şekilde kavradı. "Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Ama tam bu sözleri söylerken ensesinde sanki biri tarafından izleniyormuş gibi bir karıncalanma hissetti. Ve o anda, tutamayacağı bir söz vermiş olmaktan çok korktu.

Bölüm 66

EVIE

Gün batımı, aksi takdirde kasvetli olacak odaya bir dizi pembe, turuncu ve altın rengi saçıyordu.

"Evie, canım? Burada mısın?" Renna Fortis'in nazik sesi, revirin sadece iki hasta yatağının bulunduğu havadar alanına süzüldü: birincisinde Trystan, ikincisinde Becky'nin büyükannesi Ramona yatıyordu. Becky orada olduğu süre boyunca ikisi de uyuyordu.

Evie elinde nemli bir bezle Renna'ya doğru döndü. "Buradayım, Leydi Fortis."

"Keşke bana Renna ya da Ren deseydin. Annen bana öyle sesleniyor."

Annesiyle bu kadar yakın bir bağa sahip olmak tuhaftı; pek çok soru havada uçuşuyor, taşmakla tehdit ediyordu.

Renna sırıttı. "O yüzü tanıyorum. Ne istersen sor."

Ama sorusu kasvetliydi. "Sence iyi olacak mı?"

Renna'nın sırıtışı yavaşça düştü, gözleri Ramona'nın uyuyan yüzüne kaydı. "Bence-" Nefesini içine çekti. "Bence annen tanıdığım en güçlü insanlardan biri. Onun iyileşmesi için en iyi hatırlatıcı ve motive edici sen olacaksın. Onun en iyi yanları senin içinde yaşıyor." Evie'nin elini sıktı.

Ve en kötü kısımları da.

"Keşke Rebecka'da kendimi daha çok görebilseydim," diye itiraf etti Renna, annesinin yanına gidip battaniyesine yeniden sarındı ve elinin tersini annesinin başına koydu. "O benim için tam bir gizem. Her zaman çok sessiz ve çekingen. Çok zor biri olduğu için kendini mutluluğa kapatacağından endişeleniyorum."

"Becky zor biri değil," dedi Evie, bu ifadenin haksızlığı ve Becky'nin annesinin kızını gerçekten ne kadar az tanıdığı karşısında yanakları kızararak. "Elbette serttir ama işi bunu gerektiriyor."

Renna yatıştırıcı bir şekilde gülümsedi. "Lütfen olumsuz bir şey söylemeye çalıştığımı düşünmeyin. Rebecka benim kızım ve onu hayattan, nefesten daha çok seviyorum. Ben sadece onun varoluş biçimine alışkınım ve bunların hepsi onun için iyi değil."

O zaman Renna'nın annesinin arkadaşı olması ya da ona karşı nazik olması önemli değildi. Evie elindeki bezi kâseye bıraktı ve ayağa kalktı. "Beni bağışlayın ama siz kızınızın benden tamamen farklı bir versiyonunu tanıyorsunuz. Becky adil düşünen biri ve nezaketini öyle ince yollarla gösteriyor ki neredeyse farkına bile varmıyorsunuz. Bunun için övgüye ihtiyacı yok. Olması gerektiğinde bile gösterişli ya da övüngen değildir. Ofisi güvenli hale getiriyor. Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Bende hiç olmadı. Annemin en iyisi olduğumu mu düşünüyorsun? Becky, Kötü Adam'ın ofisinin en iyisi. Onun kuralları olmasaydı, orası darmadağın olurdu ve nezaketiniz ve misafirperverliğiniz için minnettar olsam da, keşke tüm bunları kızınıza da gösterseydiniz."

Evie nefes verdi ve tekrar yerine oturdu. Patronun eli hafifçe onunkine doğru hareket etti. Bilinci yerinde olmasa bile onun sıkıntısını okuyabiliyordu.

Renna mahcup görünüyordu. "Ben, şey-" Evie küçük bir suçluluk duygusu hissetti. "Bana izin verir misiniz? Şurada senin için bir tabak yemek var, bir tane de uyandığında Kötü Adam için." Evie gözlerini ikinci kez kırpamadan Renna gitmişti.

"Konuşmalarım devam ettiği sürece, bundan pişmanlık duymayı kendime yakıştıramıyorum.

Bir tane," dedi Evie, Trystan'ın yanan alnına daha fazla soğuk su tutarak. Annesinin arkadaşının onu dinleyeceğini umuyordu.

"Neden yalan söyledin?"

"Argh!" Evie elindeki bezi sert bir vuruşla patronun yüzüne düşürdü. "Oh, üzgünüm, efendim." Yüzünü silmeden önce gergin bir şekilde kıkırdadı. Adam uyanmamıştı. "Deadlands, Becky, ofisteki yarasalar sizin gibi pusuda beklemiyor."

"Konuyu değiştirmeyi bırak, seni aptal. Koridordaydım ve söylediklerine kulak misafiri oldum."

Evie suçlayıcı bir parmak salladı. "Kulak misafiri oluyordun."

Becky dudaklarını kuşkuyla kaldırarak kollarını kavuşturdu. "Sesiniz taşınıyor. Arazinin tam karşısında duruyor olsaydım seni duyabilirdim."

Haklısın. Omuz silkti. "Ne olursa olsun, yalan söylemedim. Her kelimesinde ciddiydim."

Becky lenslerinin arkasından savunmasız görünüyordu, saçları her zamankinden daha gevşekti, sanki ailesinin yanında olmak normal soğukkanlılığını bozmuş gibiydi. "Benim kurallarımın önemli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Evie ellerini kucağında kavuşturarak usulca gülümsedi. "Becky, sen olmasaydın muhtemelen şimdiye kadar on iki kez ölmüş olurdum." Dudağını çiğnedi. "Sanırım hayatımın büyük bir bölümünü herhangi bir düzen olmadan geçirdim ve sen bunu bu kadar kararlı bir şekilde sunduğunda ilk içgüdüm bundan nefret etmek oldu. Ama bu adil değil, özellikle de kendimi bu kadar güvende hissetmemi sağlamışken. Hayatımın büyük bir bölümünde, kendimi başkaları için güvenli bir insan haline getirmek için gelişigüzel yollara başvurdum, ancak bir başkasının benim için bunu yapmaya çalıştığını pek fark etmedim."

Becky son derece rahatsız görünüyordu. "Şey... Yapıyı seviyorum." Yüzünü buruşturdu. "Ama buna alışık olmayan biri için neden zor bir ayarlama olacağını anlıyorum. Ben... ayrıca... özür dilerim."

Evie o kadar çok güldü ki ağlayacakmış gibi hissetti.

Becky gözyaşlarını görünce telaşla elini kaldırdı. "Yalvarırım ağlamayın!" Başka bir tabure çekip Evie'nin yanına oturdu ve gözlerini devirdi. "Sana iltifat etmeye çalıştığımda bile zorlanıyorsun." Evie dudaklarını fermuarla kapatıyormuş gibi yaptı. Becky yine gözlerini devirdi ama Evie bunun iyi bir espri olduğunu anlayabiliyordu. "Demek istediğim, ofiste ilk çalışmaya başladığında profesyonellikten uzak, düzensiz ve kaotiktin-"

Evie araya girdi. "Ben hâlâ o şeylerim."

"Bitirebilir miyim?" diye sordu Evie sert bir ifadeyle ve Evie çenesini kapattı. "Ama şimdi bu şeylere ne kadar ihtiyaç olduğunu, dengeye ne kadar ihtiyaç olduğunu anlıyorum. Gerçekten de senin işin için daha iyisi olamazdı."

Evie yüzünü buruşturdu, geçmişteki pişmanlıkların su yüzüne çıktığını hissetti. "Becky, sen olmalıydın. İkimiz de senin benden çok daha nitelikli olduğunu biliyoruz."

Bu sefer Becky güldü, hem de çok yüksek sesle. Tam Blade elinde yemekten arta kalan bir tabakla içeri girerken, çatal ağzının yarısına kadar gelmişti ki ses onu olduğu yerde durdurdu.

"Evie!" Becky dedi ki. "Sakın bana o aptal söylentiye inandığını söyleme!" Karnını tuttu, gözlerinden yaşlar geliyordu. "Senin işini hiç istemedim! Hayal edebiliyor musun?"

Blade ağzını sildi, tabağı yere bıraktı, hâlâ biraz şaşkın görünüyordu. "O zaman neden o ayrıldıktan sonra onun masasına taşındınız?"

Becky alnına bir şaplak attı. "Çünkü seni aptal, diğerlerinden izole edilmiş tek masa orası. Ben sadece yalnız kalmak istedim. Patron için kazan demlemek için değil."

Evie'nin başı döndü. "Kafam çok karıştı."

Becky ellerini kavrayarak Evie'nin tüm dikkatini üzerine çekti. "O zaman açık konuşayım. Benim tüm varlığım insanları organize etmek ve onlara emir vermek. Bu benim hayalimin gerçekleşmesi ve asla başka bir şey yapmak istemem. En yüksek maaşı alıyorum ve sadece hayalini kurduğum bir korku ve saygı düzeyine sahibim. Bulunduğum yerden memnunum ve sadece kalan şüpheleri gidermek

için..."

Becky kısık bir sesle, "Kötü adam asistanlığı diye bir pozisyon yoktu... ta ki seninle tanışana kadar," derken Evie daha da yaklaştı.

Aklına gelen her düşünceyle birlikte nefesi de durdu. Etrafındaki dünya, dalın pencereye vurması ve onu takip eden, kollarına tüyler diken diken eden cereyan dışında ağır bir tempoda hareket ediyordu. "Ne? Bu doğru olamaz. Benden çok önce bir yardımcı arıyormuş."

Becky ona acıyarak baktı. "Evie, senden önce o adamın aradığı tek şey yalnızlık ve sessizlikti. Diğer çalışanların onun özel ofisine bir metre bile yaklaşmasına izin verilmiyordu ve açıkçası hepsi de ofise bir metre bile yaklaşmaya korkuyorlardı."

Evie, Becky'nin hâlâ kendi ellerinde kenetlenmiş olan ellerini sıktı ve bir parça çaresizlik hissetti. Başlangıcını hiç de böyle hatırlamıyordu. Ya da nasıl işe alındığını. Ya da... hiçbir şey. Kafasının içinde patlamasına ramak kalmış büyük bir baloncuk varmış gibi hissetmesine neden oldu.

Becky onun yüzündeki ifadeyi görüp fısıldadığında da öyle oldu: "Seni işe aldığı gün ofisi için özel sandalyeler sipariş etti. Çok gizli bir şekilde, ama raporu gördüm ve kısa boylu bir kadın için rahat olmaları gerektiğini not etmişti."

Evie ne söyleyeceğinden emin değildi, bu yüzden geriye rahatsız olduğunda yapmayı bildiği tek şey kaldı. Güldü. Çirkin, boğuk bir sesti.

Patron yanlarında inledi, hâlâ gözlerini açamayacak kadar güçsüzdü. "Dur." Tekrar inledi. "Ona bir şeyler anlatıyorsun."

Becky düşünceli bir ifadeyle önce ona sonra da Evie'ye baktı. "Bu emri görmezden geleceğim."

Evie ellerini birbirine vurdu ve ciddiyetle başını salladı. "Aferin sana."

Becky dudaklarını içe doğru yuvarladı. "Düşersin umuduyla masa sandalyenin ayağını kısalttığımı söylemek için iyi bir zaman mı yoksa kötü bir zaman mı?"

Evie ayağa fırladı. "Biliyordum!"

İkisi de aynı anda sırıtmaya başladı; öyle büyük bir sırıtmaydı ki bu, güvende olmak, eve dönmek gibi bir şeydi. Sanki kaybettiği çocukluğunun bir parçasını geri almış gibi hissetti.

Bir arkadaş edinmenin basit keyfi.

Odanın öbür ucundan bir ses geldi. "Bütün bu gevezelikler ve Becky'm ondan gizlice getirmesini istediğim kurabiyeleri hâlâ bana getirmedi." Ramona uyanmıştı.

Becky, büyükannesinin yanına gidip eteğinin cebinden çıkardığı sarılı bir bohçayı ona uzatmadan önce Evie'ye son bir kez gülümsedi. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme, tokalarından dökülen birkaç tutam saçıyla rahatlatıcı sözler mırıldandı.

Evie tekrar Blade'e döndüğünde, ejderha eğitmeni önce şaşkınlık sonra da sahiplenme duygusuyla Becky'ye odaklanmıştı; sanki sırf o gülümsemeye sahip olmak için kendine bir hırsız süsü vermişti.

Çok tatlıydı ve eğer o anda o odada kalırsa, tüm kafa karışıklığı ve acısı birbirine karışırsa, her şeyi mahvedecekti. Havaya, boşluğa ve tam olarak adlandıramadığı bir şeye ihtiyacı vardı.

Aniden kapıya yöneldi, patronuna dönüp bakarsa duygularının daha da karmaşıklaşacağını biliyordu. Sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı, kendine ait bir dakikaya. Koridora çıkmak üzereyken onlara seslendi. "Ben biraz hava almak için dışarı çıkarken siz ikiniz ona göz kulak olabilir misiniz?"

Blade onun oturduğu tabureye oturdu. "Endişelenme, Evie. Hasta yatağının başında nöbet tutacağım. Eminim Tatianna da yakında gelip ona bakacaktır."

Bu onu sessiz koridora girip derin, ürpertici bir nefes alacak kadar rahatlattı. Merdivenlere varana kadar yürümeye devam etti, sonra sersemlemiş bir halde aşağı indi ve ne olduğunu anlamadan dışarıdaydı, alacakaranlık havası o kadar tatlıydı ki kalçalarını kavrarken yudum yudum içti.

Huzur uzun sürmedi, çünkü korkunç, çok korkunç

Şans. Uzaktan gelen metal şıngırtıları kafatasındaki çınlamadan çok da fark edilmiyordu; neredeyse fark etmeyecekti.

Ağaçların ve çalılıkların arasından dikkatle baktı ve bir grup adam gördü. Gözlerini daha da kısarak baktı-Becky'nin kardeşleri. Eğitimlerini açık havada yapıyorlardı. Egzersiz, muhtemelen akşam yemeklerini sindirmek için iyi bir yardımcı olmuştu. Midesi öfkeyle inledi.

Öfkeyle çıkmadan önce bir şeyler ye, Evie!

Birçok nedenden ötürü içeri dönmeliydi. Birincisi, inanılmaz derecede acıkmıştı; ikincisi, Trystan için endişeleniyordu ve ona kalma sözü verdikten sonra uzun süre yalnız kalmasını istemiyordu. Bu da yetmezmiş gibi, gecenin üçünde soğuk terler dökerek aklından çıkmayacak bir şey söylemeden bu kadar yakışıklı erkeğin yanında aynı anda bulunamayacağını çok iyi biliyordu.

Ayrılmak için hareketlendiğinde Reid'in arkasından seslendiğini duydu. "Küçük asistan!"

Yavaşça döndü ve Becky'nin üç ağabeyinin de ellerinde silahlarla kendisine baktığını görünce irkildi.

Reid geniş ve davetkâr bir sırıtışla öne çıktı. "Dövüşte şansını denemek ister misin?"

Ağzı kurudu ve kalbi bu ihtimal karşısında garip bir şekilde tekledi ama kalçasındaki hançer mırıldandı, omzundaki yara da onunla birlikte. "Hayır, teşekkür ederim. Ben pek savaşçı sayılmam."

O sırada Raphael öne çıktı - belki de ona pislik dediği için ondan en az hoşlanan kişi... Ama ela gözleri kızgın değildi, sadece sert bir bakışla onu değerlendiriyordu. "Belki de bunu değiştirmelisiniz, Bayan Sage."

Onlara doğru bir adım attı, keskin bir berraklık duyularının üzerine çökmüş olan sisi kesti ve kararlılıkla birlikte çarptı.

Belki de yapmalı.

Bölüm 67

EVIE

"Unutma, hançeri benden almak istiyorsun."

"Üzerimden kalkmanı istiyorum. Böylece seni onunla bıçaklayabilirim." Evie tepesinde asılı duran Reid'e baktı, çocuksu yüzü onu son yarım saat içinde dördüncü kez yere yapıştırırken sırıtıyordu. Şimdiye kadarki eğitimi ıslak bir battaniyenin başarı oranına sahipti.

Gece, antrenman bahçelerini çevreleyen meşalelerin ötesinde kararmaya başlamıştı. Yıldızlar, sanki aşağıdaki yemyeşil bahçelere el sallıyormuşçasına selamlayarak parıldıyordu; en parlak yıldız, ona baktığında daha sert parlıyor gibiydi. Arka bahçe açıkça eğitim ve dövüş için tasarlanmıştı. Yerden filizlenen bitkiler bile bir Fortis savaşçısı kadar ölümcül ve bir o kadar da güzeldi. Reid havada kıvrılan pembe çiçeklerin insanın diline değdiği anda anında ölüme neden olduğunu açıklamıştı... ya da anında iyileşmeye. Hangisini seçtiğinize bağlıydı.

Becky, Evie'nin bocalamasını izlemek için kısa bir süre sonra dışarı çıkmıştı. Becky pembe çiçeklerden birini tam ağzına attığında neredeyse kalp krizi geçirecekti. Henüz yanlış bir seçim yapmadım, demişti.

İK müdürü kenarda durmuş, elindeki küçük cephanelik arabasındaki silahlardan birini yuvarlıyordu. "Reid, dizin böbreğine girmek üzere."

"Reid, dizin zaten böbreğimde," diye homurdandı Evie.

onu itip kakıyordu. Bu sahne, Otto Warsen'ın onu yere yatırıp ellerini boğazına doladığı anı neredeyse rahatsız edici bir şekilde anımsatıyordu. Bu anı paniği, korkuyu... öfkeyi geri getirdi.

Dizini Reid'in kasıklarına doğru sertçe indirdi. Reid yere yığılırken ve Evie ayağa kalkarken yirmi metrelik bir alan içindeki her erkek irkildi. Reid hırıltılı bir sesle, "Ucuz bir vuruştu," dedi.

Evie suratını astı. "Korkarım insan kendini savunurken ucuz atışlar yapamaz." Eğildi ve Reid yutkundu. "Beni bu şekilde yere seren son adamın kafası kirişlerimizi süslüyor. Sanırım o anda nazik davrandım... her şey düşünüldüğünde."

Reid minnetle başını sallayarak sürünerek uzaklaştı.

Antrenman alanını çevreleyen meşalelerden biri titreyerek dikkatini parlayan meyvelerle dolu bir ağaca çekti. Tanıdığı bir ağaçtı.

"Bana aldığın uyku-ölüm meyvesi buradan mı geldi?" Evie, Becky'ye yaklaşıp en alt daldaki şeftaliye benzeyen meyveyi koparak sordu. Yumuşak tüyler avucunu gıdıkladı. Başını sallayarak hüzünle gülümsedi. Zehirli bir şeftali.

Raphael onun elindeki meyveyi koparıp botunun altında ezdi ve Becky'ye bir parmak salladı. "Reid'e bu isteğini yerine getirmemesini söylemiştim Rebecka. Ölü topraklarda seni dünyanın en ölümcül büyülü meyvelerinden birini yemeye ne teşvik edebilir ki?"

Evie gözlerini dikmiş ona bakıyordu: "Tadının normal zehirden daha iyi olacağını düşünmüştüm."

Raphael iki eliyle başını kavradı. "Garip bir arkadaşlığın var Rebecka. Ne tür bir yaratık bu?" Adam kuşkuluydu, belli ki herhangi bir konuda kendisine meydan okunmasına alışık değildi.

Becky tırnaklarını karıştırdı. "Bilmiyorum. Aylardır bunu anlamaya çalışıyorum."

Reid ona çarparken arkasından bir çığlık duyuldu.

ve Evie panikledi. Hâlâ antrenman yaptıklarını fark etmemişti! Dirseği sertçe Reid'in burnuna çarpana kadar kolları her yere uçtu. Reid'in burnuna. Onu anında bıraktı, yüzünden kan damlıyordu.

"Kanaman var!" Evie'nin sesi biraz fazla sevinmiş gibiydi. Kimsenin fark etmemesini umuyordu.

"İnanılmaz," dedi Reid, burnunu silmek için bir mendil getirerek. "Bu harekete ne diyorsun?"

"Bir şeye çarpana kadar çırpın."

Reid şakacı bir şekilde kolunu onun omuzlarına attı. "İşe yararsa, işe yarar! Değil mi, Raphael?"

Raphael homurdandı ve pembe çiçeklerden birini koparmak için harekete geçti.

Renk ona tuhaf bir şey fark ettirdi.

"Tatianna'yı ya da Clare'i Hendek'ten beri görmedim. Yemekte miydiler?"

Reid ve Roland başlarını salladılar.

Evie, Fortis ailesinin tüm üyelerinden hoşlandığını fark etti. Onların sevgilerini, içtenliklerini, hatta alçakgönüllülüklerini izliyor ve kendini tam ortalarına sıkıştırmak istiyordu. Yine de Raphael'de bir şeyler vardı... gizli bir şeyler... kendini taşıma biçiminde oldukça zorlu bir şeyler. "Sanırım ikisini de akşam için odalarına çekilirken gördüm."

Bunu ne zaman görebileceği konusunda Evie'nin hiçbir fikri yoktu, çünkü diğerleri iki kadının da yemeğe inmediğini itiraf etmişlerdi.

"Sanırım gidip Tati'yi kontrol edeceğim ve eminim Clare de Trystan hakkında bilgi almak istiyordur. Hançerimi geri verir misin lütfen?"

Yolu Raphael tarafından kesildi ve ona ters ters bakarak şöyle dedi: "Daha işimiz bitmedi. Henüz benimle dövüşmedin."

Çünkü ölmek istemiyorum.

Ama bu bir meydan okuma gibiydi ve o da geri adım atacak biri değildi. "Peki, ama şuradaki daha ince kılıçları kullanmak istiyorum," dedi, Fortis'in en yaşlısıyla herhangi bir fikir tartışmasını kazanma şansının sıfır olduğunu biliyordu

kardeşler, ama keskin bir şey tutmak kesinlikle şansını artıracaktı. Elbette güvenlik amacıyla uçları kapatılmıştı ama çıkarmanın zor olmayacağından emindi...

Raphael'in çenesi gerildi ama güneşle yarışacak kadar sarı saçları olan inanılmaz iri bir uşağa başıyla işaret etti. Kılıçlardan birini kapmak için hamle yaptı ama antrenman sahası boyunca kıvrılan sarmaşıkların sürekli hareket ettiğini hesaba katmamıştı. Ayağı bir tanesine takıldı ve sarmaşık bu fırsattan yararlanarak onu yolun geri kalanında aşağı çekti.

Sırtını toprağa çarptı, kollarını rahatsız bir T şeklinde iki yana açtı. Üstündeki metanetli uşak kılıcı neredeyse omzunun üzerinde tutuyordu, kabzası orada duruyordu.

Uşak ona göz kırptı. "Hanımefendi?"

"Bunun çok sık olduğunu söylesem bana inanır mısınız?" Uşak çok hızlı cevap verdi: "Evet."

Reid uşağın yanına gitti ve Evie'ye sorarken kalçasıyla iri adama çarptı: "Aşağıda sana katılayım mı? Yoksa biraz kılıç oyunu için buraya geri mi geleceksin?"

Evie gözlerini kıstı. "Bu bir örtmece mi?"

Reid kaşlarını salladı. "Öyle olmasını mı istiyorsun?" Diz çöktü ve kalçalarını kavrayarak onu yukarı çekmeye hazırlandı, ama dondu kaldı, onun ötesindeki bir şeye bakıyordu.

Başını yere doğru eğdiğinde, kabarık omuzları ve siyah elmas parçalı gözleri görünce nefesi kesildi.

Trystan.

Sahnenin ortaya çıkışını izliyordu, terli, çiğ ve mükemmel. Erimiş bakışları Reid'in ellerinin hâlâ kadının kalçalarında olduğu yere, sonra da başının üzerinde kılıcını kaldırmış duran iri uşağa kilitlendi. Hiç de iyi görünmüyordu.

Ama başında dikilen adamların büyük olasılıkla yakın bir tehlike içinde olmalarını umursamayacak kadar rahatlamıştı. Trystan hayattaydı - uğruna her şeyi feda edebileceği adam iyiydi.

Terli saçlarıyla kaplı alnının yan tarafında zonklayan damarı olan aynı adam. "Ne yapıyorsun lan sen?" Uşağa ve Reid'e ters ters bakıyordu.

Uşak - sessiz, alçakgönüllü olan - o anda şöyle demeyi seçti: "Örtmeceleri tartışıyorduk. Kılıçlar için."

Evie'nin dudakları irkilerek geri çekildi.

Ama Trystan'a daha fazla kredi vermeliydi. Patron ince bir hoşnutsuzluk ustasıydı. En büyük öfke nöbetleri sessiz ve bastırılmıştı, korkunun ürkütücü, korkutucu dalgalar halinde oluşmasına ve akmasına izin veriyordu.

Kaşları seğirdi, çenesi büküldü; gözleri parladı ve iki yanındaki yumrukları sıkılaştı. Onlara doğru yavaş bir adım attığında, düşünmek için zaman ayıracağından ve aceleci bir şey yapmayacağından emindi.

"Hepinizi öldüreceğim."

Boş ver.

Bölüm 68

KÖTÜ ADAM

Trystan'ın derisi alev alev yanıyordu.

Kısmen ateşinin yeni yeni düşmesinden kaynaklanıyordu, ama daha çok önünde cereyan eden sahneye bağlanabilirdi - iki iri adamın çırağının üzerinde bir av hayvanıymış gibi durduğu bir sahne.

Sage ayağa fırladı ve her iki adamın önünde durdu. "Efendim, aceleci olmayın. Göründüğü gibi değil."

Trystan saniyeler içinde onun yanındaydı. Hastalığın hezeyanı hâlâ düşüncelerini bulanıklaştırırken, dirseğindeki sıyrıktan kan geldiğini fark edince kolunu kendine doğru çekti. Yüzü karardı ve düşünceleri de öyle.

"Ne. Bu. Bu mu?" Sözlerinin ardındaki öfkeyi gizleyerek sakince yarayı işaret etti. Sisi onu çağırdı, etrafına dolandı, yukarı tırmandı ve yaranın etrafında dönmeye başladı. Kırmızı yanıyordu. Taze bir yaraydı.

Sage kaşlarını çattı. "Bunu bir bitkinin yaptığını söylesem bana inanır mıydınız?"

Başının üzerinde yirmi kiloluk bir ağırlık varmış gibi hissediyordu ve göz kapakları ağırlaşmıştı ama uykuyla mücadele ederek "Maalesef" diye cevap verdi.

Sage uzandı ve uşağın düşürdüğü ince kılıcı aldı. İç çekti. "Fortis kardeşler bana nasıl 'düzgün' dövüşüleceğini öğretiyorlardı." Kelimenin etrafına tırnak işareti koydu.

Becky homurdandı.

Raphael, bir liderin yapacağı şekilde dikkatleri üzerine çekerek araya girdi. "Asistanınız koordinasyondan ve herhangi bir incelik duygusundan yoksun-"

"Çırak," diye düzeltti Trystan soğuk bir şekilde. "Ona burada değilmiş gibi hitap edecekseniz, en azından bunu gerçek unvanıyla yapmanız konusunda sizi uyarıyorum."

Öfkelenmesine rağmen Trystan Raphael'e gerçekten kızgın olmadığını biliyordu. Aslında Sage'e kendini savunma eğitimi vermelerini takdir ediyordu; Tanrı biliyordu ki Sage bunu kullanabilirdi. Ama annesi çok yakın bir gelecekte gelecekti, bu da öpüşmelerini yeniden gözden geçirmek isteyeceği anlamına geliyordu... ne, hâlâ tam olarak bilmiyordu. Ama kader canavarının ona fısıldadığı şey... Ürperdi.

Sage ile ilerlemenin bir yolu yoktu. Hiç umut yoktu. Ve en kötüsü, hiç şaşırmamıştı bile. Dürüst olmak gerekirse, bu onun hayatıydı ve her zaman da öyle olmuştu.

Bu kötü adam olmaktı.

Raphael oflayıp puflayarak kılıcını arabaya geri attı.

Roland içini çekerek gözlüklerini çıkardı ve gömleğine sürttü. "Raphael'i affet. Vücudunda romantik bir kemik bile yok. Bence onun ilerlemelerinin hakkıyla takdir edilmesini istemen çok cesurca. Belli ki aranızda büyük bir saygı ve sevgi var."

Sanki bir el, kalbini sökmek için göğsüne dalmadan önce ona tokat atmak için uzanmıştı. "Ben Kötü Adam'ım," dedi hissetmediği bir sakinlikle. "Aşk için ne zamanım ne de sabrım var ve kesinlikle benim için çalışan biriyle böyle gereksiz bir duygunun peşinden koşmam."

Doğrudan Roland'a baktı. Sage'den başka her yere.

Trystan çocukken bir araba kazasına tanık olmuştu. Tekerleklerin taş duvara çarpıp bükülmesini, kapıların ve çatının eğilip bükülmesini izledi. İzledi ve neden kimsenin onu durduramadığını kendi kendine sessizce merak etti.

anlamıştı. Ama şimdi bunu tüm açıklığıyla anlıyordu.

Çünkü artık bir araba kazasını izlemiyordu. O bir araba kazasıydı.

Bir bulut kırıldı ve üzerlerine hafif bir yağmur çiselemeye başladı; yağmur sanki az önce hayatında, Sage ile olan ilişkisinde yaktığı ateşi söndürmeye çalışıyormuş gibi hissetti.

Yapılması gerekiyordu.

Cezalandırılmaktan hoşlanan bir obur olduğu için gözleri kıza dikildi. Burnunun yamacından aşağı akan yağmur damlasıyla irkilmedi, yüzünde hiçbir ifade olmadan ona baktı.

"Hadi ama Roland. Kötü Adam'ın aşkı bulması saçma olurdu," dedi Raphael, sesinde bir alay vardı. "Bir sürü düşmanı varken mi? Hayatı hep tetikte yaşamak? Bu bir felaket olurdu. Bir kâbus. Bundan daha zor aşık olunacak birini bulamayacağından eminim."

"Hiç zorlanmadım," diye fısıldadı Sage. Her şey dondu.

Trystan'ın başı acı veren sessizlikte yavaşça ona doğru döndü, ağzı açık kaldı. Arılar vızıldamayı bıraktı; bitkiler sallanmadı. Başka hiçbir şey yoktu. Sadece o vardı. Sadece Sage. Tüm görkemli rengiyle.

Sözlerini öyle dikkatli söyledi ki, sanki camın üzerine basıyordu. "Az önce ne dedin sen?"

Ondan bir adım uzaklaştı ve endişeli bir nefes aldı. Bir yumruk yaptı, sonra bıraktı. Sallanan metalin keskin sesi havayı keserken, Sage'in atılmış hançeri onu bekleyen eline uçtu.

Raphael kaşlarını çattı, muhtemelen onun güçlü silahı çağırabilme yeteneğine şaşırmıştı. "Bunun için zamanım yok," diye homurdanarak eve doğru yürüdü.

Sage'in parmak eklemleri hançerin etrafında beyazlaştı ve meşale ışığı ağzının çizgilerine kazınmış saf öfkeyi aydınlattı. "Belki de hepiniz ona katılmalısınız."

Kimse kımıldamadı.

"Şimdi. Lütfen."

Trystan bir savunmanın bu kadar tehditkâr olduğunu hiç duymamıştı. Bu kadar sarsılmış olmasaydı etkilenebilirdi.

Hiç zorlanmadım.

İnsan böyle bir ifadeden sonra yoluna nasıl devam edebilirdi? Bu sözler zihninde sonsuz, acı verici bir döngüde tekrarlanırken nasıl ilerleyebilirdi?

Ancak diğerleri onun sözleri üzerine hemen harekete geçerek kaleye doğru dağıldılar. Becky, Sage'in yanından geçerken ona doğru eğildi. "Burada çok cesur biri duruyor ve bu kişi Kötü Adam değil."

"Bayan Erring!" Bu bir isyandı.

Kadın pişman görünmek yerine, kardeşlerinin peşinden koşmadan önce ona kısa bir bakış attı, adımlarında her zamanki ağırlığından farklı bir hafiflik vardı.

Dikkati tekrar Sage'e döndüğünde bir hançerin ucuyla karşılaştı. Çiseleyen yağmur ve meşale ışığı, ıslanan buklelerinin üzerinde ruhani bir parıltı yaratmıştı. Kaşlarını kaldırdı, gözleri önce çeliğe sonra da onunkilere kaydı.

Hiç zorlanmadım.

"Sage... sen... iyi misin?" Kaderin dediği gibi seni yok ettim mi? Kaderin kehanetini çoktan gerçekleştirdim mi?

Serseri ince kılıçlardan birini aldı ve ona doğru fırlattı; adam kolayca yakaladı. "Karşılıksız duygulardan utandığımı mı söylemek istiyorsun? Hayır, utanmıyorum. Ve madem ki senin çırağın olacağım, o halde öğrenmeye şimdi başlamamı talep ediyorum."

Karşılıksız mı? Ne lanet bir kozmik şaka.

Dudakları aralandı. Yağmur, kırık ateşinin teninde bıraktığı tere karışıyordu. "Tam olarak neyi öğreniyorsun?"

Ona doğru adım attı, kollarını başının üzerine uzattı, omuzlarını gevşetti ve göğsünü yukarı kaldırdı. Göğüslerinin üst kıvrımları korsesinden dışarı çıkıyordu. Çimenlere ve göğüslerinin üst kısımlarına baktı.

Ayakkabılar.

Ve işte o zaman Sage talep etti: "Bana Kötü Adam gibi dövüşmeyi öğret."

Bölüm 69

EVIE

"Benim gibi dövüşmeyi öğrenmek mi istiyorsun?" diye sordu patronu sağlıklı bir şüphecilik dozuyla.

"Bir uzman olmayı hiç beklemiyorum ama evet, senin gibi ya da en azından Kötü Niyetli Muhafızlar gibi dövüşmeyi öğrenmek isterim." Evie hâlâ dolaylı aşk itirafının ve onun tüm güverteyi devirdiği anda elini göstermesinin ne kadar aptalca olduğunun şaşkınlığını yaşıyordu.

"O zaman sana Kötü Niyetli Muhafızlar öğretsin!" diye karşı çıktı, yağmur beyaz gömleğini ıslatıp göğsüne bastırıyordu. Kadın iç çekti. Kabarık beyaz gömlekli ve üstelik ıslak bir adam gibisi yoktu. Üstelik gece gökyüzünün altında pitoresk bir ortamda. Bu hiç adil değildi.

Yıldızlar yağmur bulutlarının arasından hâlâ görülebiliyordu ve etraflarını saran meşaleler sönmemişti. Öldürecekleri bir akşamları vardı ve eğer bunu onun kollarında geçirmeyecekse, o zaman kafasına sivri şeyler fırlatmaktan zevk alacaktı.

Tırnaklarına bakıyormuş gibi yaptı. "Pekâlâ o zaman. Philanderer Daniel'a soracağım." Ondan uzaklaşmak için döndü, ancak sert kaslara doğru geri çekildi ve yerine kilitlendi. İri kollarından biri ortasına, diğeri de göğsünün üst kısmına, boğazının hemen altına düştü.

"Öncelikle." Sesi kulağına alçak geliyor, ayak parmaklarının botlarının içinde kıvrılmasına neden oluyordu. "Bana sırtını dönme. Ben senin

düşman. Eğer gerçek bir rakip olsaydım, seni çoktan yüzlerce farklı şekilde öldürebilirdim."

Topuğunu adamın ayağına vurmak istedi ama adam kalçasını avucunun içine aldı ve ikisinin de daha ağır nefes almasına neden oldu - kesinlikle efordan; başka bir şey değil. Yine de adamın nefesi boynuna değdiğinde karnında bir sıcaklık birikti. Bu onun her yerinin kızarmasına neden oldu. "Bacağın kurmalı bir oyuncak değil. O kişiye seni durdurma şansı veriyorsun."

"Ama güce ihtiyacım var-" diye nefes nefese başladı.

"Kuvveti boşver. İhtiyacın olan tek şey topuğunu ayak parmaklarına hızlıca vurmak. Şimdi göster bana."

"Yapamam!" diye ciyakladı.

Hafifçe alay ederek kıkırdadı. "Şimdi, Sage, topuğunun oldukça fazla hasar verdiğini gördüm. Şüphesiz-"

"Hâlâ kalçamı tuttuğunuz için demek istedim efendim."

Adam elindekini yakar gibi bıraktı ve kadın tökezleyip döndü, ayağı kaydı ve adamınkine dolandı. Tüm vücudu eğildi, elleri tam onun içine düşerken belini yakaladı ve denge için omuzlarını kavradı. Dokundukları yerde kaskatı kesildi ve rahatsız oldu.

Geri çekilmeye başladı ama adam onu kendine doğru çekince nefesi kesildi, parmakları ona karşı sıkılaştı, sıcaklığı korsesinin ince kumaşına baskı yaptı. Başını kaldırıp baktığında, adamın yüzünde daha önce hiç görmediği kadar güçlü bir acı gölgesi vardı. "Ne yaptın sen?" Gözleri onun gözlerinde anlayamadığı bir şey arıyordu. "Bu ne büyüsü?"

Fısıltılı yakarıştaki çaresizlik onu hipnotize etti. Hançer parmaklarından kaydı... ve adamın ayağına indi.

Önce kabzanın ucu çarptı (neyse ki), sonra da kız onun şiddetli pençesinden kurtuldu (sefil bir şekilde).

Yağmur dağıldıkça alevlerin çıtırtısı daha kolay duyuluyordu. Etraflarını çevreleyen ağaçlardaki meyveler, küçük fenerler gibi yumuşak turuncu bir parıltı yayıyor gibiydi. Yukarıdaki bir dalda tünemiş bir baykuş onları izliyor, tek boynuzlu atlar eyerlerinden kurtulmuş ve özgür bir şekilde yanlarından geçerken küçük sesler çıkarıyordu.

ahırlar. Bu topraklar güzel bir özgürlüktü. Kendinizi özgür bırakabileceğiniz ve tamamen özgür olarak var olabileceğiniz bir yer.

Kendisi de dahil olmak üzere çok az insan bunu yaptı.

Trystan bir kılıcı onun ellerine bıraktı. "Basit bloklama." Kasıtlı bir yavaşlıkla kılıcı indirdi ve kıza kendi kılıcıyla gelip onu durdurması için bolca zaman verdi.

Onu tekrar, tekrar ve tekrar engellemeyi başardı. "Trystan." Adı ağzından sanki her zaman kullanıyormuş gibi döküldü, ama belli ki kullanmıyordu, yoksa patronu aklını kaçırmanın eşiğindeymiş gibi görünmezdi. "Benim için üzüldüğün için mi beni işe aldın?"

Kılıç bu kez daha sert indi, ama iki eli kabzasında, bir kez daha engelledi. Geri çekildi ve soğukkanlılıkla şöyle dedi: "Sana sadaka verme alışkanlığım olmadığını söylediğimi hatırlamıyor musun? Senin için bir istisna yapacağımı sana düşündüren nedir?"

Burnunu kıvırdı ve parmağıyla dudaklarına vurdu, bunu hak ettiğini düşünüyordu.

"Eşarbımı saklamışsın."

Slam.

Eskiden olduğu gibi kılıcını kafasından vurmamıştı; bu darbe kılıcın ucuna daha yakındı ve neredeyse elinden düşürüyordu. Farkına varışının şaşırtıcı bir hızla gerçekleştiğini görebiliyordu. Bu bilginin kendisi hakkında ortaya çıkardığı şey Evie'ye de aynı anda çarptı.

"Seni küçük meraklı! Eşyalarımı karıştırmak için odama geri mi döndün? Sırada ne var? İç çamaşırı çekmecemi mi karıştıracaksın?"

Kaşlarını çattı. "Bu aptalca olurdu." Durakladı, sonra ekledi: "Aklı başında her insan önce birinin çorap çekmecesine bakması gerektiğini bilir."

Telaşlanmış görünüyordu. "Çorap çekmeceme baktın mı?"

Ağzı buruştu. "Hayır-bekle, neden? Orada ne var?" diye sordu, biraz da merakla.

"Hiçbir şey."

"Evet, alnındaki o damar kesinlikle bu ifadeye katılıyor."

Slam.

Kadın onu engelledi ve adam devam etti: "Eşarbını ben almadım, Sage. Onu çaldım. Bunu pek çok şey için yapıyorum. Eserler, para, mücevherler, yiyecek."

Kıs kıs güldü.

Trystan kılıcını yere indirdi, bol gömleği hareket ettikçe kollarındaki ve göğsündeki kaslara yapışıyordu, ter ve yağmur artıklarıyla ıslanmıştı. Kılıcını onunkine doğru çevirdi ve kadın tökezleyerek ona yaklaştı, Trystan'ın kılıcı onunkini yerine kilitledi, yüzleri birbirinden birkaç santim ayrıydı.

"Tamam. Odaklan. Odaklan," dedi, sessiz bir komutla, tamamen işle ilgili. Bu onu baş döndürücü bir neşeyle hasta etti. Bu yakınlık tehlikeliydi; adamın ne dediğini, daha bir saat önce onu nasıl başından savdığını unutuyordu. "Benden kurtul, Sage."

Oh, yapabilirim.

Şüphe yüzünün kıvrımlarından okunuyor olmalıydı, çünkü adam meydan okurcasına ağzını sıktı. "Hayır. Dur. Fazla düşündüğünü görebiliyorum. Aklın dehşet verici bir mucize ama bu gibi durumlarda her zaman ona ihtiyaç duyulmaz. Bazen içgüdülerine güvenebilirsin. Kendine güvenebilirsin. Nasıl kurtulacaksın?"

Yüzü karardı ve sonra onu öptü.

Bölüm 70

KÖTÜ ADAM

Trystan ona nasıl özgür kalacağını sormuştu, lanet hayatını nasıl mahvedeceğini değil.

Hâlâ kaderin sınavında mıydı? Bu bir rüya olabilir miydi?

Hayır. Ağzının hissini, tadını, dokunuşunun bir fısıltısında bile tüm vücudunun bir kibrit gibi yanışını biliyordu. Ama bu bir fısıltı değildi; bu onu yakıyor, derisini yüzüyordu.

Bu bir azaptı. Yaptığı tüm kötülükler yüzünden onu lanetlemek için ölü toprakların gönderdiği bir cezaydı. Kadının mırıldandığını duymuştu, tıpkı onun ofisinin dışında pek çok kez duyduğu gibi, ama şimdi dudaklarının arasındaydı. Bu yumuşak sesi tatmayı kaç kez hayal etmişti? Kaç kez onun saçmalıklarını sert bir öpücükle susturmayı hayal etmişti?

Saatlerce onu susturmayı hayal etmişti.

Ama dudaklarının en küçük tepkisinden sonra gözlerini açtı ve sertçe iterek kılıcını çekmeye çalıştı... kılıç şimdi Sage'in ellerindeydi. Kılıcı ona doğru yöneltirken gözlerinde memnuniyet dans ediyordu.

Ona aşık olmuş ve şaşkına dönmüştü.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Neydi o?" diye sordu etkileyici bir soğukkanlılıkla.

"Bir kaza mı?" dedi alaycı bir tavırla; adamın ona malikânede söylediği acınası bahaneye açık bir göndermeydi bu. Gülümsedi

-Korkunç olan; allığı hafifçe bulaşmıştı. Onun yüzünden.

İşte bu kadar. Yeterince dayanmıştı. Sonuçlarına lanet olsun.

Ama adam tekrar üzerine atlamadan önce, kadın kılıcın ucunu hafifçe adamın göğsüne sapladı. "Bu bir dikkat dağıtmaydı. Bana düşünmememi söylemiştin."

"Ve bu senin ilk içgüdün müydü?" Duygularını bastırmak için dudaklarına nasıl dokunduğunu görmesin diye başını başka tarafa çevirdi.

"Öyleydi," dedi kayıtsızca.

Onu azarlamak için söyleyebileceği milyonlarca şey düşündü.

Sage, bu sorumsuzcaydı.

Sage, bu hiç profesyonelce değildi.

Sage, eğer beni bir daha öpersen, beni öldürürsün.

Belki sonuncusu değildir.

"Aklımdaki bu değildi," diyerek ağırlığını değiştirdi. Ki bu doğruydu; aklındaki şey onu sırt üstü çevirip çırılçıplak soymaktı.

"Ama işe yaradı," dedi gözlerinde söndürmeyi reddettiği vahşi bir parıltıyla.

Başını hafifçe eğerek zaferini onayladı ve sonra dikkatlice, "Haklısın, ama neden sana bu pozisyondan kurtulmak için öpüşmeyi içermeyen birkaç manevra göstermiyorum?" dedi.

"Sanırım yapabilirim-"

"Bir tane de bizim için ayır, tatlım." Yeni ses her ikisini de sarstı ve Trystan kendini çevirerek Sage'i arkasına aldı.

Onları parlak gümüş zırhlar, kralın arması ve öldürmeye hazır silahlar karşıladı. Dört Yiğit Muhafız, Fortis Kalesi'nin gizli perdesinden içeri girmişti.

Trystan'ın gücü vücudunun derinliklerinden tırmandı, zaten karanlıktı, zaten arıyordu. Kendisine acı çektiren adamlara gülümsemekten başka bir şey yapamadı. "Arayı kapatma vaktiniz gelmişti çocuklar."

Gücü alevlendi.
Ve sonra her şey korkunç bir şekilde ters gitti.

Bölüm 71

GIDEON

Bu arada, malikanede.

Gideon, Kötü Adam'ın ekibine katılmak için kahramanlarla birlikte görev yerini terk ettiğinde ne beklediğinden emin değildi, ama kesinlikle bir devle pasta yemek ve kesik kafaları tartışmak değildi.

"Onları orada ne kadar tutuyorsunuz? Kimse kokudan rahatsız olmuyor mu?" diye sordu tiksinti ve merak karışımı bir ifadeyle.

Keeley ona bir şey fırlattı, o da savuşturdu, sonra yabancı nesneyi aldı ve tiksinti dolu bir çığlıkla yere bıraktı. "Bana parmak mı fırlattın?"

"Ortanca bir tane." Uzun, zarif burnunu yukarı kaldırarak profilinin sevimliliğini ortaya çıkardı. Acımasız katillerin lideri için gerçekten de çok sevimliydi. Onu bu kadar tehlikeli yapan şeyin de bu olduğunu düşünüyordu.

"Bakabilir miyim?" Lyssa onu düşürdüğü yere doğru koştu ve Gideon onu kucağına aldı.

"Hayır. Üzgünüm, küçük kardeşim." Onu, saçlarını karıştırmak için uzanan Edwin'in yanına oturttu. Pixie'ler Lyssa'nın yeni yaptığı, bir tırnaktan daha büyük olmayan küçük kurabiyelerin tadını çıkararak içeri girip çıkıyorlardı; Lyssa'nın saçlarıyla oynayarak teşekkür eden pırıltılı varlıklar için mükemmel bir boyuttu bu.

"Ben bebek değilim," diye itiraz etti ve bir tanesini buzdan kanatları olan bir periye uzattı. Varlık onun yanağını öptü. Gülümsedi

genişledi, sonra köşedeki pencereye baktı ve kaşlarını çattı. "Evie annemle ne zaman dönecek? Beklemekten nefret ediyorum."

Gideon pencereye doğru yürüdü. Bu sanatsal vitrayda garip bir aşinalık vardı. "Bunu daha önce görmüştüm," diye geçirdi içinden. Pencerede, üzerine güneş vuran bir kitap tasviri vardı ve yakından baktığında bunun... Rennedawn'ın Hikâyesi'yle şaşırtıcı bir benzerlik taşıdığını gördü. "Huh. Burada ne yapıyorsun?" diye sordu ona.

Edwin kazandaki koyu renkli sıvıyı karıştırarak güldü. "Kız kardeşinin de onunla konuşmak gibi bir alışkanlığı var, sanki bir bilinci varmış gibi."

Lyssa zıplayarak odanın öbür ucuna geçti ve Keeley'nin bekleyen avucuna küçük bir kurabiye bıraktı. "Evie bunu her şeye yapar. Eskiden ön kapı kilitlenmediğinde onu azarlardı! Ona bir sürü farklı kelime söylerdi."

"Bence bunları tekrarlamamalısın," dedi Gideon, tam Lyssa dolu tabakla ona çarparken döndü. Kurabiyeler yere yuvarlandı. "Hay aksi. Çok özür dilerim, Lyssa. İzin ver-" Lyssa'nın önlüğünün cebinden düştüğü anlaşılan gümüş bir anahtar yerde duruyordu. "Bu ne için?" diye sordu merakla.

Lyssa'nın kahverengi gözleri irileşirken yüzü bembeyaz kesildi. "Yatak odamız için," dedi aceleyle ve karmakarışık bir sesle, Gideon daha fazla araştıramadan anahtarı cebine soktu.

Kollarını buruşuk pamuklu tuniğinin üzerinde kavuşturarak eğleniyordu. "Eğer bu daha çok senin planlarınsa ve birini içeri kilitlemeyi planlıyorsan... eninde sonunda onları dışarı çıkardığından emin ol."

Kız kardeşinin koyu renk gözlerindeki tuhaf parıltının bir açıklaması yoktu. "Merak etme. Yapacağım." Kelimeler hafifti ama sanki vücudu onu uyarıyormuş gibi kaslarının rahatsız edici bir şekilde zıplamasına neden oldu.

"Lyssa... her şey yolunda mı?"

Ona bakmadı, sadece pencereye baktı.

kehanet kitabının gizemli tasviri. "Öyle olacak."

Daha fazla soru sormak istedi ama tam ağzını açtığı anda Marv mutfaktan içeri daldı.

Keeley nefes nefese kalmış adama bir bardak su uzatmaya başlamıştı bile. "Marv, asansöre binmeye başlaman için sana yalvarıyorum."

Asansör mü var? Kemerlerin üzerinde hareket edenler gibi mi? O zaman neden herkes lanet merdivenleri kullanıyor?

Marv oflayıp pufladı, suyu yudumlarken bir eliyle karnını tuttu, sonra telaşla doğruldu. "Bariyer..."

"Çok iyi durumda olmadığını biliyoruz," dedi Keeley. "Bulduğumuz gizleme büyülerinin hiçbiri işe yaramadı, ama yine de sadece burada bir pencere, orada bir kapı-"

Birdenbire yüksek sesli çanlar havada çınladı, öyle sert çınlıyorlardı ki tüm odayı salladılar. Lyssa kulaklarını tıkadı, Edwin de öyle. "Bu da ne?" Gideon her çan sesinde irkilerek gürültünün üzerine bağırdı.

"Malikane tamamen açığa çıktı!" Marv bağırdı. Elini ortasından çekti ve dizlerinin üzerine çökerken açık, kanlı bir yara ortaya çıktı. "Yiğit Muhafızlar bizi buldu."

Marv'ın yarasına bakılırsa, buraya kesinlikle barış görüşmeleri için gelmemişlerdi.

Ama Kötü Adam ve onun gücü olmadan, Gideon bunun bir dövüş olmayacağına dair kötü bir hisse kapıldı.

Bu bir katliam olur.

Bölüm 72

EVIE

Biri onlara ihanet etmişti.

Bu gerçek, Evie'nin kalbinin üzerinde kıvrılan kalın bir zehir gibiydi. Elini uzattı ve hançeri silah rafından onu bekleyen avucuna fırladığında yarası sızladı. Hançeri yüksekte tutarak patronun arkasından çıktı ve duruşunu genişleterek karşılarına çıkmaya cüret eden herkesle savaşmaya hazır hale geldi. Bu belalı düşmanları yere serecek, sonra da aralarındaki haini bulacaktı.

Karanlıktan iki şövalye daha çıkmıştı; toplamda altı oldular. O ve Trystan sayıca azdı ama ölüm büyüsü onların tarafındaydı.

Kıvrılan sis Trystan'ın ellerinden döküldü ve muhafızların etrafını sardı ama tam olarak değil. İkiye ayrıldı, bir yarısı şövalyeleri hedef alırken, diğer yarısı ona doğru dönüyordu. Ayak bileklerinin etrafında dönüyordu.

"Ah canım," dedi. "Kışt!" Ama ellerini sise doğru sallasa da sisin itaat etmesini sağlayamadı, çünkü ayaklarının etrafında bir kedi gibi dönüyordu. Patronu gücün ayrıldığını fark etmemişti bile; ilk şövalyeyi şaşırtıcı bir hızla ortadan kaldırmakla meşguldü. "Çok tatlısın," dedi sise, "ve daha sonra oynayabiliriz - sen o adamları öldürdükten sonra."

Güç bölünmesi Trystan'ı zayıflatıyordu; başka bir şövalyeyi ortadan kaldırmak için hareket ederken kamburlaşmasından ve şakaklarını kaplayan terden bunu anlayabiliyordu. Biri gizlice yaklaştı

ve yüzüne bir yumruk indirerek düşmesine neden oldu.

"Trystan!" diye bağırdı, sise bakarak. "Git ona yardım et!" Ama sis yerinden kıpırdamadı ve başka bir muhafız ona doğru koştuğunda, sis kendi başına bir zihne büründü, ileri doğru kesildi ve şövalyeyi tamamen sardı. Şövalye büyünün geldiğini bile görmemişti.

Ama Trystan yaptı.

İlk düşen şövalyenin kılıcını kapıp kendisine yumruk atan adama saplarken kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve yanındaki şövalyeyi sararken bile hâlâ etrafında dönen sisi görünce ağzı açık kaldı. "Bilge, panik yapma," diye dikkatle seslendi.

"Neden panikleyecekmişim? Sadece ayak bileklerime yapışan tuhaf sisli büyün yüzünden mi?" diye seslendi, ses tonunda histerik bir not vardı.

Yanındaki şövalye çığlık attı, ta ki sis boğazına kaçıp havasını kesene kadar. Trystan ona doğru yaklaştı, iki kolundan tuttu ve hançeri parmaklarının arasından kayarak, "Bunu ben yapmadım... sen yaptın, değil mi?" dedi.

Öfkeyle başını salladı. "Ben hiçbir şey yapmadım!"

Sis, muhafızın içindeki yaşamı boğarak bitirdi. Kalan üç kişi görünmez katile dehşet içinde bakakaldı ama onun ve Trystan'ın dikkati şimdi saçlarının kıvrımlarında oynaşan grideydi.

"Derhal kesin şunu," diye gürledi.

Sis kıkırdar gibi sallandı ve Evie kendi kıkırdamasını engellemek için elini ağzına götürdü.

Trystan ona ters ters baktı. "Gülüyor musun?"

Dudağını ısırdı. "Hayır. Bu uygunsuz olur."

Ancak kalan şövalyelerden biri Trystan'ın kalbine doğru bir ok fırlattığında bu mizah sona erdi.

Yeterince hızlı dönemezdi; ok tam isabet etmeden önce büyüsünün onu koruyamayacağını fark etti. Çılgınca söylediği sözler dudaklarında kayboldu. Gözlerinin önünden yüzlerce anı geçerken zaman yavaşlıyor ve sonra neredeyse duruyormuş gibi görünüyordu.

Trystan ilk gününde ona vanilyalı şeker ikram etti.

Trystan ve bir şey için özür dilediğinde yüzünde beliren asık surat ifadesi.

Yastıklarla dolu yatağı ve küçük kasırga gece lambasıyla Trystan.

Trystan eşarbını temiz ve düzgünce katlanmış bir şekilde saklıyordu... sanki onun için değerliymiş gibi.

Trystan kendini alçaltıyor, Benedict'e -nefret ettiği adama- onun hayatını kurtarması için dizlerinin üzerinde yalvarıyordu.

Düşünmek için zaman yoktu, ikinci bir tahmin yapmak için zaman yoktu. Sadece yaptı. Delici bir çığlıkla onun önüne atladı. Ok uçarken içgüdüsel olarak ellerini havaya kaldırdı ve Trystan arkasından alçak sesle bir öfke çığlığı attı.

Bildiği bir sonraki şey, hançerin elinde olduğuydu. Yara izi gibi hançer de parlamaya başladı; gecenin karanlığında binlerce farklı renkle ışıldayan yanardöner bir ışıltı. Dizlerinin üzerine çöküp göğsünü kavrarken o kadar güçlü ve kuvvetli bir sıcaklık hissetti ki gözleri yaşardı. Ok ona isabet ettiğinde ikiye ayrılmıştı ama tenine değmemişti bile.

Bu güzel bir numaraydı, diye düşündü, aniden hınzırca yorulmuştu.

Göz kapakları düştü ve öne doğru yığıldı.

Bölüm 73

KÖTÜ ADAM

Evie ölümcül bir yara almıştı. Onun cansız bedeninin öne doğru düşüşünü izlerken aklında hiçbir şüphe yoktu. Ruhunun derinliklerinden acı dolu bir çığlık yükseldi.

Trystan'ın sisi dönüyor, öfkesi ve paniği onu daha da güçlendiriyor, düşmanlarında zayıf bir nokta arıyordu - ona zarar veren herkes. Arbaletli şövalyeyi bacağından vurdu ve bir taş gibi yere düşerken zırhı şıngırdadı. Kalan ikisi geri çekildi ama içlerinden biri şöyle seslenmeden önce değil, "Daha fazlası geliyor, Kötü Adam. Tüm Valiant Muhafızlarına karşı kazanamazsın!"

Sonra karanlığın içine çekildiler.

Trystan ilerlemeye devam etti, bir kalp atışı için peşlerinden gitmeyi düşündü, ama sadece bir kalp atışı için. Bir saniye sonra Sage'in önünde yere yığılmıştı.

Gözleri açıktı. Hâlâ nefes alıyordu. Tanrılara şükürler olsun.

Sesi çılgıncaydı, elleri göğsünü, omuzlarını ararken panik içindeydi; boş çıktığında nefesi kesilmişti. "Kan, kan nerede?"

"Efendim," dedi nazikçe.

"Kanamayı durdurmalıyız. İyi olacaksın, Sage. Tatianna seni iyileştirecek ve her şey yoluna girecek. Kan nerede? Kanı bulamıyorum! Yarayı göremiyorum!" Sakin kalması gerekiyordu - şifacı gelene kadar onu panikletmek istemiyordu. Kasları şimdiden titremeye başlamıştı. Hayır. Hayır,

Bekle, tamamen hareketsizdi. Kasları titriyordu.

Çok zekice.

"Trystan," dedi tekrar, daha sert bir şekilde, adamın elleri yanaklarına doğru gidip başını yerinde tuttuğunda nefesi kesildi. "Bana dokunmadı" diye fısıldadı. Ve ikiye ayrılmış olan ama ona zarar verdiğine dair hiçbir iz taşımayan oku havaya kaldırdı.

Alnını kırıştırıp başını eğdiğinde şaşkınlık, rahatlama ve hayret eşit ölçüde içinden geçti. "Nasıl?" diye nefes aldı.

Omuz silkti, geniş gözlerini ona kırpıştırdı. Yaşıyor. Zarar görmemiş. "Bilmiyorum." Ve ona hançerin nasıl bir ışık yaydığını, yarasının nasıl yandığını ve sonra hiçbir şey olmadığını anlattı. Bunu açıklamanın bir yolu yoktu ama hançer -ve içindeki büyü her neyse- onu korumuş olmalıydı.

Ve tıpkı şimdi yaptığı gibi, onun hayatını kurtarmak için neredeyse o lanet şeyi takas edecekti.

Bunun bitmesi gerekiyordu. Her şey bitmeliydi. "Artık hayatımı kurtarmaya çalışmak yok, Sage. Şu anki haliyle, bu yanlış yönlendirilmiş cesaret eylemleri hayatıma yıllar eklemekten ziyade hayatımdan yıllar eksiltiyor gibi görünüyor."

Kızın kaşları adamın bayıldığı şekilde çatıldı, ancak bu hissi hemen mide bulantısı takip etti. Bir şeylere tapmak için yaratılmamıştı. Tiksintiyle dudak bükmesi gerekiyordu. Lafı açılmışken... Gözleri uzaklara doğru çekilen şövalyeleri takip etti.

"Sonuncusunun da kaçmasına izin verdim," diye yakındı Trystan. "Diğerlerine nerede olduğumuzu söyleyecekler."

Evie'nin üst dudağı kıvrıldı ve doğrudan Trystan'ın gözlerinin içine bakarak, "O zaman neden onları durdurmuyorsun?" dedi.

Gözleri onunkilere dikildi ve kendini gerçekten kötü hissederek gülümsediğinde ensesinde sıcak bir his belirdi. "Hanımefendi nasıl isterse."

Gri sis toprak boyunca, ürkek bitkilerin üzerinden hızla geçerek ilk muhafıza ulaşıncaya kadar ilerledi.

kale kapılarının kenarında, meşale ışıklarıyla aydınlatılmış olarak görülebiliyordu. Adam düştü ve kısa bir takipten sonra diğeri de düştü, ikisi de boynuna aldığı ölümcül darbeyle yere yığıldı.

İyi kurtulduk.

Ancak rahat duruşu azaldıkça rahatlaması kısa sürdü. Dizlerinin üzerine çöktü.

"Trystan! İyi misin?" Evie aniden yanında belirmiş, bir eliyle sırtını sıvazlıyordu. Kuru ve çatlak dudaklarından iç çekerken yüzündeki rengin azaldığını hissedebiliyordu.

"Sihrimi kullandıktan sonra hiç bu kadar zayıf olmamıştım," diye mırıldandı. "Asla. Bu işte bir terslik var. Bir şekilde beni hasta ediyor. Değiştiğini hissediyorum." Kendini tutamadı; gözleri onunkilere kaydı. Aralarında bir farkındalık bakışı geçti ve bunun gerçekliği tatsızdı.

Tökezleyerek geri çekildi, ondan uzaklaştı ve vücudu hemen onun sıcaklığını, yakınlığını özledi. "Benim yüzümden olduğunu mu düşünüyorsun? Benim hatam olduğunu mu düşünüyorsun?"

İki farklı acı türüyle savaşarak gözlerini sımsıkı kapattı. "Onu görebilen tek kişi sensin. Ve sana kendini gösterdiğinden beri eskisi gibi değil. Beni tekrar böyle yüzüstü bırakma riskini göze alamam. Ölüm büyüm olmadan Benedict'le ya da düşmanlarımla savaşamam. O olmadan... Kötü Adam bile olabilir miyim?"

Hayatında hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Vücudu acıyordu; kalbi acıyordu. Ama Sage'i ve kendini korumak zorundaydı ve bildiği tek yol buydu.

"Öngörülebilir bir gelecek için mesafemizi korumalıyız. Her ihtimale karşı. Sadece emin olmak için."

Kadının yüzündeki ifade, nedeni olmak bir yana, orada görebileceğini hiç düşünmediği bir ifadeydi. İhanet, şok ve saf, gerçek bir acıydı.

Sisi geri çağırdı ve o da Sage'i yavaşça, neredeyse isteksizce terk etti. Nasıl hissettiğini biliyordu. "Leydi Fortis ve diğerlerini uyarmak için eve gitmeliyiz."

Sage başını salladı ve hançerini kılıfına geri soktu.

ayak bileğinde deri vardı. Kaleye doğru ilerlerken, onun huzurunda bir insanın yapabileceği en iğrenç eylemi gerçekleştirdi.

Ağlamaya başladı.

Kendini hiç o anki kadar küçük hissetmemişti.

"Sage." Sesini yumuşatmaya çalıştı, yürürken biraz daha yaklaştı. "Lütfen benim için ağlama."

"Senin için ağlamıyorum!" diye burnunu çekerek ısrar etti. "Çok bencilsin."

Boğazını temizledi. Benedict'in onu yok etmek için neden bu kadar çok çalıştığını bilmiyordu; Kötü Adam'ın düşmesi için gereken tek şey çırağının ağlama sesiydi. "İşkence yapmayı denemene izin versem kendini daha iyi hisseder misin?"

Ona yan gözle baktı. "Beni güldürmeye çalışıyorsun ve bu işe yaramayacak."

"Bu büyük şans. Ben pek komik değilim." Yine de yaklaştı, sonra omzuna çarptı. "Hadi ama, Sage. Tırnaklarını mı söküyorsun? Şövalyelerin çığlıklarını mı dinleyeceksin? İşkence aletini kullanmana bile izin veririm."

Bir taşı tekmeledi, suratı asıktı ama adam küçük bir gülümseme başlangıcı görebildiğini düşündü. "İşkence rafı nedir?"

"Uzuvlarınızı kopana kadar birbirinden ayıran bir cihaz."

Ağzı tıkandı. "Ne? Bu çok iğrenç!" Adamın kolunu tokatladı. "Her zaman birinden bilgi almanın tek yolunun acı olduğunu varsayıyorsun. Ama zevk alsaydım tüm sırlarımı anlatmaya çok daha istekli olurdum."

Öksürdü, sertçe, göğsüne vurarak. Bu kadının yanında hâlâ oksijeninin kalmış olması bir mucizeydi.

Kadın kaşlarını çatarak ona baktı.

"İyi misin?" "Hayır."

Gülümseme dudaklarında büyüdü ve şimdi orada kaldı. Arkasını dönmesine rağmen, hareket ettikçe gözlerinin hâlâ üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Neredeyse kalenin kapısına varmışlardı ki, yüksek, delici ve kan dondurucu bir çığlık havayı yırttı

-Ve Sage irkildi, yüzünde saf bir dehşet ifadesi vardı.

"Sage? Ne oldu? İyi misin?" diye sordu. Çığlık tekrar duyuldu, bu sefer daha yüksek sesle. "Tanrılar aşkına! Ölü topraklarda kim çığlık atıyor?"

Kalenin kapısını iterek açtı ve hissetmeden şöyle dedi: "Annem."

Bölüm 74

EVIE

Evie kalenin koridorlarında göz gözü görmeyen bir pus içinde koşturuyor, sadece annesini bulmaya ve onu bozan her neyse onu düzeltmeye odaklanıyordu. Kulağında onu rahatlatmaya çalışan patronun sesini zar zor duydu, önünde bir kapının gıcırdayarak açıldığını zar zor gördü. Gözleri bulanıktı. Her şey bulanıktı.

Panik. Panik sisi içindeydi. Annesi tekrar çığlık atarak Evie'nin yere yığılmasına neden oldu. "Durdurun şunu! Durdur şunu, lütfen!" Kıvrıldı, o kadar küçülmeye çalışıyordu ki kaybolabileceğini umuyordu. "Ona yardım edin. Biri ona yardım etsin!"

Sonra birden ellerine sıcak ve yapışkan bir şeyin düştüğünü hissetti.

Uyanır gibi gözlerini kırpıştırdı. "Kingsley?" Kurbağa prens ona baktı, altın gözlerinde keskin bir endişe vardı.

O anda Clare ve Tatianna odaya daldı, çığlıklar onlarla birlikte daha da yükseldi. Evie irkildi ve gözlerini kapattı ama birinin onu sıcak kollarıyla kaldırdığını hissetti. "Seni yakaladım, tatlı Evie. Seni yakaladım," dedi Blade onu bir sandalyeye dik bir şekilde oturturken, Kingsley'i ölümüne kavradığı yerde.

Tatianna Blade'i kenara itti, sonra Evie'nin saçlarını geriye doğru itmeye ve ensesinden ayırmaya başladı, Tati'nin her zaman bileğine taktığı pembe kurdeleyle bağladı **–ilk** kurdelesi, en sevdiği

Bir. Evie zayıf bir sesle, "Hayır, Tati," diye itiraz etti.

"Sus, küçük dostum. Sadece ödünç alıyorsun. Derin nefes al. Tehlikeli bir şey yok. Bu sadece hafıza bitkisi. Kingsley'i yakınında tut. Hayvanlar zihni sakinleştirmeye yardımcı olabilir."

Gözlerinin gördüklerini algılaması bir saniye sürdü. Çığlık annesinden gelmiyordu; Clare'in odanın köşesine bıraktığı uzun, narin yapraklı çiçekten geliyordu. Bu bir anı çiçeğiydi.

Annesinin çığlıklarını yankılayan bir anı çiçeği. "Bu da ne?

Sorun ne?" Becky yeşil kapıyı çarptı.

oda kapılarını ardına kadar açtı, sonra anı çiçeğini görünce elini ağzına kapattı. Renna onun ardından içeri girdi, paniklemiş ve yıpranmış görünüyordu.

"Zavallı Evie! Lütfen, onu bir şekilde susturmalıyız!" Renna ağladı. "Evie, lütfen dinleme. Ona bakma."

Tatianna ters ters baktı. "Onu koridorda gizlenmiş gizli bir odadan aldık. Bu şeylerden yüzlerce var. Blade duvarlara vurduğumuzu duyana kadar içeride kilitli kaldık."

Evie kalp atışlarının sakinleştiğini hissetti, parmakları Kingsley'in etrafında gevşedi, Kingsley sanki hâlâ onun desteğine ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibi ellerinde kalmaya devam etti.

"Tam ayrılmak üzereydik ki bitkilerden biri o güne kadar duyduğum en korkunç sesle feryat etmeye başladı," diye bitirdi Tatianna.

Evie'nin de o güne kadar duyduğu en korkunç sesti. Becky

başını sallayarak bir sarmaşığı yolundan çekti. "Hayır,

Bu olamaz. Hafıza çiçekleri son derece nadirdir - belgelenmiş sadece üç canlı örneği vardır! Ve onları üretmek tehlikelidir. Ailemde hiç kimse bu kadar pervasız olamaz."

Raphael sanki bir işaretmiş gibi içeri girdi, onu diğer çocuklar ve Julius izledi. Çığlıklar bir an için kesildi ve Evie'nin çok ihtiyaç duyduğu rahatlama sağlandı.

Önce Raphael konuştu ve tiksintiyle başını salladı. "Anlat onlara. Onlara ne yaptığını söyle."

Evie onun gözlerini takip etti. Doğru Renna'ya.

Bir sarmaşık bileğini dikkatle sararken Becky şaşkınlıkla ondan uzaklaştı. "Anne? Ne demek istiyor? Sen ne yaptın?"

Renna sessiz kaldı ama gözlerinde yaşlar birikmeye başlamıştı. Onları görmek Evie'nin kalbinin ayaklarına doğru düşmesine neden oldu.

"Ne yaptın sen!" Becky çığlık attı.

Evie ayağa kalktı ve Blade'e baktı. "Git," diye teklif etti. Blade saniyeler içinde ayağa kalkıp Becky'nin yanına gitti, dirseğine nazikçe dokunarak onu tuttu.

Renna o anda hıçkırıklara boğuldu. "Bunu yapmak istememiştim. Zarar vermek istemedim! Rebecka, lütfen." Becky'nin eline uzandı ama kızı onu tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Renna." Julius onun sırtına güven verici bir el koydu. "Artık yeter." Renna kocasına baktı, sanki ondan güç alıyor gibiydi.

Daha uzun durdu, gevşek kumral saçları çenesini yukarı iterken onunla birlikte hareket etti. "Bir süredir kehanetin gerçekleşmesi için Kral Benedict'e yardım ediyoruz."

Raphael ısırdı, "Sen, anne. Sen."

Renna dudaklarını yaladı ve ellerini zarifçe birleştirdi. "Annem için bir tedavi bulmaya çalışıyordum. Bu bir suç değil! Bu yanlış değil! Ve yaptığım her şey Rennedawn ve Fortis soyuna hizmet etmek içindi."

Devam ederken gruba seslendi. "Hafıza bitkisi ile arazide yetiştirdiğimiz nadir bir çiçeğin melezi olan bir bitki geliştirmek için çalışıyoruz. Zorlayıcı gücün yükünü hafifletmek için." Renna Evie'ye baktı. "Anneninki gibi."

Sessizce köşedeki duvara yaslanmış olan patron ayağa kalkıp Evie'nin yanına gitti ve Renna'ya en soğuk, en tehditkâr bakışını fırlattı. "Nura Sage yarın sabah gelmeyecek, değil mi?"

Renna Evie'ye baktı, sadece Evie'ye. Haykırdı, "Senin

Annem benim en iyi arkadaşımdı! Lütfen onu öz kardeşim gibi sevdiğimi bilin. Kendi kanımdan biri gibi. Hayatımda hiçbir zaman başka bir insanı incitmek istemedim." Sert bir nefes aldı. "Nura yardım istemek için kapımıza geldi. Kazayı biliyordum; onun gücünü biliyordum. Kralın da onu aradığını biliyordum, bu yüzden onu teslim etmek yerine büyüsünü çekip almaya çalıştım. Ona ve krallığa yardım etmek istedim."

Evie ayağa kalktı, sıcak ve öfkeli gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken dudakları titriyordu. "O zaman neden... çığlık atıyordu?"

Renna ayağa kalktı, odanın diğer tarafına doğru yürüdü ve küçük bir şişe koyu gümüş tozu çıkardı. "Çiçeği onun üzerinde kullandım." Ellerinde ağırlık hissi vermeyen şişeyi Evie'ye uzattı. "Ama büyüsü çoktan kötüye kullanılmıştı, zaten durmuş bir kalbi onarmaya çalışmak gibiydi."

Evie başını kaldırıp gece yarısı şişesine baktı. "Öyleydi. Onun
en iyi arkadaşın mıydı?"

Renna'nın boynu gerilmişti -Evie damarların dışarı çıkmasından bunu anlayabiliyordu. "Annenin yıldız ışığı onu sardı, Evie... Bir an merhamet için çığlık attı ve sonra ondan geriye kalan tek şey bu yıldız tozuydu. Çok üzgünüm canım. O öldü."

Bölüm 75

GIDEON

"Sınırları güçlendirin!" Keeley emretti. "Yürüyün, şövalye efendi!"

Gideon yolundan çekilip yardım etmek için bir şeyler aradı ama bu daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir kuşatmaydı. Malikânenin önü, kapılara koçbaşıyla vuran Yiğit Muhafızlarla kaplıydı ve diğerleri duvarların üzerinden ok atıyordu. Ama Kötü Niyetli Muhafızlar hiç korkmuyordu. Öfkeli savaş çığlıklarıyla, kırmızı gümüşe karşı güvercin oldu. Kötü Niyetliler sayıca azdı ama acımasız değillerdi.

Malikânenin önündeki yüksek surun üzerinde Keeley, parıldayan bir balkabağı mermisiyle bir kibrit tutuyordu. Kralın cephaneliğinde bunlardan yoktu ama Gideon onları iş başında görmüştü. Büyülü sebzenin bir ışığı, bir damlada elli kadar şövalyeyi alevler içinde bırakabilirdi. Gideon içgüdüsel olarak Keeley'nin bileğini kavradı, çünkü aşağıdaki adamları tanıyordu. "Yapma, yanacaklar."

Keeley onunla alay etti, bileğini onun elinden kurtardı ve düşene kadar onu itti. "Hangi tarafta olduğunu öğrenene kadar git kız kardeşine bak. Sana güvenilebilecek tek görev bu." Şarjörü ateşleyip uçurumun kenarına fırlatırken ona doğru baktı, yüzü alevlerin içinde turuncu renkte parlıyordu.

Şu anda, acımasız bir savaş sırasında onu güzel bulmak uygunsuz olurdu, ancak

Eski meslektaşlarını yaralamış ya da öldürmüş olan işaret fişeğinin ışığı... Aman Tanrım.

Edwin elinde bir tepsi ekmekle surun yan tarafında belirdi ve Gideon'un spiralini yarıda kesti. Kötücül Muhafızlar'dan biri terli ve kan içinde surun yükseltilmiş kenarından aşağı atladı. "Edwin, şu anda ekmeğe ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum ama belki işimiz bittiğinde pasta yiyebiliriz."

Edwin tepsiyi salladı. "Bu ekmek yemek için değil, bayat. Bir kayadan daha sert." Gözleri parladı. "Fırlatmak için mükemmel."

Gideon sırıttı. "Aferin Edwin." Somunlardan birini kavradı ve aşağı fırlatarak tırmanmaya çalışan bir şövalyeyi merdivenden düşürdü. Kocaman gözlerle Edwin'e döndü. "Bunları neyle yaptın? Çimento mu?"

Edwin gülümsedi ve kendininkilerden birini kenara fırlattı.

Bir ofis perisi kanat çırparak dışarı çıktı ve savaş seslerini engellemek için minik yeşil kulaklarını tıkadı. "Keeley!" diye bağırdı peri, sesi bir çan gibi tizdi. "Arka kapılardan geçiyorlar! Şeflerin muhafazasına giden ızgarayı kaldırıyorlar!"

Keeley'nin rengi soldu. "Geliyorum." Kalabalığa bağırdı: "Benimle birlikte herhangi bir Malevolent'a ihtiyacım var!"

Gideon, o kaçamadan kızın kolunu kavradı. "Ben müsaitim."

Bir ok vızıldayarak geçti ve Gideon düşünmedi, sadece onu kendine çekti ve başını koruyucu bir şekilde örttü, örgüsünün kalınlığının miğferinin altında iki katına çıktığını hissetti. Uzunluğunu gizlemek için mi? Bu çok tuhaftı. Ama limon ve ter kokuyordu ve bu hiç de garip değildi. Muhteşemdi.

Şahin gözleri önce duvardaki oka, sonra da ona takıldı. "Pekâlâ, şövalye efendi. Bakalım neler yapabiliyorsunuz."

Önce selam verdi, sonra da yukarıdan aşağı atladı. Ve ona baktığında kendini tutamadı, o an bunu gerektiriyordu... "Keeley, ah Keeley, bırak kendini-" Sert bir ekmek parçası karnına çarptı. "Oof."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ofis koridorlarına doğru koşarlarken Keeley sırıttı. Gideon'un yavaş yavaş bir yakut değil, bir iletişim cihazı olduğunu anladığı bir yakuta seslendi - ya da Keeley'nin hayal kırıklığı hırıltısına bakılırsa öyle değildi.

"Patron her neredeyse, ulaşılamayacak bir yerde," diye mırıldandı.

Gideon duvardaki bineğinden bir kılıç çıkardı ve avluya daldılar. Şövalyeler ona saldırdı ve o da artık yapamayacağı kadar kaçtı, bir zamanlar koruyup kolladığı adamları teker teker öldürdü. Artık kuşatılmadıkları o küçük rahatlamada nefes nefese kaldı, sırtı Keeley'ninkine çarptı. Göz ucuyla baktığında Keeley'nin yanağının kanla kaplı olduğunu ve saçlarının serbest kaldığını gördü. Elleri onları uzaklaştırmak için kaşındı.

"Eminim yakında malikâneye dönecektir," dedi onun yerine.

Ama avluyu tararken, sayısız şövalyenin Kötücül Muhafızlar'dan çok daha fazla olduğu ve onları geri püskürtmek için umutsuzca savaşmaya çalıştığı bir ortamda Gideon, Kötü Adam'ın geri dönebileceği bir malikâne olmayabileceğinden korktu.

Bölüm 76

BECKY

"Bunu nasıl yaparsın?" Becky ailenin geri kalanına tıslayarak fısıldadı. "Hepiniz nasıl yapabildiniz?"

Babası onu hiç görmediği kadar ciddi görünüyordu. "Çocuklar daha yeni öğrendi, Rebecka. Eğer birini suçlayacaksan, anneni ve beni suçla."

Becky neredeyse onun ayaklarına tükürecekti. "İnan bana, bu hiç de zor değil." Annesi göğsünü tutarak ağlıyordu ve Becky bunun nedenini biliyordu; üzüntüsünün dışarı taşmasını engellemek için o da bunu yapmak istiyordu. Blade'in eli sırtındaydı, onu yere indiriyordu. "Fluffy'yi al, Blade. Gidiyoruz." Blade sert bir şekilde başını salladı ve Renna'nın yanından geçerken ona bakmaktan kaçındı.

"Neden yalan söyleyip annesinin yolda olduğunu söyledin?" Becky talep etti. "Neden Evie'ye boş yere umut verelim?"

Renna elbisesinin önünü düzeltti, belli ki kendini toparlamaya çalışıyordu. "Ben sadece ailemi bir arada tutmak istedim. Senin kalmanı istedim ve Evie'nin annesinin hâlâ dışarıda olma ihtimali olduğunu düşünmesinin onun için daha iyi olacağını düşündüm. Yarın sabah ona nazikçe annesinin daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söyleyecek ve onun hâlâ var olduğuna inanmaya devam etmesine izin verecektim."

"Anne, ne korkunç bir şey yaptın."

Becky göz ucuyla Evie'nin irkildiğini gördü. Avucundaki toz şişesine bakarken yüzünde boş ve kaybolmuş bir ifade vardı. İfadesindeki donukluk

Becky'nin, hayattan daha büyük olan Evie'den göremeyeceği bir şey.

Renna doğruldu, gözleri raflardan birinin üzerinde duran garip, pürüzlü bir şekle sahip koyu renkli kristal bir levhaya kaydı. Yanına gidip onu aldı ve Evie'ye doğru koşmaya başladı. "Bunu sana vermemi istedi. Sanırım buraya geleceğini hep biliyordu. Lütfen bunu al."

Evie titreyerek uzandı ve Renna'nın elindeki pürüzsüz levhayı aldı. "Nedir bu?"

Renna'nın sesinde şüpheci bir ton vardı. "Bir süre başkasınındı, sonra benim oldu, sonra da annene verdim."

Evie başını kaldırıp Renna'ya bakmadı, içinde daha fazla soru sormak yoktu, sadece toza ve şimdi de levhaya baktı ve kalp kırıklığıyla gölgelenmiş sözler fısıldadı. "Sen onun arkadaşıydın."

Renna ona doğru bir el uzattı ama Kötü Adam Evie'nin önüne geçerek onu uzaklaştırdı.

"Şimdi git Rebecka ve acele et," diye araya girdi Raphael, sesi sert ve duygusuzdu. "Annem Cesur Muhafızlar'ı çağırdığını söylemeyi ihmal ediyor. Bir tabur Kötü Adam'ı tutuklamak üzere buraya doğru yola çıktı."

Babasının gözleri büyüdü. "Renna, sen yapmadın."

Başka bir sarmaşık Becky'nin etrafında dolanıyordu, tıpkı küçük bir kızken olduğu gibi. Düştüğünde ya da yaralandığında, hayat onu yere serdiğinde, onlar oradaydı.

Onları özleyecekti. Ama şimdi gitmeleri gerekiyordu.

Renna kimseye belli etmeden kırık bir sesle fısıldadı. "Kalabileceğini düşünmüştüm. Onu götürürlerse, kalmak zorunda kalacağını düşündüm."

Kötü Adam ellerini Evie'nin bacaklarının altından geçirerek onu göğsüne doğru kaldırdı ve kapıya doğru yürürlerken Kingsley hâlâ Evie'nin içine gömülmüş halde onu orada tuttu. "Gelin Bayan Erring. Gidelim," dedi Kingsley biraz da hoşnutsuzlukla. Clare ve Tatianna da arkalarından dışarı çıktılar.

Becky odaya son bir kez baktı; muhtemelen

çok çok uzun bir süre bir daha göremeyecekti. Kardeşleri köşede durmuş, yüzlerinde sert ifadeler vardı. Acı dolu bir çığlıkla kollarını onlara doladı ve birbirlerine sıkıca sarıldılar. "Beni ziyarete gelin, tamam mı? Rudy ve Büyükanneme veda ettiğimi söyleyin," dedi onlara, gözyaşları yüzünden akarken.

Reid gibi Roland'ın da yüzü kıpkırmızıydı ve Raphael, "Çok üzgünüm Rebecka," derken gözlerinde kasvetli bir parıltı vardı.

Becky gözyaşları arasında onlara olabildiğince geniş bir şekilde gülümsedi. "Üzülme." Kardeşler tuhaf bir şeydi, en ağır kalpleri bile bir şekilde hafifletebiliyorlardı.

Renna elini tuttuğunda kapıdan çıkmak üzereydi. "Rebecka, lütfen anla. Kimseye zarar vermek istemedim. Kaleyi korumak istedim. Nura'yı korumak istedim. Bu beni kötü yapmaz."

Becky annesine acıyarak baktı. Açık kapıdan giren siyah bir saç parıltısı gözüne çarptı. Evie koridorda onu bekliyordu. "Hayır anne, öyle değil."

Annesi fısıldadı, "Biz senin aileniz, Rebecka."

Evie ona elini uzattı. Becky gözlerini ondan ayırmadı. "Öylesin." Annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Ama onlar da öyle." Sonra Renna'nın yanından geçip onun elini sıktı.

Evie'ninki ve birlikte ön kapıya doğru koştular.

Annesi arkalarından ağladı ama Becky bunu duymazdan geldi. Bu korkunç haber karşısında Evie için üzülüyordu ve ailesinin evine yaptıkları görevin başarısızlıkla sonuçlandığını biliyordu ama yine de sonunda yüklerinden kurtulduğunu hissetti. Mükemmellikten, beklentilerden, kendinden başka bir şey olmaktan. Ailesi onu seviyordu ve bir gün Fortis Ailesi Kalesi'nin varisi olarak yerini almak için geri dönecekti. Ama şimdilik Becky HR'de kalacaktı. Ve mutlu olacaktı.

Fluffy dışarıda bekledi ve Blade arkasından ona hafifçe sırıttı. "Seni uyarıyorum, fesleğen kokuyor. Bütün bir çalıyı yedi."

Becky omuz silkti ve dudaklarında gerçekten geniş bir gülümseme belirmeden önce durakladı. "Fesleğeni

severim." O da ona gülümsedi.

Uzaktan zırh şakırtıları geliyordu.

Blade kollarını sallamaya başladı. "Gidelim, gidelim, gidelim!

Biraz aciliyet gösterin, millet!"

Ejderhanın tepesine tırmandılar ve sonra yol boyunca vakur ve sessiz bir şekilde gökyüzünde süzüldüler.

Nura yok, yıldız ışığı yok. Kehanet yok. Bu da büyü yok demekti. Bu da sonunda Rennedawn'ın olmamasına yol açacaktı.

Bildikleri hayat sona erecekti.

Malikaneye döndüler.

Ve orada buldukları şey her şeyi değiştirdi.

Bölüm 77

KÖTÜ ADAM

Malikâneyi hiç bu kadar kargaşa içinde görmemişti. En azından, buna sebep olan kendisi olmadığında.

Ejderha yere yeterince yaklaşır yaklaşmaz Trystan sıçrayıp yuvarlandı ve kendini hemen Kötü Niyetli Muhafızlarının yanında savaşın içine attı. Blade, Fluffy'yi Evie ve diğerlerinin saklanabileceği güvenli bir yere indirmekle görevlendirilmişti. Yanında güvendiği meslektaşlarının olmasını isterdi - Tatianna'nın büyüsü, Clare'in mürekkepleri, hatta Fluffy'nin yeni keşfettiği ateşi- ama Yiğit Muhafızlar malikâneyi neredeyse ele geçirmişti ve çalışanlarının güvenliği, kaybedilen bir savaşı uzatmaktan çok daha önemliydi.

Onun güvenliği. Çok uzaklardaydı ve büyüsü hâlâ eskisi gibi ona boyun eğmiyordu.

Kötü Adam olarak geçirdiği onca yıl boyunca hiç bu kadar yorulmadan, vücudunun izin verdiği kadar öfkeyle dövüşmemişti. "Argh!" diye bağırdı, başka bir şövalyeye çarparak. Ve bir başkasına daha. Gücü ona yardım etti ama yeterli değildi ve kralın sayısıyla boy ölçüşecek kadar Kötücül Muhafız yoktu.

Keeley'yi sütunlardan birinin ötesinde, keserek ve manevra yaparak uzaklaşırken gördü.

Neredeyse malikânenin arka kapılarının üzerindeki tentenin altına gelene kadar geri geri düşmeye devam ettiler.

Aşağıdaki şeflerin muhafazasına giden ızgara

açıldı. Kalbi durdu. "Hayır!"

Trystan onlara doğru koştu ve gücünü savurdu ama yorgunluğu arttıkça sisi de azalıyordu. Daha fazla şövalye tarafından kuşatılmadan önce sadece birkaç adım gidebilmişti. Bir gözü rakibinde, diğer gözü de açık ızgaradan zehirli bir duman çıkaran şövalyelerdeyken dövüştü.

Şövalyeler devasa bir ağı muhafazanın içine çekip dişiyi dışarı çıkarırken o ve diğer Kötü Niyetli Muhafızlar çaresizce debeleniyordu. Sağlam ahşap arabaya umursamazca sürüklenirken iri gözleri kapalıydı.

Trystan birkaç Valiant Muhafızını daha kesip biçti, damarları derisinden fırlayacakmış gibi hissedene kadar gücünü zorladı... ama artık çok geçti.

Dişi bağlanmıştı, çok uzaktaydı ve aralarında çok fazla engel vardı. Ama onu Hickory Ormanı'na, gecenin içine doğru götürmeden hemen önce sarı gözlerinden biri bir anlığına açıldı ve Trystan'a bakarken göğsünden hafif bir inilti geldi.

Bana yardım et, diyordu.

Yapamam, diye düşündü ıstırap içinde. Kötüler yardım etmez. Sadece yok ederlerdi.

Onu alıp götürmelerini en sefil acıyla izledi... ve sonra o gitmişti.

Gökyüzü açıldı ve yağmur yağdı, Trystan'ın yüzünden akan sıcak bir gözyaşıyla birlikte.

Erkek, eşinin peşinden çığlık atarak uçtu, muhafızların gazının verdiği sakinleştirici onu sendeletti. Şövalyelerin bir mancınığa benzeyen bir şeyi desteklediklerini ve ona çok büyük bir mızrak bağladıklarını fark ettiğinde Trystan'ın kalbi boğazında düğümlendi.

"HAYIR!" Trystan çok uzaktaydı.

Ama Gideon Sage değildi.

Arka avlunun karşısında, Evie'nin kardeşi mancınığı Trystan'la aynı anda gördü.

Gideon "Yapma!" diye bağırdı. Sıraya doğru koştu, ateş etmek üzere olan şövalyeyi yakaladı ve tam mancınığa çarptı

fırlattı. Mızrak yön değiştirdi ama yine de erkek guvre'nin kanadına saplandı; yere sertçe çarparak düştü.

Gideon yaratıkla göz göze geldi. Eşinin ve doğmamış çocuğunun içinde bulunduğu araba ormanın içinde kaybolurken, şef haykırdı. Haykırışın çaresizliği o kadar güçlüydü ki, umutsuzluk tüm avluya yayıldı. Dizlerinin üzerine çöküp göğsünü tutmadan önce sendeleyerek Gideon'a doğru ilerleyen Trystan da dahil olmak üzere herkes aynı anda sarsılmış gibiydi.

Ayağa kalktı ama artık çok geçti.

Gideon birkaç şövalye tarafından yere yıkılmıştı. Kaçmaya çalıştı ama şövalyelerden biri onu durdurmak için çizmesini Gideon'un göğsüne bastırdı. Trystan gözlerini kıstı. Bu çizmeleri tanıyordu. Ama bunu düşünecek zamanı yoktu, çünkü başka bir şövalye kılıcını çoktan havaya kaldırmış, Gideon'un kalbine saplamaya hazırlanıyordu. "Kralına ihanet ettiğine pişman olacaksın, asker kaçağı! Artık seni kurtaracak hiçbir kötü adam yok."

Trystan büyüsünü savurduğu anda şövalye kılıcını kaldırdı ama kılıç çok yavaş hareket ediyordu; Gideon'a zamanında ulaşamayacaktı. Bağırdı ama şövalye sarsılarak durduğunda, gözleri başının arkasına yuvarlandığında kısa kesildi. Gideon'un yanına düştü, sırtında gümüş bir hançer vardı.

Gideon gülümsedi ve Trystan da neredeyse gülümseyecekti.

"Beyler," dedi Gideon etrafını saran Yiğit Muhafızlara. "Kız kardeşimle tanıştınız mı?"

Bölüm 78

EVIE

Hançer şövalyenin sırtından Evie'nin bekleyen eline doğru uçtu. Parmaklarını oynatarak gülümsedi. "Merhaba çocuklar! Tüm eğlenceyi kaçırdım mı?"

Ona doğru hücum ettiler ama o onlar için hazırdı. Korku hissetmiyordu, sadece bileğinin bir hareketiyle hançeri fırlatırken damarlarında buz vardı. Hançer döndü ve başka bir şövalyenin omzuna saplandı. Yere düştü. Diğerleri ona doğru yaklaştı ve Gideon ayağa fırladı... ama onu korumasına gerek yoktu. Başka biri zaten oradaydı.

Sisi diğerlerinin icabına bakarken Kötü Adam bir şövalyeyi başından tuttu. "Ona zarar verecek miydin?" diye sordu rahatça, sakince. Evie, Kötü Adam için bunun alarm zillerinin çalmasına eşdeğer olduğunu biliyordu: TEHLİKE! TEHLİKE!

Şövalye elinin altında kekeledi. "Hayır, hayır, ben-"

Kötü Adam onun başını sertçe sıktı. "Dürüstçe cevap ver. Yalancılardan nefret ederim."

Şövalye sonunda titreyerek, "Evet, öyleydim efendim," diye itiraf etti.

"Korkarım o zaman canını yakmak zorunda kalacağım." Kararlı bir ifadeydi.

"Lütfen, efendim! Merhamet edin!"

Kötü Adam'ın gözleri adamın çizmelerine kaydı ve sonra sakince tekrar yukarı tırmandı. "Giydiğin botlar sarayda kaldığım süre boyunca benden çalındı." Evie bu açıklama karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve şövalye

bağırdı, botları çekiştirerek çıkardı ve özür dileyip onları kazanmakla ilgili bir şeyler mırıldandı. Sonuç olarak, kafa karıştırıcı bir değiş tokuştu.

Ya da Kötü Adam bir kolunu savurup titreyen şövalyeyi yere serene kadar öyleydi. Bu normaldi. Evie boşluğu değerlendirdi ve ona doğru koştu. "İyi misin?" diye sordu ama sonra durdu. Erkek şef hâlâ orada tek başına yatıyordu; Evie'ye sızlanarak baktı. Gördüğü manzara, çektiği acı, bunun görevleri için ne anlama geldiği... O anda Evie yeniden paramparça oldu. Neredeyse parçalarının kopup düştüğünü hissediyordu. "Hayır." Başının iki yanını kavradı. "Hayır, daha fazla dayanamayacağım."

Gideon oradaydı ve güven veren elini omzuna koydu. "Onları geri alacağız Eve."

Etraflarında daha fazla kavga gürlüyordu ama Evie'nin artık kavgaya katılmak için herhangi bir motivasyonu yoktu. Hançeri bir kalem kadar işe yarıyordu. Gideon dövüşmeye hazır gibi görünüyordu ama Evie bir elini onunkinin üzerine koyarak onu durdurdu. "Sadece izle," dedi.

Kötü Adam aynı karanlık, sakin ve soğuk ifadeyle çatışmanın merkezine doğru yürüyordu. O hazırdı.

O da öyleydi.

Şövalyeler teker teker boğulmaya başladı ve sonra göremedikleri gizemli bir gücün saldırısına uğrayarak yere düştüler. "Büyüsü gerçekten de görünmez," diye fısıldadı Gideon, sesi dehşete kapılmış ve biraz da korkmuş geliyordu.

"Ben hariç herkese," diye itiraf etti Evie.

Kalan şövalyeler tehlikenin farkına varınca dağıldılar ve avluyu olabildiğince hızlı bir şekilde temizlediler. Neredeyse Hickory Ormanı'nın girişine varmışlardı.

Ama artık çok geçti.

Bir ateş dalgası avludan ağaçlara doğru yayılarak kaçan şövalyeleri küle çevirirken tepeden bir gümbürtü geldi. "Ah, doğru ya," dedi Gideon. "Bir ejderhamız var."

Evie sırıtarak onun omzunu dürttü. "Fluffy."

Avluda kutlama ateşi patlamaları yaşandı ve Kötücül Muhafızlar zaferlerini ilan ederken tezahürat yaptılar.

zafer. Fluffy, Blade ve Becky'nin üzerine çullandı, Bayan Erring yumruğunu sıkarken Blade'i sıkıca kavradı.

Kötü Adam, etrafına saçılmış cesetlerle tek başına durmuş, ifadesiz bir şekilde yıkıma bakıyordu. Onun yüzünden kamburlaşmış, zayıflamıştı.

Gideon omzuyla onu dürttü. "Ben iyiyim. Neden gidip onun da iyi olup olmadığına bakmıyorsun?"

Evie dudaklarını yaladı ve gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Sanırım bu şekilde yalnız olmayı tercih ediyor."

Gideon bir kez başını salladı ve sonra yüzünü düşünceli bir ifade kapladı. "Eve, konuşabilir miyiz? Sana söylemem gereken önemli bir şey var."

Kalbi kurşunla ağırlaştırılmış gibi hissediyor, söylemek zorunda olduğu şey, kabul etmek zorunda olduğu başarısızlık yüzünden midesine iniyordu. "Ben de."

Ama tartışmaları Edwin'in içeri dalmasıyla kesildi, kolu kesilmiş ve kanlar içindeydi ama fark etmemiş gibiydi. "Bayan Evie!" diye bağırdı.

Tatianna yaraları sarmak için elinden geldiğince çok sayıda Kötü Niyetli Muhafızın arasından geçmeye çalışıyordu; Clare'le birbirlerine gelişigüzel bakışlar atarak onları iyileştirmeye çalışıyorlardı, zaten yorgun görünüyorlardı ama Tatianna Edwin'i görünce sarsıldı ve saniyeler içinde ona ulaştı. "Edwin, ne oldu? Kolunu ver bana."

"Telaşlanmayın, Bayan Tatianna. Ben iyiyim."

Parlayan elleri yaranın üzerinde gezinerek deri parçalarını nazikçe bir araya getirdi. Tatianna usulca gülümsedi. "Seninle her zaman ilgileneceğim, sevgili Edwin."

Evie'ye döndü ve göz göze geldiler. "Hanımefendi, ben kız kardeşiniz."

Lyssa'nın savaş alanının yakınlarında bir yerde olabileceğini fark ettiğinde etrafındaki her şey durma noktasına gelmiş gibiydi. O iyi miydi? Eğer ona bir şey olursa Evie kendini asla affetmeyecekti-

"O iyi!" Edwin güvence verdi ve herkes gözle görülür bir şekilde nefes aldı. "Ama onu aşağıda zindanlarda bulduk...

Görünüşe göre babanı ziyaret etmek için gizlice oraya gidiyor."

Evie acı içinde inledi, kalbi bunun ne anlama geldiği konusunda yeniden kırılıyordu. "Oh, Lyssa."

Edwin yüzünü buruşturdu. "Dahası da var, Bayan Evie. Sadece zindanlarda değil, babanızın hücresinde de kilitliydi."

Edwin'in bir sonraki sözleri için kendini hazırlarken Gideon onun elini tuttu.

"Senin... baban kaçtı."

Bölüm 79

EVIE

"Lyssa?" Evie odalarının kapısından azımsanmayacak bir korkuyla seslendi.

Gideon onun arkasındaydı, kıpırdanıyordu. "Burada kalmalı mıyım?"

Evie yumuşadı. "Hayır, hayır, seni görmek isteyecektir." Gideon'a henüz annelerinden söz etmemişti, kendisi de bunu tam olarak sindirememişti. Becky'nin eli, malikâneye dönüş yolculuğu boyunca onunkinde kalmıştı; bu el onu sabit tutmuştu. Patron daha uzakta durmuştu ama Becky onun bakmadığını düşündüğü anlarda gizlice ona bakarken yakalamıştı.

Devam et, diye yalvardı zihni ona.

Hayır, dedi kalbi vahşi bir kahkahayla.

Tüm bunlarla daha sonra, kız kardeşinin ona bu kadar ihtiyacı olmadığı zaman ilgilenecekti.

Lyssa yataklarının üzerinde oturuyordu, ayakları sallanıyordu, elbisesi kirlenmiş ve saçları dağınıktı. Evie'ye işten eve döndüğünde Lyssa'yı arkadaşlarıyla dışarıda oynamaktan kirlenmiş bulduğu günleri hatırlattı. Artık etkileşime girdiği tek varlıklar periler, eğitimli katiller, devler ve kötü adamlardı. Aman Tanrım.

Ama kız kardeşi bir kez bile şikâyet etmemişti; ne arkadaşlarını özlemekten, ne Evie'nin işe bu kadar çok zaman ayırmasından, ne de babalarını hiç görememekten. Ve bu Evie'nin suçuydu.

Onların geldiğini gören Lyssa'nın gözleri yaşardı.

içinde. "Benden nefret mi ediyorsun?" diye sordu kısık bir sesle.

Evie saniyeler içinde onun yanındaydı, kollarını kız kardeşinin başına dolamış, Lyssa bebekken yaptığı gibi onu göğsüne yaslamıştı.

"Senden nefret etmemi sağlayacak hiçbir şey yapamazsın, aşkım." Evie kız kardeşinin başını iki kez öptü. Sonra Gideon onun diğer tarafına oturdu ve Lyssa hiç tereddüt etmeden başını Gideon'un boynuna gömdü ve küçük kollarını ona doladı. Gideon burnunu çekerek boştaki eliyle Evie'yi kendine yaklaştırdı.

Evie'nin bu karmaşa içinde bulabildiği tek güzel şey buydu: kendisini inciten aynı eller tarafından incitilmiş kardeşler tarafından kucaklanmak. Başka hiç kimse tarafından böyle tanınmayacaktı.

Ayrıldılar ve Evie sertçe yutkundu, meseleyi ilerletme düşüncesinden korkuyordu ama cevap bekleyen sorular vardı. "Lyssa, en başta zindanlara nasıl indin?"

"Biri kapımın altından bir not bırakmış. Babamdanmış, beni görmek istiyormuş." Kız kardeşi suçlu bir ifadeyle başka tarafa baktı. "Yani... Bayan Erring'in masasından zindanın anahtarını çaldım ve öğlen nöbetleri arasında odamıza gelip öykülerimi yazıyormuş gibi yaptım, ama aslında..."

"Aşağıda babamla sohbet ediyordun," diye bitirdi Gideon inanmaz bir kahkahayla. "Kız kardeşimiz şeytani bir dahi."

Evie ciddiyetle başını salladı. "Öyle görünüyor."

Lyssa bunu bir övgü olarak kabul ederek gülümsedi. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Gideon uzun, bilgece bir sakalı okşar gibi çenesini ovuşturdu. "Ah, evet. Çok etkileyici." Gideon o anda ciddiydi, iyi huylu ağabeyini hiç görmediği kadar sertti. "Lyssa, sana zarar verdi mi? Onun hücresine nasıl düştün?"

"Hayır, ben iyiyim." Lyssa kaşlarını çatarak ellerine baktı. "Aşağıya ilk indiğimde ona bağırdım Evie, yemin ederim." Lyssa yataktan zıpladı ve pencereye doğru yürüdü. "Ama sonra o

Özür diledi ve her şeyin onun hatası olduğunu söyledi, ben de gerçekten üzgünse belki her şey yoluna girer ve onu serbest bırakabiliriz diye düşündüm."

Bu kız kardeşinin suçu değildi; çıkarcı bir canavarın entrikalarına kanan Lyssa'yı suçlayamazdı. Ama babasını suçlayabilirdi ve Lyssa'ya, hepsine yaşattığı her acının bedelini ödetecekti.

Lyssa perdeyi çekiştirdi. Sabahın ilk ışıkları ufukta belirmeye başlamıştı. Hepsinin uyuması gerekiyordu. Ama Evie kardeşleriyle keder verici son haberi paylaşmadan rahat edemezdi.

"Lyssa, buraya gelip bizimle oturabilir misin? İkinize de bir şey söylemem gerekiyor." Lyssa geri döndü ve Gideon onu kucağına aldı.

Kardeşi biliyordu - bunu yüzünden anlayabiliyordu. "O gitti, değil mi Eve?"

Gideon'un elini kavradı. "Kendini suçlama. Sana yalvarıyorum."

Lyssa kaşlarını çattı. "Annem mi? O... öldü mü?"

Evie'nin nefesi kesildi. Gözlerindeki yanmayla daha fazla mücadele edemedi. Ondan geriye kalan tek şey olan koyu gümüş yıldız tozu şişesini çekti ve yavaşça küçük kız kardeşine uzattı. "Evet, Lyssa. Korkarım güçleri onu alt etti. Çok üzgünüm. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun."

Lyssa iki küçük elini Evie'nin yanaklarına götürdü. "Ama Evie, sen hâlâ benimlesin."

Kalbi burkuldu ve Gideon Lyssa'yı kucağından nazikçe indirip yataktan kalktı, küçük bir gülümsemeye çalıştı. "Bu kadar tatlılıkla insan kendini nasıl bir arada tutabilir ki?" diye şaka yaptı. Ama Lyssa onun gözlerini ovuşturduğunu görebiliyordu.

"Lyssa, üzgün değil misin?" Evie bu gücün bir kısmını kendisi için ödünç almak isteyerek sordu.

Kız kardeşi eteğini düzeltti, ayakları yine tekmeliyordu. "Sanırım çok üzgünüm. Ama sonsuza kadar üzülmeyeceğim."

Yaşamak için kelimeler.

Ve böylece hepsi uyumaya çekildiler.

Evie sonunda yastıklara yerleşti, çok yorgundu, incinmişliğinin ve kederinin ötesinde geleceğin ne getireceğinden o kadar emin değildi ki.

Ta ki ayağa fırlayıp göğsünü tutana kadar. Unuttuğu küçük bir hatırlatma, keskin bir farkındalık bıçağına dönüşmüştü. Evie'nin sessiz düşünceleri bir kükremeye dönüşürken Lyssa onun yanında mışıl mışıl uyumaya devam etti.

Lyssa'ya o notu Ölü Topraklar'dan kim verdi?

Bölüm 80

KÖTÜ ADAM

"Bunun duygularınızla başa çıkmanın sağlıklı bir yolu olup olmadığını merak ediyorsanız, patron, sizin için açıklığa kavuşturmama izin verin. Değil."

Sage'in uyanık olup onu rahatsız etmesi için çok erken bir saatti - üzücü geceden sonra herhangi biri için. Ama işte buradaydı, hızlı sözleri ve bilen gözleriyle.

Uyuyamamıştı, bu yüzden biraz stres atmaya karar vermişti ve Sage bunu mahvediyordu.

Keskin bir bıçak Yiğit Muhafız'ın gözünün birkaç santim ötesinde duruyordu. "Merak etmiyordum," dedi Trystan kuru bir sesle, odaklanmaya devam ederek.

Malikânenin korumaları asa tarafından ellerinden geldiğince yeniden güçlendiriliyordu. Büyüleri bir büyücününki kadar güçlü değildi ama dilenciler seçilemezdi ve bu artık bir ölüm kalım meselesiydi. Yama işi malikâneyi gerçekten güvende tutamazdı, en azından etkili bir şekilde. Malikâneyi yeniden gizleyebilseler bile, bir zamanlar gizli olan konumu açığa çıkmıştı ve Trystan burada durmuş şövalyesinin gözüne bıçak dayarken Benedict'in kulağına fısıldanması muhtemeldi.

Önemli değil. Bariyeri yeniden güçlendirecek ve sonra da malikânenin etrafına dikilecek büyük, dikenli çitler gibi oldukça zarif bir çözüm öneren karaborsacı bahçıvanına az önce gönderdiği küçük servete hayret edecekti. Malikâneyi saklayamıyorsa bile, onu en iyi şekilde

tüm Rennedawn'da tehlikeli bir yer. Yiğit Muhafızlar ve ona karşı gelmeye cüret eden herkes için. Ama şu anda şövalyelere odaklanmıştı. Özellikle de masasında oturup aynı sıkıcı saçmalıkları tekrar tekrar söyleyen şövalyeye.

"Bana ne istersen yap, Hain. Kralım için ölmek benim için bir onurdur!" diye öfkeyle bağırdı şövalye ama Trystan onun masanın üzerinde titrediğini görebiliyordu.

Sage öne çıktı ve Trystan'ı hem etkileyen hem de onu ölçüsüz bir şekilde kızdıran bir samimiyetle şövalyeye doğrudan hitap etti. "Ben bununla konuşurken beş dakika burada bekleyebilir misiniz?" Başparmağını, bu gülünç istek karşısında ellerini havaya kaldıran Trystan'a doğru uzattı.

Şövalye kekeledi, "Elbette hanımefendi. İstediğiniz kadar uzun sürebilir."

Şövalyenin elini okşadı ve hastalıklı bir tatlılıkla, "Teşekkür ederim," derken Trystan'ı daha da öfkelendirdi.

Kulağından tutup onu tasmalı bir köpek gibi odadan çıkarmasının hiç de hoş bir yanı yoktu. "Sage!" diye hırladı, kadın onu loş koridora itip kapıyı kapatırken engel olamadı. "Sinir krizi mi geçiriyorsun?"

"Her zaman," dedi fazla neşeyle, "ama buraya bunun için gelmedim." Beni zorlama, diye yalvardı. Bunu kaldıramam.

"Koltuğumun ucundayım." diye kestirip attı.

"Ofisten biri Lyssa'ya babamla buluşması için bir not bırakmış, bu da babamın kaçmasına neden olmuş. Bir suç ortağı vardı."

Trystan'ın baş ağrısı bilgiyi algılamasını zorlaştırıyordu. "Yani ofisten biri..."

"Babama komplo kurdular, evet. Hatta sizin sevkiyatlarınızı sabote ederken ona yardım etmiş bile olabilirler."

Buz. O buzdu; her şey buzdu. Kanında, kalbindeydi, içinde yanmaya çalışan tüm duyguları soğutuyordu. "Öyle mi?" dedi, alçak sesle, tehlikeli bir şekilde.

"Şu anda bunu kabullenmenin zor olduğunu biliyorum, şef alınmışken, büyün bozulmuşken, annem... ölmüşken ve Rennedawn'ın Hikayesi... Daha iyi bir kelime bulamadığım için her şeyin boktan olduğunu biliyorum ama sana hemen söylemem gerekiyordu."

Yumruğunu sıktı, diğer y u m r u ğ u y l a kapının eşiğini öyle sert kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Açık sözlülüğün için teşekkür ederim, Sage." "Efendim?" dedi ihtiyatla. "Söylemek istediğim bir şey daha var. sor."

Büyüsü dışarı sızmaya, onu selamlamaya çalışırken omuzlarını yuvarladı; onu aşağı itti ve uzaklaştırdı.

"Kaderin elleri sana ne söyledi? Kötü bir şey olmalı, değil mi? Çok korkmuş görünüyordun." İşte yine başlamıştı, adamın üzerindeki tüm rahatsız edici düğmeleri bulup, adam kendini bırakıp geri alamayacağı bir şey yapacakmış gibi hissedene kadar bastırmaya.

Gömleğinin gevşek bir kanadını içeri sokmadan önce elini yüzünde gezdirdi ve düzenli bir nefes aldı. Cevabını kısa ve duygusuz tuttu. "Dev beyaz bir leke kulağıma fısıldıyordu, Sage. Tabii ki irkildim."

Parmağıyla onu işaret etti. "Cevap vermekten kaçınmaya çalışıyorsun."

"Evet," diye itiraf etti.

Odadaki şövalyenin seslenmesiyle omuzları düştü: "Affedersiniz? Bay Kötü Adam, efendim? Tuvalete gitmem gerekiyor..."

"Durun!" Trystan kapıya bir yumruk indirdi ve Sage eğlenerek ağzını kapattı. Asla korkmaz, asla yılmaz, her şeyi bir gülümseme ve esprili bir karşılıkla karşılardı. Uykusuzluktan olsa gerek, "Sage, o gün ormanda yürüdüğün için hiç pişmanlık duyuyor musun? Hiç düşündün mü... bu seni gitmemen gereken bir yola soktu mu?"

Burnu her zamanki kıvrımıyla yukarı kalktı, pembe dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. Adam bunu onursuz bir ilgiyle izledi. "Hayır, tabii ki h a y ı r. Eğer hiç içeri girmeseydim

O gün ormanda olsaydım, bu işi asla alamazdım. Lyssa'ya istediği tüm kitapları ve oyuncakları asla veremezdim. Tati tarafından yaralarım iyileştirilemez, Blade tarafından kalbim hafifletilemez ya da Becky tarafından zihnime meydan okunamazdı."

Elini tam kalbinin üzerine koydu. Geri çekil, Trystan. Yapabilirdi; ama o iradeye sahip değildi. "Seninle asla tanışamazdım." Seninle asla tanışmazdım. "Eğer tekrar yapmam istenseydi, tereddüt etmezdim."

"Lanet olsun."

Kaşlarını çattı. "Ne? Duymak istediğin bu değil miydi?"

Başını duvara vurarak gözlerini kapattı. "Bunu duyduktan sonra bir adamın gözünü zor keserim. Ortamı mahvettin."

Kadın gülerek onu zorlamadan itti. "Sen istedin!"

İkisi de duvara yaslandılar ve Kingsley ayaklarının altında belirdi, elinde bir tabela tutuyordu: DESTİNY.

Trystan'ın gözleri büyüdü.

Sage kaşlarını çattı. "Kader nedir, benim küçük prensim?" Sage eğilip Kingsley'nin tacını düzeltti.

Şimdi her zamankinden daha iyi bir zaman olduğunu fark etti. "Sage, madem bir şeyler paylaşıyoruz, Kingsley'nin sadece sihirli bir kurbağa olmadığını bilmen yerinde olur sanırım... O bir zamanlar insandı. Benim arkadaşımdı. On yıldan uzun bir süre önce bir büyücü tarafından dönüştürüldü ve o zamandan beri bunu geri almanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum ama şansım yaver gitmedi."

Sage ellerini dua eder gibi birleştirdi ve dudaklarına götürdü. "Kingsley bir zamanlar insan mıydı?"

Sertçe başını salladı ve ona söylemek için bu kadar uzun süre beklemiş olmasına kızmasını bekledi.

Ama o sadece kaşlarını çattı ve "Ah canım. O zaman belki de onun önünde bu kadar çok üstümü değiştirmemeliydim."

"Ne!" Kurbağaya sert bir bakış fırlattı.

"Şaka yapıyorum, Kötü Derebeyi!" Gözleri yaşarana kadar güldü. "Ben zaten biliyordum."

Nefesi kesildi ve dudakları aralandı. Sersemlemiş hissetti. "Ne? Nasıl? Clare gizlilik yemini etti. Sana söylemiş olmasına imkân yok-"

Evie kalçasını kaldırdı. "Kimsenin bana söylemesine gerek yoktu! Clare birçok kez benim yanımda ona Alexander dedi. Ve Alexander yaklaşık on yıl önce 'ölen' güney krallığının prensinin adı - tesadüfen senin Kötü Adam olduğun zamanlarda. Ve tüm bunlar yüzünüze tokat gibi çarpmadıysa, ona ölü prensin soyadıyla hitap ediyorsunuz. O kadar da ölü değil mi?"

Kollarını tekrar yukarı kaldırdı. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Kaba olmak istemedim." Başını öne eğdi. "Sırrınızdan çok hoşlanıyor gibiydiniz."

Genç yaşta ölecekti ve hepsi onun suçu olacaktı.

"Yine de merak ediyorum," diye devam etti. "Bu büyücü kadın neden cesur bir prensi perdeli ayak parmakları olan bir yaratığa dönüştürmeye bu kadar kararlıydı?"

Tereddüt etti; olayın yaşandığı günün anısı hâlâ aklından çıkmıyordu. Neredeyse mekanik bir şekilde konuştu. "Bu büyücünün hatası değildi. O sadece emirleri uyguluyordu."

Sage'in kaşları çatıldı. "Kimin emirleri?"

"Annemin."

İrkildi ve nefesi kesildi, eli ağzını kapatmak için yukarı kalktı. "Neden o...?"

Gülümsedi ama içinde neşe yoktu. Sadece uzun zamandır gömülü bir acı vardı. "Benedict'le geçirdiğim zamanın ardından ortaya çıkışım annemin pek hoşuna gitmedi. Sığınacak bir yer aramak için eve dönmüştüm ama onun yerine Clare ile birlikte beni beklerken buldum. Bu belki de kız kardeşim ve Tatianna arasındaki ilk çatlaktı. Alexander Kingsley yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Benden hemen önce gelmişti. Ben olmalıydım ve ölüm olmalıydı."

Sage'in gözleri parladı. Zihnindeki saçma sapan çarklar bu kez öfkeyle dönüp duruyordu. "Ne kaltak-"

Şövalye tekrar seslendi. "Alo? Geri mi geliyorsun?

Güzel kızı da yanında getir!"

Trystan kapıya döndü ve "Çırak!" diye kükremeden önce kapıyı tekmeledi.

Dudağını ısırdı ve merdivenlere doğru geri dönmeye başladı. "Her ne kadar eğlenceli olsa da Lyssa'nın yanına dönmem gerekiyor. Dün gece onun için zordu ve bu sabah yalnız kalmasını istemiyorum."

Göğsünün tam ortasında kız için hissettiği bir sızı vardı. Eskiden önemsediği birkaç kişiyi tek eliyle takip edebiliyordu; bu gidişle ikiye mi çıkarması gerekecekti? İğrenç.

Yine de bir fikir oluşmaya başladı. Lyssa'nın acısını dindirmesine yardımcı olacak bir yol.

Dudaklarından bir soru döküldüğünde acının yerini bir sızı aldı -kendine sakladığı bir soru. "Sage. Tanıştığımız gün, ilk olarak üç çocuklu yaşlı bir kadınla mı karşılaştın?"

Merdivenlerin dibinde durdu ve ona doğru döndü. Gözlerini ona dikti ama şüpheyle değil. Daha çok kafa karışıklığıyla. "...Evet, iş fuarında. Bana neredeyse bir hizmetçi pozisyonu teklif ediliyordu ama onun daha çok ihtiyacı olduğu belliydi, ben de benim yerime ona verdim. Bunu nereden biliyorsun?"

Doğruluk kırıntıları genellikle sizi bir ihmal yalanının içinden geçirebilir. "Kader yaratığı bana söyledi."

Gülümsedi. "Paylaşmak için ne tuhaf bir şey." Durakladı, sonra sordu, "Efendim, ben... Ben başka bir yıldız ışığı kullanıcısı bulmaya çalışayım mı?"

İç çekti, omuzları çöktü. "Biraz zaman ayır Sage... annenin yasını tutmak için. Bu arada ben de şefi geri getirmeye çalışacağım. Erkeğin durumu iyi değil ama sanırım bize güvenmeye başladı."

Kız minnettar görünüyordu ve adam bunun için kendinden nefret ediyordu. "Ve sonra ona geri dön! Krallığı çalmak!" Ve bu açıklamayla birlikte topuklarının üzerinde döndü ve gitti. Ayak sesleri merdivenlerde yankılandı ve tamamen silikleştiklerinde, dirseklerini dizlerine dayayarak duvardan aşağı kaydı.

Kingsley orada oturuyordu, gözlerini kırpmadan, her zamanki sadakatiyle. "Ona söylemeli miydim, eski dostum?" Trystan ona sessizce sordu. "İş fuarında yaşlı bir kadın olmadığını, kaderin büyücülerinden birinin kılık değiştirerek onu benim yoluma yönlendirdiğini?" Kingsley zıplayarak yaklaştı. Kaderin geri kalan sözleri Trystan'ın ruhuna kazınmış gibiydi.

Her zaman Evie Sage ile tanışman gerekiyordu, Trystan Maverine. Tıpkı Evie Sage'in senin çöküşün, senin de onun felaketi olman gerektiği gibi.

Kader'in sözlerini duyduğu anda bunların gerçek olduğunu anlamıştı. Bu yüzden, ne kadar acı verici ve yürek burkucu olsa da, ondan uzak durması gerektiğine karar verdi. Onu ve kendisini mahvetmesin diye.

Daha fazla değil. İşi bitmişti.

Çok önemli bir görevi daha bitirir bitirmez.

Bölüm 81

EVIE

Katliam Malikânesi'ne bir kez daha gece çökmüştü. Kötü Niyetli Muhafızların hepsi iyileşiyordu, ofis de öyle - yangından ve savaştan kaynaklanan hasar, malikânenin eski ihtişamına kavuşması için onarılıyordu.

"Belki de içeri girmeliyiz," dedi Tatianna temkinli bir şekilde, ince topuklu bir botunu tekmeleyerek, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kulağını kapıya doğru eğmişti.

"Ona bir şans verin! İyi gidiyor gibi görünüyor," dedi Blade gözlerinde iyimser bir parıltıyla.

Kaza.

Gideon ve Evie bakıştıktan sonra Gideon odaya doğru başını salladı ve Evie'ye, "Gir içeri," der gibi bir bakış attı.

Evie yüzünü buruşturdu ve hafifçe itilmiş karşı ve Kapı. "Belki de her şeyden emin olmalıyım-"

Kapı çarparak açıldı ve neredeyse kafasına çarpıyordu.

Ve diğer tarafta gördükleri şey- Blade düşmemek için onun kolunu kavradı. "Sence buraya ne kadar çabuk bir portre ressamı getirebiliriz?" diye sordu.

Hiçbir sanatçı bu sahnenin hakkını veremezdi; yakalanması gereken çok fazla şey vardı.

Evie ve Lyssa'nın odalarının kapısında duran Kötü Adam'ın yüzü öfkeden kızarmıştı. Bu renk, başındaki büyük pembe şapkayla bir tezat oluşturuyordu; şapkadan her yönden tüyler çıkıyordu. Sanki

dengesiz pembe bir tavuk. Kingsley onun omzuna oturmuş, tacı hâlâ küçük yeşil alnına tünemişti ama şimdi tacına bir elbisenin içine bağlanmış küçük bir mendil eşlik ediyordu.

Evie dudağını o kadar sert ısırdı ki kan tadı aldı. "Bu... sizin için iyi bir görünüm efendim," dedi boğuk bir sesle, öne çıktı ve omzundan düşen bir tüyü koparmak için uzandı.

Ona doğru yaklaşıp, tehditkâr olduğu anlaşılan parmağını yüzüne doğrultarak uyarıcı bir bakış attı. "Dikkatli ol, Sage." Kendini hatırlamış gibiydi ve olabildiğince çabuk uzaklaştı. Acıdı.

"Lord Trystan! Çay neredeyse hazır. Lütfen hemen masaya dönün!" Lyssa odanın içinden emretti.

Edwin koridorun köşesinden döndü. Yeni gözlükleri burnuna tam oturmuştu ve Evie, Trystan'a ustalıkla süslenmiş hamur işlerinden oluşan bir tepsi uzatırken onun bu yüzden biraz daha gururlu durduğunu düşündü.

"Teşekkür ederim Edwin," dedi Trystan sessizce.

Edwin mavi elini selamlamak için uzatırken gülümsemesi genişledi. "Leydi Lyssa ve Lord Trystan'ın çay partisi için sadece en iyisi. Bu yeterli mi?"

Trystan başını salladı ve Evie'nin midesindeki kelebeklerin boğazından yukarı çıkmaya çalıştığını hissetmesine neden olan dikkatli bir dikkat ve odaklanmayla her birini inceledi. "Bunlar iyi iş görür."

Tepsiyi Edwin'in elinden aldı ve odaya döndü. Edwin gitmek üzereyken Evie arkasından seslendi. "Edwin, özür dilerim, akşam yemeğinde uyuyakaldığımda benim için bir tabak hazırladığın için sana hiç teşekkür etmedim. Çok lezzetliydi." Sırıttı. "En iyi işlerinden bazıları. Sana daha önce söylemek istedim."

Edwin döndü, yüzü yumuşadı ve Trystan'ın durduğu yere baktı. Sanki onun bir şeyi anlamasını sağlamaya çalışıyormuş gibi yavaşça konuştu. "Ben tabak falan yapmadım, Bayan Evie."

Gözlerini sımsıkı kapattı, adamın nefesini içine çekti.

Anlamı ona çarptı. Gülümsemesinin hüzünlü olduğunu biliyordu, çünkü gözleri yanıyordu.

Düşünceleri -hepsini- silkeleyerek odaya girdi, kapıyı kapatmadan önce Blade onu takip etmeye çalıştığında eğlenen bir bakışla onu kınadı. Lyssa yatak odasının ortasında, daha da küçük sandalyeleri olan küçük bir masada oturuyordu. Trystan'ın böyle bir şeyi nereden bulmuş olabileceği ya da özellikle bu amaç için birini gönderip getirtip getirtmediği hakkında hiçbir fikri yoktu ve hangisinin kalbini daha çok kıracağından emin değildi.

Artık yaptığı her şey tehlikeliydi. Ama ondan uzaklaşıyordu; bunu hissetti.

Kalbini patrona verme, Evie! Çok geç.

İkisi ne kadar da talihsiz bir çiftti. O acı tatlı sızıda öylesine kaybolmuştu ki, Lyssa çay fincanını dudaklarına götüren Trystan'a bağırdığında sarsıldı. "Hayır, Lord Trystan! Önce Bayan Halliway için doldurmalısınız!"

Şaşkınlıkla kaşlarını sevimli bir şekilde çattı, yüzü Evie'nin içini rahatlatıyordu. Öne doğru eğilip onu öpmemek için Evie'nin tüm iradesini kullanması gerekti. "Bayan Halliway kim?" diye sordu. Kingsley ayağını kaldırarak sandalyede oturan ve porselen yüzüne oldukça korkutucu bir ifade yerleşmiş olan bebeği işaret etti.

"Oh."

İşte bu kadardı. Çizeceği çizgi buydu; Evie bundan emindi. Lyssa'ya bu kadar uzun süre katlanmıştı; Evie de ona hak veriyordu. İhanetin ve kaybın acısı asla geçmeyebilirdi ama en azından kız kardeşi güvende olduğundan, değer verildiğinden ve sevildiğinden emin olmuştu. Evie, hem Lyssa'nın duygularını korumak hem de patronunu acı veren gariplikten kurtarmak için Bayan Halliway'e kendi dikkatini vermek üzere masaya doğru ilerlemeye başladı ama durduruldu...

Trystan Maverine, Şeytani Derebeyi, büyük, gülünç derecede fırfırlı şapkasıyla çiçekli çaydanlığı alıp çayı doldururken, yüreğini burkan bir sertlikle şöyle dedi

"En içten özürlerimi sunarım, Bayan Halliway. Genelde daha terbiyeliyimdir."

Tanrılar adına, onu seviyordu.

Gülüşünü ve nadir kahkahalarını seviyordu. Onun bir anda şiddetle koruyucu, bir sonraki anda yumuşak ve güvensiz olabilmesini seviyordu. Onu anlamasını, belki de tanıdığı herkesten daha iyi anlamasını, onun önemini hiçbir şey yapmadan belli etmesini seviyordu. Ona sabahları uyanmak için bir neden vermesini, hazırlanmak için acele etmesini - sadece işe gitmek için değil (işini sevmesine rağmen), ona ulaşmak için de bir neden vermesini. Tüm dünyada bu şekilde hissedebileceği başka bir insan olamazdı.

Ve sonra onun sözlerini hatırladı.

Mesafemizi korumalıyız.

Ve sanki onun düşüncelerini duymuş gibi, dönüp ona acımasız bir ifadeyle baktı. "Sage, sana söylemek istediğim bir şey var. Terfi etmenle birlikte, senin için uygun bir ofis inşa edene kadar masanı pencereli odaya taşıdım."

Kadın ağzı açık kaldı. Oyuk çok güzeldi, havadar ve ferahtı ve muhtemelen ofisinden olabildiğince uzaktaydı. Mesafe şimdiden canını yakmaya başlamıştı. Patronunun, kendi yoluna giden biri için binlerce küçük cam parçasını yutmuş gibi göründüğünü fark etmese daha çok canı yanacaktı.

Bir şeyler olmuştu. Kader canavarıyla ilgili bir şey, ona söylemediği bir şey. Yine de ne olduğunu öğrenecekti, çünkü tüm bu acıdan çıkarabileceği iyi bir şey varsa o da buydu. Onlardı.

Ve istediği şey için mücadele etmemeyi bırakmıştı.

Ona acıyarak baktı. "Sanırım bu seçiminden pişman olacaksın."

Demlikten kendine biraz daha çay doldurmak için dönmeden önce ona ters ters baktı. "Ben hiçbir şeyden pişman olmam."

"Hmm," dedi hınzırca gülümseyerek. "O zaman sanırım seni yapmam gerekecek."

O kadar ürkmüş görünüyordu ki, çaydanlığı bir takırtıyla masaya geri koyarken neredeyse düşürüyordu.

Lyssa fark etmedi. Çay fincanını Bayan Halliway'in dudaklarına götürmekle meşguldü.

Koyu renk gözleri Evie'ninkileri buldu. Konuşmadan önce dudaklarını ıslattı ve Evie'nin kanının ısınmasına neden oldu. "Seni yanlış duymuş olmalıyım. Ne dedin?"

Bu bir oyun değildi; kafa karışıklığı gerçekti. Ama onu duymuştu. Sadece sözlerinden rahatsız olmuştu. Ondan o kadar hızlı kaçmak istiyordu ki, topuklarından çıkan dumanı görecekti.

Açıklamasını tekrarlamadı, sadece hoşnutsuz bir düşkünlükle ona baktı. Bu onun savunmasındaki ilk çatlaktı. Birçoğunun ilki olduğunu biliyordu. "Beni iyi duydun."

Fısıltısı acı verici geliyordu, gözleri şaşkınlık, hayret ve kalbi durduran bir korkuyla çarpıyordu. "Bunu başlatma, Bilge."

Nazik bir elini onunkinin üzerine koydu ve temasla birlikte kolunda bir şok oluştu. Parmaklarının altında irkildi ama normalde yapacağı gibi uzaklaşmadı; sadece nefesini içine çekti, gözleri yoğun bir şekilde onun yüzünde, "Endişelenmeyin, Kötülüğünüz. Çoktan başladı bile."

Taş kesilmiş.

Kısa bir süre önce bir yıldıza tuttuğu dileği ve bu dileğin nasıl gerçekleştiğini hatırladı. Yıldızın ona nasıl cevap verdiğini... Sözler bir şeye çarptı, zihnini kurcalayan bir şeye.

"Bu tabağa bayıldım! Çok komik bir şekli var," dedi Lyssa masumca.

Evie, annesinin kendisi için bıraktığı tuhaf, karanlık kristal levhayı Lyssa'nın almasına izin vermişti. Ondaki tüm sihir izleri yok olmuştu, eğer varsa bile. Belki de küçük kız kardeşine verdiği neşe dışında. Şekli komikti, Evie kabul etmek zorundaydı ve bir şekilde tanıdıktı.

Lyssa tabağı bıraktı ve kaşlarını çatarak şekere baktı

kase. "Şekerimiz bitti!"

Kötü Adam'ın yüzü bir saniyeliğine paniklemişti, sonra kendini kontrol ederek nötr bir ifade aldı. Boğazını temizleyerek, "Her halükarda çayımıza yeterli miktarda eklediğimizi düşünüyorum" dedi.

Lyssa dudak büktü. "Ama masa o kadar da şirin görünmüyor!" Parmaklarını şıklatıp cebinden annesinin yıldız tozu şişesini çıkarırken kahverengi gözleri büyüdü. "Bunu kullanacağız!"

"Lyssa, yapma!" Evie annesinden kalan son parçayı da kaybetme ihtimaliyle çılgına dönmüş bir halde seslendi. Ama artık çok geçti; Evie kız kardeşini durdurmak için acele etmek yerine onu ürkütmüştü; Lyssa şişeyi düşürdü ve şişe garip şekilli kristalin üzerine düştü.

Ve sonra oda şaşırtıcı bir şekilde aydınlandı.

Lyssa çığlık attı ve her ikisi de yere çekilip Trystan'ın kollarının altına sıkıştırılırken Evie de çığlık attı. "Ne oldu!" diye bağırdı ışık sönerken.

Gözlerini ilk açan Evie oldu, masaya ve kristal levhaya bakmak için ayağa fırladı. Çok parlak bir şekilde parlıyordu ama yeterince parlak değildi. "Efendim, mağaralardan kalan o yıldız tozundan hâlâ var mı?"

Başını salladı ve Lyssa'nın ayağa kalkmasına nazikçe yardım ettikten sonra gömleğindeki küçük şişeyi boynundaki ipten çıkardı. "Neredeyse bir yüksük dolusu kaldı." Şişenin kapağını açtı ve kalan tozu pürüzlü levhaya dokundurdu; karanlık, opak bir hiçlikten, tam ve canlı bir ışıltıya dönüştü.

Gece yarısı, tam ortada parıldayan parlak bir yıldız.

Lyssa gözlerini kısarak baktı. "Bir gökyüzü parçasına benziyor."

Bir parça gökyüzü. Ve bir anda Evie'ye çarptı. Annesini bulmak için çıktıkları yolculuktaki her ipucu. Bunca zamandır gözünün önünde açıkça yazılıydı.

Dilek yıldızlarının kızı.

Gece yarısına kadar yutulmak istiyordu.

Annenin yıldız ışığı onu sardı.

Aman Tanrım.

Benim bir adım yok... Doğal kanunlar gereği, hiçbir isim alamam. Hiç kimse olmak istemiyorum.

Yıldızların kendisinden hasat edildi.

Kelimeler ve parçalar bir anda süzüldü. Evie'nin çıplak kollarında tüyler diken diken olurken küçük bir sandalyeyi devirdi ve meydan okuyan bir cümle daha zihninde takırdarken yerde volta attı.

Umarım onları görmek için geri dönersiniz.

Levhanın şeklinin neden bu kadar tanıdık geldiğini biliyordu.

Büyük bir el omzuna kapandı ve Trystan'ın yüzünü görmek için döndü. "Dilek yıldızlarının kızı," diye fısıldadı. "Mağaralara gitmeliyiz. Yolda açıklarım."

Trystan'ın gözleri büyüdü, şaşkınlık ve soru dolu bakışlar. "Pekâlâ. Gidelim," dedi aceleyle, çay partisi kıyafetlerini çıkarıp Lyssa'nın yanındaki masaya dikkatle yerleştirirken, Evie'nin kalbi onun anında duyduğu güvenle ısındı.

Lyssa tabii ki inanamadı. "Neden benim tabağımı alıyorsun? Peki ya partimiz ne olacak?"

Evie kız kardeşiyle aynı hizaya gelmek için diz çöktü. Kingsley zıplayarak yanlarına geldi ve üzerinde soru işareti olan bir tabela tuttu. Bir elini küçük kız kardeşinin yanağına koydu. "Lyssa, Lord Trystan'ın bundan sonra zamanın sonuna kadar haftada en az bir kez seninle çay partisi yapacağına söz veriyorum ama korkarım bugün bunu erken bitirmemiz gerekiyor. Ve bunu almam gerekiyor."

Lyssa'nın kafası karışmıştı ama pazarlıktan memnun görünüyordu, çünkü çay kekinden bir ısırık alarak "Tamam!" dedi.

Evie nihayet başını kaldırıp patronuna baktığında, adam artık aceleyle hareket etmiyordu, sadece anlam veremediği garip bir ifadeyle ona bakıyordu. Boğazını temizledi, yüzünde okunamayan bir duygu vardı. "Seni takip ediyorum, Sage."

Başını salladı ve ikisi de koridora fırladılar; diğerlerinin hâlâ etrafta dolaştığı ve bir kez daha bakmak için beklediği koridorda

Patron tüm şıklığıyla. "Blade, Fluffy'yi ne kadar sürede hazır edebilirsin?" Evie sordu.

Blade irkilmiş görünüyordu ama sadece bir saniyeliğine, sonra yüzü kararlı bir ifadeye büründü. "On dakika, belki on beş? Neden? Nereye gidiyoruz?"

Gideon'un gözleri onun yüzünü arıyordu. "Eve?"

"Hazırla onu, Gushiken," diye gürledi Trystan, Kingsley'i omzuna kaldırırken onun adına savaşmaya hazır görünüyordu.

Blade bir anda gitmişti.

Evie onu takip etmeye çalışırken Gideon kolunu tuttu. "Evie, lütfen. Ne oldu?"

Elinden geldiğince nazik bir şekilde, "Annemizin nerede olduğunu biliyorum," demeden önce kardeşinin iki elini de tuttu.

Bölüm 82

EVIE

Gökyüzündeydiler.

Karanlık çökerken güneş arkalarından battı ve onları başlangıca, mağaraya kadar takip etti. Yere indiklerinde, manzaranın artık farklı olduğunu gördü: bir zamanlar tuhaf olan öpüşen ağaçlar; bir zamanlar canlı olan toprak; hepsi değişmişti - ve daha iyisi için değil. Her şey daha donuk, daha griydi, sanki birileri gelip renkleri süzmüştü. Bir zamanlar mağaranın üzerinde sonsuza dek birbirine değen öpüşen ağaçlar ayrılmış, ortadan çatlamıştı.

"Ne oldu burada?" Evie fısıldadı.

"Şefin yakalanmasıyla büyü ölüyor ve Kader'in sonuçları bunu daha da kötüleştiriyor olabilir... Korkarım bu sadece başlangıç," diye yanıtladı Trystan, ejderhadan aşağı atlamasına yardım ederek.

"Blade?" Evie emin olamayarak ona seslendi.

Blade kaşlarını çattı. "Burada kalmamı mı istiyorsun?"

Evie nazikçe konuştu. "İçerideki arkadaşımız sizi tanımıyor ve onu ürkütmek istemiyorum."

Blade başını salladı, omuzlarını yuvarladı ve sonra bir el salladı. "Git, git! Ben burada olacağım."

İki yanında hâlâ meşalelerin yandığı mağara girişine yaklaştılar. Ama bükülmüş kahverengi sarmaşıklar açıklığın her tarafına yayılmıştı.

Nöbetçi gitmişti. Ondan geriye kalan tek şey yerde terk edilmiş mızrağıydı. Büyülü kriz açıkça toprağa sızmış, burayı ve sahip olduğu her şeyi tüketmişti. Bölge harap olmuş, yıkılmıştı.

Evie hançerini çıkararak ileri atıldı ve girişi kaplayan sarmaşıkları kesmeye başladı. Trystan, onun yanında, kendi kemerinden uzun bir kılıç çıkardı ve yapraklara doğru sertçe indirdi. Bir yol açılana kadar öfkeli çığlıklar atarak kesip biçti.

"Git!" diye emretti. Dalışa geçti ve sonra düşmeye başladı, Trystan da peşinden. Aşağı, aşağı, aşağı inerken çığlığı boğazında düğümlendi, ta ki bir kez daha yüzen, nemli bir bulutun üzerinde zıplayıncaya kadar. Ama bu seferki geceyle renklenmişti. Bu sefer tereddüt etmedi, sadece zıpladı ve patron peşinden yuvarlanırken yuvarlandı.

Evie ayağa fırladı ve cebinden levhayı çıkardı. Mağaradaki yıldızlar şimdi kristal yüzeyinden parlayanları taklit ediyordu.

Bulutların tacı karanlık ışıkta bile ortaya çıkarken üzerlerinden büyük bir ses yükseldi. Dev bir yıldız gibi parlıyor, gece yarısı bulutları kümelenerek tacını oluşturuyordu. "Evie Sage. Döneceğini umuyordum."

İleri doğru adım attı. Trystan'ın eli içgüdüsel olarak onu durdurmak için uzandı; onu bıraktığında öksürmesinden bunu anlayabiliyordu. "Devam et," dedi, bir elini saçlarında gezdirip başka tarafa bakarak. Ona bu konuda güvenmenin, onu koruma içgüdüsüyle savaşmanın ona neye mal olduğunu görebiliyordu. Kalbi ısındı.

Göründüğü gibi büyüsüz bir kaya parçası olmadığını artık bildiği kristali havaya kaldırdı. Önlerindeki yaratığa aitti; kaba yontulmuş kenarları, ininin gökyüzündeki boşluğuyla tam bir uyum içindeydi. Mütevazı bir selamla yaratığa uzattı. "Senin kayıp gökyüzü parçan."

Yaratık şaşırdı ve dev bir elini uzatıp kızın parmak uçlarından levhayı çekerken nefesi kesildi. "Benim gökyüzüm.

Benim güzel gökyüzüm." Yaratık parçayı kendine yakın tutarken ağladı, sanki onsuz çok kaybolmuş gibiydi. Yüzeydeki çatlağa doğru uzandı ve levhayı yerine itti. Ve oda gürledi.

Yer sarsıldı, etraflarındaki parıldayan yıldızlar yeniden bir araya gelmenin, bir kez daha bütün olmanın sevinciyle dans edip kutlama yaptılar.

Yaratık gülümseyerek ona baktı; dişleri o kadar büyüktü ki malikânenin surlarını onarmak için taş olarak kullanılabilirdi. Ona doğru eğildi. "Ne istersen Evie Sage, senindir."

Yutkundu ve nefes verdi, "İnsanların işlerine karışamayacağını söylemiştin. Ama annem..." Evie mağaranın tavan penceresinden yukarıya, ona ışık saçan daimi yoldaşı olan o parlak yıldıza baktı. "Annem artık insan değil. Büyüsü onu sardı ve ardında yıldız tozları bıraktı çünkü o..."

Yaratık nazik bir gülümsemeyle sözlerini tamamladı. "Bir dilek yıldızı."

Ellerini döndürmeye başladı ve hava onun hareketlerini takip etti, dev avuçlarının arasında neredeyse bir kasırga oluşana kadar çırpındı ve büyüdü. "Şimdi," dedi yaratık, "özgür olacak."

Yaratık elindeki gece yarısı bulutlarını yukarı, yukarı, yukarı, tavan penceresinden mağaranın dışına gönderdi, yukarıdaki en parlak yıldıza kadar yükseldi ve onu gece göğünün yumuşak, uçsuz bucaksız genişliğinden kopardı.

Bir kasırgaya dönüştü. Fırtına o kadar güçlüydü ki Evie'nin saçları geriye savruldu, kafa derisini çekiştirdi ve sarı elbisesi üzerine yapıştı. Trystan ikisini de sabitlemek için onun elini tuttu, diğer avucunu da gözlerini korumak için yukarı kaldırdı.

Kasırga Evie ve Trystan'ın önündeki çimenlere indiğinde, o pırıl pırıl parlayan yıldız dönüşürken, Evie'nin tenini, gözlerini ısıtacak kadar parlak bir ışık parladı. Gümüş, beyaz ve ardından altın renginde bir ışık parıltıyla birlikte hızla yükseldi - doğaüstü bir parıltı,

İnanılmaz bir manzaraydı, bakması imkânsızdı. Evie yüzünü Trystan'ın omzuna çevirdi ve tüm gücüyle onun elini kavradı.

O ışık parıltısı çok renkli bir parlaklık patlamasıyla yayıldı ve Evie başını kaldırıp baktığında bir kadından başka bir şey olmayana dek sönükleşti.

Annesi.

Karşısında, ona ayı hatırlatacak kadar beyaz bir elbise içinde, bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü bir kadın duruyordu ama oradaydı ve gülümsüyordu.

"Anne?" Evie boğuk bir sesle, dudaklarında yabancı bir kelimeyle konuştu.

Annesinin altın teni yıldız ışığında parlıyordu, sıcak kahverengi gözlerinde yaşlar parlarken kollarını uzatmıştı. "Beni buldun, Hasibsi."

Evie'nin dudaklarından bir hıçkırık döküldü ve bu hıçkırıkta her acı, her kalp ağrısı, kederin tüm ezici çöküşü, annesine doğru koşarken ve kollarına düşerken sese döküldü. Nura onun başını tuttu ve kulağına çocukluğundan beri duymadığı teselli edici sözler fısıldadı.

Bu rahatlık her şeyin kilidini açtı. Annesini ve Gideon'u kaybettiğinden beri sıkıca kilitlenmiş olan çocukluğunun kapalı kapısının anahtarı, onlarsız geçirdiği tüm o işkence yılları boyunca.

Ama onları kaybetmemişti. Gerçekten kaybetmemişti. Artık kaybetmemişti.

Parmaklar saçlarını taradı ve annesinin boynunun sıcaklığını hissetti, yağmur fırtınasından sonraki yaz havasını teninde kokladı; o kadar rahatlatıcıydı ki içi sızladı. "Her şey yolunda, canım kızım." Nura onu nazikçe susturdu ve Evie sonunda kendini geri çekebildi, annesinin dikkatinin omzunun üstündeki kişiye kaydığını hissetti.

Trystan orada durmuş, ellerini ceplerine sokmuş, kaşlarını çatarak kırışmış gömleğine bakıyor ve sonra tekrar onlara dönüyordu. Evie gülümsedi. "Anne, bu benim, şey- Yani, o, şey... Trystan Maverine."

Annesinin gözleri nazik ve sevinçliydi ve Evie'nin

Kalbi minnettarlıkla kabardı. Trystan kendisini görmekten mutlu olan birini hak ediyordu; bu ona çok nadiren nasip oluyordu. Nura tokalaşmak için elini uzattı ama Trystan çoktan elinin üzerine eğilmişti bile. Tam bir centilmen.

"Seninle tanıştığıma çok sevindim, Trystan." Annesi, sanki onu bu andan çok daha uzun zamandır tanıyormuş gibi hemen adını kullanmaya başladı.

Trystan yüzünü buruşturdu ve gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Korkarım kim olduğumu bilseydiniz bunu söylemezdiniz... kızınızın benim için ne yaptığını bilseydiniz." Nura kaşlarını kaldırınca eli ayağına dolaştı, acaba yüzü kızarmış mıydı? "Bağışlayın beni. Kötü ifade ettim. Mesleği demek istemiştim. Benim ofisimde ne yapıyor?"

Annesi Trystan'ın yanağını anne şefkatiyle okşarken pırıltılı bir kahkaha attı. "Korkarım zaten biliyorum. Bir süredir hepinizi izliyordum."

Trystan yutkundu, gözlerini hızla kırpıştırdı. "İzliyor muydun?" Nura önce Evie'ye, sonra Trystan'a, sonra da gökyüzüne baktı,

göz kırpıyor. "Çok iyi bir manzaram vardı."

Annesi görmüştü, izliyordu. Bu yüzden Evie sormak zorunda kaldı. "Anne, o zaman Gideon'un... Onun hayatta olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Nura'nın eli göğsünü kavramak için yukarı kalktı, gülümsemesi sulanarak "Evet, biliyorum" diye cevap verdi.

Evie muhtemelen yapmaması gerektiğini bildiği halde daha fazla üsteledi. "Peki ya babam? Onu da mı biliyorsun?"

Dünyada hiçbir güç, hiçbir gazap Nura Sage'nin gözlerindeki yakıcı öfkeden daha büyük olamazdı. Sesi granit kadar sertti. "Biliyorum."

Ama o anda soru sorma zamanı sona ermişti, çünkü etraflarındaki mağara yer sarsılıyormuş gibi sarsılmaya ve sallanmaya başlamıştı. "Neler oluyor?" Evie annesinin elini sıkıca tutarak ağladı.

"Bilmiyorum!" Trystan cevap verdi. Yaratığa döndü. "Neler oluyor?"

"Büyü azalıyor." Yaratığın sesi gürlüyordu

Hüzün içindeydi ve oda da onunla birlikte ağlıyor gibiydi. Etraflarını çevreleyen yıldızlardan neredeyse gözyaşı gibi gümüşi damlalar damlıyordu. "Bizi buldu. Gidin, hemen gitmelisiniz!"

Kara bir bulut Evie'nin dizlerine arkadan çarparak, annesi ve Trystan'la birlikte üzerine düşmesine neden oldu; Trystan'ın kolu Evie'nin etrafını sararak onu yaratığın platformuna doğru çekti. Mağara tekrar sallanırken, yıldızlar göz kırparken, bulutlar havaya karışırken yükseldiler.

Mağara çökecekti ve yaratık da onunla birlikte. Daha fazla yıkıma dayanamadı, saf ve iyi olan bir şeyi daha kaybetmeye dayanamadı. "Dur!" Evie çığlık attı. Yaratığa yalvarırken bulut durdu, "Bizimle gel. Lütfen."

Yaratık başını salladı. "Parçamı terk etmeyeceğim. Günlerimin geri kalanı boyunca bu toprakları korumaya yeminliyim - ne kadar sayılı olursa olsun. Ama lütfen: Rennedawn'ı kurtar, büyüyü kurtar." Daha da yükseğe kaldırılmışlardı ve Evie çaresizlik içinde haykırdı. Çıkışa doğru ilerlerken, yaratıktan son bir nakarat duydular ve Evie bunun hayatının geri kalanında peşini bırakmayacağını biliyordu. "Beni düşün... ağaçlarla birlikteyken."

Bulut mağaranın dışına, Blade'e ve ejderhaya doğru yükseldi. Hepsi yere düştü, etraflarındaki hava enkaz ve tozla sarsılıyordu. Görmek imkansızdı; Evie Trystan'ın koluna, annesinin eline yapıştı ve duman dağılıp nihayet gözlerini açtıklarında...

Mağara gitmişti.

Bölüm 83

EVIE

Nura Sage Gideon'a o kadar sıkı ve şiddetli sarılıyordu ki Evie kardeşinin annesinin pençelerinden asla kurtulamayacağından emindi.

Döndüklerinde, haberi vermeden önce Lyssa'nın sabah uyanmasını bekleyecekleri konusunda anlaşmışlardı. Zavallı kızın dünyası yeniden alt üst olmadan önce en azından iyi bir gece uykusuna ihtiyacı vardı. En azından bu seferki değişiklikler daha iyiydi. Annesi hayattaydı ama gücü öngörülebilir bir gelecek için bastırılmıştı. Bir yıldız olarak o kadar çok enerji sarf etmişti ki bu da büyüsünü uyku dönemlerine sokmuştu. Ayrıca ellerinde Kötü Adam ve onun gücü vardı, ne kadar tehlikeli olursa olsun. Ana şefi geri alır almaz, Rennedawn'ın Hikâyesi'nin kehanetini gerçekleştirmek için ihtiyaç duydukları her araç cephaneliklerinde olacaktı.

Ya da öyle sanıyordu.

"Kehanetin dört bölümü var da ne demek?" Tatianna Nura'nın yaralarını incelerken sordu.

Nura çayından bir yudum aldıktan sonra fincanı yavaşça masaya geri koydu ve Tatianna'ya küçük bir gülümsemeyle cevap verdi. "Orada her şeyi görmedim. Bilincimin kapalı olduğu, uyanık olmadığım dönemler oldu ve uyanık olsam bile bir seferde ancak bu kadarını görebiliyordum. Ama hikâyeyi gerçek kılacak dört nesne olduğunu biliyorum. Duydum

Benedict toplantılarından birinde dört isim sayar. Bir zamanlar iyi kalpli olan Kötü Adam; Kader'in yaratıklarının gençliği, guvres; dilek yıldızı ışığı; ve bir tane daha var..."

Trystan sabrını zorluyordu -vie bunu bir şey söylemeye başlayıp hemen kendini durdurmasından anlayabiliyordu. "Ne oldu?"

Nura kederli görünüyordu. "Üzgünüm ama anılarımın hâlâ tam olarak kavrayamadığım parçaları var. Bana geri döneceklerinden eminim."

Evie annesinin elini tuttu. "Seni daha önce bulamadığımız için üzgünüm. Mektupların mahvoldu ve bunu çözemedik."

Annesi titrek bir şekilde gülümsedi, gözlerinde muziplik vardı. "Hasibsi, canım aşkım. Mektuplar zaten beni bulman için sana tek bir ipucu bile vermezdi. Yanlış ellere düşebileceklerini biliyordum, bu yüzden sadece zeki kızımın çözebileceği ipuçları bıraktım." Evie'nin çenesini yukarı kaldırdı ve alnına bir öpücük kondurdu.

Gideon annesinin yanında durdu, kararlı gözlerle önce onu, sonra da Trystan'ı izledi. "Dördüncü nesnenin ne olduğunu bulacağım. Evie yeterince şey yaptı. Ben de Işıldayan Saray'a dönüp kitabı alacağım."

"Hayır!" Evie meydan okurcasına konuştu. "Bu çok tehlikeli. Başka bir yol bulacağız. Kitabı çalacağız, kadın şefi kurtaracağız, dördüncü nesneyi bulacağız ve Benedict'ten önce kehaneti yerine getireceğiz."

Gideon kaşlarını kaldırdı. "Hepsi bu mu?" diye sordu kuru bir sesle.

Trystan duvara yaslandığı yerden ona baktı, gözleri sert, çenesi gölgeli ve başını sallarken aralarında çok şey geçti. "Herkes biraz dinlensin. Yarın ilk iş olarak çalışmaya başlayacağız."

Odadan çıkmak için yanından geçerken, elinin tersi onunkine değdi ve bu his onu sokmuş gibi tökezledi. Yine de sadece bir an durakladı ve sonra gitti.

Evie yavaşça nefes aldı. O tek dokunuş biraz fazla veda gibi gelmişti. Onlar gibi her şeyden bir veda

biliyordu.

Pencereye doğru yürüdü ve gece gökyüzüne baktı. Birçok kez dilek tuttuğu en parlak yıldız artık orada değildi. Annesinin Tatianna'nın şifalı elleri tarafından tedavi edildiğini görünce gülümsedi.

Pencereye doğru eğildiğinde, Gideon dirseğinin dibinde belirdi. Endişeli görünüyordu, alnında bir kırışıklık ve dudaklarını aşağı çeken bir kaş çatma vardı.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. "Ne oldu, Gideon?"

"Sana bir şey söylemeye çalışıyordum," diye itiraf etti, "ama hiç doğru zaman gibi gelmedi."

Konuşması için ona işaret ederken yanaklarında uyarı ateşi yanıyordu. Dudağını ısırdı ve bir elini pervaza dayadı.

Alçak sesle mırıldandı: "Sana uyku-ölüm meyvesinin panzehirini nasıl vermem gerektiğini hatırlıyor musun? Böylece uyanacaktın."

Gözleri irileşti. "Evet, Gideon. Çok önemli bir adım." Sinirli bir şekilde güldü.

Gideon onun elini tuttu ve içine bir şişe bıraktı. Avucunda ileri geri yuvarlandı, parlıyordu.

Panzehir.

"Sana zamanında ulaştıramadım. Korumalar tarafından engellenip durdum."

Titremeye başladığını gizlemek için diğer elini buklelerinin arasından geçirdi. "Bu hiç mantıklı değil. Eğer bana panzehiri vermediysen, nasıl uyandım? Sadece tek bir tedavi var."

Gideon gülümsedi, sanki bu onun dünyasının dokusunu değiştirmeyecekmiş gibi. "İki tane var."

"Bu bir efsane. Böyle bir sihir, böyle bir güç yok," dedi korkuyla.

Ağabeyi başını salladı ve kaşlarını kaldırarak parmaklarını şişenin etrafına kapattı. "Emin misin?"

Ölüm uykusundaki anıları: nazik ses, onu yaşama geri çağıran ses ve... bir fısıltı

parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. Bu vahiyden duyduğu sevinci bir kenara itti ve kendi içinde derinlere itti. Artık ona hizmet etmeyecekti.

Panzehiri eteğinin cebine koydu ve pencereye dönerek iki eliyle pervazı sıkıca kavradı. Gece gökyüzüne bakarak tüm yıldızları inceledi ve herhangi bir dilekte bulunmadı, sadece kafasını karıştırmaya çalışan bir dünyadan daha fazla istekte bulunmadı. Bunun yerine, ona bir yemin etti. Bu yeminin dünyayı sarsarak Işıltılı Saray'a kadar ulaşmasını umuyordu. Kral Benedict'e. Babasına. Trystan Maverine'e.

Gülümsedi ve açıklamayı yaptı.

Nazik bir kalbin gazabından sakının.

Sonsöz

GIDEON

Bir hafta sonra.

Ofis hızla her zamanki dağınıklığına geri dönmüştü. Ya da en azından Gideon bu dağınıklığın olağan olduğunu varsayıyordu. Başka türlü bir ofis işleyişine tanık olmamıştı. Annesi son yedi gündür onun yanından ayrılmıyor, Lyssa'yla çok dikkatli ve temkinli adımlar atıyordu.

Ondan kaçmaya çok hevesli görünüyordu. Anneleri bunun için cesur bir yüz ifadesi takınıyordu ama Gideon çocuklarının büyümesini izleyememekten duyduğu acıyı görebiliyordu. Bir parçası olması gereken şeyleri kaçırdığı için. Sadece zaman bu tür acıları onarabilirdi. Sadece yeni anılar eskilerin kaybını yatıştırabilirdi.

Evie ve Kötü Adam birbirlerinden denizkızlarının gemilerden kaçtığı gibi kaçıyor, birbirlerine on adım yaklaştıklarında sadece bakışıyorlardı. Bu fokurdayan kazan çok çabuk kaynayacaktı ama Gideon bunu ikisine de söylemeye cesaret edemedi.

Keeley her zamanki bakışlarına geri dönmüştü, bu da Gideon'un işine geliyordu çünkü kadın onun zevklerine göre fazla huysuzdu. Onu kucaklarken ya da onunla birlikte savaşırken hissettiği haklılık duygusu sadece adrenalin patlamasından kaynaklanıyordu. O an çoktan geçmişti ve onu neredeyse hiç fark etmemişti.

-Şimdi bile, güzel yüzünde öldürücü bir ifadeyle ona doğru yürürken. Bir tokat attı

Evie'nin masasının üzerine bir kâğıt parçası bıraktı, Evie kardeşinin envanter yaparken kullanmasına izin vermişti - büyük olasılıkla örümcek ağları.

"Sana ayak işlerine bakan bir kız gibi mi görünüyorum?" Keeley gözlerini devirdi ve kollarını kavuşturdu, gülünç derecede kalın örgüsü arkasında sallanıyordu. Örgünün ağırlığından devrilmediğine şaşırmıştı.

Gideon çenesine vurarak onu düşündü. "Bilmiyorum. Küçük aptal şapkalar takıyorlar, değil mi? Tak bir tane. Hadi öğrenelim."

"Umarım ejderha seni yer," diye alay etti. "Kendi kâğıt artıklarınızı temizleyin, şövalye efendi." Sonra döndü ve yer yiyen adımlarla uzaklaştı. Kendisini onun geri çekilen kavisli formunun ardından bakarken bulduğunda şaşırdı ve sinirlendi.

Sonra Rennedawn'ın Hikâyesi'nden aceleyle kopardığı ve annelerinin mektuplarıyla birlikte Evie'ye kaçırdığı sayfaya baktı. En üstteki parlayan mühür kitabın gücünün bir işaretiydi. Yeterince düşünürse dördüncü nesnenin aklına gelebileceğini umarak kelimeleri tekrar okudu.

Büyülü toprakları kurtaran kişi, kaderin gençliğini eline alacak; kader ve yıldız ışığı büyüsü bir araya geldiğinde, topraklar sonsuza dek size ait olacak. Ama maskesi düşmüş Kötülere ve onların kötücül karanlığına dikkat edin, çünkü hiçbir şey kararmış iyi bir kalpten daha tehlikeli değildir...

Dudaklarında şaşkın bir gülümseme belirdi, zihnini sürekli bir şey çekiştiriyordu.

Satırı tekrar okudu, bu sefer yüksek sesle. "Ama maskesi düşmüş kötü adamlardan ve onların kötü niyetli karanlıklarından sakın, çünkü hiçbir şey kararmış iyi bir kalpten daha tehlikeli değildir."

Ve sonra ona çarptı.

İnançsızlıkla kelimelere bakarken gözleri büyüdü, kalbi korkuyla çarptı.

Gideon haftalar önce kralın balo salonunun bir köşesine çekilmiş, diğer muhafızlar tarafından oraya itilmiş ve sessizce panik içinde Kral Benedict'in

alaylar ve Kötü Adam'ın çaresizliği. Kız kardeşinin bulunduğu cam tabuta baktı ve Evie'nin uyanmayacağından, panzehir için çok geç kalacağından korktu.

Ama uyandı.

Ve kendini tüm odaya göstermişti. Krallığa. Dünyaya.

Gideon dehşetin karnında buz gibi biriktiğini hissetti. Artık her şeyin nasıl değişmek üzere olduğunu hissedebiliyordu.

Trystan -Kötü Adam- kralın talihsiz etkinliğinde tüm dünyaya ifşa edilen tek kişi değildi.

Evie'nin de vardı.

Gideon nefesini içine çekti.

Maskesi düşmüştü.

Son.

Tekrar görüşene kadar.

Aşk burada bitmiyor...

ÜCRETSİZ Kitapları sever misiniz?! En çok satan kitaplarımızdan birini BURADAN indirin!

Ücretsiz kitaplar, çekilişler ve çok daha fazlası için Entangled Insiders'a katılın!

Teşekkür

Bu kitabı gerçeğe dönüştürdükleri için teşekkür etmem gereken onca insanla birlikte bir roman daha yazabileceğimden neredeyse eminim, ancak matbaanın ve kâğıdın hatırı için kısa kesmek için elimden geleni yapacağım. Kötü Adamın Çırağı'nı yazmaya başladığımda hayatımda pek çok değişiklik yaşıyordum. Değişim iyidir, hatta harikadır, ancak sizi biraz gevşetir ve sağlam ve tanıdık olana yaslanmanıza yardımcı olur.

Benim için bu her zaman ailem olmuştur. Yazdığım herhangi bir şeyi tekrar okumanın en sevdiğim yanı, bir hikayenin içinde onlardan parçalar görmektir, özellikle de bu hikayede. İyi ve nazik olan her şey olan annem Jolie'ye; bazen beni ağlatan şeylere gülebilmemin nedeni olan babam Mark'a teşekkür ederim. Büyükannem ve büyükbabam Rosalie ve Jim'e her zaman yanımda oldukları ve beni destekledikleri için teşekkür ederim. Evie'nin iyi kalbi olmasaydı var olamayacak olan Sitto Georgann'a ve yazar şapkasını bana devrettiği için Giddo Richard'a teşekkür ederim. Keşke burada olup kitaplarımı okuyabilseydiniz, ama içimden bir ses bana tepeden bakıp gülümsediğinizi söylüyor. Umarım en iyi manzaraya sahipsinizdir.

Teyzelerime ve amcalarıma teşekkür ederim. Kim Teyze ve Glenn Amca - en iyi fikirlere sahip olan Glenn Amcama özel olarak teşekkür ederim! Nicole Teyze, Brian Amca, Miriam Teyze, Karl Amca, merhum Brian Amca (evet, iki tane var), Chrissy Teyze. Burada isimlerini sayacağım sayısız kuzenime teşekkür ederim çünkü bu benim kitabım ve saymak istiyorum! Kristen, Katie, Brian, Sean, Ashley, Marshall, Richard, Gabriel,

Samuel, Nicholas ve Anthony. Ve evlenip bana sonunda kız kardeşlerim olmuş gibi hissettiren en iyi kız arkadaşlarıma: Ally, Katie, Amanda, Iman ve Mara. Lütfen beni bir daha erkeklerle yalnız bırakmayın.

*Size büyük bir ailem olduğunu söylemiştim. Kardeşlerime ekstra bir teşekkür etmek isterdim ama bu kitap onlara ithaf edildi, açgözlülük yapamam. Ama ciddiyetle söylüyorum, Becky'nin kardeşlerini ya da Gideon'u okurken hissettiğiniz sıcaklık, eğlence ve kahkaha benim kardeşlerimle birlikteyken hissettiğim mutluluktur. Ölçülemez ve taklit edilemez.

Yıllardır yazdıklarımı okuyan ve beğenen en iyi arkadaşım Lexi'ye, Kötü Adamın Asistanı ve Çırak'ı yazarken bana destek olan tüm arkadaşlarıma teşekkür ederim. Size çok minnettarım. Günde neredeyse yüz kez mesajlaştığım ve ruhumu ilaç gibi rahatlatan aileme teşekkür ederim. Maggie, Sam, Kaven, Amber ve Stacey. Hepinizi çok ama çok seviyorum.

Ve tabii ki, klanımın sonuncusu ama en önemlisi, Michael'ım. Beni neredeyse her etkinliğe, her imza gününe götüren ve bu yıl yaşadığım her değişimde güvende hissetmemi ve sevilmemi sağlayan kişi. Sabrınız, nezaketiniz ve sevginiz için teşekkür ederim. Seni Kötü Adam'ın tatlıları sevdiği kadar seviyorum. Ve geçtiğimiz yıl sürekli destekleriyle benim ailemin bir uzantısı olan Michael'ın ailesine teşekkür ederim.

Tabii ki bir de bu kitabı mümkün kılan ve tüm hayallerimi gerçeğe dönüştüren insanlar var. Harika menajerim Brent Taylor'a çok teşekkür ederim, sürekli coşkusu, iyimserliği ve bana olan sarsılmaz inancı Çırak'ın bu kadar güzel bir şekilde ortaya çıkmasının sebebiydi. Tüm hayatımı değiştiren Liz Pelletier'e teşekkür ederim. Bu yıl karşılaştığım her türlü zorlukta tavsiyeleriniz ve bilgeliğiniz beni daha iyi bir yazar ve daha iyi bir insan yaptı. Her şey için teşekkür ederim. Tüm Entangled ve Red Tower aileme teşekkür ederim! Bu kitabın şu anki haline gelmesi için yorulmadan çalışan herkese ve her bir nezaket zerresi için! Stacy Abrams ve Rae Swain'e çok teşekkür ederim,

Hannah Lindsey, Molly Majumder, Heather Riccio, Meredith Johnson, Ashley Doliber, Curtis Svehlak, Brittany Marczak ve Jessica Meigs. Elizabeth Turner Stokes'a bir başka güzel kapak için çok teşekkür ederim! Yeteneğiniz dünyamı gerçek hissettiriyor. Panikle attığım her mesaja cevap veren Lizzy Mason'a ve Kaye Publicity'deki tüm ekibime teşekkür ederim. Macmillan'daki ekibe ve bu seriyi dünyanın dört bir yanındaki okurlarıyla sevgiyle buluşturan tüm yabancı yayıncılara teşekkür ederim.

Kitabımı bu kadar çok okurla buluşturan kitapçılara ve sahaflara, eserime duydukları bulaşıcı heyecan için teşekkür ederim. Okurlarıma çok teşekkür ederim. (Okuyuculara sahip olmak hala çok çılgınca! Ama konudan sapıyorum.) Yaptığım şeylerin önemli olduğunu hissettirdiğiniz için teşekkür ederim. Hepinizi güldürme ayrıcalığı için teşekkür ederim. Umarım Çırak da aynısını yapmıştır (ağlamaklı anlar hariç). Denge önemlidir! Apprentice'i okuduğunuz ve Evie'nin yolculuğuna devam ettiğiniz için teşekkür ederim.

Ve son olarak, Evie Sage'e bir kez daha teşekkür ederim. Geçtiğimiz yıl yeni deneyimler ve yeni zorluklarla doluydu. Ama her zaman olduğu gibi, tüm bunlar boyunca Evie benim güvenli yerimdi. Bana elini uzatmak, beni toparlamak ve tozumu almak için her zaman oradaydı. Bu hikaye ve karakterlerim, her şeyin karanlık olduğu yerlerde benim ışığım ve umarım bu aydınlığın bir kısmı size de ulaşır.

Bu kitabı eline alan herkese teşekkür ederim. Umarım sizi gülümsetmiştir, ama en önemlisi, umarım bir insanın yapabileceği en değerli şeyi yapmanızı sağlamıştır.

Hisset.

Yazar Hakkında

Hannah Nicole Maehrer -ya da TikTok'un onu tanıdığı şekliyle @hannahnicolemae- New York Times çoksatan 1 numaralı fantastik romantizm yazarı ve kötü adamlara düşkün BookToker'dır. Doğu Pennsylvania'da, en sevdiği sallanan sandalyesinde Disney filmleri izleyerek büyüdü, burada kendi hikayelerini hayal ederek ve oturma odasının yeşil duvarları içinde tüm dünyaları yaratarak saatler geçirdi. Pennsylvania Eyalet Üniversitesi'nden psikoloji lisans derecesiyle mezun olurken büyük hayallerini kendine yakın tuttu, ta ki bir gün arzuları onu telefonunda bu büyük hayalleri gerçeğe dönüştüren küçük bir uygulamaya taşıyana kadar. Hannah, viral olan Assistant to the Villain TikTok serisini bir kitaba dönüştürdükten sonra, her zaman hayalini kurduğu o dünyanın şekillenmesini izledi.

Ayrıca Hannah Nicole Maehrer tarafından...

KÖTÜ ADAMIN ASISTANI

BİZİMLE ÇEVRİMİÇİ BAĞLANTI KURUN

redtowerbooks @

RedTowerBooks

@redtowerbooks

